

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YOKSUN

M. A. LEMARİZ

GİRİŞ

6 yıl önce...

"Defol!"

Josephine duyduğu kelimenin içtenliğiyle sarsılırken sözler yenilendi.

"Defol diyorum sana! Cehenneme git!"

Bütün bunlar oluyor olamazdı. "Seni evimde istemiyorum!" diye bağıyordu annesi. Değişen dünyası daha da alt üst olup onu da yutarak bir cehenneme doğru sürükliyordu ve o buna inanmak istemiyordu. Oysa inkâr edilemeyecek kadar gerçektir. Her ne yaşanmışsa ve yaşanacaksa onu daha fazla dibe çekiyor, tükenen nefesinden bir soluğu daha ardi ardına çalışıyordu.

"Seni ucuz sürtük! Sen..." Annesinin onu itham ederken üzerine doğru doğrulttuğu parmağı ardi ardına sallandı. "Sen çatımın altındaki yalandan başka hiçbir şey değilsin!"

Sessiz gözyaşlarının gerisinde boğazına takılan nefesini vermeye çalıştı ve çaresizce annesini sakinleştirmeye çabaladı.

"Anne... Anne lütfen dinle, yemin ederim..."

"Defol! Cehennemde yan, sürtük!"

Saçılan tükürükleriyle hakaretleri hesapsızca sıralayan Kacy Collister histerik bir öfkeyle kendinden geçmişti adeta. Kızının koluna pençe gibi batırdığı parmaklarını sıkarak onu kapıya doğru sürükledi. Yuvalarında büyümüş gözleri, bir korku filminin sahnesinden fırlamıştı gibiydi. Gırtlığında belirginleşmiş damarları nefretle titreyen ellerinden daha çok dehşet saçıyordu. Hakaretlerin sonunun gelmeyeceği gibi şiddetinin de sonu gelmeyecekti.

“Anne... Anne... Beni dinle, yalvarırım, ona inanamazsın... Anne...”

Josephine, son umudunu tüketerek yalvarmaya, annesini onu dinlemeye ikna etmeye çalıştı. Hiçbir şeyin faydası olmayacağını biliyordu, tıpkı babasının öldüğü günden beri bugünün geleceğini bir şekilde hissettiği gibi.

“Bana anne deme! Bana sakın bir daha anne deme!”

Josephine, suratına inen tokadın çıkarttığı ses kulaklarında yankılanırken, kendisini sokağın tam ortasında, dizlerinin üzerinde buldu. Kapı bir daha hiç açılmamak üzere yüzüne kapanmıştı.

Ağlıyordu... Sessizce önüne eğdiği yüzünden kucağındaki avuçlarına teker teker damlalar düşüyor, omuzları soluksuz iç geçirileriyle sarsılıyordu. Yalnızdı, yapayalnız... Bunu hak etmemişti. Ne gidecek bir yeri vardı ne çalacak bir kapısı... On sekizinci yaşını dilenci gibi, hiç açılmayacak kapısı önünde beklediği bu malikâne gibi evin içinde kutlayalı henüz birkaç saat olmamıştı bile ve o tüm misafirlerin önünde en ağır hakaretlerle sürüklenip kapının önüne koyulmuştu. Ne kınayan bakışlar, ne de ardından yükselen fısıltılar, hiçbirini ama hiçbirini onu öz annesi tarafından aşağılanmak kadar utandırmamıştı.

Annesi ona değil Eric'e inanmıştı. Çaresizlik derin yaralar açarak yüreğini deşerken; o, yumruk yaptığı ellerini

sahip olduğu tek şeye, küçük bir sırt çantasına, bastırarak sessizce inledi. "Anne..."

Bu çılgın ve hastalıklı hezeyanının ne kadar süreceğini bilememek onu korkutuyordu. Tek umudu geçecek olmasıydı. İstirapla yumduğu gözlerini açmaya zorlayarak acıyan dizlerine baktı. Kanıyorlardı. Hıçkırıklarının ardı arkası kesilmezken sadece, "Lütfen bana inan," diyebildi. Bu hezeyan denecek ve annesi ona inanacaktı. Bir gün...

Bölüm 1 SKANDALLAR

Josephine, sessizce durduğu ağacın arkasından önündeki dramayı seyretmeye başladı. Gözlerinden tek damla yaş inmeyen Arthur'un çocuklarına inat kendi gözyaşlarını tutamıyordu ve ince bedenini saran pahalı kırmızı kabanına sarılmış sessizce ağlıyordu. Kiyafetlerinin çoğu malikânedeki kaldığından yanında giyebilecek daha koyu renk bir şey bulamamıştı; en azından kabanını valizini bıraktığı emanette bırakmak istemişti, ancak hava soğuktu.

Ellerini kol altlarına sokuştururken gözlerinden süzülen yaşlar kabanının yakasını ıslatıyor, ona ne kadar aciz olduğunu hatırlatıyorlardı. Ne patlayacak skandal için ne de yaşamının geri kalanı içindi bu yaşları... Akan her bir damlası, Arthur'un onun yaşamına kattığı güzellikler ve sevecenlik içindi.

Özlediği, babasının ölümünden sonra bir daha asla sahip olamayacağını zannettiği ne varsa Arthur'da bulmuştu genç kadın. Arthur Kensing, bir zamanların hızlı çapkını, sosyetenin hatırı sayılır zengini... Kimsenin bilmediği sevecenliği ve merhameti ile ona kucak açan adam... Arthur olmasaydı, karşısına çıkmasaydı ne yapardı? Şimdi genç ama her şeye rağmen ayaklarının üzerinde durabilen bir kadındı. Oysa Arthur karşısına çıktığında tüm tecrübesiz-

liğıyle umutsuz bir yalnızlığa terk edilmişti.

"Bebeğim, sana gelmemeni söylemedim mi ben? Ne işin var senin burada?"

Josephine, arkasından gelen ses ile irkildi ve yavaşça sesin sahibi, Arthur'un büyük oğlu Fane Kensing'e doğru döndü. '*Şimdi değil, burada değil*' diye inledi içinden. Kendinden hemen hemen altı yaş büyük olan Fane'in şovunu yapmak için hiçbir fırsatı kaçırmayacağını biliyordu, ama en azından babasının cenazesine saygı duyacağını ummuştu. Oysa babasının çoktan terk ettiği onlarca lakabına yenilerini ve daha da iğrençlerini eklemeye aday olan Fane, zehrini kusarak konuşmayı sürdürdü.

"Ne kopartırım diye görmeye mi geldin?" Josephine sırtını dimdik yaparak bakışlarını sessizce önündeki seremoniye sabitlemeye çabaladı. Fane'in onu her defasında soyan dik bakışlarından öylesine tiksiniyordu ki onu duymazdan gelmek istedi.

"Konuşsana bebeğim, dilini mi yuttun? Gazetecilere küçük bir şov mu yapmak istiyorsun yoksa?"

Josephine, yüzünü buruşturma isteğine direnerek kıpırdamadan durdu. Fane'in tükürüklü ağzıyla her '*bebeğim*' deyişinde içini saran kusma ihtiyacını baskılamak zorundaydı. Onu görmezden gelmeye çalıştı, fakat Fane'in genç kadının yakasını bırakmaya niyeti yoktu. Cebinde duran ellerinden birini uzatarak geriye doğru sallanıp Josephine'in çenesini yakalamaya çalıştı.

"Yoksa benden mi uzak duramadın? Söyle bebeğim, teklifimi mi düşündün?"

Josephine irkilerek geriledi. Gazeteciler birazdan burada olup bitene dikkat eder ve flaşlar bir anda patlamaya başladılar. Sessizce son saygısını yapıp acısını yaşama planları suya düşmüş gibi gözüküyordu. Bir an önce kimsenin

dikkatini çekmeden Fane'i kendi pisliğinde bırakarak gitmeye yeltenmişti ki Fane onu kolundan yakaladı.

"Sana bir soru sordum sürtüğ! Ben hafife alabileceğin bir adam değilim."

Tehditkârca söylenen son sözlerle Josephine daha fazla kendisine hâkim olamadı ve bir anda kelimeler nefretle ağzından döküldü.

"Rahat bırak beni! Ben sadece Arthur'u son yolculuğuna uğurlamak istedim, ama senin gibi aşağılık bir oğlu varken belli ki zavallı adamın rahat edebileceği bir istirahat asla yok! Kendinden nasıl utanmıyorsun? Bunu babana nasıl yapabiliyorsun?"

"Seni duyan namuslu bir kadın olduğunu düşünecek benim tatlı, küçük sürtüğüm!" Yine o kelime... "Bilirim senin gibileri, bana yutturabileceğini mi sandın? Teklifimi beğensen de beğenmesen de benim kucığıma düşmekten fazlasını alamayacaksın bebeğim. Seni o hisselerle baş başa bırakacağımı sanıyorsan çok büyük hata edersin. Ama benimle keyfini sürebilirsin, seni o ihtiyar moruktan daha fazla tatmin edebileceğim aşikâr." Pis sırtışı suratında manalı bir hale bürünürken yüzünü rahatsız edici derecede Josephine'e yaklaştırdı ve elinin tersiyle arsızca genç kadının yanağını okşadı. "Düşünmeni söylemiştim," dediğinde Josephine afallayan hislerini toplamaya çabalarak sertçe Fane'in itti. Boğazı yanıyordu. Öfkeyle titremek için kendisini zor tutarak derin bir nefes aldı ve elinden geldiğince sesini sabit tutarak dışlarının arasından tısladı.

"Seninle düşünecek hiçbir şeyim yok benim!"

Josephine güçlüydü. İçinden kendisine ne kadar güçlü olduğunu tekrar ederken cemiyetin ona taktığı lakabın hakkını verircesine sırtını dikleştirdi ve ince boynunu ört-

mesi için açık bıraktığı uzun platin sarısı saçlarını, zarif parmaklarının telaşlı bir hareketiyle geriye attı. İnce topuklu siyah stiletolarının üzerinde dikilirken ona senelerdir yukarıdan bakan insanlara takındığı soğuk ve mesafeli tavrına saliseler içerisinde bürünüvermişti. Buzlar Kraliçesi'ydi o ve bu unvanın hakkını verecek derecede donuklaşmış bakışları vardı. Bu konuda öylesine ustalaşmıştı ki artık kendisi bile öz karakterinin bu soğuk kadın olduğundan şüphe eder olmuştu. Tüm küçümsemesini düşmanına akıtmak isteyerek kıstığı mavi gözleri daha da çekik gözüküyordu artık.

"Bak sen..." Fane Kensing, Josephine'in beden dilinden yükselen uyarıyı umursamayarak bir adım daha yaklaştı. Dudağına takındığı sinsî, çarpık gülüşü Josephine'in içinde yeniden bir kusma isteği yaratırken Fane ellerini rahat bir şekilde siyah kabanının ceplerine soktu, başını hafifçe yana doğru eğdi ve genç kadını baştan aşağı süzdü.

"Anladım seni. Kesinlikle anladım bebeğim. Oyun oynamak istiyorsun. Ben varım." Durdu ve yeniden dokunmaya yeltenip yeltenmemekte tereddüt ederek devam etti. "Daha fazlasını istiyorsan hak edeceksin. Âşıklarına beden konusunda cömert olduğun konuşuluyor. Öyle misin? Benden kopartabileceklerin bana sunacaklarına bağlı tatlım, cömert olsan iyi edersin."

"Sen! Sen! Aşâğılık herifin tekisin!" Gözlerinin gerisini zorlayan yaşları akıtmamak için var gücüyle kendine hâkim olmaya çalıştı Josephine. Nasıl bunları söylerdi? Üstelik babasının cenazesinde... Sesinin tonunu ayarlayamayarak nefretle haykırdı. "Sus artık! Babanın cenazesindeyiz!"

Sesinin yüksekliğini fark edince dilini ısırarak derin bir soluk aldı ve sürüklendiği panik hissinden uzaklaşmaya

kendini zorladı. Ellerini yumruk yaparak bedeninin iki yanına bastırmayı başarmıştı. Gerilen sinirleri, adının acımasızca zikredileceği yeni bir skandalı hemen şuracıkta başlatması için onu zorluyordu. Bir yumruk, sadece bir yumruk indirse? Belki de bir tokat? Cenaze merasiminin hemen yanında bekleyen paparazziler fark eder miydi ki?

İçinde kabaran tiksinti ve mide bulantısı damağında tanıdık, ekşi bir tat bırakırken titremeye başlayan bedenini kontrol edebilmek için tırnaklarını daha da avuçlarına batırdı. "Beni yalnız bırak."

Fane genç kadının gerginliğinden keyif alarak genişleyen gülümsemesiyle elini bir defa daha kaldırdı ve Josephine'in çenesine doğru uzandı.

"Defol buradan bebeğim. Ben sana geleceğim. Beklemek için bu kadar sabırsız olma?"

Josephine çenesine uzanan elin dokunuşundan kaçabilmek için tiksinti ve öfke ile soluyarak başını geri silkeledi.

"Rahat bırak beni. Asla! Tanrı'm... Nasıl..." Kelimelelerini tamamlayacak güç gitgide bedenini terk ediyor, onu haksız bir panik dalgasının derinliklerine sürüklüyordu. Derin bir soluk daha alıp ekşittiği yüzüne yakışır şekilde tükürçesine, "Midemi bulandırıyor!" dedi.

"Ah, hadi ama, namuslu ve erdemli kadını mı oynayacaksın? Sanki hiçbirimiz senin ne olduğunu bilmiyoruz gibi..." Fane rahat tavırlarından hiçbir şey kaybetmemişti. Josephine'in bedeninden yükselen ikazı daha da zorlayarak ısrarla onun her geri adımında bir adım daha üzerine abanarak yaklaştı. Josephine adamın ne planladığını kestiremiyordu ama kesinlikle gazetecilerin dikkatini çekmek istediği ortadaydı.

"Pekâlâ, küçük sürtüğüm... Seninle bunu oynamak da eğlenceli olacak. Babamla da oynamış mıydın? Ne yapı-

yordun? Ondan da böyle kaçıyor muydun? Yaşlı zampara, severdi tabii böyle şeyleri. Ağzının tadını bilirdi doğrusu.”

Avuçlarına batan tırnaklarının acısını hissetmiyordu bile Josephine. Omsunda asılı duran siyah Chanel çantayı yumruğunun altında bedeniyle arasına kıstırmış, tokasının izi tenine geçinceye dek ezmişti. Üstündeki kemikleri bembeyaz olmuş ellerinin parmakları uyuşmuştu. Onu amacına ulaştırmayacağını bilse o an var gücüyle karşısındaki bu yılışık adamın kafasına bu çantayı geçirirdi. İşin aslı gazetecilerle yaşayacağı bir skandalı da artık umursamıyordu, çünkü Arthur’un çocuklarının tüm tehditlerine karşın o son görevini yerine getirmek üzere uzaktan da olsa buraya gelmeyi tercih etmişti.

Fane dışında diğerleri korkaktı, sinerlerdi; ama Fane... O tam bir baş belasıydı. Ne var ki Josephine onu bile göze almıştı. Bugüne kadar ardından söylenenden ya da Arthur’un cenazesinde bulunmadığı için söyleneceklerden daha ağır ne denebilirdi ki? Oysa Fane üzerine böyle yürüyerek onu savunmasız bırakırken verdiği kararın doğruluğunu sorgulayacak kadar köşeye sıkışmıştı.

Bedenini saran o tanıdık boğulma hissi içinde kendisine itiraf etmek istemese de önemsemediği esas mesele, kalabalığın içinde bütün ihtişamı ile dikilen Marcus Valerian’ın varlığıydı. Onun önünde küçük düşmek, aşağılanmak ya da hor görülmek nedense onu her defasında incitiyordu. Onu Romanovlar’ın yanında gördüğü ilk seferinden beri bu değişmemişti. Marcus’un önündeyken üzerine dikilen küçümseyen bakışlar kalbini acıtıyor, hepsinden kaçmak istiyordu. Onun varlığı uzun zamandır hissetmediği kadar kırılğan hissettiriyordu kendisini ve utanıyordu. Marcus Valerian’ın heybeti karşısında omurgası yumuşuyordu. Hayır, onun önünde küçük düşmeyecekti!

Yeniden omuzlarını geriye atarak boyunun standardın üzerindeki uzunluğuna sığınarak Fane'e tepeden baktı. Marcus ile burada karşılaşmayacaktı! Sıkılı dişlerinin arasından tısladı; "Benimle düzgün konuş yoksa..."

"Yoksa ne?"

"Yoksa... Yoksa..."

Fane genç kadına, herkesten saklı kalan bu kuytu köşede, bir adım daha yaklaşarak ağaçla arasına sıkışmasına neden oldu. Neredeyse burun burunaydılar. Josephine'in içinde artık daha fazla hâkim olamayacağı kadar yükselen titreme ve korku atağı tüm soluğunu alıp götürüyor, onu çaresiz bırakıyordu. Ne diyeceğini unuttu. Sadece nefes almak için dudaklarını aralamıştı ama Fane bunu fırsat bilerek üzerine doğru eğildi ve nefesini dudaklarının arasına verdi. Yüzündeki hastalıklı haz okunabiliyordu.

"İtiraf etmeliyim ki gerçekten çok güzelsin..."

Josephine'in nefesi boğazında tılandı. Deli gibi çarpan kalbi, bulanık midesi ve korktuğu o çıkmaza çekilme duygusu adım adım bedenini sararak onu iyice savunmasız bırakmıştı. Tıpkı on sekiz yaşını doldurduğu o gün gibi...

"Çek ellerini üzerimden..." Sesi öylesine cılızdı ki neredeyse duyulmuyordu. Soluk soluğa yeniden denedi. "Dokunma bana, geri git. Seni lanet olası..."

Fane, aldırış etmeden sert bir dokunuşla elini beline kaydırды. Dudakları tenine öyle yakındı ki onları gören iki âşık zannederdi.

"Bence buna alışsan iyi edersin bebeğim. Gidecek bir yerin yok, tüm mirastan kendi ellerinle feragat etmişsin, tüm banka hesapların avukatlarımızca incelemeye alındı ve o çatı dairesi dediğin fare deliğine bile miras okunana kadar giremeyeceksin."

Josephine, elleriyle onu itmeye çalışarak "Geçici olarak," dedi. "Miras bu hafta okunacak."

Fane, bıkkın bir şekilde iç çekse de arsız bakışları en az Josephine'in kurtulmaya çalıştığı tutuşu kadar genç kadını taciz ediyordu.

"Evet, evet, evet, şu avukatlar hiçbir işi tam yapamazlar zaten. Neyse, önemli değil. Nasılsa bir yolunu bulacağım. Tek bir sent bile alamayacaksın ve sen sonuç olarak şu anda köşeye sıkıştın. Eminim son zamanlarda kendini dayadığın Romanovlar'ın senden başka uğraşacak yığınla işleri vardır. Hiçbirinin Skandalların Buzdan Kraliçesi ile uğraşmaya niyeti yoktur. Benim avucumdasin bebeğim."

Fane genç kadının üzerindeki tutuşunu ani bir sertlikle bırakırken Josephine ne zamandır tuttuğunu bilmediği soluğunu sertçe bıraktı. Oysa işkencesi bitmemişti. Fane'in kaba elleri bu defa kollarını kavrayarak onu sürüklemeye başladı ve Josephine panikle soluğunu yeniden ciğerlerine hapsetti. Camı acıyordu.

İleride cenaze merasimi ağır ve ağdalı bir şov halinde sürerken genç kadın artık sadece bu pislikten kurtulamayacağını düşünüyordu. Her şey bir girdap gibi üzerine çullanmış, nefesi ciğerlerini patlatacak gibi genzini yakmaya başlamıştı. Korku gitgide üzerine çöküyor, ellerindeki uyuşma kollarına doğru yayılıyordu. Soluk soluğa kendini geri çekmeye çabalıyor ama acımasız tutuştan, büyük bir hengâme çıkartmadan, kendini bir türlü kurtaramıyordu. Mide bulantısı artarak içinde yükseldi ve kontrol edemediği bir titreme atağı tutamadığı öğürme hissiyle tüm bedenini ele geçirerek yavaşça onu karanlığına doğru çekmeye başladı.

"Bırak kadını!"

Aniden yanlarında duyulan boğuk, erkeksi ve keskin ses ile Fane kadar Josephine de irkildi.

"Sen karışma dostum." Fane'in gerilimi yüzünden

okunuyordu. "Babamın küçük fahişesi ile ufak bir iş anlaşmamız var, seni alakadar etmez Valerian."

Josephine, neyin daha kötü olduğuna karar veremedi birkaç saniye. Az sonra buraya toplanacak olan gazetecilerin mi, yoksa artık Marcus Valerian'ın da bu şovun bir parçası oluşunun mu?

"Çek elini dedim."

Marcus iri cüssesiyle Fane'in birkaç adım ötesinde, mezarlığın getirdiği ağır havaya uygun kabanının içinde cehennemin elçisi gibi dikiliyordu. Rahattı. Sert bakışları en ufak bir hatayı bile kabul etmeyeceğini söylüyordu. Öyle ki, en ufak bir tehdit altında düşmanını başka bir şeye ihtiyaç duymadan parçalayabileceğini ima eden elleri birer yumruk halinde iki yanında sabitlenmişti. Yüzünün şakağına doğru uzanan ince ama derin bir yara iziyle işaretlenmiş yanına eğilmeye alışkın başı azametle yukarı kalkmıştı. Fane'e tepeden bakıyordu.

"Bak bak bak..." Fane tedirgin gözlerinin aksine alaycı gülümsemesiyle ellerini iki yana açarak, geniş bir dönüşle Marcus'a döndü. Gazetecilerin varlığına güveniyor olmalıydı ki Marcus'u kışkırtmayı sürdürmekten çekinmedi.

"Demek babamın küçük fahişesinin cesareti senden geliyor." Genç kadından uzaklaşmadan var olabilecek en hesapçı bakışlarını Marcus ile ikisinin arasında gezdirdi. "Babamı daha toprağa gömmeden yatağını ısıtacak bir başka sersem âşık bulduğunu daha önceden söylemeliydim sevgilim!" Tiyatrodan bir sahneymiş gibi parmaklarıyla Marcus'u gösterip alkışlayarak "Sayın Marcus Valerian, Romanovlar'ın son gözdesi..." diye ekledi.

Gülümsemesi acımasızlaşırken kısık bakışlarını abartılı bir baş hareketi ile Josephine'in üzerine kilitledi. "Demek beni Valerian'ın fahişesi olmak için beğenmiyorsun."

Josephine'in dizleri artık daha fazla ağırlığını taşıyamayacaktı. Genç kadın buna emindi. Bayılmak için tam da bu ânı seçmiş olamazdı bedeni. Öne doğru eğilip istem dışı öğürerek midesinde yükselen safrayı daha fazla tutamadı ve çıkarttı. Marcus'un okuyamadığı bakışlarının üzerinde olduğuna yemin edebilirdi ve o an utancından ölmeyi diledi. Bütün bunlar yaşanıyor, bu utanç yeniden ve daha da acımasızca bir defa daha üzerine yaftalanıyor olamazdı, ama ne kadar inkâr etmek isterse istesin oluyordu işte. Marcus'un tam da önünde fahişe olmakla suçlanıyordu.

Kensing'in bıyık altından gülümseyen genç 'âşığı', anesinin evinden kovduğu ahlak yoksunu sürtük... Bütün bunlar onun ardından birçok defa söylenen, Arthur'un bile çoğu zaman susturmaya gücünün yetmediği sözlerdi. Bunları artık önemsemeyeceğini defalarca kendisine söylemişti ama Marcus Valerian'ı ilk gördüğü o balodan bu yana her defasında o utanç hissi geri geliyordu.

Fane, ânın üstünlüğüne öylesine tutulmuştu ki yaklaşan tehdidi okuyamadı. O hiçbir zaman akıllı bir adam olmamıştı. Her zaman sahip olabileceğinden fazlasını istemiş ama babasının varlığıyla korkakça geri durmuştu. Şimdi ise onu geri tutacak hiçbir engelin kalmadığını hissediyordu. Devir onun devriydi ve o kendi hükümdarlığını sürecekti, hem de canının istediği gibi. Hastalıklı gülüşüyle paparazzileri işaret ederek, "Beni alt edemezsin Valerian, benimle boy ölçüşemezsin bile," dedi.

İşin aslı, Marcus Valerian hiçbir zaman kavgacı bir adam olmamıştı. Ona kavgacı demek haksızlık olurdu. O sadece öfkeliydi. Aldığı derin soluklar ile genişleyen burun kanatları ve sıkılı yumruklarıyla soğuk havada bile yakasını çekiştirerek terlemesi sadece adım adım artan öfkesinin küçük patlama göstergeleriydi. En azından bir

ölçüde kontrol edilebilir ama asla kıskırtmak için üzerine gidişi tavsiye edilemez. Onun öfkesini kasti bir şekilde tetiklemek ise Azrail'le randevuya kestirmeden bir bilet almak demekti ki bir mezarlıkta oldukları düşünülürse bu son derece ironikti. Bütün bunların haricinde o dingin bir adamdı. Karşısındakinin ne söylediğini, söylemediğini ve hatta söyleyemediklerini dinleyen bir adamdı. Öfkesini tetikleyen her şeyden bilerek uzak dururdu. Oysa şimdi kasten, bilerek ve isteyerek o son kelimeler gelinceye kadar durmuş ve beklemişti. İçini yararak çığlık gibi kopan hiddetiyle, hâkim olmaya hiç yeltenmediği öfkesi havada savrulan demir bir yumruğa dönüşerek Fane'in burnu ile buluşuverdi.

Etin kemikle buluştuğu o kanlı anda yükselen kırılnma sesi Josephine'in kesik çığlığı ile baskılansa da etrafa ince zerrecikler halinde saçılan kan Marcus'un gözlerinin ölüm çağrısını destekledi. *'Öldür!'* diyordu içindeki ses. *'Öldür ve parçala!'*

Güçlünün güçsüzü ezdiği o anda en güçlüyü ilan etmek için dimdik ayakta duruyordu. Bir diğer yumruğu havada savrulurken patlayan flaşlar puslu havaya yeni bir skandalın kuşlarını uçuruvermişti. Marcus gözüne yansıyan parlak ışığı umursamadı. Belki de hiç görmedi bile... Sadece sonunda serbest kalmış iblislerinin kana susamış çığlıkları ile Fane'in yüzünü dağıtıyordu. Ne için? Kim için? Bir önemi yoktu. Josephine'in kenara büzüşmüş o çaresiz halini gördüğünde bütün sorular anlamını yitirmiş, gözünde canlanan anıların izleriyle tek bir savaş çığlığı atmıştı; *'Ölüm!'*

Flaşlar hiç durmuyor, neredeyse kavgadan, Marcus'un acımasızca Fane'in yüzünü yeniden şekillendirdiği o andan, daha çok Josephine'in şaşkın ve hüznle darmadağın

olmuş yüzünü çekiyordu. Sadece küçük bir inilti gibi Josephine'in ağlayan sesi geldi Marcus'un kulaklarına.

"Gazeteciler... Bizi çekiyorlar... Lütfen dur artık."

Marcus, sahibinin komutuna sadık, azılı bir canavar gibi durdu fakat yakasını avucunun içinde sıkıdığı Fane'i bırakmadı. Bir süre değersiz bir böceğe bakar gibi Fane'e baktıktan sonra ağır ve tehditkâr bir kavisle kulağına kadar eğildi.

"Bir daha... Bir kez daha bu kadına dokunacak olursan o kolunu kopartır kışına sokarım." Sadece onun duyacağı şekilde ölümün soğuk nefesini kulağına üfleyerek konuşmuştu ve kararlıydı. Tehdit etmiyor, sadece yapacak olduğu şeyi bildiriyordu. "Anlıyor musun?" Bir doksanın üzerindeki boyu ile Fane'den orantısızca uzun ve iri gözü-küyordu. "Seni öldürüp domuzlara yem yaparım!"

Fane'in gözleri korkuyla açılmış, kaşından akan kanla kırmızıya bulanmıştı. Başını hafifçe sağa eğerek patlayan flaşlara kusursuz bir açı sağladıktan sonra içindeki tüm deliliği ortaya vurarak güldü.

"Denesene."

Marcus'un yeniden alevlenen öfkesiyle havaya kalkan yumruğuna Josephine sarılarak abandı. Bayılmanın zamanı değildi. Fane'in kanla kaplanan yüzüne bakmamaya çalışarak inledi.

"Marcus, gazeteciler... Gidelim buradan. Yalvarıyorum... Gidelim, lütfen..."

Josephine bayılmak, kendisini davet eden o cömert karanlığa tüm bedenini teslim etmek istiyordu ama bunu yaparsa yeniden o aciz kız olacaktı. Sokağın ortasında çaresizce, acıyan dizlerinin üzerine soluksuz kalarak yığılan o küçük kıza dönüşecekti yeniden. 'Şimdi olamaz' diye tekrarladı içinden. Panik dolu bu cazip davete kendini bı-

rakmamak için öylesine sık soluklar alıyordu ki neredeyse kendi soluğunda boğulmak üzereydi.

Ertesi günü bile beklemeden internete düşecek fotoğrafların altında yazacak haberleri şimdiden tahmin edebiliyordu. Yepyeni bir aşk skandalının içerisine meteliksiz, evsiz ve kimsesiz düşüvermişti. *Tanrı'm!* Ne yapacaktı şimdi? Tıkanan boğazı, delicesine atan kalbi ve patlayan flaşlar eşliğinde kararan gözlerini bir defa daha açılmaya zorladı ve sadece Marcus'un öfkeli varlığına tutundu.

"Marcus!"

Bu, Marcus'un puslu çevresinde odaklandığı vahşet çağrısının içinde bir yakarıştı. Duraksadı. Karşısındaki adamdan öylesine tiksiniyordu ki... Güçsüz bir kadını köşeye sıkıştırarak sindirebileceğini zanneden bu aptalın boynunu şuracıkta kırsa, iri ellerinin arasında sıkıca hiç şüphesiz ertesi sabaha daha mutlu bir erkek olarak uyanacaktı. Oysa adını haykıran yakarış öylesine korku ve çaresizlik dolu çıkmıştı ki bu çaresizliği çok iyi biliyordu o. Odaklandığı döngüden güçlkle dikkatini ayırarak kulaklarında yankılanan meleksi sese dönmeye kendini zorladı.

Cenaze için gelen herkes onlara doğru dönmüş, hatta bir kısmı yanlarına kadar gelmişti. Onlarca yüz arasından o sadece patlayan flaşlarla aydınlanan Josephine'in solgun yüzünü seçebildi. Ona beklenti dolu bakan ıstıraplı çehre olsa olsa bir Tanrıça'ya aitti. Kendi yanına yakışmayacak kadar güzeldi bu kadın. Marcus ne kadar karanlık, tehlikeli ve iriyse Josephine, ona bakan herkesi zehirleyecek kadar güzel, narin ve cezbediciydi. Öfke yeniden içini doldurmaya başladı, o hiç değilse karşısındaki bu kadın gibi aldatıcı zehirde bir cazibeye sahip değildi.

Suratının sağ yanını kaplayan derin yara izi ona kim olduğunu ve nereden geldiğini hep hatırlatan bir ikaz gi-

biydi. Fane'i yere iterek uzaklaştı ve ellerini yüzündeki ize dokunmamak için sıkarak koyu renk saçlarının arasından bir defa geçirdi. Derin bir nefes alarak sakinliğinin geri gelmesini beklemeden, geniş göğsünü kaplayan kabanının yakalarını düzeltti.

Siktir!

Josephine ona yumuşak kokusunu alabileceği kadar yakın duruyordu. İnce ellerinin az önce kolunu kavradığı yerler genç kadının yoksunluğuyla sızladı. Bu gereksiz çekim onu az önce boynunu kırmak için can attığı adam kadar rahatsız ediyordu. Tek fark, bu defa korkan tarafın kendisi oluşuydu. Yapabileceklerinden korkuyordu. Arkasını dönerek yürüyüp gidecekti ki patlayan bir flaşla aniden fikir değiştirdi. Hızla döndü, ince topuklarını mezarlığın çamura dönüşmüş toprak zeminine sabitleyerek arkasındaki ağaçtan güç almaya çalışan Josephine'in elini avucuna hapsetti ve hızlı adımlarla genç kadını arabalara doğru sürüklemeye başladı.

"Lanet olsun, gidelim buradan."

Kalabalık arkalarında kalırken gazeteciler onları takip etmeye cesaret edememişti. Gelen güvenlik görevlileri kargaşayı dağıtmaya, Fane'i yerden kaldırmaya çalışıyordu. Marcus Fane'in şikâyetçi olmayacağından emin olmak için boşta kalan eliyle şirket avukatına mesaj atarken Josephine'i kendine doğru çekti.

Josephine için Marcus'la sürüklenmekten başka hiçbir seçenek kalmamıştı. Kendi kendine söverek söylenen adama gücünün kalan son zerresiyle seslendi.

"Biraz yavaş, yetişemiyorum."

"Topuklu giymeseydin. Kaçak olarak bir cenazeye gelirken bu kadar süslenmene gerek yoktu."

"Sana ne, ben kendi başımın çaresine bakıyordum. Bu

seni ilgilendirmezdi. Şimdi başıma açtığın skandala bakar mısın?"

Marcus, buz bakışlı kadını büyük jipine doğru iteklerken hâlâ kontrol altına alamadığı öfkesiyle mücadele ettiğini vurgularcasına sert davrandı.

"Ne yani, ben mi? Tabii ya, o pislîğe kuyruk sallayarak çok güzel bakıyordun çareye. Aranızdaki önemsiz bir cileleşmeyi mi böldüm Buzlar Kraliçesi?"

"Hayır, beni yanlış anladın."

"Kapa çeneni ve geç şu arabaya!"

Elinde olmadan Josephine'e yönelen anlık parlama alanında içinde hiç eksik olmayan bir savaştı.

"Ben kimseye kuyruk sallamadım!" Josephine, arabadan bir adım uzaklaşırken bir yerlere oturma ihtiyacı ile ayakları sızladı.

"Arabaya bin!"

"Senin saçma hakaretlerini dinlemek için mi? Benim arabam var. Sağ ol." *Yalan!* O hurda Volkswagen'ine bile geçici de olsa el konulmuştu. Elinde olan tek şey Romanov Holding ve Valerian Şirketler Grubu'nun ortak iştiraki olan şarap ve kozmetik işinin hisseleriydi. Bir tek onlara el koyulamamıştı.

"Ah! Tabii nasıl unuturum! Altından ayaklarını çıkartıp asfaltta yürüyerek ilerlediğin o külüstür... Söylesene onun hâlâ trafikte olması yasal mı? Bin şu arabaya."

Josephine, tam inatla itiraz edecekti ki ardı ardına belli bir mesafeden üzerlerine doğru patlayan flaşlar eşliğinde Marcus onu açtığı kapıdan içeriye itti.

"Kıpırdanma."

"Tanrı'm! Tanrı'm, sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Tanrı değil ben, seni külüstür arabanla gazetecilerin önüne yem etmeyen şövalyen! Kapa çeneni de otur içeri-de."

Marcus, öbür yana dönerek araca binene kadar Josephine kendi kendine söverek sayıkladı ama araçtan inmedi. Tüm bu insanların arasından yürüyerek geçecek cesareti yoktu artık. Son bir saati panik atak kriziyle bayılmadan tamamlamış olması bile bir mucizeydi ve yorgundu. Dik durmaktan, sürüklenmekten, yüzünüzce hakkında konuşulan onlarca yalanı umursamıyormuş gibi davranmaktan... Marcus arabayı çalıştırarak gaza bastığında derin bir nefes vererek başını geriye yasladı ve çaresizce içinde sakladığı onca şeyi düşündü.

Nereye gidecekti? Ne yapacaktı? Arthur ile karşılaştığından daha da çaresiz hissediyordu kendisini. O zamanlar hiç değilse içini dolduran bir nefret vardı, oysa şimdi Arthur'u kaybetmenin içinde yarattığı dipsiz boşlukta boğuluyordu. Bir sonraki gün için hep endişe duymaktan bıkmıştı artık. Hayata bir defa daha sıfırdan ve yeniden başlayacaktı ama takati kalmamış gibi hissediyordu. Terk edilmişlik hissi içine habis gibi işledi. Hayatta kalmaktan başka bir amacı yoktu ve artık hayatta kalmayı bile arzuladığı söylenemezdi; çünkü korkuyordu. Binalar, insanlar ve şekiller hızla camından akıp giderken günlerdir uyuyamadığı o derin uykunun istem dışı, tatlı çağrısına, tüm korkularını içine saklayıp boyun eğdi.

Way Down We Go - Kaleo

Bölüm 2

SONUN BİTTİĞİ YER

“Uyan hadi, geldik. Seni taşımamı beklemiyorsun herhalde?”

Josephine, gözlerini açılmaya zorladığında hâlâ Marcus’un arabasındaydı ve sanki gözleri kapanalı bir iki dakika geçmiş gibiydi.

“Neredeyiz biz?”

“Çiftlikte.”

“Ne çiftliği?”

“Şu arabadan insek ve beni sorguya ondan sonra çeksen? Çok açım. Horlayarak uyumamış olsan yolda bir şeyler yerdik. Gerçekten de senin gibi bir kadının horlayabileceğini sanmazdım.”

“Hey! Ben horlamam. Aman Tanrı’m buraya kadar uyudum mu ben?”

Josephine, etrafında uzanan üzüm bağlarına bakarken Valerian bağlarına gelmiş olduklarını fark etti. Marcus bıraksa daha uyurdu, hatta günlerce uyurdu. Sessizce araçtan inerek stilettoalarının ince topuklarının yağmurdan yumuşamış toprağa gömülmesini engelleyebilecekmiş gibi ağırlığını öne verdi.

“Ben yürüyemem. Burası çamur içinde...” Josephine

“Ayakkabılarım...” diye sızlarken Marcus bezgince içini çekip sözünü yarıda kesti.

“Eline al o zaman Buzlar Kraliçesi. Burası çiftlik!”

Josephine, adamın ondan bıkmış hissi uyandıran asabi homurdanmasına bozulmuştu. İçinden lanet okuyarak dengesini bulmaya çalıştı ve kararlı bir adım attı. Elbette bunu başarabilirdi, o neleri başarmıştı, stilettolarıyla basit bir çamurla mı baş edemeyecekti? Bir adım, bir adım daha ve Marcus’un kaba kahkahası altında yumuşamış toprağa doğru yer çekimine yenik düştü.

“Kaba adam! Orada gülüp duracağına buraya gel ve beni yerden kaldır.”

“Emriniz olur kraliçem. Başka emriniz?” Marcus kabaca söylense de bir yandan Josephine’e yaklaşarak kalın kemikli iri avucuyla ona uzanan zarif eli kavradı ve kendine doğru çekti. İşte bu başından beri yapmaktan kaçındığı şeydi. Bu kadına yeniden dokunmak istemiyordu. Dokunduğunda vücudunu dolaşan elektrik ve ona yardım etme arzusuna engel olamıyor, Buzlar Kraliçesi’nin soğuk zehri ile zehirleniyordu. Arthur’a da böyle mi olmuştu? Bu kadın onun avucuna da böyle dokunup onu tüm tecrübelerine rağmen zehirlemiş ve evliliğin hain tuzağına mı sürüklemişti?

Siktir! Hem de kocaman bir tane!

“Yavaşla, adımlarına yetişemiyorum.”

Marcus sinirle homurdanarak Josephine’in ayaklarının da toprağa bata çıka kocaman bir çamur topu haline gelmiş ince topukları işaret etti.

“Ayağındaki o şeyleri çıkartırsan yetişirsin.”

“Çamura mı basayım yani!” Josephine öylesine hayret dolu, iğrenir bir sesle söylemişti ki Marcus az önce çamura bulanmış haline imalı bir şekilde bakarak kaba kahkahalarından birini daha ona savurmaktan geri duramadı.

Josephine, somurtarak Marcus'un onun için açtığı kapıdan içeri girerken ana bina yerine çalışanlar için hazırlanmış küçük evlerden birine giriyor olduklarını fark etti.

"Sen banyoyu kullan, ben de yiyecek ne var bakayım."

Marcus'un kapısında durarak eliyle kabaca işaret ettiği küçük banyoyu hızlıca gözden geçirdi. Marcus'a ya da bir başka erkeğe ait olduğu belli olan tıraş malzemeleri düzenli bir şekilde lavabonun yanında duruyor, küçük sayılabilecek bir havluluk hemen karşı duvarı süslüyordu. Onun haricinde boştu.

"Burada mı yaşıyorsun?"

"Evet." *Peki...*

Marcus'un soruyu kesen cevabı ile Josephine bu konuda daha fazla bir yorumda bulunmayacağını anladı. Ana binada neden oturmadığını öğrenmek başka zamana kalmıştı. Adamın içeri girebilmesi için ona yol vererek arkasını dönmesinden sonra yapacak başka bir şey kalmayınca içeriye girdi. Banyonun kapısını kapatır kapatmaz sırtını soğuk zemine yasladı ve derin bir nefes aldı. Sonunda yalnızdı. Ya da öyle zannediyordu...

"Dolapta havlular var. Duş al istersen, domuz gibi görünüyorsun."

Yaslandığı zeminden Marcus'un kapının hemen arkasından yükselen alaycı, tok sesiyle aniden sıçradı. Onu görüyor olamazdı, değil mi? Kapalı kapıya yüzünü dönerek yanağını sert zemine dayadı ve sesini duyurmak için bağırdı.

"Biraz daha kıbar olamaz mısın sen?"

"Özür dilerim kraliçem, aile terbiyesi almamışım." Marcus'un sahte kıbarlığı bir anda değişerek yerini sabırsız bir kabalığa bıraktı. "Oyalanma da mutfağa yardıma gel. Umarım yemek yapmasını becerebiliyorsundur."

Josephine göremiyordu ama Marcus gösterişli kaslarını açıkta bırakarak üzerindeki gömleği çekip çıkartırken kendisiyle genç kadını neden buraya, kendi mabedine getirdiği hakkında kavga ediyordu. Onun gibi bir kadını kendi kulübesine sokarken aklını nereye bırakmıştı acaba? Az önce yemek yapmakla ilgili söylediklerine kendisi de inanamayarak Josephine'in geride bıraktığı ince çamur izlerine küçümser bir bakışla baktı ve sonra yeniden haykırarak son sözlerini ekledi, "Üzerine olabilecek bir şeyler getiriyorum, neyse ki uzunsun."

Ayak sesleri uzaklaştığında Josephine tuttuğunu bile fark etmediği nefesini yavaşça geri verdi. Bu adam gerçekten kabaydı. Bir saniye daha burada kalmak istemiyordu ama çaresiz kalmıştı. Hem şu anda kimseye durumunu anlatmaya çabalayacak halde değildi hem de onun için bekleyen paparazzileri göğüsleyecek hali yoktu, en azından bugün. Yarın başının çaresine bakardı, ancak bugün gerçekten dinlenmeye ve aklını toplamaya ihtiyacı vardı.

Sade banyoya göz gezdirdikten sonra dolabı açtı ve içinden defalarca yıkanmaktan sertleşmiş temiz havlulardan birini çekerek aldı. Her şey nizamlı, temiz ama basit ve sıradan bir yaşamın işareti gibi lüksten uzak ve olabildiğince sadeydi. Bu ona tedirgin edici geldiği kadar garip bir şekilde rahatlatıcı da gelmişti.

Josephine, üzerindeki çamura tiksinierek göz atıp hızla kıyafetlerini çıkartmaya başladığında hasretle iç çekti. Evden çıkartılırken hazırlayabildiği küçük valizi kilisenin karşısındaki kafede emanette kalmıştı. Yüce İsa! Acınası bir haldeydi ve bir süre üzerine kendisine ait, düzgün bir şeyler bile giyemeyecekti.

Üzerindeki son parçayı da zemine bırakırken 'Arthur ile yaşamamın en güzel yanı da kıyafetlerdi,' diye düşündü. Art-

hur onun için her zaman cömert bir adam olmuştı. Başka günahlarını Tanrı'ya affettirmek istercesine ona karşı fazlasıyla vericiydi. Her ne kadar Arthur'dan hak ettiğinden fazlasını bekleme de onun yaşında bir genç kadın için kıyafetler ve mücevherler reddedemeyeceği kadar caziptiler ve o da, geçici olduklarını bilse bile, tek lüksü olan bu pırıltının keyfini olabildiğince çıkarmıştı. Dahası o kıyafetlerin yarattığı imajın arkasına saklanmayı öğrenmiş, üzerindeki gücünü içinde taşıyormuş gibi hareket etmeye alışmıştı.

İnsanlar onu erişilmez görüyor, hiç değilse arkasından konuştuklarını yüzüne söyleyebilecek cesareti bulamıyorlardı. Bu yüzden birkaç pahalı kumaş parçasının toplumdaki itibarına sığınmayı inkâr edilemez derecede güvenilir bulmuştu. Arthur da ona en azından bunu sağlayabildiği için mutlu oluyordu. O iyi bir adamdı, en azından Josephine için ve genç kadın onu fazlasıyla özlemeye başlamıştı bile.

Özelikle pahalı zırhı olmaksızın Marcus denen bu kaba devin ininde çırılçıplak mahsur kalmak ruhuyla çıplak kalmak gibiydi ve en önemlisi de o lanet olası ayakkabıları çok seviyordu! Bundan sonra böylesine pahalı şeylere para harcamayacağı gerçeğini hatırlayarak içini çekti; "Kahretsin!" Eşyalarına sahip çıksa iyi ederdi.

Duşun altına attığına girip sıcak suyun rahatlatıcı etkisini tüm bedeninde hissederken etrafta Marcus'u tanımlayabilecek, göremediği bir şeyler aradı. Yoktu. Bu adamı hâlâ çözemiyordu. Diğerleri gibi değildi, ona kötü davranıyor sayılmazdı ama Josephine hakkında tüm diğer insanlar gibi düşündüğü de şüphe götürmezdi. Annesi bile ona hayatını karartacak kadar önemli bir konuda ona inanmamışken kim, neden ona herhangi bir konuda inanırdı ki zaten?

Banyonun kapısı aniden sarsılarak vurduğunda Josephine bir defa daha yerinden sıçradı ve sonra hızla içeriye girdiğini gördüğü karaltı ile olduğu yere sabitlendi.

“Köpük banyosu yapmayı bırak da çık artık banyodan. Açlıktan ölebilirim ve inan bana mutfakta ne varsa yerim ve sen de aç kalırsın.”

Lanet olsun! Marcus elinde bir eşofman takımı ile banyoya dalmıştı! Siktir! Kapıyı kilitlemeyi unutmuştu! Banyo perdesinin arkasına iyice saklanan Josephine telaşla bağırmaya başladı.

“Çık dışarı! Çık çabuk!”

Perdeyi çekerek vücuduna iyice dolamış, ıslak saçlarının sırtına doğru uzandığı başını Marcus’un çıktığından emin olmak istercesine perdeden dışarıya çıkarmıştı. Karşısında kollarını göğsünde kovuşturarak kalçasını lavaboya yaslayan adamın gereksiz derecede kışkırtıcı gülümsemesini gördüğünde küçük bir çılgılla sadece gözleri dışarıda kalacak şekilde çenesini de perdenin arkasına gizledi.

“Kapıyı kilitleseydin. Hem çırılçıplak karşımda bile dikiliyor olsan sana bakacağımı mı sanıyorsun? Eşya getirdim ve cidden açım. Mutfaktayım, gelmezsen keyfin bilir.”

Marcus’un arkasını dönmeden önce umursamaz omuz silkişi ve hemen ardından gördüğü şeyleri beğenmemiş gibi onu süzerek başını sallayışı Josephine’i deli etmişti. Bir anda dilinin ucuna kadar gelen şeyi tutamayarak söyleyiverdi.

“Yoksa eşcinsel misin?”

“Tanrı aşkına, tabii ki hayır!” Marcus belki başka zaman olsa buna da omzunu salları ve umursamadan devam ederdi ama karşısında erkekliğini tehdit ederek duran bu

kadının alaycı sözlerine kayıtsız kalamadı. "Sadece sen tipim değilsin."

Josephine, Marcus'un ifadesiz sözleriyle bir an irkildi. Bir an perdeyi çekerek onun gereğinden fazlasını görebilen bakışlarına aldırmadan duştan çıkmayı istedi ama bu delilik sadece bir anlıktı. O bir an içerisinde kendisine olan güveni solarak titretilen bir bakire gibi perdeye daha da sıkı sarılmasına neden oldu. Gerçekten kutu kadar bir banyonun içinde, çıplak bedeni ile ilahi çekicilikteki bu adam arasında onları ayıran plastik bir banyo perdesi varken bunu mu irdeliyordu? Marcus'un fazlasıyla iri, erkeksi bedeni neredeyse tüm banyoyu kaplarken kendini tehdit altında hissetmek yerine bu sözler karşısında hayal kırıklığına uğramış hissetmemeliydi muhtemelen, ama bedeninde bir yerlerin bundan haberi yoktu büyük ihtimalle.

"Çık dışarı çabuk ve kapıyı kapat! Ayrıca not olarak söylüyorum, sen de benim tipim değilsin, hem de hiç değilsin."

Bir anda dikleştirdiği başıyla perdeyi göğüslerinin üzerine kadar indirerek arkasından çıktı. Hâlâ açık olan duştan sıçrayan su zerreciklerinin boynundan aşağı süzülerek Tanrı bilir, daha nerelerine kadar indiğinin farkında değildi Josephine. Oysa Marcus her bir zerreciğin farkındaydı ve zihni zerreciklerin izledikleri yol hakkında acı verici ihtimaller türetiyordu. Bakışlarını yeniden genç kadından kaçırarak arkasını döndü. Keskin bir disipline sahip iradesi için kollarını göğsünde çaprazlayarak kavuşturdu.

"Haklısın, senin tipin zengin ve bir ayağı çukurda, kadının düşkünü züppelerdi, değil mi?"

Kapıdan çıkıp ardından çarparak kapatırken sarf edilen bu öfke dolu soru kesinlikle Josephine'e sorulmamıştı. Sadece kafasındaki durum tespitin yüksek sesle dile

getirilişiydi ve Josephine'in zerre umurunda olmamalıydı. Bu ve benzeri birçok şey ardından konuşulduğunda, hatta kimi zaman tıpkı şimdi olduğu gibi yüzüne çarpıldığında Josephine'in umurunda olmamıştı. Bir soru olarak sorulmuş olsaydı bile bir cevap vermezdi. Verecek olsa da ne cevap verecekti ki? Tüm cevapları babasını kaybettiğinde zaten kaybolmuştu. Gözlerine hücum eden yaşları ak-mamaları için tehdit ederken 'Umursama' dedi kendine. Umursamamalıydı.

Suyun altından çıkıp kurulandı ve Marcus'un getirdiği eşofmanlara baktı. Kendi eşofmanlarından birini getirmiş olacaktı ki çok büyüktüler. Arasından sadece hemen hemen dizlerinin bir karış üzerine kadar inen eşofman üstünü giyip banyodan çıktı. *Azizler aşkına!* Bu adamın boyu ne kadardı böyle? Kendi bir yetmişlik boyuyla bile bu eşofman üstü ona mini bir elbise gibiyse, kesinlikle ormanın devi ile aynı kulübeye tıklırmıştı!

"Lanet olsun kadın! Çıplak dolaşamazsın evimde!"

Çıplak? Josephine üzerindeki yukarıdan kısaca bakarak uzun bacaklarını hafifçe salladı ve ilgisiz bir ifadeyle Amerikan tipi mutfağın içinde, elinde bir tabak dolusu sandviçle duran Marcus'a döndü.

"Eşcinsel olmadığınızı ispatladığımıza göre sen münzevi misin?"

"Siktir! Tabii ki hayır; ama o çırpı bacaklarınla evimde dolaşmanı istemiyorum. Birazdan Sadie gelir ve aklına başka şeyler gelsin istemiyorum."

Josephine, ifadesiz duruşuna rağmen içini saran hafif burukluğu yutkunarak bastırmaya çalıştı. Hayır, onu kıs-

karıyor olamazdı. Olabilir miydi? Daha neler! Tabii ki de olamazdı! Sadece şimdi Marcus'un onu neden ana ev yerine bu kulübeye getirdiğini anlayabiliyordu. Birkaç aydır tanıdığı bu adamın yanında herhangi bir kadını görmemiş olması ya da Arthur'un hasta yatağında yattığı o Noel gecesini sabaha kadar sohbet ederek geçirmeleri hayatını paylaştığı bir kadın olmadığı anlamına gelmezdi, öyle değil mi? İlgisiz gözükmeye çalışarak omzunu silktilti ve ıslak saçlarına doladığı havluya elleriyle bastırdı. Ellerinin oyalanacak bir şeye ihtiyacı vardı.

"Dert etme, geldiğinde çamurlu kıyafetlerimden durumunu anlayacaktır. Ayrıca o şeyi giymem mümkün değil. Gırtlığıma kadar geliyor. Tanrı aşkına senin boyun kaç?" Güneş altında parlayan ıslıtlı denizler kadar mavi bakışlarını Marcus'un etrafında gezdirdi. "Bu kulübenin içinde Yeti gibi duruyorsun."

Josephine, Amerikan tarzı yarı açık mutfığa doğru ilerlerken dik duruşunu bozmadan en küçümseyici bakışını takınmaya uğraştı. Bu onun bildiği en güvenli sınırdı. Onun ifadesizliğine karşın ela gözlerindeki huzursuzluğu saklayamayan Marcus, homurdanarak söylendi.

"Sen aç değilsin sanırım. Sorun yok, bir Yeti olarak sandviçleri tek başıma da rahatlıkla yiyebilirim."

Midesinin hafif guruldaması Josephine'i ele verse de buna isyanını itiraf edecek değildi.

"Keyfin bilir, kahven var mı?"

"Sütlü?"

"Lütfen."

Marcus omzunun üzerinden yüksek tezgâhın önündeki uzun tabureye yerleşmeye çalışarak eşofman üstünü çekiştiren Josephine'e kaçamak bir bakış attı. *Lanet olsun!* Hayatında gördüğü en güzel bacaklardan bakışlarını kaçı-

rarak derin bir nefes aldığında onu buraya hiç getirmemiş olmayı diledi. Hangi uzvuna hizmet ediyordu ki böylesine canlı bir bombanın varlığına bağışıklığı olacağını düşünmüştü? O başının çaresine çok da güzel bakabilecek bir tehlikeydi. Bu yaptığını duyduğunda Adrian'ın onunla yıllarca dalga geçeceğine hiç kuşkusu yoktu. En kısa zamanda bu kadınla ilgilenmesi için Daniel'ı aramalı ve ondan kurtulmalıydı ama önce bir şeyler yemesi gerekiyordu, yoksa bedenine yayılan en temel ilkel açlığa teslim olmak üzereydi. Mağrur duruşlu Buzlar Kraliçesi'nin hazırladığı sandviçlere bakışına bakılacak olursa, tüm soğukluğunun altında o da açlıktan kıvranıyordu. Raftan çıkarttığı tabağı tezgâha, Josephine'in önüne koyarak iki tane sandviç bıraktı ve az önce hazırladığı taze kahveyi genç kadına uzattı.

"Al bakalım *Buzlar Kraliçesi*."

Buzlar Kraliçesi... Herkes ona böyle diyordu ve Marcus da eve girdiğinden beri hissettiği varlığını ona ödetmeye çalışırcasına üzerine basa basa bunu tekrar etmişti. Onun ıslak banyo perdesinin ardından çok net seçilebilen silüetinin bedenine yaydığı sıcak farkındalığı ödetmek istemişti. Perdenin arkasından çıkan ürkek bakışların, ukala ve aşağılayıcı hayalini zihninden kazımak isteyerek kendi kahvesinden büyük bir yudum aldı. Şimdi de zihni ona ihanet ederek dalga geçiyordu.

"Teşekkür ederim."

Söylediği kinayeli hitaptan hiç de alınmış gibi gözük-müyor, tam tersi hoşnutmuş gibi gülümsüyordu. Marcus'un zihnindeki görüntüler tezgâhın ardına sakladığı, bedeninin güney sahillerini zorlarken o bundan habersiz gibiydi. Dolgun dudaklarının üzerinde küçük pembe dili-ni gezdirip havludan kurtularak boynuna doğru düşmüş

bir tutam ıslak saçla oynadı ve Marcus içinden inleyerek küfretti. *Yüce İsa*, sabahı çıkartabilirse şanslıydı.

Derin nefes aldı. Tanrı aşkına! Bu kadın bir anlamda onun ortağı sayılırdı! Hem de aile mirası denen enkazı kaldırmaya en yakın olduğu anda, Alexander'ın yardımının tam orta yerinde, küçük ama önemli bir hisseyle duran ortağıydı. Bu yüzden dikkatini dağıtmasına ve dünya çapında bir marka yaratmasını engel olmasına asla izin veremezdi.

"Sana Buzlar Kraliçesi denmesine alışkınsın sanırım."

Josephine, sandviçten Marcus'un ummadığı kadar büyük bir ısırık alırken gözlerini haz duyarcasına yumdu ve parmağıyla ağzının kenarına bulaşan mayonezi yalayarak ondan beklenmeyen tatlı mırıltılar çıkarttı. *Oh! Hayır...*

"Beni mi tartıyorsun bayım? Sen böyle sandviç yapmayı nereden öğrendin? Bu muhteşem."

"Bazılarımız kendi işini kendi görmeyi tercih eder."

"Pek tabii, Buzlar Kraliçesi'nin aksine, değil mi?"

Bu acıtmıştı, hem de çok; ama Josephine kabullenip dik durmaktan başka ne yapabiliirdi ki? Sosyetenin tamamına göre o Arthur'un parasını sömüren Buzlar Kraliçesi'ydi ve artık bu onu acıtmamalıydı. Sadece bunu bu Yeti'den duy-mak kalbinde bir sızıya sebep oluyordu, o kadar. Umur-sadığından değil... Ya da sadece kendisini kandırıyordu.

Marcus dudaklarından az önce dökülen iki kelimeye çoktan pişman olmuştu ama artık zamanı geri alamazdı, tıpkı bundan sonra birçok defa alamayacağı gibi. Başını sessizce önüne eğerek önündeki sandviçten bir ısırık aldı. Şanslıysa bugün Sadie uğramazdı, yoksa ona açıklaması gereken çok şey olacaktı; başta da inkâr edilemez derecede çekici bu iki uzun bacak ve onu tezgâhın ardına gömen önündeki kabartı!

Josephine sandviçini bitirdikten sonra geçtiği salonda bacaklarını altına toplayarak oturmuş, elindeki kahvesini yudunlayarak kafasını toparlamaya çalışıyordu. Düşünmesi ve kendi yolunu çizebilmek için kararlar alması gerekiyordu; ama düşünebildiği tek şey bu dev adamın onun için ürperten varlığıydı. Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyor sayılırdı.

Etrafa şöyle bir baktığında içeriğinin basit ama kaliteli döşenmiş sadeliği ile bir kere daha şaşırdı; çalışanlar için ayrılmış boş bir müstemilat olamayacak kadar kullanılıyor gözüküyordu.

Başındaki hafif ağrıyı son bir saattir ovuşturduğu şakaklarıyla geçirmeye çalıştı. Ağrının şiddeti azalmak yerine daha da artmıştı. Uzanıp çantasından çıkarttığı kemik çerçeveli, siyah gözlüklerini burnunun üzerine yerleştirdi ve dikkatini toplayarak etrafa odaklanmaya çalıştı. Salonunda bir çekyat ve televizyon, ortada gerektiğinde masa yerine kullanılabilir kadar geniş ve yüksek bir sehpa, yerde Orta Doğu'ya has bir kilim ve karşı duvarda, küçük şöminenin yanında, istif halinde kitaplarla doldurulmuş, boydan boya bir geniş duvar uzunluğunda kitaplık ile hemen önünde iki adet tekli okuma koltuğu. Bu kadar çok kitabı Marcus mu okumuştur gerçekten?

"Burada kim yaşıyor?"

"Ben."

"Nasıl yani? Neden?"

"Herkesin yaşamak için bir çatıya ihtiyacı var da ondan."

"Ne sormak istediğimi anladın. Neden ana binada değil de burada yaşıyorsun?"

"Demek Buzlar Kraliçesi'nin de kusurları var. Meraklı bir dört göz!"

Josephine, ilgisizce tek kaşını kaldırdı ve soğuk bir tavırla "Sorumun cevabı değil," dedi.

"Böyle daha mutluyum. Sorgulaman bittiyse ben dışarı çıkacağım. Halletmem gereken işler var." Marcus huzursuzca Josephine'in üzerinde gözlerini gezdirip homurdandı. "Sadie'ye söylerim sana giyecek bir şeyler getirir."

Küçük ev daha da mı küçülmüştü? Marcus temiz havaya çıkma ihtiyacı içindeydi. Bir an önce kendini dışarı atmak ve genç kadının varlığının etkisinden sıyrılmak istiyordu. Bir an önce kendisine yapacak bir şeyler icat etmeliydi. Onu gören, ömründe ilk defa bir kadın ile baş başa kaldığını zannederdi ama bu başka bir şeydi.

Josephine'in varlığı sanki kulübeyi daha da küçültüyör, kendisi için yarattığı basit ve tehlikesiz yaşamı tehdit ediyordu. Mavinin en derin tonu gözleriyle ona öyle bakıyordu ki içinde sakladığı mahremine, en korkulu düşlerine, geçmişine ve daha saymakla bitiremeyeceği birçok yere elleriyle dokunabilecekmiş gibi hissettiriyordu. Sarı bir perde gibi, kururken bile kusursuz düzlüğünü koruyan ıslak saçları dokunması için onu davet ediyordu adeta. Yıllardır ona fazlasıyla yeten bu ev, Josephine içeri girdiğinden beri hareket edecek alan bırakmamıştı ona. Bir süre yatak odasına çekilmeyi düşündüyse de yeterli olmayacağını ve zihnini yeni şeytani fikirlerle dolduracağını biliyordu.

"Ben de geleyim, bağları görürüm."

Josephine'in ani çıkışına şaşkınlıkla bakakaldı Marcus. Telaşla kapıdan dışarıya kendisini atarken itiraz etti.

"Bu kılıkla mı? Sadie'yi bekle. Yarın bağları gezmek istersen sana rehberlik edecek birini ayarlarım."

Marcus, Josephine'in itiraz etmesini beklemeden ken-

disini kapıdan dışarıya attı. Ne kadar az muhatap olurlarsa o kadar iyiydi. Bu geçici durumu daha az hasarla atlatırlardı ve içtenlikle diyebilirdi ki onun meselelerine bulaşmak da istemiyordu. Bu ihtimali o Fane denen pisliğin yüzüne yumruğu atarken çoktan elemiş olsa da bunu kendisine itiraf etmeyecekti elbette. Onun yerine işe odaklanmaya karar verdi.

Valerian bağlarında yetiştirdiği üzümlerden yapılacak özel formüllü, sınırlı üretim kişisel bakım ürünleriyle La Prairie ve Clé de Peau Beauté gibi dünya devleri markalara rakip çıkarak kozmetik piyasasını sarsacak derecede hızlı bir giriş yapacaklardı. Üretim için ilk hasadın yapılmasına çok az kalmıştı. Bu çıkış şarap işini de hareketlendirecekti ve pek tabii buna bağlı olarak diğer ekilebilir tarım arazilerini ipotekten kurtarması hayalden gerçeğe dönüşecekti. Babası tüm bunlardan nefret etmiş olsa da Marcus onun bir hakaret gibi sarf ettiği sıfattan memnundu. Bir çiftçiydi ve öyle kalmak istiyordu.

Bütün bu hayallerinin gerçekleşmesi ve annesini onurlandırması için hiç hata yapmamalıydı. Aksi halde kendi kontrolünü kaybetmesinin ne kadar kolay olduğunu biliyordu ve bu kimseye iyilik getirmezdi.

Josephine Marcus'un ardından yavaşça ayağa kalkarak sessizce kendine uzatmalı bir 'peki' dedi. Madem öyle istiyordu, o da bu münzevinin kurallarına uyacak ve şanslı yaver giderse hemen yarın, yoksa en fazla bir iki gün içerisinde ortalık yatıştığında oradan ayrılacaktı. Önce kendisine kalacak bir yer ayarlamak zorunda olduğunu biliyordu. Heaven yeni doğum yapmıştı ve onu bu sıkıntılarla

boğmak istemiyordu. Diğer taraftan Jasmine ve Adrian, Adriano ile Mia'yı da yanlarına alarak uzun bir gecikmeli balayına çıkmışlardı. Bu hayatta kapısını çalabileceği bu iki kadından başka kimsesi yoktu. Onların bile hayatına son bir sene içerisinde son sürat girdiği göz önüne alırsa aslında kimsesi yoktu.

Josephine, bir kere daha derin nefes alarak kitaplığa doğru ilerledi. Sızlanmasının kimseye faydası olmazdı. Bu güçlü kadınlar onu dostluklarıyla, daha önce hiç yaşamadığı bir şekilde, hiçbir sebepleri yokken, kardeş gibi sarmalamışlardı ve buna minnettardı gerçekten. Kendini onlara borçlu hissediyordu. Onlar, tüm diğer insanların aksine, onu yargılamamış, hakkında küçümseyici şeyler hiçbir zaman söylememiş ve sorgulamadan onu o an olduğu kişi olarak kabul etmişlerdi. Zorlu yollardan hayatı kat etmenin ne demek olduğunu biliyorlardı. İşte tam da bu sebepten, onlar müsait olsalardı bile Josephine bu dostluğu kullanan taraf olmak istemiyordu açıkçası.

Elini uzatarak ciltli kapakların üzerinde gezdirdi. Her bir kitap bir sırayı takip ederek yerleştirilmişti. İçlerinde antika sayılabilecek kadar eski kitaplar da vardı. En eski görünenlerden bir tanesini kendine doğru çekerek eline aldığı anda bordo renkli cildin üzerine sarı yaldızlı ve küt puntolar ile yazılmış kelimeyi mırıldandı: 'Gezgin'.

Kitabın sayfalarını teker teker çevirmeye başladığında şaşkınlıkla dudakları aralandı. Gözlerine beklemediği bir anda istem dışı hücum eden yaşları tutamadı. Bu Marcus'un annesi tarafından oğlu için kendi eliyle hazırlanmış bir masal kitabıydı. Her bir çizim itina ile yapılarak naif bir incelikle boyanmıştı. Masalsı hikâye tüm dünyayı gezen bir çocukla ilgiliydi. Elinde tuttuğu kitabın çok özel bir şey olduğunu biliyor, yine de elinden bırakamıyordu.

Bu Marcus'un mahremiydi, onun çocukluğuna açılan bir kapıydı ve Josephine merak etmekten geri duramıyordu.

Sessizce uzun koltuğa geri çekilirken sayfaları da bir-biri ardına döndürmeye başladı. Marcus'un yaşamının bir kısmını dünyanın çeşitli yerlerinde geçirdiği gerçeğini düşündükçe kitabın isim seçiminin ironisini bağdaştırmak mümkün değildi.

*Benim küçük Marcus'uma,
Bir gün geçmişin yüklerini üzerinden atıp
hayallerinin peşinden koşması dileğiyle...*

Mayıs 1992

Annesi böyle imzalamıştı ilk sayfayı. Marcus'un on beşinci yaş günü hediyesiydi bu kitap. Sayfaları çevirdikçe genç kadın gözlerine dolan yaşları geri bastırmaya çalışıyordu, çünkü her bir sayfada bir annenin çocuğuna olan tüm sevgisi ile bıraktığı küçük notlar vardı. İlk not 'Sev' diyordu; ikinci sayfada ise 'Sevmekten korkma'. Üçüncü sayfada yazan not 'Sen iyi birisin' diyordu sanki hatırlatılmasına ihtiyaç varmış gibi. Neden bir anne çocuğuna bu notları bırakırdı ki? Ölecekmiş gibi, derin hüznü notaları ile dolu bir gururla yazılmıştı bu notlar. Ona yetemeyecek, geleceğinde yer almayacakmış gibi bırakılmışlardı. Dördüncü sayfa 'Kim olduğunu unutma' diyordu, beşinci sayfaya geldiğinde...

"Arkamı döner dönmez eşyalarımı mı karıştırıyorsun?"

Marcus'un öfkeli, gür sesi içeride yankılanırken Josephine olduğu yerde sıçrayarak elindeki kitabı göğsüne bastırdı ve az önceki duygularının derinliğiyle başını çevire-

rek sesin geldiği yere baktı. Öyle keskindi ki adamın yüz hatları, başka zaman olsa korkabilirdi. Oysa o mahremine uzanan bu elden tedirgin olmuş küçük bir çocuk gibiydi.

“Özür dilerim. Kitaplara bakmak istemiştım ben...”

Marcus hızla ilerleyerek Josephine’in elleri arasından kitabı çekerek aldı.

“Bakma.”

“Tanrı aşkına, sadece kitap! Gören de iç çamaşırlarını karıştırdım zanneder!” Josephine utanmıştı. Kendi varlığının fazlalık oluşu öyle barizdi ki buna isyan etmek istedi.

Marcus, başını geriye atarak derin bir nefes aldı ve yeniden Josephine’e baktığında yüzünde daha farklı ama daha vahşi bir ifade vardı. Genç kadına doğru bir adım yaklaştığında onun teninden yayılan kendi sabununun kokusu genzini doldurdu.

“Karıştırmak ister miydin?”

Bu kelimelerinden daha fazlasını ima eden bir soruydu. Marcus tek kaşını kaldırmış, başını Josephine ile göz göze gelebilecek kadar aşağı eğmişti. Geniş omuzları dikleşmiş, kolları iki yana doğru gerilerek açılmıştı. Tehlikeli ve kışkırtıcıydı. Sol elinde tuttuğu kitap neredeyse parmakları arasında yok olacaktı gibi esnemişti. Kulübeye neden dönmüştü ki?

Marcus, genç kadını elinde o kitapla gördüğünde öylesine gerilmişti ki neredeyse neden geldiğini unutmuştu. Oysa araba denen o sarı külüstürünü aldırarak için anahatarlarını istemeye gelmişti. Daha sonra da yapabilirdi ama kendisini bir hışım dışarı attığından eve geri girebilmek için bahane yaratmaya ihtiyaç duymuştu.

Öfkeli ihtiyaç Marcus’un tüm bedenini kaplarken akıldan tek geçen onu ilk defa gördüğü o davetten beri akıldan bir türlü çıkartamadığı dudaklarını öpüyor olmak-

ti. Genç kadının vücudundaki her hücre, onu amacında başarılı kılmak için donatılmış silahlar ve zırhlar gibiydi. Dolgun, parlak, pembe dudakları davetkârca aralanmıştı ve Marcus cezalandırmak için, ödüllendirmek için, her ne haltsa onun için o dudaklarını öpmeyi aklından atamıyordu. O dudakları öpmeyi aklından geçirmeyen bir erkek var mıydı acaba? İşin en anlamsız derecede ona küfretti-recek tarafı bu fikrin hayali bile onu deli ediyordu. Ona baktığında gördüğü bedensel mükemmelliğin her zerresi iradesine sahip olamama hissiyle onu sinirlendirdi. Bu kadın ona, dinmeyen öfkesi gibi, hâkim olamadığı şeyleri çağırıyordu.

Marcus'un tüm bu tehditkâr ikilemine karşın Josephine sakin duruyordu. Omzunu kabaca silkeleyerek "Eğlenceli olabilirdi," dedi. Ondan korkmadığını gösterircesine küçümseyici bir meydan okumayla bir adım yaklaştığında Marcus'un bedeninde alarm çanları çalmaya başladı. Josephine ondan ürktüğünü belli edemez, onun kazandığı bir oyunu oynayamazdı. Kuralları o belirlemeliydi, o Buzlar Kraliçesi'ydi.

Onu sindirmeye çalışan iri varlığa inat omuzlarını dikleştirerek sivri çenesini havaya kaldırdı ve elini uzatarak yanağındaki yara izine dokundu. "Orada bunun nasıl olduğunu da bulabilir miyim?"

İşte bu kadarı fazlaydı! Marcus ateşe dokunmuş gibi geri çekilmek, onun bakışlarındaki soğuk küçümseyicilikten uzaklaşmak istedi; ama onun yerine, içinde yükselen öfke, burun buruna gelecek kadar yakınlaşacakları o bir adımı daha attırarak inatlaşmalarına bir meydan okuma daha ekledi.

"Boy ölçüşemeyeceğin dengelerle oynuyorsun Buzlar Kraliçesi."

“Devamlı söylüyorsun ama belli ki unutuyorsun Valerian. Ben Buzlar Kraliçesi’yim, unuttun mu?”

Öylesine yakın, öylesine tehditkâr ve öylesine cezbediciydiler ki arada kopan fırtına, sessiz bir kıvılcım gibi artarak yükseliyor ve ilk pes ederek geri çekilecek kurbannı bekliyordu. Oysa geri çekilmek yoktu. Josephine hayata geri çekilerek değil, üzerine giderek tutunmuştu. En vazgeçtiği zamanda bile Arthur ona düşmanının üzerine nasıl yürüyeceğini öğretmişti. Çoğu zaman paniklese de biliyordu.

Nefeslerini yavaş, uzun ve derin alarak hızlı nefes alma ihtiyacını azaltmalı ve damarlarında patlarcasına pompalanan kanının kulaklarındaki uğultusunu görmezden gelerek düşmanını yenmeliydi. Omuzlarının kararlılığı sessizce çökmeye başlarken Marcus’un gözlerinde çakan kıvılcımlar içine düştüğü inatlaşmada onu çizginin dışına itekliyordu. Arkasını dönüp kaçabilir, daralan nefesinin kötüleşmesini engelleyebilirdi ama bu artık onun elinde değildi. Karşısındaki ihtişamlı bedenin varlığı onu olduğu yere mıhlamış, meydan okumasına verdiği yanıt onu kendi çıkmazındaki girdabına çoktan sürüklemişti. Marcus içinde kopan fırtınalardan habersiz, açlık dolu bir sessizlikle sınırlarını zorluyor, içinin nasıl titrediğini görmüyordu.

“Daha ne kadar ileri gidebileceksin Buzlar Kraliçesi?”

Bu artık daha açık bir meydan okumaydı ve Josephine avucunu yanağından aşağı kaydırırken gözlerine yansıyan dehşeti görmemesi için gözlerini yavaşça yumdu. Ne kadar ileri gidebilirdi ki? Geri adım atamazdı, atmamalıydı. Bu oyunu ilk terk eden korkak o olmayacaktı.

“Esas soru, sen ne kadar ileri gidebilirsin Valerian?”

Marcus genç kadının geri çekilmesini ve onun öfkeli

hükümüne boyun eğerek sakince köşesine sinmesini istiyordu. Böylece içerideki varlığını belki daha az hissedirdi. Oysa her adımında ona meydan okumuş ve onu daha da ateşlemişti. Tüm bu zaman dilimi içinde vardıgı tek bir kanı vardı, o da Josephine Kensing'i sisteminden atmalıydı.

Öfke, Marcus'un kolay kapıldığı, ancak bir o kadar da zor terk ettiğı eski bir dosttu ve bu kadının varlığı içindeki öfke kazanına bir odun daha atmaktan başka bir şey değildi. Bu kadın, geçmişinde yüklendiğı tüm kusurlarını ve anılarını ona geri taşıyor, babası gibi olmaktan hiç olmadığı kadar korkmasına sebep oluyordu. Bitirmeliydi! Şimdi burada bu kadına aşmaması gereken sınırları göstermeli ve bir daha ayağına dolanmayacağı mesafede durup yoluna çıkmamasını öğretmeliydi.

İzin istemeden ve pervasızlığının sonuçlarını bir saniye bile düşünmeden Josephine'i bileğinden yakaladı ve hiç tereddüt etmeden dudaklarını kendi dolgun, erkeksi dudaklarına hapsedti.

Josephine, ne yapacağını bilemiyordu. Dudakları bir erkek tarafından böylesine hapsedileli ne kadar zaman olmuştu? Olmuş muydu onu dahi bilmiyordu. Aralarında aniden gelişen bu yakınlıktan korkmalı mıydı? Onu puslu bir sokağın köşesinde bekleyen düşman gibi gafil avlamıştı. Bu yanlıştı, olmamalıydı. Başında yeterince dert yokmuş gibi bir de bu karmaşa ile başa çıkmak zorunda kalmamalıydı. İçini saran o tanıdık, hüzünlü panik Marcus'un kollarıyla sarmalandığında hiç bilmediğı, daha da korkutucu bir şeye dönüştü. Aşına olduğı donukluk

hissinin yerinde farklı bir kalp çarpıntısı vardı. Panikle-
miş ama kitlenmemişti; dahası tepkisiz de kalamıyordu.
Bu defa farklıydı. Sanki bu adamı ilk gördüğünden beri
merak ettiği bir sorunun cevabını alıyor gibiydi: *'Onun ta-
rafından sarmalanmak nasıl bir histi?'*

Arthur'un o son iyi günlerinde, Romanovlar'ın o da-
vetinde görmüştü ilk olarak Marcus'u. Salona ilk girişle-
rinde bakışlarını üzerinde hissetmişti. Birçoğunun aksine
ne aç ne de kınayan bakışlardı. Merak ve bir şey daha;
hayranlık? Hayır, hiç zannetmiyordu. Daha ziyade öfke
görmüştü bakışlarında. Nedenini bilmediği, onu ürperten
bir öfke... Arthur'un yanında bu adamla tanıştırıldığında
güvenli alanına çekilmiş ve bugüne kadar takınabildiği
en yoğun soğuk bakışları takınmaya çalışmıştı. Yine de
olmamıştı. Kalbinin deli gibi çarpışına engel olamamıştı.
Her karşılaşmalarında Marcus Valerian'ın yaydığı enerji,
kabağünü kırıyor ve ruhunu çıplak bırakıyordu.

Holding binasındaki o toplantı odasıdaysa... Arthur
neden ona bunca zamanki hizmetinin karşılığında, hediye
etmek için o lanet hisseleri seçmişti sanki? Tanıştıkları o
gece de, takip eden diğer geceler de Arthur'un uyku ilaç-
larını ve ağrı kesicilerini verip yatağına tek başına uzandı-
ğında bedenini saran soğuk ürpertinin gerisinde zihninde
hep bu adamın görüntüsü vardı. Ona uzanan eli ve bakış-
ları... O gece ondan uzak durması gerektiğini anlamıştı.
Bunu neredeyse yapacaktı da, ama olmadı.

İstilacı dudaklar Josephine'in dolgun dudaklarını yağ-
malayarak aralanmaya zorlarken genç kadın sadece beli-
ni saran güçlü tutuştan destek alıyordu. Elleri istem dışı
yükselecek Marcus'un omuzlarını kavramış ve içi kasların
sertliğiyle bir defa daha ürpermişti. Vahşiydi. Hiç doyma-
yacak bir açlığın peşinde koşarcasına genç kadını öpüyor,

hırıltılı nefesleri altında dudaklarını dişleyerek dişlediği yerleri diliyle okşuyordu.

Her karşılaşmalarında bir kırık daha bıraktığı kabuğunu şimdi şiddetli darbelerle parçalıyordu sanki. Öpüşmeleri başka bir yoğunluğa büründüğünde Josephine'in soluğu ciğerlerinde tükendi. Derin bir yanma hissi beynine yayılırken düşünmeyi bırakmıştı, sadece hissetti. Marcus onun için tehlikeliydi. Unutmak istediği tüm gerçeklerin varlığını kanıtlarcasına ürkütücü bir tehditti ve kaçmalıydı, hem de ardına bile bakmadan.

Josephine, sert bir hamleyle karşısında duran iri adamı itmeye çalıştı. Hayatta kalma dürtüsüyle bu delilik anından sıyrılan ilk oydu. Marcus'un nefes nefese inip kalkan göğsünden ve kıvılcımlar saçarak bakan koyulaşmış el bakışlarından şaşkınlık içinde olduğu anlaşılıyordu. Bu böyle bir öpüşme olmamalıydı, *lanet olsun!*

Marcus yüzünün yara izi olan yanını aşağı doğru eğerek bir adım geriledi. Genç kadına bakamıyordu. Bakarsa gözlerindeki o meşhur küçümsemesini görmekten ve daha da öfkelenmekten korktu. Sakin kalmalıydı, böyle bir öpüşme ile neyi hedeflemişti ki? Tanrı bilir, genç kadın onu durdurmasaydı daha neler yapardı! İçinden kendine sessizce küfrederken elini ensesine götürüp sertçe ovdu. Adımları sabit durmuyor, kendi etrafında kapana sıkışmış vahşi bir hayvan gibi ileri geri huzursuz dönüşler yapıyordu.

Hayır, daha ona bakmaya hazır değildi. Karşısında duran dağılmış kadını göremeyecek kadar uyarılmıştı. Dudaklarında kalan nemli his onu bir defa daha o masalsı dudaklara davet ediyorduysa da mantığı '*Uzak dur!*' diye haykırdı.

"Siktir!"

Bu saçmalık diye düşündü ve bir kere daha kontrolüne ihanet eden arzularına küfretti. Derin düşüncelerinin içinde karmaşık sesler beynini doldururken ellerini saçlarının arasından geçirdi. Bildiği tek şey hayatında onu daha fazla öfkeliendirecek karmaşalar istemediğiydi. Onun sakin sularda, kıyıda yüzmesi gerekirdi. Kontrolünü sınavacak şeylerden uzak durmalıydı çünkü zaten biliyordu; o babasının oğluydu. Öfkesi, kim olduğuna bakmaksızın sadece yıkım getirir, yok ederdi. Bir kere daha gözlerini kapayarak içini saran karanlık anıları bir hatırlatıcı gibi zihninde tazeledi; onun uğursuz mirası bu yıkımdı.

Josephine, ciğerlerini olabildiğince havayla doldurmayla çalışarak Marcus'un ona bakmayan gözlerinden vakit kazandı ve yeniden dik duruşuna bürünmeye çalıştı. Onu böyle dağıttığı için ona kızgındı.

"Kahretmesin! Acınası zavallı! Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Yanlış kelime! Marcus sakinleşmeye çabalarırken duyduğu bu sözlerle bir anda uyarılmış bedeninin tüm kontrolünü kaybederek genç kadının kollarını iri avuçlarıyla yakaladı ve tüm şiddetiyle kendi bedenine çekerek aralarındaki tüm mesafeyi sildi.

"Ne mi yapıyorum?"

Bakışlarında hiçbir yumuşaklık yoktu. Öfke damarlarında zonklarken tüm bedeni kasılmış, bütün kasları sertleşmişti. Ona kimse böyle hitap edemezdi! İçini kavrayan his ona *'Kimin acınası olduğunu göster!'* diye haykırdı ve Marcus *"İşte bunu..."* diyerek genç kadının dolgun dudaklarını bir an bile tereddüt etmeden vahşice kendi dudaklarına bir defa daha esir aldı.

Bu bir esaretti. Vahşi bir istila ve sonsuz bir kölelik. Genç kadın geri adım atmaya çırpınsa da dudaklarını sö-

müren dudakların öfkeye bulanmış tutkulu çılgınlığı buna izin vermedi. Bir öncekinden çok daha başkaydı. Josephine'in nefesi kesilirken kulakları uğuldadı ve korku paniğe karıştı. Dudakları kenetlenmiş, ürkekçe geri çekilmeye çalışmıştı ama Marcus'un kararlı elleri tarafından engellendi. Gelmekte olan panik atak krizinin habercisi gibi beyni zonkladı, sesler silindi. Bedeni ruhuna dar geliyordu. İçinde çağılayan korku seli son uğultularını çıkarttığı anda bir ses duyuldu.

"Marcus! Oh! Pardon yanlış zaman! Özür..."

Bahçeye açılan kapı açıldığı hızla çarpılarak kapatılmış, içeri giren kadın her kimse, onları öylece görür görmez aynı hızla geri çıkmıştı. Marcus tatmin edilmemiş bir çaresizlikle Josephine'in dudaklarından koptuğunda genç kadın kurtarıcısını bile görememişti. Sadece Marcus'un boşluğunun izin verdiği kadar nefes almak için çırpındı. Gözleri kararıyor, bayılmanın eşiğinde, onu nefret ettiği kadar acınası bir şekilde zayıf gösteren o tek şeye, bir panik atak krizine doğru sürükleniyordu.

"Siktir! Lanet olsun sana kadın! Neye yol açtığını görüyor musun?" Marcus suçlayacak birini bularak kendini aklayabilecekmiş gibi ona yaşattığı tüm bu karmaşık hislerin bedelini Josephine'e yükleyerek çarpan kapıya yöneldi.

"Sadie! Dur, bekle..."

Marcus, Sadie'nin peşinden koşmak için bir adım attığında Josephine'in çarptığı vazodan gelen kırılma sesiyle olduğu yerde kalakaldı. Bir şeyler tersti. Genç kadın kırık camların arasında yere diz çökmüş nefes almak için çırpınıyordu sanki. Astım krizi mi? Bu daha farklı bir şeydi. Daha önce de bir iki defa, hatta o lansman gecesinde de, genç kadının böyle panikle çırpındığını görmüştü.

Kendine bir kere daha sessizce küfrederek Josephi-

ne'i olabildiğince sakın kavradı. Kolaylıkla kırık camların içinden alarak koltuğa oturtuktan sonra içeriye temiz havanın girmesi için camları açtı. Telaşla yeniden yanına geldiğinde genç kadının dudaklarının anlamsız mırıltılar eşliğinde hızlı hızlı kıpırdandığını gördü. Birbirinden bağimsiz kelimeler ardı ardına dökülüyordu ve Marcus'un anlayabildiği en bariz sözcük 'öleceğim' olmuştu.

"Ölmeyeceksin! Ben buradayım, yanıdayım. Ölmene izin vermeyeceğim. Topla kendini kadın!"

Lanet olsun, ne yapıldı ki? Su? Koşarak mutfaktan bir bardak su getirdi. Telaşlıydı ve kendine lanetler okuyordu çünkü ona zarar verenin kendisi olduğunu biliyordu. Yüksek sesle küfretti ve sonra küfrettiği için sessizce kendisine bir kere daha küfretti. Bu halinin genç kadına hiçbir faydası yoktu. Kahretsin! Sadie de kim bilir ikisi hakkında ne düşünecekti? Her şey içinden çıkılmaz bir hal almıştı.

"Marcus..."

Josephine Marcus'un telaşını ve pişmanlığını görüyor ama bir şey diyemiyordu. Nefesini sakın tutmaya çalışarak girdiği çıkmazdan daha derinleşmeden çıkmaya çalışıyordu.

"Lanet olası kadın! Topla kendini! Sen! Buzlar Kraliçesi! Sen bu zavallı değilsin! Kalk ayağal!"

Marcus'un ne yapacağını bilemeyen bir panikle söylediği çaresiz sözler hiç de yardımcı olmadı. Zavallıydı. Tam olarak buydu Josephine ya da en azından öyle hissediyordu. Yanaklarından süzülen yaşlara engel olamadı. Olmak da istemedi. Artık istediği tek şey, sonunu düşünmeden onu davet eden karanlığa kendini bırakmaktı.

Marcus kollarının arasında tuttuğu kadının kırılganlığıyla kendini yeniden annesinin karşısında duran o çaresiz oğlan çocuğu gibi hissediyordu.

"Buradayım, tamam... Tamam... Özür dilerim... Ben öyle..." Marcus ne diyeceğini bilemiyordu. Yeniden acizdi. Kızgın ama pişmandı. Duyduğu pişmanlığa da öfkeliydi. Her şey hep onun suçuydu. O olmasaydı annesi onu babasından korumaya çalışmak zorunda kalmayacaktı. O olmasa annesi belki o işkencelerin hiçbirine katlanmak zorunda kalmayacaktı!

"İyiym... Tamam..." Josephine nefes nefese onun çabalamasını kesmeye çalıştı. Herkesin önünde böylesine aciz görünmekten nefret ettikçe sanki bu çaresizlik hali ona daha sık uğruyordu. Ne demişti Arthur? *'Bütün güç senin elinde, bu senin bedenin, bu senin hayatın, komuta sende!'*

O halde derin nefes almalı ve bu halin sahte bir his olduğunu kendine hatırlatmalıydı. Ölmeyecekti, kalbinde de bir sorun yoktu, biliyordu ama bunu kendisine hatırlatması gerekiyordu sadece. O herkesin söylediği Buzlar Kraliçesi'ydi ve kim ne derse desin güçlüydü!

"İyi değilsin, ne yapmam gerek? Hastane? Doktor? İlacın var mı?"

"Ben iyiym. Sadece beş dakika ver."

Josephine, gözlerini yumarak geriye doğru yaslandı. İçinden bu benim elimde diye kendine haykırıyor ve içindeki panik fırtınasını görmezden gelmeye çalışıyordu. Nabızı yavaş yavaş normale dönerken hızlı hızlı nefes almamaya kendisini zorladı.

Marcus genç kadının yüksek sesle söylediğini fark etmeden dudaklarından dökülen fısıltı halindeki kelimeleri artık çok net duyabiliyordu. *'Bu sadece bir atak, korkmuyorum'* diyordu. *'Sen Buzlar Kraliçesi'sin'* demişti kendisine ve Marcus anlamıştı ki genç kadın için Buzlar Kraliçesi olmak bir sığınaktı. *'Sen güçlüsün, sen izin vermedikçe sana kimse dokunamaz!'*

Ama Marcus dokunmuştu... Yoksa o meydan okumasına meydan okuyarak izin mi vermişti?

"Panik atak..."

"İyi misin?"

Kısa bir tereddütten sonra Marcus tuttuğunu fark etmediği nefesini rahatlayarak geri bıraktı. Onu bir kere daha korkutmayacağını bilse şükrederek öperdi, çünkü biraz daha konuşmasa Marcus korkudan ağlayarak onu öldürdüğünü düşünecekti.

"Benim panik atağım var."

Bu çok özel bir itirafmış gibi havada asılı dururken Josephine yarı uzandığı koltuktan başını doğrultarak safir gibi parıldayan gözlerinin üzerinde koyu oklar halinde belirginleşen kirpiklerini kırıştırdı. Kaç saattir böyle yatıyor olduğunu bilmiyordu, ama bunu düşünerek yeni bir atağa doğru yelken açmayacaktı. Olabildiğince kendi durumunu küçümseyerek "Büyütecek bir şey yok, normal bir durum," dedi. "Sadie kim?"

Marcus, onun bu denli hızlı toparlanmasına hayret etse de genç kadının etkileyici kontrolüne hayran kalmıştı.

Josephine karanlık çıkmazına sürüklenirken odadan kaçarcasma çıkanın kim olduğunu görememiş, sadece Marcus'un seslenişini duyabilmişti. Önündeki pus perdesi aralandığında içini kemiren merak kurdu da bu olmuştu.

"Hep oluyor mu? Ne kadar sık?"

"Sık değil, en azından artık değil. Arthur bana çok yardımcı oluyordu, bu aşamaya gelmesine asla müsaade etmezdi. Sadie kim?"

Marcus, içini saran kıskançlık duygusuna yenik düşüp

tüm sevimsiz ifadelerini takınarak homurdandı.

"Bellî! Çok yardımcı olmuş! Neredeyse uçup gitmiş panik atağın. Burada neredeyse ölecek olan bendim zaten!"

"Rengine bakılacak olursa gerçekten de ölecekmişsin gibi duruyorsun. Şimdi bana Sadie'nin kim olduğunu söyleyecek misin yoksa ben mi tahmin edeyim?"

"Neden merak ediyorsun ki?"

"Tanrı'm! Sen her şeyi böyle sorgular mısın? Lanet olsun ki o her kimse bizi şey yaparken gördü..."

"Ney?"

"Şey işte... Sen bana saldırırken."

"Hah! Ben sana saldırmadım!" Marcus ateşe dokunmuş gibi oturduğu tekli koltuktan ayağa fırladı. Evet, açlıkla saldırmıştı ama şimdi böyle söylenince kendini pis bir sapık gibi hissetmişti.

"Tam olarak yaptığın buydu bayım. Kollarımdan yakaladın ve benim itiraz etmeme bile izin vermeden..."

"Kes! Tamam! Anladım! Saldırmadım tamam mı? Sadece öpüştük ve hafızam senin de karşılık verdiğini unutmayacak kadar sağlam."

Marcus kendi yalanına kendi bile inanmamıştı. Bunu yapmak için öfkesinin altına sığındıysa da o dudakları öpmek istemişti! Hem de uzun uzun, defalarca... Ah! Hâlâ da istiyordu. Dahası karşısında duran dağılmış Tanrıça'ya baktığında zihninden geçirebildiği tek şey buydu. Sancıyla inleyerek konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Haig'in kızı."

"Kim? Sadie mi?"

"Tabii ki de... Alzheimer mısın? Kendi sorunu mu unuttuyorsun?"

"Haig kim peki? Beni öldürmek için bekleyen, bir eli bıçaklı nişanlı ya da akrabaları var mı? Hani şuradan adı-

mımı attığımda üzerime saldıracak bir sevgili? Yüce İsa adına, ne ile karşı karşıyayım ben?"

Marcus ona inanmadığını ifade eden çarpık bir gülümsemeyle yüzüne baktı.

"Saçmalama. Merak ettiğin buysa sana daha önce de söyledim. Sevgilim, karım ya da nişanlım yok. Bir Bayan Valerian yok ve olmasını da istemiyorum."

Josephine rahatladı. Buna hakkı yoktu, biliyordu ama yine de Marcus'un hayatında biri olmadığını bilmek bir şekilde ona iyi gelmişti. Bu mutluluk hissi umuyordu ki yüzünden okunmuyordu.

"Ne o Buzlar Kraliçesi? Hoşuna mı gitti?"

Siktir! Anladı!

"Hayır, tabii ki umurumda değil."

"O halde neye fare yakalamış kedi gibi sırtıyorsun, bana da söyler misin?"

Josephine, huzursuzca bakışlarını kaçırdı ve hemen bir bahane bulabilmek için hafızasını zorladı.

"Münzevisin! Tahmin etmiştim."

"Saçmalıyorsun yine."

"O halde kesinlikle eşcinselsin! Evet! Biliyordum." Josephine sesinin olabildiğince eğleniyormuş gibi çıkmasına özen göstermişti. Marcus'un üzerindeki etkisini gördüğündeyse halsizce yerinden doğrulup güçsüz bir kahkaha attı.

"Sana ne olduğumu kanıtlamaktan zevk duyarım kraliçem, ama ne yazık ki sonrasında kendini öldürmeye kalkıyorsun."

Az önce onu öylece öpen adamın eşcinsel olma ihtimali mi? Evet, kendini kesinlikle öldürmeye kalkıyordu ve sessizce itiraf etmeliydi ki bunun için ölmeye değerdi doğrusu. Azizler aşkına, o avucunun altında ve göğüslerinin

hemen önünde varlığını hissettiği şeylere kas deniyorsa spor salonlarında böbürlenен zevzekler görse kıskançlıktan ağlarlardı.

“Esas işte şimdi sen saçmalıyorsun Marcus!”

“Diyor Buzlar Kraliçesi... Bence bu konuyu kapatalım. Haig, en eski çalışanlardan. Bağlar konusunda benim en büyük yardımcım. Sadie de onunla birlikte bu çiftlikte çalışıyor.”

Bu yaptığı makul bir açıklama olsa da Josephine’in merakı henüz dinmemişti. Marcus yerinden kalkarak dışarıya yöneldiğinde merakını daha fazla içinde tutamayacağına karar verdi.

“Güzel mi?”

“Kim? Sadie mi?” Josephine onaylayarak başını sallayıp bir cevap beklemeye başladığında Marcus kalktığı hızla tökezleyerek boğulurcasına bir ses çıkarttı. Bu soruyu soran Buzlar Kraliçesi olmasa Marcus kıskanıldığı egosuna kapılabilirdi ve evet, Sadie güzeldi.

“Eee?”

Josephine doğal kıskırtıcılığının farkında bile olmadan, net bir kavisle tek kaşını kaldırarak bir cevap bekliyordu. Marcus umursamazca omzunu silkti.

“Buzlar Kraliçesi neyi merak ediyor? Sadie’nin güzel olup olmadığını mı, yoksa ondan daha güzel olup olmadığını mı? Bu dünyadaki en güzel kadın değilsin tatlım. Büyü biraz.”

Karşısında dağılmış bir prenses gibi onu izleyen bu kadın, çizdiği tüm imajın aksine fazlasıyla erişilebilir duruyordu. Onu en son bu kadar erişilebilir gördüğü zaman Arthur’un başında beklerken yakaladığı o Noel gecesiydi. Evde tek başına, hasta yatağında ağrılar içerisinde yatan kocasının başında beklerken Buzlar Kraliçesi yoktu. Mar-

cus'a kendi yaptığı zencefilli kurabiyeleri ikram eden, saçları atkuyruklu, sıradanlığın kusursuzluğunu yaşayan o kırılgan kadın vardı. Hiç olmadığı kadar genç, korkuları olacak kadar da insandı. Onu sahiplenip korumak isteyen kadar etkilenmiş ve başkasının karısını arzulayışından korkmuştu. Ve Cehennem'de yansın ki o dünyadaki en güzel kadındı!

Marcus ardından yükselen sesi umursamadan bir an önce Sadie'yi bulmak için kapıdan dışarıya adımını attı. Her şey daha da içinden çıkılmaz bir hal almadan ona anlatmalı ve dilini tutmasını tembihlemeliydi.

"Sabah gitmem gerek Valerian. Bugün için teşekkür ederim."

Buna memnun olmalıydı ama değildi.

Ed Sheeran - *Happier*

Bölüm 3

YALANLAR

Josephine, geceyi geçirdiği kanepede sabahın ilk ışıkları ile gözlerini açtığında bütün kemiklerinin ağrıdığını hissetti. Hâlâ Marcus'un onu bu kanepede yatırdığına inanamıyordu. Her centilmen kendi yatağını genç kadına seve seve verirdi herhalde ama Marcus ne demişti?

'Ben o senin narin bedenini memnun etmek için etrafında dönen sülüklerden değilim!'

Bu sözlerin ikinci bir manası var mıydı bilemiyordu ama bu sözleri sarf ettiği hızla bir yastıkla yorgarı ona bırakarak içerideki tek odaya çekilmiş ve sanki Josephine gecenin karanlığından istifade ondan faydalanırmış gibi kapısını kilitlemişti. Harika bir misafirperverlikti doğrusu!

Her ne kadar içrelemiş olsa da Josephine geceyi geçirebileceği en iyi seçeneğinin bu olduğunu biliyor ve bunun için Marcus'a minnet duyması gerektiğini söyleyen sağduyusundan nefret ediyordu. O hiç kimseye minnet duymak istemiyordu!

İnleyerek eklemlerini germeye çalıştı. Sorun kanepenin rahatsız oluşu değildi ki birçok defa üzerinde Marcus'u da misafir ettiğine emindi. Sorun Josephine'in hiçbir yerde rahatı bulamayan ruhuydu. Berbat derecede dağılmış görüldüğünü hissedebiliyordu. Hızlıca eşyalarını topar-

layarak dışarıya baktı. Şehirden epey uzaktaydılar ve deli gibi yağmur yağıyordu.

"Erkencisin."

İçeride onları ayıran oda kapısının eşiğinde Marcus neredeyse hiç olmadığı kadar dinç ve yakışıklı görünüyordu. Genellikle onu gördüğü ciddi kıyafetler yerine üzerinde kareli bir gömlek ve kot pantolon vardı. Düzgün tebessümünden gözüken muntazam dişleri reklamlardaki mutlu aile bireylerini hatırlatıyordu Josephine'e. Genç kadın, bir anda kendini Marcus'un kusursuz derecede muntazam görüntüsünün karşısında çaresizce korkunç hissetti. Sağ yanağını sahiplenerek uzanan yara izi olmasa her şeyiyle mükemmelliğin heykeli gibi tepesinde dikiliyor ve gördüğünü komik buluyormuşçasına gülüyordu.

"Kalktığında beni koltuktan yarı sarkmış ve dilim dışarıda mı bulmayı planlıyordun?"

"A, onu dün gece buldum zaten. Söylemeliyim ki bir ara tıkanıp ölmenden korktum."

"Ben horlamam, tamam mı! Beni kızdırmak için söylüyorsan kesinlikle bunu başarıyorsun."

"Elbette ki horluyorsun, hem de kış uykusuna yatmış bir porsuk gibi horluyorsun. Bir ara evime yuva kurduklarını zannettim."

Josephine, eğilerek önündeki yastığı Marcus'a fırlatırken haykırdı. "Ben horlamadım!"

Marcus, havada taklalar atarak kendisine doğru uçan yastığı bedenine çarpmadan yakalarken neşeli bir gülümsemeyle beyaz dişlerini meydana bırakarak gülümsedi. "Birileri horladığını itiraf etmek istemiyor galiba. Aramızda sır, söz."

"Tamam, pes ediyorum, sen insanı deli edersin!"

"Biliyorum Kraliçe, ama biliyor musun? İnsanın ger-

çekten sana bakarak böyle horlayabildiğine inanması çok zor. Hayat sürprizlerle dolu.”

Marcus tüm sevimliliğiyle sözlerini tamamlarken yastığı yakaladığı hızla geri Josephine’e fırlattı ve genç kadının kaçmasına fırsat bile tanımadan kafasından vurdu.

“Bingo!”

Bu adam sabahları hiç de çekilir değildi!

“Seni gideceğin yere bırakayım.”

Josephine, toparlanmaya çalışırken Marcus’un yaslandığı Amerikan tezgâhtan onu izlemesine sinir olmuştu. Bu kibar teklifi kabul etmeyi istese de içinde bulunduğu ruh hali buna engeldi.

“Kendim giderim, çünkü kiliseye gitmem gerek.”

“Neden? Bu kadar dindar olduğunu bilmiyordum. Günah mı çıkartacaksın?”

“Hayır, öyle değil, karşısındaki kafede emanete bir şeyler bırakmışım.”

“Araba dediğin o taş devri aracı da orada değil mi zaten?”

Josephine hafifçe öksürerek gözlerini kaçırdı. Bir an önce bu adamdan kurtulmak ve ne yapacağına karar vermek istiyordu. Artık kontrolü geri kazanmalıydı ve önünde onu bekleyen Fane ile yapacağı kaçınılmaz, çirkin bir savaş vardı. O heriften nefret ediyordu ve sadece ismini bile düşünmek onu hasta ediyordu.

“Gel hadi, bir şeyler ye, solgun gözüküyorsun. Sonra yola çıkarız. Benim de şehirde işlerim var hem.”

Marcus’un aslında şehirde bir işi yoktu. Sadece bu kadının Fane denen o asalaktan uzak olduğundan emin ol-

mak istiyordu, o kadar. Bunu neden önemseydiğini sorgulamadı bile, sadece onun güvende oluşunu önemsiyordu. Kendine bahaneler uydurmak için bile düşünmedi. Fane konusunda Alexander'dan neler öğrenebilirdi bir bakacaktı. Yakın bir zamanda birlikte iş yapmış olduklarına dair bir şeyler hatırlıyordu.

Bu kısa konuşma üzerine gereksiz bir iki cümle haricinde fazla konuşmadan hızla kahvaltılarını ettiler ve ardından birlikte yola çıktılar.

"Tamam, ben burada ineyim."

Arthur'un cenaze töreninin yapıldığı kilisenin karşısındaki kafeye yaklaştıklarında Josephine kapının koluna asılarak bir an önce Marcus'un içinde durmadan elektrik dolaşıyormuş hissi uyandıran varlığından kurtulmak istedi.

Marcus da tedirgindi. Her an etraftan bir tehlike çıkmış gibi etrafı süzüyor, yavaşlattığı halde Josephine'in inebilmesi için aracı durdurmuyordu. Onu inmekten alıkoyarak kafeyi pas geçti ve bir paparazzi ya da herhangi bir şey aradı gözleri ama yoktu. Bir önceki günün aksine sokak bomboştu.

"Araban nerede?"

Josephine işte bu soruyu beklemiyordu. Savuşturmak için telaşla "İleride," dedi. "Her şey için teşekkür ederim. Bundan sonrasını ben hallederim." Ellerini her an inebilmek için arabanın kapısından çekmiyordu.

"Evet, tabii, halledersin. O külüstürü hurda zannedip çektiler mi yoksa?"

"Ben ilgilenirim, durur musun artık."

Marcus sert bir frenle arabayı durdururken sorgulayan

bakışlarını Josephine'e dikerek süzdü.

"Araban burada değil, öyle değil mi?" Genç kadın bir şeyler saklıyordu ve bu Marcus'u tedirgin etmişti. Josephine cevap vermeden araçtan inecekti ki Marcus kolundan yakalayarak geri çekti.

"Bırakır mısın kolumu! Ödünç kıyafetleri sana yollarım. İyi günler."

Marcus, Josephine'in gitgide solan yüzüne uzunca sayılacak bir süre dikkatle baktıktan sonra sert tutuşunu gevşeterek genç kadının gitmesine izin verdiyse de bir şeylerin ters gittiğine emin olmuştu. Bunun ne olduğunu öğrenecekti.

Josephine, kafeye girdikten sonra bir süre Marcus'un aracını hareket ettirmesini bekledi. Camın gerisine saklanarak gittiğinden emin olduğunda ancak kasanın bulunduğu tezgâha doğru ilerledi. Sahip olduğu her şey bir valizin içerisinde öylece onu bekliyordu. İşte şimdi gerçeklerle tam anlamıyla yüz yüzeydi. Kafasında onlarca plan yaparken her şey ne kadar da kolaydı.

"Valizime baktığınız için teşekkürler."

"Biraz daha gelmeseydiniz çöpe atıyorduk."

"Hey!"

"Kahve?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Bedavaya mı tuttuk bu kadar? Hem içini bile açmadık. Eminim bir kahve satın almak istiyorsunuz."

Salak adam! Josephine insanların ne kadar da çıkarıcı olduklarını nasıl da göz ardı etmişti. Elini çantasına atarak içindeki altmış dolar paraya baktı ve kenarda sıkışmış demir paralardan iki doları çıkarıp adama uzattı.

"Kahve beş dolar."

"Soygun bu!"

"Starbucks'ta böyle demiyorsunuz ama."

Genç kadın söylenerek iki dolar daha bulup dört doları uzattı.

"Bu yeterli olacaktır."

Adamın arkasından sinirli bağırışlarına aldırmadan, hızlı adımlarla valiziyle birlikte kendini dışarıya attı. Bankadaki parasını çekemiyordu ve kredi kartları bloke olmuştu, geriye cebindeki altmış dolar ve belki sağına soluna sıkışmış birkaç dolarlık bozuklukla idare etmekten başka şansı kalmamıştı. Bir yerlerde Heaven ya da Jasmine'i aramak zorunda kalacağını biliyordu, ama o Buzlar Kraliçesi'ydi ve madem öyle, idare edebildiği yere kadar kimseye ihtiyaç duymadan ayakta duracaktı, tam da şimdiki yaptığı gibi!

Duruşunu dikleştirerek dükkâna küçümseyen bakışlarından savurdu ve adam ona yetişemeden hızlı adımlarla kalabalığa karıştı. Bir an önce kendine kalacak ucuz bir motel bulması gerekiyordu, hem de Beverley Hills'de! Şeytanı kiliseden çıkarken görmesi burada ucuz bir motel bulmasından çok daha gerçekçiydi doğrusu.

Josephine, Arthur ile geçirdiği yıllarda hiç böyle şeyler düşünmek zorunda kalmamıştı. Arthur hiçbir ihtiyaçtan geri kalmasını istemeyen ilgili bir baba gibi olmuştu hep. Saatlerce, Arthur'un ıstırap dolu zamanlarında yanından hiç ayrılmadan beklerken o da Josephine'in gençliğinden alıp götürdüklerini, hiçbirini sahiplenmeyeceğini bile bile, pahalı hediyeler ve jestlerle ödemeye çalışan vefakâr bir dosttu. *Tanrı'm!* Onu gerçekten özliyordu.

Gözünden süzülen yaşları elinin tersiyle yanaklarından sıyrarak önüne gelen ilk otobüse bindi ve Los Angeles'a doğru gidecek otobüse geçiş yaptı. Elbette şehrin dışında bir yerlerde ucuz bir yolcu moteli bulurdu. Böyle şeyleri

bilmemesi öğrenmemesi anlamına gelmiyordu sonuçta. O da onlarca insan gibi yaşamayı öğrenebilirdi. Sonuçta Arthur'un yanında boy göstermesi gereken zamanlar dışında yaptığı da özünde bu değil miydi? Tek farkla, Arthur işlerin onun için hallolmasını sağlardı, o kadar.

Marcus tabii ki de Josephine'in araçtan inerken sarf ettiği hiçbir performansla kanmamıştı. Josephine arkasını kollayarak kafeye girdiğinde o hareket etmeden hamlesini yapmayacağına adı gibi emindi. Arabayı hareket ettirerek yolun çaprazına geçmiş ve beklemeye başlamıştı. Bir şeylerin ters gittiği aşikârdı. Bu kadın dünya yansa o bütünlüğe kültüstürden vazgeçmezdi. Bu sarı tosağanın klasikler arasında geçtiği doğrudu belki, ama onunki tam bir taş devri arabasıydı ve hangi erkek onca zenginliğin içinde kadınının böyle bir araçla yolculuk yapmasına göz yumardı ki? Ölmüş Arthur'a okkalı bir küfür savururken burnundan soludu. *'Cimri pezevenk!'*

Josephine'in içerde geçirdiği o kısa süreyi beklerken hızla Alexander'ı aradı.

"Beni mi özledin?"

"Kensing hakkında ne biliyorsun?"

"Öldüğünü."

"Hayır, onu değil oğlunu soruyorum."

"Ha, şu dün onlarca insanın önünde öldürmeye kalkışıp avukatlara fazla mesai yaptırdığın mı? Bana borçlusun." Alaycı iğnelemesini Marcus cevaplayamadan Alexander "Ayrıca hâlâ hayatta," dedi.

"Başka?"

"Kıçının deliğine kadar kumar borcu var. Bir yıl kadar

önce Arthur ile birkaç iş yapmıştık. Aslında oğluna devredecekti ama herif sorumsuz pisliğin teki. Arthur çok öfkelen-di ve parasını bile geri çekmeden işi sonlandırdı. Josephine'e geçen hisseler de aslında o işten dolayı şekillendi sayılır."

"Anlıyorum."

Marcus, dikkatinin dağılmasına izin vermeden kafenin çıkışına bakıyordu. Aklından hızla geçen düşünceleri sakince düşünmeliydi. Yeniden telefondaki Alexander'a dönerek "Seni sonra ararım," dedi ve en sonunda hızlı adımlarla dükkândan çıkan Josephine'i gördüğünde cevabını beklemeden telefonu kapattı. Arkasında çok da büyük olmayan bir valizi kaçarcasına sürüklüyor, kafeden dışarı hamle yapan adamın arkasından bağırışını duymazdan geliyordu. İşte bu Marcus'u çok kızdırmıştı! Kim olduğunu sanıyordu ki bir kadına böyle bağırabiliyordu bu adam!

Geçmiş anıları onu öfkesine sürüklemek için haince pusu kurarken o Josephine'in telaşlı ilerleyişine çoktan takılmıştı. Buzlar Kraliçesi ondan beklenmeyeni yaparak gelen ilk otobüse bindiğindeyse Marcus tahmininde yanılmamış olmaktan mutlu olamadı. Josephine bir otobüsün içinde uzaklaşıyordu ve merak bir kurt gibi adamın içini kemiriyordu. Beyninde kabullenmek istemediği bir yer ona '*Gerçeği biliyorsun dostum*' diyordu; '*onun sana ihtiyacı var*'. Başını iki yana sallayarak yüksek sesle "Bu benim sorunum değil," dedi. Peki ya gerçekten ona ihtiyacı varsa?

"Siktir!" Gaza basarak büyük aracını önündeki otobüsün hızına ayarlarken yüksek sesle haykırdı. "Beni vicdanımla sınavamazsın, tamam mı?" Kime konuşuyordu ki? 'İlanı'ya mı? Lanet olsun, kafayı yemeye başlamıştı, tabii çoktan yemediyse.

Josephine, uzun ve yorucu bir uğraş sonu bulduğu motelin pisliğine şoklanmış gibi bakıyordu. Bulabildiği en ucuz yer burasıydı. Filmlerde üçüncü sınıf fahişelerin müşterilerini getirdiği o stüdyo karelerinden biri gibi duruyordu içerisi ve gerçekten de o iş için kullanıldığına da emindi. Hoş, bunda bankoda oturan kokuşmuş adamın sigarasının dumanını suratına üfleyerek çürük dişleriyle, pis pis sırtmasının etkisi yok değildi; ama yine de bu odayı almak zorundaydı.

Ayağındaki topuklu ayakkabıları çıkartalı bir buçuk saat olsa bile tabanları hâlâ sızlıyordu. Adım atacak hali kalmamıştı. Günün yarısını önce daha eli yüzü düzgün motellerden başlayarak gitgide daha da hırpani görünüm-lülerle pazarlık ederek geçirmişti. Cebindeki paranın tamamını bir gece için vermeye hiç de niyeti yoktu, o yüzden içinde bulunduğu bu kâbus gibi motelde bulabildiği en ucuz odayı istediği konusunda fazlasıyla kararlıydı.

“Tamam tutuyorum.”

“Emin misin tatlım? Senin gibiler buraları pek tercih etmez. Polisten mi kaçıyorsun? Motelimde sorun istemem, ama yeterli ödeme yaparsan seni saklarım.”

Suratındaki o imalı gülümsemeyi yüzüne gömmek öyle rahatlatıcı bir hayaldi ki, Josephine önünde duran ahşap isimliği adamın kafasına geçirdiğini gözünde canlandırmaktan kendini alamadı. Hoş onun da kırılıp elinde kalacağına emindi, zira bu motelde çürük olmayan bir tek şey var mıydı acaba?

“Hayır, polisten kaçmıyorum. Anahtarı alabilir miyim?”

Adam anahtarı uzatmıştı ki tam Josephine almak için

hamle yaparken bileğinden yakalayıp anahtarı geri çekti.

“Kapılarımız pek sağlam değildir tatlım. Bir şeyden korkarsan beni çağır, hemen ilgilenirim.”

Josephine, gözlerini kısarak yayvan kelimelerle ona neyi ima ettiğini anladığı adama baktı. Aklından geçen şiddet içerikli tepkileri yapmamak için nedenlerini kendine hatırlatmaya uğraşarak kolunu geri çekmeye çalıştı.

“Kolumu bırak.”

“Hadi ama tatlım... Biraz eğlenebiliriz, öyle değil mi?”

“Sana kolumu bırakmanı söylüyorum.”

“Ah, hadi ama... Bu gece para almam senden.”

Josephine dişlerini sıkarak nasıl kurtulacağını düşünürken o tanıdık sesi duydu.

“Hanımefendiyi duydun!”

Josephine hayal görüyor olmalıydı.

“Sen de kimsin be?”

Adamın şaşkın ama bir o kadar çirkin tepkisine bakılırsa hayal görmüyordu. Bileğindeki tutuş gevşediğinde Josephine geri çekilerek kurtarıcısına yaklaştı. Marcus Valerian yoktan var olmuş gibi tam karşısında bu bok çukurunun içinde duruyor ve her an kopacak bir kavgaya hazır görünüyordu.

“Marcus, burada ne işin var?”

Marcus, adamın konuşmasını hiç duymamış gibi yaparak çatık kaşlarının gölgesindeki bakışlarını Josephine’in üzerine yönlendirdi. İçeriye dağıtıp Josephine’e açık açık asılan bu sevimsiz pislği harabesinde boğmadan önce bu kadının hamam böcekleri arasında ne işi olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Tüm gün onun motellere girip çıkışını izlemiş, her defasında hayal kırıklığını yüzünden okumuştı. Çantasındaki parayı kontrol edişini, kaldırım kenarında vali-

zini açıp ayakkabılarını değiştirmiş ve çaresizce ensesini ovarken bedeninden akan yorgunluğu görmüştü. Acıkmış olmalıydı, bu saate kadar yemek yemek için hiçbir yerde durmamıştı. Lanet olsun! Gözyaşlarını tutamayışını görmüştü ve o an onu bu pisliğin içinde bırakıp gidemeyeceğini anlamıştı. Başına her ne geldiyse bu, paparazzilerden daha büyük bir şeydi ve o çaresizdi. Marcus hiçbir kadının, annesinde yıllar boyunca izlediği bu çaresizliği hissetmesine tahammül edemiyordu. Özellikle de bu kadının! Onda bulmaması gereken bir şey durmadan ona annesinin ıstırap dolu hüznünün üzerinde yükselen neşeli tebessümlerini hatırlatıyordu.

“Esas senin ne işin var burada?”

Josephine, çamurlanmış ayaklarını valizinin arkasına sakladı. Karşısında temiz ve kusursuz görünen adama hayalmiş gibi baktı. O kadar yorulmuştu ki bu gerçek olamazdı, zihni ona oyunlar oynuyor olmalıydı.

“Soruma cevap ver.”

“Hayır, önce sen!”

“Peki, cevap verme. Yürü, gidiyoruz.”

“Pezevenğin mi bebeğim? Ondan mı kaçıyordun?” Adamın sorusu havada asılı kalsa da Marcus’un içinde geçilmemesi gereken sınırları zorlamıştı.

“Ben hiçbir yere gelmiyorum. Beni rahat bırakır mısın! Sapık mısın sen? Beni mi takip ediyorsun?”

“Duydun pilici ahbap, yok ol!”

Bankonun ardındaki adam eline aldığı beysbol sopasını sınırsız kavrarak diğer avucuna vurmaya başladı. Küçük adımlarla tereddüt içinde Marcus’a doğru ilerliyordu.

“Kapa çeneni!” Marcus bastırmaya çalıştığı öfkesini saklama ihtiyacı duymaksızın bankodaki adamı tonlama-

siyla yerine muhladı. Öylesine öfkeliydi ki, Josephine'in böyle bir pisliğin içinde bir dakika daha kalmaya razı oluğunu anlayamıyordu. Neydi bu kadının lanet olası derdi? Fane'den mi kaçıyordu? Bu yüzden mi evine gitmemiști? Josephine'in direncinden hoşnutsuz olarak bileğini hırsla kavradı, "Yürü dedim kadın, gidiyoruz."

"Gelmiyorum dedim, duymuyor musun beni?"

"Beni iyi dinle! Sana sormuyor, son defa söylüyorum. Benimle geliyorsun ve neler döndüğünün hepsini bana anlatacaksın, ama önce buradan çıkacağız, yoksa..."

"Yoksa ne?" Josephine, Marcus'un kavradığı bileğini onun elinden kurtarmaya çalışırken birden diğer kolunda bankodaki adamın elini hissetti. Fazlasıyla sert tutuyor, morartacak kadar sıkarak kendine doğru çekiyordu. Nereden geldiği bilinmez bir cesaret gelmişti adama. Avını başka bir yırtıcıya bırakmak istemez bir tavrı vardı. Oysa karşısında gördüğü besin zincirinin en tepesinde oturan Olimpos Tanrısı'ydı.

"Fahişen kalıyor pislik, sen si..."

Adam elindeki beysbol sopası görünümündeki çeliği havada savurarak Marcus'un üzerine doğru atılıyordu ki her şey bir anda oluverdi. Adamın kolunun kavisi, bir anda Marcus'un havada yakalaması ile yarım kalmış ve çelik sopa el değiştirmişti. Josephine daha önce hiç böylesi bir çeviklik görmemiști. Şaşkınlık içinde öylece ön bankonun dağılışını izledi. Marcus adama vurmak yerine ön bankonun her yanını paramparça edercesine çeliği ahşaba indiriyordu. Sonra bir an durdu ve keskin bakışlarını adama dikerek soğukkanlı bir öfkeyle hırlarcasına konuştu.

"Hadi bir daha denesene..."

Adam sessizce sinmiş, kurtuluşu olup olmayacağını hesap ediyor olmalıydı ki cevap vermedi. Sadece gerile-

yerek dūřmanını inceledi. Az nceki cesaretinden geriye sadece korkak bir tavřan kalmıřtı.

“Marcus, lütfen...”

Josephine, uzanarak Marcus’un sırtına dokunduğunda onun tüm öfke dolu gerginliğini hissetti.

“Gidelim, hadi Marcus... Tamam, bak geliyorum. Hadi gidelim buradan.”

Oysa Marcus onu duymuyordu bile. Adeta bir öfke bulutunun içinde odaklanmış sinsi bir avcı gibi gözlerini karşısındaki avdan hiç ayırmadı. Gerginlik dokunduğu noktadan hızla Josephine’in bedenine akmaya başlamış, genç kadının nefesini tehdit edercesine onu boğmaya başlamıştı.

“Marcus! Marcus... Nefes... Nefes alamıyorum. ıkma-hıym...” Sesi panikle çıkıyordu. Bir sonraki adımda srk-leneceği kâbusu biliyordu. O boğulmayla karışık ezilme hissini yeniden, her defasında ilk sefermiş gibi yaşamanın ağır yüküyle lanetlenmişti yaşamı. Her ne kadar kendi elinde olduğunu bilse de bir işe yaramıyor, annesinin koldan tutup bir başına sokağa sürüklediği o çaresiz kız oluyordu. Zenginliğin içinden gelen ama hiçbir şeye sahip olamayan o zavallı, ne yapacağını bilemeden uzak akrabalarının yanında taşınacak bir yük gibi geçirdiği zamanı asla geri alamayan, kendi ayakları üzerinde durabilmek iin ödünler veren o çaresiz kızdı Josephine. Hiç değişmemişti ve değişemeyecekti.

Marcus, ismini haykıran kadına doğru bakışlarını virdiğinde yüzünde vahşi savaşçıların acımasız dokunuşu vardı. Yanağını boydan boya kaplayan yarası olmasa onun da zaafılabilen bir insan olduğuna dair tek bir işaret bile yoktu. Bu öfkenin altında o, Olimposlu Zeus’un oğluydu. Hep mücadele etmiş, her defasında kendini is-

patlamak zorunda kalmış bir erkek olmak ona sadece baş edilemez bir yorgunluk ve tahammülsüzlük ekliyordu. Her adımı o tek kaybının bedelini ödemek içindi ve şimdi karşısındaki kadının çaresiz bakışlarına bakarken yeniden kaybediyor gibi hissediyordu. Öfkesine yeniliyordu... Tıpkı babası gibi...

"Çıkalım hadi." Güçlkle gerçekliğe geri döndü ve bir hırıltı gibi emretti. "Kendini topla."

Josephine'i belinden kavrayıp sürükleyerek dışarı çıkartırken panik atak ile ilgili daha fazla şey biliyor olmayı diledi. Bütün bu karmaşa dindiğinde ilk iş bu işe bir açıklık getirecekti.

"Nefes almaya devam et. Sakın yanımda o şeylerden birini geçireyim deme, ne yapacağımı bilmiyorum çünkü."

'Bunu itiraf etmek zor olsa gerek,' diye düşündü Josephine. İster istemez onun acerni telaşını düşünerek ciğerlerinin sahte yanmasına aldırmadan tebessüm etti. Gerçekten bundan korkuyordu. Az önce bir adamı gözünü kırpmadan en iyi ihtimalle dövmeyi göze alan adam Josephine için sıradanlaşmış bir panik ataktan korkuyordu. Bu durumda hiç değilse bu korkuyu ona yaşatmamaya borçlu sayılırdı. İtiraf etmek istemese de o motelde onu hiç de hoş şeylerin beklemediğini biliyordu ve Marcus da görünen o ki istemese de kurtarıcısı gibi duruyordu. Başını derin bir nefesle bir iki saniyeliğine Marcus'un omzuna dayadı.

"Valizim?"

"Aldım." Marcus başıyla diğer elini işaret etti. Genç kadını sürüklerken onun için hiçbir ağırlığı olmayan valizi de almıştı. "Bu şey hep böyle sık mı geliyor?"

Marcus onu büyük aracına bindirmeye çalışırken gerçek bir merakla sormuştu.

"Hayır... Aslında bu da sık sayılmaz." Başını geriye yas-

lanırken içine yayılan güvende olma hissiyle yüzüne acı bir tebessüm yayıldı. "Eski halini görmeliydin. Şimdi sadece düzenim değişti. Arthur yok..." Derin bir nefes aldı. "Her şey..." Sözlerini tamamlayamadı.

Ağlamak ve korkularını bir bir bu adama anlatmak istiyordu, ama onun yerine dudaklarını birbirine mühürleyerek gözlerini yumdu. Dik durmalı, ayaklarının üzerine basmalıydı. Kendi başına halletmeliydi. Büyük kızlar böyle yapardı.

Marcus, genç kadının valizini araca yerleştirirken susma arzusuna geçici olarak saygı gösterdi. Sadece biraz dinlenmesini istiyordu, çünkü o da ne yapacağını düşünmeliydi. Konuşmayı biraz erteleyebilirdi, öyle değil mi? Kendi midesi açlığa isyan ettiğinde Josephine'in de bir şey yemediğini hatırladı.

"Bunları sonra konuşuruz, önce yemek yemeye gidelim. Bütün gün hiçbir şey yemeden dolaştın. Bu kadar zayıf olmana şaşmamalı."

"Sen bütün gün beni mi takip ettin?"

"O sarı külüstürü göremeyince bir terslik olduğunu anlamıştım. Sen ve ayrılmaz parçan... O nerede?"

"Hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırmıncaya dek ben onunla birlikteyim, tamam mı?"

Marcus önce büyük bir ciddiyetle genç kadının yorgun yüzüne baktı ve inanamıyormuş gibi başını iki yana sallayarak gülümsedi. İnanamadığı bu kadının arabasına olan bağlılığı mıydı yoksa bu haldeyken bile onu gülümsetebilmesi miydi, bilmiyordu. Belki de tamamen bu kadının her halinin antik bir Kelt büyüğü gibi etkileyici oluşuna inanamıyordu.

"Bunu bilmeliydim, karlar diyarından gelen Buzlar Kraliçesi prensi karanlık bir büyüyle o tosağaya çevirdi."

Oysa prens karşısında duruyor ve ışıldayan ela gözlerle ona bakıyordu.

"Ah, o zaman sevgili tosbağamla ilk buluşmamda onu öpmeyi denemeliyim."

"Bebeğim, onu ne kadar öpersen öp, o dağılmış bir çöp yığını olarak kalacak."

Josephine, elinde olmadan gülerek başını iki yana salladı. "Asla! Onun bir adı var hem; Mike."

"Ciddi olamazsın."

"Çok ciddiym."

Marcus, içten gelen sıcacık kahkahasını saklamadı. Az önce moteldeki adamla arasında hiçbir benzerlik yoktu. Biri diğlerinin kötü ikizi gibiydi.

"Sen çıldırmışsın." Gözlerini kaçırarak dikiz aynalarına kısa bir bakış attı ve konuşmaya devam etti. "Peki, Mike nerede?"

"Tutsak... Esir alındı."

Josephine'in yüzündeki tebessüm acı bir özleme dönüşürken bu defa gözlerini kaçırma sırası genç kadındaydı. Kendisine ait olan her şeyin bir bir elinden kayışını engelleyememek ona acı veriyordu. Kontrolü yeniden ele alacaktı ve yeniden kendi yaşamına sahip çıkacaktı fakat tek sorun fazlasıyla yorulmuştu.

Araya giren uzun sessizliği Marcus'un her şeyi sonraya bırakan teklifi böldü.

"Şurada bir şeyler yiyelim."

Josephine bu teklife hayır diyemeden, büyük camlarının kenarlarında masalar dizilmiş ve çatısında kocaman bir hamburger maketi olan restoranın otoparkına park etmişlerdi bile. Hoş, itiraz edecek durumda da değildi. Sabah kahvaltısından beri midesine giren tek şey o berbat kahveydi.

"Umarım şu saçma sapan, onu bunu yemem diye mız-mızlanıp duran tiplerden değilsindir."

"Tabii ki de değilim!" Tabii ki de tam olarak öyleydi, ama bunu onu süzen o maço bakışların altında dile getiremezdi. Marcus'un arabadan inen hızlı adımlarına eşlik ederek kapı girişinde onu yakaladığında kapı onun için açılmıştı.

"Buyrun bakalım Buzlar Kraliçesi."

Yıllar içinde önce nefret ettiği, sonra itiraz ettiği ve bir süre sonra kanıksayarak mücadele etmeyi bırakıp ona sağladığı rahatlığa sığındığı bu iki kelime Marcus'un dudaklarından dökülürken başka bir şekil alıyordu. Onun imalı ve muzip sesinden duyduğunda içinde neşeli bir yana dokunuyor, ona en zayıf olduğu anlarda ne kadar güçlü olduğunu hatırlatıyordu. Tıpkı tüm gün yürümekten şişmiş ve çamur birikintilerinden kirlenmiş ayaklarını umursamayışını sağlaması gibi... Onun için kapıyı açık tutan bu iri adama minnetle bakarak küçük bir baş hareketi ile teşekkür etti ve içeri girerek dışarının soğğundan içerinin sıcakına kendini bıraktı.

"Cam kenarına oturalım." Marcus bir elini genç kadının sırtına hafifçe dokundurarak onu yönlendirdiğinde Josephine içerideki herkese karşı onun bu sahiplenici hareketinden bu kadar etkilenebileceğini hiç hesap etmemişti. Sıcaklık sırtından bedeninin geri kalanına doğru yayılırken içeride oturan insanlar dönerek onlara bakmıştı.

Josephine, onların yüzlerindeki ifadeyi görebiliyordu. Her zaman olduğu gibi önce Josephine'in güzelliğine hayranlıkla bakmışlar, kısa sürede hayranlık belli belirsiz bir kıskançlığa dönüşmüş ve oradan hızlıca yanındaki adama yönelmişti. Ancak bu defa farklıydı. İnsanların yanında yürüyen adamı gördüklerinde yüzlerine yayılan o alaycı

ve manidar tebessüm yerine daha farklı bir şey vardı. Josephine insanların ifadelerini tahlil etmeye o kadar alışmıştı ki bu defa gördüğü şeyler onu hayrete düşürmüştü.

Marcus'un yüzündeki yaraya takılan gözler önce bir şaşkınlık ve hoşnutsuzluk gösterse de adamın umursamaz hareketleri eşliğinde çekinceli bir beğeniye dönüşüyor, kadınlarda Josephine'in yerinde olmayı arzulayan bir biçim alıyordu. Kıskanmış ve Marcus'un yanında olanın kendisi olmasından tuhaf bir haz almıştı. İster istemez dikleşen omuzları, soğuk bakışlarıyla birleşerek etrafa küçümseyici bir üstünlük yaymaya başladı. Kadınsı bir sahiplenicilikle Marcus'un koluna girerek ilerideki masayı işaret etti.

"Şuraya oturalım mı? Daha sessiz gözüktüyor. Cidden yorulmuşum."

"Bugünkü enerjine hayran kalmamak elde değil. Oturalım."

Uzak bir köşeye oturduklarında yanlarına gelen garsona Marcus her ikisi için de hamburger siparişi verirken Josephine atıldı; "Benimkinde turşu olmasın. Kesinlikle unutmayın, hiç turşu olma..."

"Biliyordum! Sen de o kadınlardansın!"

"Hey!"

"Bir şeyi adam gibi yemesini becerebilir misiniz acaba? Burada hamburger var kadın. Adam gibi yemelisin." Marcus onaylamazcasına başını silkeleyerek garsona döndü ve "Hanımefendiye hamburger gibi hamburger getirin siz," dedi.

Fakat Josephine öfkeyle elini masaya vurdu.

"Turşuya alerjim var şapşal!"

"Oh!"

Josephine, sinirli ve kınayan bakışlarını Marcus'un üzerinden çekmeden siparişini tamamladıktan sonra onun

utanmış haline gülmemek için kendini zor tuttu.

"Özür dilerim, ben sanmıştım ki..." İşte şimdi süt şişesini devirmiş, iri bir çocuk gibi mahcuptu.

"Önemli değil. Ayrıca evet o kadınlardanım. Rahatladın mı?"

Marcus, '*Biliyordum işte,*' diye içinden geçirse de daha fazla ileri gitmedi. Öyle olmak bu kadına yakışıyordu. Hamburgerleri geldiğindeyse sessizce Josephine'in kendininkini peçeteye sararak tutmaya çalışmasına güldü. Dudaklarını öyle küçük aralıyordu ki nasıl ısıracağını merakla bekledi. Oysa genç kadın büyük bir itina ile hamburgerinden küçük ısırıklar alırken fazlasıyla... Şirindi. Evet, şirindi.

Josephine, dudaklarına taşan sosu küçük, pembe diliyle yalıyor ve ince uzun parmaklarıyla silerken ona gülümseyordu. Marcus onu saatlerce böyle izleyebilirdi. Kendi kaba dünyasında yıpranmasından korkacağı kadar nadi-de bir çerçeveyi süsleyen sanat eseri kadar güzeldi. Güzel olmaktan öte, sanki biri dünyanın altın oranını onun çizgileriyle belirlemişçesine kusursuzdu. Bütün yorgunluğu yüzünden okunsa da o, bu haliyle bile erişilmez gözüküyordu.

Sarı saçları dağılarak tokasından kurtulmuş, tutamlar halinde yüzüne ve omuzlarına saçılmıştı. Marcus uzanarak bir tutam saçı yüzünden kulağının arkasına doğru iterken bunu yaptığına pişman oldu. Öyle yumuşaktı ki saçları, içinden daha da fazla dokunmak, kalın ve kemikli parmaklarının eklemelerini o sarı ipek görünümlü parlak saçların içinde kaybetmek istemişti. 'Çok güzel' diye içinden geçirdi ve bunu bir an yüksek sesle söylemiş olmaktan korktu, çünkü Josephine, kırçılı mavi gözlerinin irileşmiş göz bebekleri ile ona bakıyordu.

Ne var ki, genç kadın da en az onun kadar etkilenmişti. Yutkundu. Marcus'un alınına dökülen saçlarını geri itmek ve büyük bir açlıkla kıvranan midesini doyurmak için acele etmeyen eğitilmiş ağzıyla, teninin tadına varma arzusu- nu bastıramadı. Açlığının neye olduğuna o da şaşırıyordu. Adam, her bir dokunuşuyla zihninde edepsiz çağrışımlar yaratıyor, sonra da köşesine geçerek onun acemi bir ördek gibi çırpınısını izliyordu. Gözleri yüzündeki izde takıldığında, Marcus başını hafifçe o yana eğerek bakışlarını ondan geri çekti. Üşümüştü. Onu yakan bakışlar olmayınca az önce heyecandan titreyen ruhu bu defa üşümekten titredi.

"O iz nasıl oldu?"

"Önemsiz. Sen onu boş ver de gerçekleri anlat bakalım. Neden evine gitmiyorsun ve Mike nerede?"

Artık kaçış yoktu. Omzunu silkerek bakışlarını tabağına indirdi.

"Halledemeyeceğim bir şey yok. Bir yanlış anlama sadece."

"Bu yanlış anlamanın adı Fane mi?"

Genç kadın cevap vermeden boğazını temizleyerek huzursuzca kıpırdandığında Marcus her şeyin altında onun olduğunu anladı.

"Ne yaptın o *pezevenk*! Seni tehdit mi ediyor? Anlat!"

Marcus yeniden öfkeliydi. Josephine onun bu ani öfkelenmelerine neredeyse alışmaya başlamıştı. Hafifçe başını salladı ve "Önemli değil dedim ya," dedi. "Hem niye bu kadar öfkeleniyorsun ki benim için? Ayrıca o iz nasıl oldu? Madem önemsiz, anlatabilirsin."

Genç kadının kıvrak zekâsı oyunun akışını geri çevirerek soruları yeniden Marcus'a yönelttiğinde Marcus biraz olsun sakinledi. Öylesine doğaldı ki konuşurken, bedeni-

nin tüm nezaketine ters düşüyor ve insanda içinde daha fazla neler olduğuna dair bir merak uyandırıyordu.

"Peki, şöyle yapalım; küçük bir oyun oynayalım. Sen sorularımı yanıtla, ben de senin sorularını yanıtlayayım. Her soru karşılığında bir soru."

"Tamam." Josephine bir anda canlandı.

"Tek kural ikimiz de dürüst olacağız." Zor ama oynaması keyifli bir oyundu bu.

"Önce sen; yüzündeki yara nasıl oldu?"

"Vazgeçmeyi sevmiyorsun, değil mi?"

"Vazgeçsem babam öldükten sonra hayata hiç tutunamazdım." Bu dudaklarından kaçmıştı o engel olana kadar. Çok özlemişti babasını.

"Baban öldü mü?"

"Senin magazin takip etmediğini biliyordum ama gazete de mi okumuyordun?"

"Kusura bakmayın küçük hanım, babanızın sosyal hayatını takip etmiyordum."

"Babam ünlü bir avukattı. On altı yaşındaydım... O gün her zamanki gibi sabah kahvaltıda birlikteydik, sadece ikimiz. Sonra beni öptü ve bir süre eve gelemeyeceğini, bir dava aldığını söyledi. Sonra... Günlerce haberlerde o vardı..."

Josephine o günü yeniden yaşıyordu sanki. Bakışlarını kaçırmış, masadaki tuzluğa sabitlemişti. Önündeki boş tabağın kenarına kısa tırnaklarıyla hafif hafif vururken kelimeleri seçmek için uğraştı, ama başka nasıl ifade edeceğini bulamadı. Boğazı tıkanmıştı. Sesinin titremesine engel olamadan "Büyük bir trafik kazası olmuş..." dedi. "Babam... Benim babam ölmüş." Akmamak için direnen gözyaşları parıldayan cam kırıkları gibi Marcus'un içini acıttı. Bu güçlü his yoğunluğu Marcus'a yeniden suçlu hissettirmişti.

Josephine, yanağından süzülen bir damla yaşı avucunun içiyle silerek Marcus'a kocaman bir gülümseme ile döndü.

"Peki, sıra benim sorumda. Cevabını bekliyorum." Marcus gülüşün güzelliğine kapılsa sahteliğini unutabilirdi çok rahat. Oysa genç kadın içindeki acıyı gölgelemekte o kadar ustalaşmıştı ki o büyük gülümseme bu gerçeği görmesine engel olmamalıydı. Her ne kadar bütün bu anlattıkları ona sormak istediği onlarca yeni soruyu doğursa da acısını ona bu kadar açmışken ona bir karşılık vermemeliydi. Başıyla onayladı.

"Tamam, öyle olsun bakalım. Babam yaptı."

"Ne? Nasıl yani?"

"Bu başka bir soru oluyor, sırasını bekle. Sıra benim sorumda; neden evine gidemiyorsun?"

Josephine derin bir iç çekerek masanın üzerinde duran peçeteyi eline alıp parmakları arasında ezmeye başladı.

"Çünkü Arthur'un mirası okunana kadar Fane bana ait olan her şeye mahkeme kararıyla el koydu."

"Çünkü?" Bu gergin ve telaşlı bir soruydu.

"Bu başka bir soru, sırasını bekle. Şimdi sıra benim sorumda; neden bu kadar öfkелisin?"

Şimdi sıkıntılı iç çekiş sırası Marcus'taydı. Ne diyebilirdi? Genetik? Babasına benzediğini mi? Aynı onun gibi bir zorba olmaktan korksa da tam olarak ondan bir farkının olmadığını mı?

"Çünkü yaşamak için beni kamçılayan o öfke... Sıra bende; Fane denen o pislik ne hakla, neden böyle bir şeyi yapabiliyor?"

"Çünkü Arthur ile evlenirken ondan hiçbir miras hakkı talep etmeyeceğime ve bu evlilik yolu ile hiçbir kazanç sağlamayacağıma dair sözleşme imzalamıştım."

Marcus yumruğunu masaya vurarak kükredi. "Yaşlı zampara..."

"Hayır, hayır; sen yanlış anladın. Bunu ben istedim, Arthur değil. Ona kalsa şu anda her şey bana kalıyor olurdu ve Fane bunu hazmedemiyor. Ben istemedim. Sadece evim, Mike ve hisseler ile bankada biraz birikmiş nakit param var. Hepsini çalışarak ben kazandım. Tamam, hisseler biraz Arthur'un cömertliği olabilir ama geri kalan hepsini gerçekten hak ettim! İşin en kötü tarafı şu anda üzerimde kullanımuma serbest olan bir tek o hisseler var ve Fane mirasın okunmasını ertelettikçe geri kalanına dokunamıyorum. Üstelik bana ait olan her şey için inceleme talep edecekmiş!"

Josephine, işte şimdi öfkeliydi. Marcus onu tanıdığından beri birçok şekilde görmüştü; korkmuş, komik, hüznü... Ama şimdi gözleri saf bir öfkeyle parlıyordu. Ona ait olanların ondan çekilip alınmış olmasına karşı tutku-lu bir öfkeyle zarif çenesi kasılıyordu. Marcus bir an elini uzatıp çenesinde sıkıldığı o noktaya dokunmak istedi ama onun yerine "Bununla yarın ilgileniriz. Şimdi yemeğin bit-tiyse benimle eve geliyorsun," dedi.

"Tabii ki de hayır! Ben başımın çaresine bakabilirim."

"Evet, tabii, sen büyük bir kızsın, değil mi? Bak ne di-yeceğim..."

Tartışmaları çalan telefonla bölündüğünde Josephine kendi telefonunun şarjının bitmiş olduğunu hatırlayarak içinden yakındı. Hava sabaha göre neredeyse beş dereceden daha fazla soğumuştü ve lanet olsun! Marcus kiminle konuşuyordu ki böyle? Kafasını dağıtmak için kendi kendine konular yaratmaya çalışsa da masadan kalkıp yürü-yerek duyamayacağı bir mesafeye ilerlemiş olması canını sıkı-mıştı. Sadie miydi arayan acaba? Onun nerede kaldığı-

ını merak etmiş bir sevgili? *Sevgilim yok*, demişti ama yine de... Hayır, hayır... Düşünmemeliydi. Onu ilgilendirmezdi...

'Oh, Yüce Tanrı'm, bana acı.'

Karamsarlığın içini sarmasına izin vermemek için direnirken Marcus masaya geri yaklaşarak kahkahalar eşliğinde telefonunu kapattı.

"Bunu tartışmaya şimdilik bir son verelim ortak." Ortak mı? "Arayan Heaven'dı. İnternet cenaze ile çalkalanıyormuş ve seni merak etmiş. Bir ara aramalısın. Ona emin ellerde olduğunu söyledim ve küçük Angel'ın sesleri geliyordu, daha doğrusu Alexander'ın. Çok ilginç değil mi?"

"Dur! Dur bir dakika, sen ne dedin?"

"Heaven senin hakkında endişelenmiş, dedim."

"O değil, ondan önce?"

"Tartışmaya son verelim, dedim."

"O cümlelerin sonunda?"

"Ortak?"

"Evet, o!"

"Teknik olarak ortağımın, öyle değil mi?" Josephine tespit ve soru karşısında başını şaşkınlıkla sallayarak nereye vardıracağını merak etti. "O halde üretimi en başından öğrenmek zorundasın. Baştan söyleyeyim, ben iş konusunda kaytarmayı hiç sevmem. Özellikle bağlar kaytarmayı affetmezler. Şimdi yola koyulalım, büyük yağmur bulutları geliyor Buzlar Kraliçesi. Heaven'a işin tüm ince detayları konusunda seni bilgilendireceğime söz verdim."

"Anlamadım?"

"Valerian-Romanov ortaklığının oryantasyon programına hoş geldin Buzlar Kraliçesi. Şimdi kaldır kışını!"

Josephine, istem dışı bir itaat ile büyülenmiş gibi Marcus'un dediklerini kabullendi ve onun hesabı ödemesine

itiraz etmeden peşinden arabaya doğru ilerledi. O hisseler konusunda sonunda birinin onu bu şekilde de olsa kabullemiş olması bir ilerleme sayılırdı ne de olsa.

Flip Grater - *Oh My Word*

Bölüm 4

SIRADAN

"Xander?"

"Efendim papatyam?"

"Beni dinlemiyor musun?"

"O! evet, dinliyorum ama minik Angel'ımızın uyuduğu şu kısacık anda karımın hazinelerinin keyfini sürmek istiyorum."

Heaven arsız, minik ısırtıkları ile teninde ıslak bir yol çizen Alexander'ın sabırsız kelimelerinin süslediği, soluksuz cümlesi karşısında kıkırdadı. Angel ile yaşama alışmak zor da olsa Alexander kızının her şeyi ile kendisi ilgilenmek isteyen gerçek bir babaydı. Kendi yaşayamadığı, çocukluğunda sahip olamadığı tüm sevgiyi bu minik meleğe vermek istiyordu. İşin gerçeği Alexander'ın bendini kırmış bu yeni taşkın halleri bir yandan da Heaven'ı daha fazla tahrik ediyordu. Genç kadın, hızlı bir hamle ile uzandıkları yatakta doğrularak Alexander'ın üzerine çıkıp kasıklarına oturdu.

"Kesinlikle istediğinizi alacaksınız bayım ama önce sorumu cevaplayın."

"Tamam, tamam! Pes ediyorum." Alexander ellerini iki yana açarak bedenini büyük bir hayal kırıklığını yansıtır-

casına yastıklara bıraktı. "Bazen ne kadar inatçı olabildiğini biliyor musun papatya?" Karısına bir an önce yeniden sahip olmayı istiyorsa önce onun gereksiz endişelerini gidermeli ve sonra hedefine odaklanmalıydı.

Heaven umursamazca omzunu silkelerken "Bu sayede sana sahibim," dediğinde Alexander keskin gülümsemeyle huzurlu bir nefes alarak Heaven'ı kollarının arasına çekti. Gerçekten de haklıydı karısı. Ona sınıksız sarılırken bu kadar şanslı oluşuna şükretti.

"Evet aşkım, kesinlikle bu sayede birbirimize sahibiz. Ayrıca, tabii ki de Marcus o Buzlar Kraliçesi ile gerektiği gibi ilgilenecek."

Alexander 'gerektiği gibi' kısmını vurgularcasına tek kaşını kaldırmış, imalı tebessümüyle vurgulamak istediği şeyi desteklemişti. Heaven, kocasının göğsüne iyice sokularak parmaklarını ince tüylerin arasında dolaştırıp tembel tembel mırıldandı.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Yüce İsa aşkına; o kadına nasıl baktığını görmüyor musun? Emin ol cenazedeki o şey, buz dağının sadece yarısı."

"O konuda hiç şüphem yok, yine de sizin, özellikle de Adrian'ın zavallı Josephine'e zamanında nasıl davrandığını biliyorum ve..."

"Tanrı'm! O kadın ve zavallılık mı? O kadın kendini her şeyin içinden nasıl sıyracağını biliniyorsa ben de hadımım."

Heaven, kaşlarını çatarak hafifçe Alexander'ın omzuna vurdu. "Xander! Beni delirtmek mi istiyorsun? Josephine hiç de düşündüğünüz gibi biri değil. O çok kırılabilir."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Bu defa Heaven'ın sorusu kendisine geri dönmüştü. Genç kadın kısa-

ca düşündükten sonra kocasına ışıldayan bakışlarla bakıp dirseklerinin üzerinde doğruldu.

"Sonuçta seninle evliyim, öyle değil mi?"

Alexander pes etmişti. Heaven onun ruhunu kurtarmasaydı o sığındığı duvarların enkazında ezilen, huysuz, asabi, vicdansız bir pislik olarak yaşlanıp çürüyecekti. Oysa karısı ona hayat vermişti.

"Kabul, bu konuda benden daha başarılısın. İnsanların içindekileri görüp çıkarmak konusunda diyorum. Baksana Adrian bile benden çok durmadan seni arıyor."

"O sadece Agnel'a düşkün. Daha doğrusu minik *pesca** diyelim."

"O *pesca* büyüdüğünde de minik kızımдан uzak durmazsa ondan reçel yapacağım!"

Alexander yerinden doğrularak derin bir koruma içgüdüğü ile izleme monitöründen küçük meleğine baktı. Hayır, kesinlikle minik meleğinin evden uçmasına uzunca bir zaman vardı ve o zaman hiç gelmese de olurdu.

"Xander... Hadi ama vaktimiz daralıyor... Reçel için eminim daha iyi fikirlerin vardır."

Heaven'ın derinden gelen puslu sesine eşlik eden kalça hareketleri ile Alexander ilgisini yeniden hayatının tek merkezine, karısına yöneltti. Hamilelikle birlikte hafifçe genişlemiş kalçaları şimdi eskisinden daha çekiciydiler. Genç kadının bedenini avuçlarının arasına hapsederek kasıklarına doğru bastırdı. Çoktan beklenti içine girmiş erkekliğinin sabırsız kıpırtılarıyla inlemesine hâkim olmamıştı. Heaven'ın dudaklarını özlemle kavradı ve dili umarsız bir davet gibi aralanan ağızda kendi yolunu bularak kadının diliyle dans etmeye başladı. Sahip olduğu tüm kudret içinde Alexander Heaven karşısında kendisini

* Pesca: İtalyanca şeftali.

çok aciz hissediyordu. Bu kadını seviyor, ona tapıyor, onu kaybetme korkusuyla her an, her saniye deliye dönüyordu.

Kaslı kollarını karısının bedenine sarıp tek hamlede onu altına aldığı anda bakışlarını ona kilitledi. İri, mavi gözler parıldayan bir aşk ve saf bir tutku ile ona bakıyordu. Ona ihtiyacı vardı. Heaven'a bugüne kadar olduğundan daha fazla sahip olmak ve defalarca, yeniden mühürlemek istiyordu. Teninin her köşesine kendini kazıma arzusuyla dudaklarını Heaven'ın boynuna kaydırarak içine çekti. Dili dudaklarının berelediği yerleri naif darbelerle yatıştırırken zihninde sadece tek beden olmak vardı. Alexander kendini kaybolmuşluktan sıyrın tek yerde, çocuğunun annesinin, kadınının bedeninde olabilmek için çırpınıyor, kendisine ait olan ne varsa ona sunma arzusuyla yanıyordu. Karısının derinliklerine doğru kayarken hükümdarlığını sürdüğü topraklarda bir köleydi o. Sahibi olmaksızın nasıl bir yaşamı olabileceğini düşünmeye bile cesaret edemeyen, sadakatle bağlı bir köleydi. Kasıklarını yavaş ve her santimini hissederek ileri geri hareket ettirdi. Gözlerini bir an bile yummak istemiyordu. Yumduğu an, bir sonraki açışta her şeyin bir rüya olmasından, bir çiçeğin yaprakları gibi tek tek koparak ellerinden uçuşup bulutlara karışmasından korkuyordu.

"Sen gerçeksin..."

Bunu defalarca söylemişti kendisine. Defalarca da Heaven'a onaylatmıştı. Geceleri uyuyamıyor, kızını ve karısını izliyordu. Sevdiği kadının göğüslerine el koyan bu minik meleğin mucizevî varlığıyla büyüleniyor, kendini daha büyük korkulara kaptırıyordu. Herkesin karşısında korkuyla titrediği Alexander Romanov, dört kiloluk bir dişî karşısında ağlıyordu. Bütün bunları yaşattığı için karısına her gün daha da âşık oluyordu.

Hızla içinden çıkarak tatmin olmamış bedenini aşağı doğru kaydırды ve dudaklarını boşluğun bıraktığı beklenti dolu heyecanla kendisine doğru yükselmiş kasıklarla buluşturdu. İşte bu mahrem tapınak sadece ona açılan bir kutsal pınardı. Ölümsüzlüğün ölümle kutsandığı bu pınarda dudaklarının usta darbelerine eşlik eden iniltiler Alexander için eşsiz bir şiir gibiydi. Heaven kasıklarının içinde dolanarak ona tatlı bir eziyetle haz veren bu dokunuş karşısında elinde olmadan daha da açıldı ve en fazlası için yalvardı. Varacağı noktayı bilse de sarsılan bedeninin hem bir an önce ona ulaşmasını hem de bu ânı olabildiğince uzatabilmeyi diledi.

O hayata gözlerini Alexander ile açmıştı ve onun aşkı ile kutsanmıştı. Minik bebekleri aşklarının beden bulmuş hali olarak içeride uyurken olabildiğince sessiz olmaya çalışıyordu ama yine de onca sene içine hapsettiği sesler, kadınlığını istila eden darbeler, minik öpüşler ve daha pek çok şey ile sınıanıyordu. Alexander onu günlerce çölde susuz kalmışçasına içiyordu. Dudaklar son bir defa daha ayrılarak hırıltılı bir sesle geri gömüldüklerinde Heaven daha fazla kendini tutamadı ve boğuk çığlıkları ve bir yay halini alan sırtı eşliğinde sarsılmaya başladı. Bedeni Alexander için yükseldi. Ruhu ruhuna karışırken kocası hızlı bir hareketle yeniden içine girdiğinde Heaven kendini bütünlenmiş hissetti.

"Tanrı insanı yarattığından beri hiçbir beden bu kadar bütün olmadı," diye fısıldadı Alexander'ın kulağına. Alexander Romanov, daha fazla hâkim olamadığı iradeyle karısının sarsıntılarına eşlik ederek tohumlarını derinliklere bırakırken bundan hiç şüphesi yoktu. Alnını karısının alnına dayadı ve içinden çıkmadan ağırlığını kendi kollarına verdi.

Nefes nefeseydi. Kalbi deliler gibi çarpıyor, bütün kasları sanki bir girdabın içindeymiş gibi titriyordu. Papatyalar sıradan çiçekler olarak görülür ve önemsenmezlerdi ama nefesini kesen bu küçük papatyada sıradan olan hiçbir şey yoktu. İşte tam da bu sebeple aşkların en güzeli ile kutsanmalıydı ve ona bunu bir tek kendisi verebilirdi.

“Sana âşığım papatyam.”

Heaven tam kolları ile kocasını sarmalayacakken telefonun çalan sesi ile Alexander kulakları kızartacak bir küfür savurdu.

“Yine o Adrian denen herifse yemin ederim bu defa onu kışından vuracağım.”

Marcus ve Josephine çiftliğe giden yol boyunca hiç konuşmadılar. Eve girdiklerindeyse Marcus Haig’i görmesi gerektiğini söyleyerek dışarıya kaçtı. Marcus içeride olmadığında bu küçük kulübe Josephine’e bomboş ve kocaman geldi. Her ne kadar onun yalın izlerini taşısa da içeriye anlam katan onun varlığıydı.

Ellerini önünde ovuşturarak mutfak taburesine yaslandı Josephine. Evet, yine başladığı yerdeydi. Bu işin içinden nasıl çıkacağını bilmiyordu, ama elbette bir yolunu bulacaktı. Canını sıkan şeyse tüm bu hengâmenin içinde Marcus’un yanındayken içini saran karmaşık hislerdi.

Bu adam ona her baktığında kendini, en iyi özetle, kırılğan hissettiriyordu ve onun bu hissettirdikleri ile nasıl başa çıkabileceğini bilmiyordu. Yüksek sesle söverek ellerini alnına dayadı. Adam, yanında yokken bile zihnini meşgul ediyordu. Gözlerini yumarak başını geriye attığında “Bu durum geçici,” diye mınıldandı. Sadece zor zaman-

lardan geçiyordu ve ne düşüneceğini bilemediği için bu iri adamı hobi edindiğini düşünmeye zorladı kendisini.

Josephine, ensesini ovuşturarak ayağa kalktı ve en iyi bildiği şeyi yapmaya başladı. Zencefilli kurabiye pişirmek! Evet, ne zaman kendini yalnız ve çıkmazda hissetse tam olarak bunu yapıyordu. Bir şeyler pişirirken her şeyi bir yana bırakabiliyordu. Şimdi ihtiyacı olan tam da buydu! Aynı Marcus'un evine geldiği o gece gibi... *Hayır!* Zihnine sert bir emir vererek Marcus'u düşünmeyi sonlandırması- nı emretti. Ne kadar emirlere uyacaktıysa artık...

Marcus Josephine'in evindeki varlığından neredeyse kaçarcasına çıkmıştı dışarıya. Yeri döven sert adımlarla, amaçsızca çiftliği boydan boya yürüyordu. Yağmur yağıyor ve onu ıslatıyordu ama buna aldırımıyordu bile. Yağmur şiddetini arttırsa dahi umurunda değildi. Biraz soğumadan eve geri giremezdi!

Genç kadının bir kedi yavrusu gibi eve koşarak girmesi zihninden gitmiyor, içinde yükselen onu kollarına alma arzusuna küfrettiriyordu. Bunu yaptığı anda onu sürükleyeceği yeri bildiği için huzursuzdu. Bir kadınla birlikte olmayalı ne kadar olmuştu? Josephine'in ona yeniden münzevi demesine sebep olacak kadar uzun bir zaman... Hepsi bundandı işe! Tamamen bu yüzden halüsinasyonlar görüyordu kesin.

"Marcus! Marcus!"

İrkilerek arkasını döndüğünde yağmurluğu içerisinde savrulan Sadie'yi gördü. Ufak tefek zayıf kadın koşar adımlarla ona ulaşmaya çalışıyordu. Rüzgâr öyle şiddetliydi ki sarı yağmurluk üzerinden uçup gidecek gibi çırpınıyordu.

"Senin ne işin var burada?"

"Esas senin ne işin var burada? Bu yağmurda delirdin mi sen? Hadi gel sana çorba yapmıştım."

Gök gürültüsü ile kesilen sesi zor duyuldu.

"Tokum."

"Evin ışığı yanıyor."

"Josephine içeride."

"Ya!" Sadie'nin yeşil gözlerinden kızgın bir hayal kırıklığı varla yok arası gelip geçti.

"Bir süre orada kalacak. Gün içerisinde bir ihtiyacı var mı uğrarsın. Kulübeye onun için de yemek bırakmayı unutma."

"Peki."

Bu öyle bir onaydı ki rüzgârın sesi bu kadar şiddetli olmasa Marcus içinde yatan tasvip etmez ifadeyi duyabilirdi. Hatta zihni bu kadar Josephine ile dolu olmasa bu sese rağmen hissederd, ama Sadie ile ilgili fark edemediği birçok şey gibi bunu da fark etmedi.

Genç kadın çok uzun süredir onu arzuluyordu. Marcus bunu biliyordu ancak bunun geçici bir çocukluk olduğunu düşünmüştü hep. Bilmediğiye bütün o hislerin Marcus'un umduğundan daha fazlasını Sadie'ye ifade ettiğiydi. Marcus yurtdışından döndüğünden bu yana ev işlerini gönüllü yapıyor, onun sevdiği yemekleri, işinin bu olmasından daha farklı bir özenle pişiriyordu. Marcus görmek istemese de o, yetişkin bir kadındı ve Marcus'a duyduğu tutkulu arzu her geçen gün azalmak yerine artıyordu.

"Fırtına geliyor, sen içeri koş. Haig'e söyle ben kontrolleri yapıp eve geçeceğim. Yağmur bu şiddetle giderse mahsule zarar vermesin."

Sadie isteksizce başını salladıktan sonra uzaktan ışığı gözükken eve son bir bakış atarak kendi kulübelerine yö-

neldi. Magazin sayfalarında hakkında çok şey söylenen bu kadının buralara çok dayanamayacağına adı gibi emindi. Çabuk sıkılacağı hiç şüphe götürmese de içini saran kıskançlık ile sarsılmıştı. Marcus bir gün onun olacaktı! Sadece onun! O, internetteki fotoğraflarından gördüğü bu soğuk suratlı kadına pabuç bırakamayacak kadar buraya, bu çiftliğe ve Marcus'a aitti!

Sadie'yi yolladıktan sonra Marcus isteksizce araziye yöneldi. Mahsulün şiddetlenen yağmurdan gerektiği gibi korunduğuna emin olmalıydı. Bu bağlar onun geleceğiydi ama yine de o, bütün bunları sadece annesinin mutsuz anısı için önemsiyordu. Bir gün bu topraklara sahip olacağına ve babasından çok daha iyi bir çiftçi olacağına inanan annesi bu bağları çok sevmişti. Sakatlandığı o güne kadar uzun yürüyüşler yapar ve bir gün bütün bu toprakların sahibi olduğunda ne kadar şanslı bir erkek olacağını anlatırdı ona. O gün geldiğinde Marcus annesi için yapacağı onlarca şeyin hayalini kurup annesinin her zaman hüznüyle bakan gözlerini gülümsetirdi.

Oysa o gece... Merdivenlerden yuvarlandığı o gece, annesinin ruhunda bir şeyler ölmüştü. Mücadele etmeyi bırakmış, bir daha da ayağa kalkamamıştı. Kendi ölümünü beklemeye başlamıştı. Suratındaki ize dokunurken neredeyse sızladığını hissedebiliyordu. Orada ona hurs veren bir hatırlatıcı gibi duruyordu izi. Ne için neyi istediğini hatırlatıyor, ne olduğunu ve ne olacağını ona söylüyordu.

Gökyüzü bir kere daha aydınlanırken artık dışarıda durmasının tehlikeli olacağını bilerek eve doğru yürümeye başladı. Bir ömür kadar uzun bir zamandır ilk defa evi-

ne yaklaşırken evin ışıkları yanıyordu. Karanlık bir boşluk yerine onu neyin beklediğini anımsatan loş bir aydınlık vardı.

Evin kapısına yaklaştığında kapıyı açmadan derin bir nefes aldı. İçeri tam girecekken Josephine'in söylediğı şarkıyla eşikte kalakaldı. Fırından yükselen lezzetli bir koku eşliğinde eski bir şarkıyı mırıldanıyordu genç kadın. Sundurmada silkinerek içeriye adımını attığında onu hazırlıksız yakalayan bu birleşime bir de genç kadının dans eden kıvrımları eklendi!

"Hayal görüyorum..." Marcus dudaklarının arasından hâkim olamadan çıkan sözlerini kirpiklerini kırptırıp bir defa daha genç kadına bakarak onayladı. Kesinlikle hayal görüyor olmalıydı.

Josephine, fırına doğru kalçalarını sallayarak eğildi ve elinde kalın bezlerle tuttuğı, dumanı tüten tepsiyi savurarak yukarıya doğru kıvrak bir daire çizdi. Hemen ardından tezgâha doğru, soylu bir davette prense reverans yapmışçasına eğilerek tepsisinin üzerinden dumanı içine çekti. Tepsiyi bırakıp tekrar fırına dönerken eğildiğinde ona doğru salladığı poposu ise cabasıydı!

Marcus kapıyı sessizce arkasından kapatmış, içeriğinin ısısının dışarı çıkmasına engel olmuştu ama bu sessizliği Josephine'in bu ritüele bir ayin gibi en başından başlamasına sebep olmuştu. Marcus açık kalan ağzını toparlayabildiğinde yüksek sesle boğazını temizledi ve Josephine'in bakışlarıyla buluşunca içeriye doğru ilerledi.

"Oh! Geldiğini görmedim."

"Belli..."

"Ne kadarını gördün?" Josephine kızarak bunu sorsa da adamın bayâ bir kısmını görmüş olduğunu biliyordu. Kurabiyelerinin kokusu içeriyi doldururken içini saran ço-

çuksu mutluluğa geçici de olsa engel olamamıştı.

“Sanırım görmem gerektiği kadarını.” Marcus gülüyordu. Kınamıyor, yadırgamıyor, sadece neşeyle gülüyordu. “Zencefilli kurabiye mi onlar?”

Josephine’in mermer tezgâha bıraktığı tepsiye yaklaşıırken Marcus’un gözleri ışıldadı.

“Kesinlikle evet bayım, ayrıca çikolatalı kek; ama önce eller yıkanacak.” Josephine rahatlamıştı. Marcus’un üzerinden süzülen suları işaret ederek “Tabii, bir de şu ıslaklardan kurtulmanız gerek yoksa kurabiye yok,” diye ekledi. Bu kesinlikle zencefil etkisiydi.

“Emredersiniz kraliçem. Sizin için hemen soyunabilirim.” Cümle dudaklarından döküldüğü anda Marcus ne kadar talihsiz kelimeler seçtiğini fark etmiş olsa da olan olmuştu. “Kurabiyeler için yani, soyunurum... Değişirim... Değişeyim... Geliyorum.”

Marcus kaçarcasına odasına ilerlerken Josephine genzinden kaçan boğuk bir hırıltıyla gülüşünü saklayamadı. En azından kendisine dürüst olması gerekirse onun için soyunması fikri fazlasıyla... Kışkırtıcıydı doğrusu! Kalçasını çimdikleyerek bu düşüncelerden uzaklaşmaya çabaladıysa da önünde onun için soyunan bir Marcus görüntüsü hiç de azımsanacak bir hayal değildi.

Gergin beklentiyi savuşturmak için eliyle alnında olmayan terleri sildi ve hafifçe boynunu serinletmeye çalıştı. Bu farkındalık bir ihtiyaç gibiydi. Arthur ile birlikteyken hiç böyle ihtiyaçlar hissetmeyen Buzlar Kraliçesi’nin neyi vardı böyle?

“Neyse ne!” diye mırıldandı. Hiç durduramayacağını hissettiği bir ağlama krizinin eşiğinde bütün bir gündür sallanıp durmuşken hiçbir şeyin o anki neşesini elinden almasına izin veremezdi. Gülümseyerek başını salladı ve

gölmekle ağlamanın ne denli dost olduğuna inanamadı.

Josephine, gecenin karanlığında yağın yağmurun kasvetli şiddetine rağmen saatlerin nasıl akıp gittiğini anlamamıştı. Marcus'la salondaki geniş koltukta yan yana oturmuşlar, kitaplardan ve filmlerden konuşmuşlardı. Marcus bir ara taze çekilmiş, sert ama damakta yumuşak bir tat bırakan kahveyi hazırlamış, kahvenin yayılan iç ısıtıcı kokusuyla Josephine'in duyularını yavaşılatmıştı.

Josephine, elindeki fincanı avuçlarının arasında düşünceli bir şekilde tutarak taze kahvesinin son yudumunu aldı ve ağzındaki kurabiye kırıklarını yavaşça çalkaladı. Bakışları camdan dışarıya, karanlığın derinliklerinde görebileceği bir şeyler varmış gibi takılı kalmıştı.

Marcus, anlaşılmaz hislerle onu izliyor fakat Josephine fark etmiyordu. O an, çok ender olan bir şeyi yapıyorlar; sessizliği paylaşıyorlardı. Marcus bir an bu ânın yarattığı dingin memnuniyeti tehditkâr buldu ve boğazını temizleyerek genç kadını dalıp gittiği uzaklıklardan âna çekti.

"İstersen, gökyüzünün açık olduğu bir gece sana teleskopla yıldızları gösterebilirim."

"Bunu çok isterim."

Marcus, düşünceli bir şekilde başıyla onayladı. Josephine'in bakışlarında beliren çocuksu neşe ister istemez onu etkiliyordu. O denli uzun yanında kalmayacak olduğunu bilse de ona gerçekten yıldızları gösterebilmeyi istedi. Bunu gerçekten istiyor olduğunu fark etmek ise onu huzursuz etti ve bu düşünceden kurtulmaya çalıştı.

"Yıldızların da kendi hikâyeleri olduğunu biliyor musun?"

"Mitolojik hikâyeler mi?"

"Evet, birçoğu öyle..."

"Her yıldızın bir hikâyesi var mı?"

"Birçok takımyıldızının hikâyesi var. Çoban Yıldızı gibi bazı yıldızların da kendilerine ait hikâyeleri var."

"Çoban Yıldızı?"

Marcus başıyla onayladı ve elindeki kupayı sehpaye bırakarak ağır ağır Josephine'in yanına yürüdü. Ellerini ceplerine yerleştirmiş, dayandığı pencerenin pervazından gecenin karanlığına bakışlarını sabitlemişti. Bu defa Josephine onu izliyordu ve Marcus bunu tüm hücrelerinde hissediyordu.

"Gün doğdukça kaybolan birçok yıldızın aksine Çoban Yıldızı gün doğumuna doğru en parlak haliyle gökyüzündeki yerini alır. Her zaman kendini göstermez ama gösterdiği zamanların bir kısmında öyle parlaktır ki insanlar çoğunlukla o saatte onu UFO zannederler."

Josephine kıkırdayarak öne doğru eğildi. Marcus'un anlattığı birçok şey gibi bu da dikkatini çekmişti.

"Onun da bir hikâyesi var, değil mi?"

"Elbette. Güzel sesli bir çobanın aşkı bulmasıyla ilgili bir hikâye anlatılır Çoban Yıldızı için."

"Mutlu bir aşk mı? Kavuşmuşlar mı?"

Josephine'in sesinde ince bir kırılma vardı. Öyle belli belirsizdi ki bakışları yeniden karanlık gökyüzüne yönelmemiş olsa Marcus fark etmeyebilirdi bile. Yavaşça yere, Josephine'in oturduğu koltuğun yanına oturdu ve dizlerinin üzerine kollarını dayayarak genç kadının baktığı karanlık boşluğa doğru bakışlarını yeniden yönlendirdi. Josephine'in ne denli içten bir hayalin beklentisinde olduğunu görmek onu huzursuz etmişti. Sessizce mırıldandı.

"Bilmek istemezsin."

"Olsun... Ne olursa olsun paylaştıkları o âna değmiştir."

Öyle değildi, gerçekler hiçbir zaman böyle romantik

olmazdı, tıpkı paylaştıkları bu an gibi. Yaşadıkları o âna dair huzur ne denli geçici ve sahteyse çobanın hikâyesi de öyleydi.

“Peki, o halde hikâyenin tamamını dinle.”

“Anlatır mısın gerçekten?”

Marcus başını sallayıp, derin bir iç çekişle hikâyeyi anlatmaya başladı.

“Bir zamanlar güzel sesli bir çoban yaşarmış. Çoban her gece birbirinden güzel şarkılar söyler, eşsiz yeteneğiyle çalgısını çalarmış. Bu şarkılar öyle güzelmiş ki gökyüzünün en güzel yıldızı çobanın şarkılarını her gece hayranlıkla dinlemeye başlamış ve derken bir gece dayanamayıp yeryüzüne, çobanın yanına inmiş. Çoban, yıldızı gördüğünde gözlerine inanamamış. Yıldız öylesine güzel bir peri kızına dönüşüyormuş ki çoban büyülenmiş. Geceler boyunca birlikte şarkılar söylemişler, fakat bir süre sonra saatler onlara yetmez olmuş. Derken bir gün peri kızı çobana aşkını ilan etmiş. Çobansa ona evli olduğunu söylemiş. Çobanın karısı da her gece eve geç gelen kocasını umutsuzca beklemekten bıkip takip etmeye başlamış. Güzeller güzeli peri kızı ve kocasını dağda, çobanın koyunlarını otlattığı düzlüklerde görünce çok ama çok kıskanmış.”

“Ve?”

“Ne kadar sabırsızın böyle!”

Marcus gülümseyerek hikâyenin sonunu geçiştirmeye çalışmıştı ama Josephine öylesine içten bir merakla onu dinliyordu ki gökyüzünden inen dünyalar güzeli peri kızı sanki kendi karşısında oturuyordu.

“Peki, devam ediyorum. Çobanın karısı peri kızına kuvvetli bir büyü yaptırmış. Büyü tutmuş. Peri kızı gökyüzünün en uzak köşesine bir yıldız olarak geri yükselmiş. Çoban her gün bıkmadan usanmadan peri kızını bekleme-

ve gitmiş, en içten aşk şarkılarını uzaklarda parıldayan o yıldızı seyrederek söylemiş. Oysa uzaklarda onu seyredip duran peri kızı bir daha hiç yeryüzüne inememiş. Rivayete göre o gün bugündür bize en uzak yıldız Çoban Yıldızı'dır."

"Ama haksızlık bu!"

"Kime?"

"Çobanın karısına tabii ki!"

"Öyle mi? Nedenmiş peki?"

"O kocasını sevmiş ve evliliğini korumak isterken kocasını erişilmez bir sevdaya esir bırakmış."

"Yani çoban, peri kızını erişemediği için mi sevmiş?"

Josephine parıldayan hüzünlü bakışlarını Marcus'a çevirerek tüm içtenliğiyle cevapladı. "Erişseydi de aynı aşkla sever miydi hiç bilemeyeceğiz."

Aralarında oluşan derin sessizlik yerini uykuya bırakılığında Marcus koltuğa kıvrılarak uyuyakalan Josephine'i orada bırakmaya razı olamadı. Genç kadını kucaklayarak kendi yatağına taşırken kendi kendine '*Sadece bu gecelik*' diye mırıldandı.

Sıradan...

Marcus genç kadının pürüzsüz hatlarını incelerken her şey öylesine sıradan ve doğal görünüyordu ki kendisi bile şaşırdı. Onun basit yatağında uzanmış öylece uyuyordu Josephine.

Marcus bir süre koltukta yatmayı denemiş ama huzursuz dönüşleriyle sığamadığı koltuktan düştüğünde lanet okuyarak bir hışım odasına dalmıştı. Orası onun odasıydı ve Buzlar Kraliçesi'ne bırakmaya hiç niyeti yoktu. Onu oraya taşıdığına çoktan pişman olmuştu. Oysa onu

derin uykusunda Buzlar Kraliçesi'nden ziyade bir küçük peri kızı gibi uyurken görünce donakaldı. Basit ama Marcus'un ebatlarına göre tasarlanmış büyük yataкта uyuyan bu peri, kimsenin erişemeyeceği kadar büyüleyiciydi.

Marcus ister istemez yatağın kenarına oturarak bu eşsiz güzelliği salondan vuran loş ışıktaki izlemeye başladı. Genç kadının zarif hatlarında anıları zihnine hücum ediyordu. Öfkeli ve iri bir gençti hep. Babası ona şekilsiz bir ucube olduğunu söylediğinden beri bedenine göre büyük gözüken ellerinden ve ayaklarından utanırdı. Annesi her ne kadar ona bu ellerin daha çok meziyetler barındırmak için ona verildiğini söylese de o utanmış, saklamaya çalışmıştı.

Marcus daha sonraları her pazar kiliseye annesiyle giderlerken annesinin vücudundaki morluklardan utandığı gibi babasının yaptıklarından da utanmıştı. Annesinin hep bahaneleri vardı, ama o sessizce gerisinde beklediğinde bu bahanelerin ne denli gerçeklikten uzak olduğunu görebiliyordu. Öyle ki insanların yüzlerinden inanmadıklarını okuyabiliyordu ve itiraf etmek istemese de annesinden de utanıyordu. İnsanların yüzlerinden dillerine yansımayan kelimeleri okumaya muhtemelen o zamanlar alışmıştı. Çoğu zaman o ifadeler onu öfkeliendirecek şeyler fısıldardı ve öfkelenmek onun için hep çok kolaydı.

Babası şöminenin demiriyle yüzünü parçaladığında, acizliğini bağırırcasına yüzünde taşıdığı izden de utanmıştı Marcus. Bu hiddet dolu utancı bastırmak için de kendini gömmeyi tercih etmişti. Kitaplarına ve akademik çalışmalarına sığınmıştı. Bu kaçış ne kadar sürmüştü, artık o da net bilmiyordu. Babası, annesinin çok sevdiği bu bağları bir enkaza çevirerek ardında bırakıp gitmeseydi geri de dönmezdi, fakat buradaydı. Tam da için için, zihninin gerisinde, hep olmak istediği yerde...

O kaybetmeye alışmış olmalıydı ama şimdi içini yeniden dolduran bir heves, bir umut vardı. Sıradan hayatlarla da, tıpkı alışla gelmişin dışında, yatağında uyuyan bu masal kadar güzel kadın gibi güzel şeyler de olurdu, değil mi?

“Sen ne yapıyorsun? Uyumadın mı?” Josephine aralığı buğulu gözlerinin gerisinden görüşünü netleştirmeye çalışarak doğrulmaya çalıştı. Sarı bir güneş şöleni gibi yastığa dağılmış saçları ve kuruyarak aralanmış dolgun dudakları sıcak bir davetin teşvikçisiydi.

“Ben... Uyuyamadım.” Yakalanmıştı!

Kısa bir duraksamanın ardından nerede uyuduğunu fark eden Josephine irkilerek yerinden sıçradı.

“Burası senin odan değil mi? Ben buraya nasıl geldim?”

“Ben getirdim. Koltukta uyuyakalmıştın, ben de bu gece biraz daha rahat uyumaya ihtiyacın olacağını düşündüm...” Marcus gereksiz şeyleri düşündüğünü itiraf eden kelimelerinin anlamsızlığına küfretti içinden. Ne saçmalıyordu böyle?

Josephine, yorganın üzerinden düşmesine izin vererek minnetle elini Marcus’un yanağına doğru uzattı.

“Teşekkür ederim.”

Genç kadının parmakları Marcus’un izlerle kaplı yanağına değerken bir an tereddüt yaşadılar da durmadılar. Bu adam onu düşünmüş, onu rahat ettirtmeye çalışırken yatağından olmuştu.

“Dur bir dakika! Sen nerede yattın?” Bir anda içini saran panik ve idrak genç kadının sesinden okunabiliyordu.

“Tanrı aşkına! Uykunda senden istifade edecek halim yok tabii ki del! Koltukta yatmaya çalıştım elbette.” Marcus bir şey aranıyormuş gibi etrafa bakarak aradığını bulmuşçasına rahatladı ve başucundaki komodine doğru uzandı.

“Uyuyamayınca kitabımı almak için gelmişim buraya.”

Josephine, kendi ima ettiği şeyden dolayı hem utanmış hem de o koltuğa rahatça sığması asla mümkün olmayacak bu adamı yatağından ettiği için üzülmüştü. Dokunduğunda kapanan çiçekler gibi hemen çocuksu bir mahcupluğa büründü genç kadın. Hâlâ o kadar yorgun ve uykuluydu ki tavırlarını gizleyecek, bakışlarını kaçırarak ya da o soğuk halini takınacak gücü yoktu. Her şey ayna gibi dışına yansiyordu.

“Özür dilerim, ben onu kastetmek istemedim. Seni yatağından etmek de istemedim, ben koltuğa geçeyim ve sen biraz uyu.”

“Hayır, bu gece dinlen.” Gök gürültüsü parlak bir ışıkla birlikte içeriyi aydınlatırken içeriyi dolduran loş ışık bir anda söndü.

“Neler oluyor?” Josephine endişeyle yatakta dizlerinin üzerine doğruldu.

“Korkacak bir şey yok. Fırtına elektrik tellerini kopartmış olabilir. Ben gider bakarım şimdi.”

“Hayır! Gitme.” Josephine telaşla kalkmaya yeltenen Marcus’un koluna tutundu. “Gitme, bu saatte! Hava bu kadar yağmurluyken tehlikeli... Kal!” Marcus karanlığın içinde genç kadının eline sessizce bakakaldı. “Lütfen...” Korkulu bir inleme gibi çıkmıştı Josephine’in sesi.

Gitmeliydi. Burası onun çiftliği idi ve her şey kontrolü altında olmalıydı. Marcus genç kadının tutuşunun etkisi altında kendisiyle mücadele ederken içerisi yeniden az önceki loş ışık ile kaplandı.

“Bak, ışık geldi.”

“Gelmeseydi gidecektim.” Bunu aslında sadece görevlerini ve sınırlarını hatırlamak için kendisine söylemişti. Yeniden kalkmaya yöneldiğinde Josephine tutuşunu sıkılaştırarak Marcus’u geri çekti.

"Birlikte yatalım."

"Ne?"

Marcus'un gözleri yuvalarından fırladı ve Josephine kızarak panikle söylemek istediği şeyi açıklamaya çalıştı.

"Oh! Hayır, yanlış anladın. Aman Tanrı'm tabii ki de onu kastetmedim." Ne denir, nasıl açıklanırdı? Lanet olsun, yıldırım beynine düşmüş olmalıydı ki böyle bir şeyi pat diye söyleyivermişti!

"Yani sonuçta tek yatak olduğuna ve senin de içeride uyuman mümkün gözükmeyeceğine göre, hem ben de fazlasıyla yorgun olduğuma göre, bu yatağı paylaşabiliriz. Kimse çizgiyi geçmezse sorun olmaz. Zaten yastığa geri düştüğümde senin varlığını hissetmeyeceğim bile." *Büyük yalan!*

"Aramıza çarşaf koyarız." Marcus düşünceli bir şekilde saçlarını karıştırırken homurdandı. Hayır demesi gerektiğini biliyordu ama evet demek öyle cazipti ki direnmemiştir. Merak ediyordu; sabah uyandığında Josephine'in yanında olmanın nasıl bir şey olduğunu çılgınca görmek istiyordu. Derken gökyüzü bir defa daha aydınlanarak yarıncasına gürlledi ve Josephine yerinden sıçrayıp omuzlarını çenesine doğru çekerek telaşla Marcus'un koluna sarıldı.

"Hı hı, tamam... Çarşaf koyarız."

Marcus bu odaya uyuyamadığı için mi gelmişti? İşte esas şimdi uyuyamıyordu. Genç kadın ince, kıvrımlı bedeniyle yanında öylece yatarken iri cüssesiyle bloke ettiği geniş yatakta ona değmemeye çalışarak yatmak tüm uy-

kusunu alıp götürmüştü. Hayır, daha dürüst olması gerekirse onu kollarının arasına almamaya çabalamak bütün bu huysuz işkenceyi ona yapıyordu.

"Marcus, artık uyur musun!"

"Sen uyumadın mı?"

"O kadar çok kıpırıyor ve homurdanıyorsun ki uyumak mümkün değil."

"Pardon, sevgili kocan kadar sessiz olamadıysam özür dilerim."

Josephine bir anda gerginleşerek yattığı yerden doğrulup ateş saçan gözlerini Marcus'a dikti.

"Sakın! Sakın ona hakaret edebileceğini aklından bile geçireyim deme!"

Marcus isteksizce başını salladı. Haklıydı. Arthur ölmüştü ve arkasından böyle konuşmaya hakkı yoktu.

"Özür dilerim, tamam mı? Sadece uyuyamadığım zaman gergin oluyorum."

Josephine, yastığa yeniden başını koyarken sessizce özrü kabul etti. Bilemezdi ki...

"Biz çoğunlukla aynı yatakta uyumuyorduk." Josephine'in sesi hüzünlü geliyordu.

"Nasıl yani?"

Marcus başını hafifçe yana eğerek genç kadının tavana dikilmiş iri gözlerini barındıran silüetini incelemeye başladı. Kavisli burnu asil bir hava verirken bir çizgi gibi kısılmış dolgun dudakları ne kadar büyük bir ikilem yaşadığını gösteriyordu.

"Başlangıçta sadece gittiğimiz otellerde aynı yatağı paylaştık. Evde de hep ek odayı kullanıyordum. Son zamanlarda da sağlık durumunu biliyorsun, çekyat daha pratik oluyordu." Josephine'in kesik kesik, fazla detay

vermemeye çalışarak yaptığı konuşma Marcus'u daha büyük meraklara sürükledi.

"Yani birlikte yatmıyordunuz?"

"Yatmaktan kastın?"

"Evet, kastı neydi? Bu konuyu kapatsalar daha iyi olurdu."

"Ben de biriyle uyumaya fazla alışkın değilim." Yani Marcus'un biriyle uyuduğu zamanlar olmuştu. Bu çağrışım ansızın Josephine'in içine dolarken içini saran kıskançlık hissi ile genç kadın içinden mırıldandı. 'Çok güzel, şimdi uykum toptan kaçtı.'

"En son ne zaman bir kadınla yattın?" Bunu sormuş olamazdı! *Hayır! Hayır! Hayır!* Soru ağzından çıkar çıkmaz dilini ısırarak gözlerini yumsa da kelimeleri geri alamadı. Ah, küçük meraklı bir fare gibi soruvermişti işte!

Tükürüğü nefes borusuna takılıp kesik öksürükler arasında soluklanamayan Marcus neredeyse kekelercesine "Yatmaktan kastın?" demeye çalıştı ama her sağlıklı erkek gibi bu sorunun çağrıştırdıkları karşısında yorganın altında kalan kısımlarına kan hücum etmişti bile.

"Hadi ama... Ne kadar güvendeyim bilmem gerekir." İşte şimdi fazlasıyla meraklanmıştı. Tek kolunun üzerinde yeniden doğrularak Marcus'un yüzüne odaklanmaya çalıştı.

'Ya, tabii ne demezsin...'

Marcus sorduğu sorunun ne kadar masum sonuçları olduğunu fark etse Josephine'in suratına koca bir tokat indirerek bu fırtınada kendini sokaklara atacağına emindi. İşin özü güvende değildi! Hem de hiç! Ayrıca, böyle sinir bozucu şekilde onu incelemek de neyin nesiydi? Ne sanıyordu bu kadın kendini? Onu istediği gibi inceleyebileceği deney faresi zanneden ilişki doktoru falan mı?

Anlık bir kararla, en tehlikeli bakışını takındı ve yattığı yerden hızla yuvarlanıp genç kadının şaşkın bakışları eşliğinde onu bir anda altına aldı.

Josephine'in dudakları arasından çıkan hafif çığlık, yorganın üzerinden kasıklarına dayadığı bacakları ve kendini fazlasıyla hissettiren sertliğiyle küçük yuvarlak bir 'o' şeklini aldı. Marcus teninde böylesine tatlı bir meltem gibi titrerken, gafletin gömleğini giymek kadar cazip gelen başka hiçbir şey yoktu. Dudakları dudaklarına bir nefes kadar yaklaşmıştı ve çenesinde belirmiş sert sakalı üzerinde fark edilir bir his bırakıyordu.

Josephine, daha önce hiç hissetmediği kadar heyecanlıydı. Panik değil, heyecandı bu. Daha fazlasını merak ettiği, kalbini ezen, kaçmak yerine üstüne gitmesi için onu yüreklendiren bir heyecan... Üzerindeki iri yarı adam, tüm korku kapılarını çalmak yerine içinde tuhaf bir farkındalığı hareket ettiriyor, sandığının aksine güvenilir bir kapıyı aralıyordu. Öylesi eşsiz bir umursamazlıktı ki o ânı kaplayan, saf olmayan ne varsa siyahın çekiminden arınıp beyazın körlüğüne bulanıyordu.

Soğuk havaya rağmen Josephine'in damarlarını ateşler sarmıştı. Dudaklarını belli belirsiz kavrayan Marcus'un dudaklarına karşılık verirken hiç itirazı yoktu. Düşünmüyordu. Tüm düşüncelerini zihninde bir yere kilitlemiş, hiçbir hesap yapmıyordu. Korkularını bile kilitlemişti. Sadece teninin çağrısını, tutkunun pagan müziğini dinliyordu.

Ellerini kaldırıp geniş omuzlarından Marcus'u kendine çekerken teşvik edici bir davet içindeydi artık. Sonunun nereye kadar gideceği konusunda hiçbir fikri yoktu ya da tüm bunların ona neler hissettireceğini hiç bilmiyordu ama istiyordu. Arzu dolu bir merakla göğüsleri dikleşerek sırtı kavis alırken yorganın altında araladığı bacaklarının arasında kendi kayganlığını hissetti.

Lanet olsun! Onu bir kadının bir erkeği arzuladığı gibi arzuluyordu! Bir kerecik olsun, sadece o ânı yaşamak isteyerek daima bir sonraki adımı hesap eden zihnini susturdu. Sonuçlarına katlanmak zorunda kalacak olsa da yorganın altından kurtardığı bacağını Marcus'un bacağına dolayıp kendi bedenine sabitledi. Teninin tenine değdiği her zerresi titriyor ve '*istiyorum*' diye bağıırıyordu.

Başını geriye doğru bükerek teninde dolaşan adama izlemesini istediğı yolu gösterircesine boynunu açığa çıkarıldığında onun hırıltılı nefesini boynunu yalarken buldu.

Marcus, kapılıp gittiğı girdabın içinde ne için hareket ettiğini unutmüş, kendine yeni bir amaç edinmiş gibiydi. Dudakları kaçınılmaz bir şekilde genç kadının dudaklarına değerken bacağına dolanan ince, uzun bacak onu kendi kontrolüne almış bir büyü gibi ele geçirmişti. Korkutmak için bastırıldığı kasıklarının şimdi tutkuyla itiyordu. Her defasında onu şaşırtan bu kadının cüretkârlığı onu gafil avlamıştı. Kınına girmek için telaşlanan bedeni '*Düşünme*' diyordu, '*yap*'. O değil, Josephine korkmalıydı; ondan, onun bir insanın yaşamına yapabileceklerinden... Bir gün dönüşebileceğı erkekten korkmalıydı.

"Güvende değilsin Buzlar Kraliçesi... Hem de hiç güvende değilsin."

Marcus'un hırıltılı sesi tüm tehlikesini açık ederek teninde yankılanırken Josephine istem dışı inledi. Hayır! Bunun olmasına izin veremezdi Marcus. Yarı kapalı gözlerinin ardından ona bir sis bulutunun içindeymiş gibi bakan Buzlar Kraliçesi'nin kokusunu son bir defa içine kazıyarak güçlkle yana devrildi.

Josephine, kendi bedeninin verdiği tepkileri durduramazken Marcus'un uzaklaşmasıyla bir anda kendisini çirliçiplak kalmış gibi hissederken Marcus şakaklarını ovarak sertçe kaşlarını çattı. Neden her şeyi olurluna bırakıp

umursamadan, ona bariz şekilde arzuladığını vermemiştir, hiç bilmiyordu. Sadece derin bir nefesle yutkunarak gözlerini yumdu ve genç kadının yanındaki varlığını tenine hapsedip arkasını döndü.

“Şimdi cilveleşmeyi bırak ve sonuçlarına katlanmak istemeyeceğin şeyler yapmak yerine kıcını dönüp uyu.” Hayal kırıklığıyla isyan eden erkekliği kadar sinirliydi. “Sabah benimle hasar tespiti yapmaya geleceksin.”

İşte bu bir emirdi ve dışarıdan gelen çok büyük bir gök gürültüsü ile altı çizilerek ilahi bir uyarımuşçasına pekiştirilmişti. İçeriye dolan parlak aydınlanmadan sert nefesler alan Marcus’un sırtının inip kalkışını izleyen Josephine, utanmaktan daha çok acıyan kalbinin ritmini bastırmaya çabaladı.

Neden acıyordu? Olması gereken bu değil miydi? Reddedilmek miydi onu inciten yoksa sürüklendiği o sınıra gitmeye bu kadar gönüllü oluşu mu? Bunu bilemeyecekti, en azından şimdilik. Sadece tek merak ettiği Marcus durmasaydı ne yapardı? Devamını getiremeyeceğine emin olduğu bir oyunu oynarken aklı neredeydi? Hem, yirmi dört yaş çok yaşlı olmayabilirdi belki ama o hayattan yeterince çok şey öğrenmişti ve ilk öğrendiği şey hayatta kalmak için sınırlarını iyi bilmektir. Devam ettirmek zorunda olduğu ortaklığında ortağı ile seks yapmak ise bu sınırın içinde kesinlikle değildi.

Once - Lies

Bölüm 5

YAĞMUR SONRASI

"Sen her sabah böyle uyuyacaksan işimiz var."

"Sen kimsin?" Josephine başının altındaki yastığı yüzüne doğru çekerek cılız bir isyanla gün ışığını tüm canlılığıyla odaya dolduran Marcus'a bakmayı reddetti. "En az benim kadar geç yatan o adam olamazsın, hayır, onun şuan uyuyor olması gerek."

"Kalk hadi tembel. Saat yedi oldu bile."

"Ne! Sen delirdin mi?"

"Burası çiftlik küçük hanım. Gün burada erken başlar."

"Tanrı aşkına! Bırak beni!"

"Kalk dedim, yoksa şimdi sürahiyi üzerine boşaltıyorum. Bilgin olsun diye söylüyorum, içine fazladan buz attım."

"Lanet olsun!" Josephine yataktan bir hışım fırlarken kollarını göğsünde kavuşturmuş Marcus karşısındaki masaya dayanmış keyifle sırtıyordu. "Kahretsin, beni avladın."

"Çabuk kanıyorsun Kraliçe. Daha çok çalışman gerek."

Josephine, dişlerinin arasından tısladığında Marcus daha neşeli, küçük bir kahkaha atarak kapıya yöneldi.

"Kalk hadi, hazırlan. Seni dışarıda bekliyorum. Sadie kendi botlarını getirdi, onları giy."

“Hey! Ben kimsenin bir şeyini giymem.”

“Keyfin bilir bebek. Dışarısı bataklığa dönmüş. O cici bici ayakkabılarının yeniden çamura bulanmasını istiyorsan bu senin sorunun, ben dışarıdayım. Ayrıca bir şeyler yemek istiyorsan elini çabuk tut.”

Josephine isyan dolu çığlığını daha yüksek tıslarken “Sen kaçta uyanıyorsun ki? Gestapo!” diyerek arkasından bağırdı.

“Seni duyabiliyorum.”

Josephine, Marcus’un kahkahasını duyabiliyordu ve isyanla kendini yatağa geri bıraktı. Ona inanamıyordu, her gün bu kadar az uyuyarak yaşamasına imkân yoktu! Oysa yanılıyordu. Marcus huzursuz uykulardansa gecelerini kitap okuyarak geçirmeyi tercih ediyor, ufak tefek tamir işlerini yapıyor, sabah da birkaç saatlik uykunun ardından erkenden güne koyuluyordu. Ancak bu defa farklıydı.

Bütün geceyi bedenine dayanıp bir melek gibi uyuyan bu kadını seyreterek geçirmişti Marcus. Her gök gürlemesinde yüzünün nasıl buruştuğunu, rüyasında kaşlarının nasıl çatıldığını izlemiş, dokunup onları kendi parmakları ile düzeltmek istemişti. Onun yerine sessizce beklemiş, kıpırdamaktan bile korkmuştu. Bir defa olsun o meleksi yüze dokunursa onu uyandırıp yarım bıraktığı işi tamamlamaktan ürkmüştü. Bir kadınla birlikte olmayalı gerçekten ne kadar olmuştu? Bu işe bir an önce bir çözüm bulup bu gerginliği üzerinden atmayı aklında bir köşeye yazarak kendine sert bir kahve doldurdu ve ikisi için hazırladığı tostlardan birini eline alıp ısırdı.

“Vay canına, sen gerçekten erkencilerdensin.”

“Bazılarımızın aksine birilerinin çalışması gerekiyor.”

Bu söz karşısında gerilse de bunu gizlediğini umarak gülümsedi Josephine.

"Niye? Zengin kadınlar senin yüzüne bakmıyor mu zavallı çocuk?"

İşte bu acıtmıştı. Marcus başını yüzünün yaralı tarafına doğru eğerek kaşlarını çatarken Josephine çoktan sözlerini geri almayı dilemişti ama bunu belli edemezdi. Çenesini dikleştirerek umursamaz bir tavır aldı ve sallanan adımlarla yürüyüp tezgâha dayandı.

"Bir şeyler ye, ben dışarıdayım. On dakika içinde dışarıda ol. Önce ahırlara bakacağız, sonra da araziyi kontrol edip dış çitlerde sorun olup olmadığını göreceğiz." Marcus dışarı çıkmadan önce duruşunu bozmadan Josephine'i baştan aşağı süzerek onaylamıyormuş gibi içini çekti. "Bari üzerine kalın bir şeyler al. Geri gelmeye vaktimiz olmayacak."

'Aferin sana kızını' diye içinden geçirdi Josephine. Her şeyi berbat etmişti işte.

Üzerindeki kıyafetlere kendi de şöyle bir bakarak dar kotunun üzerine giydiği ince salaş bluzun eteklerini çekişti. Sadie'nin getirdiği ayakkabıları giyse iyi olurdu ama istemiyordu. Kimsenin bir şeye muhtaç olmak istemiyordu, hele de nedensizce sinirlerini bozan, hiç tanımadığı bir kadınınkilere muhtaç olmak hiç istemiyordu.

Ayağındaki zarif, beyaz Guess spor ayakkabılara son defa baktığının bilinciyle mırıldandı: 'Bakalım daha neler feda edeceğiz?'

Josephine, adımını dışarı attığında keskin bir serinlik bedenini kapladı. Memnundu. Ferah hava dün gecedeki zihnini kurcalayan kışkırtıcı karmaşayı bastırıyordu. Berrak ve bulutsuz gökyüzünde parıltıyan güneş bir ön-

ceki gecenin olanca tantanasıyla dalga geçer gibiydi. Derin bir nefes alarak kollarını göğsünde kavuşturacaktı ki tanıdık sert sesin ikazıyla irkildi.

"Zıpla bakalım Kraliçe, kaldır poponu da atla."

Şaşkınlıkla irileşen gözleri, karşısında peri masallarından çıkma parlak kahverengi tüyleri olan iri bir atın üzerinde, onunla bütünleşmiş gibi duran Marcus'a bakakaldı. Gerçekten bir kovboy şapkası bile vardı! İnanılmaz! Kocaman at bütün cüssesine rağmen Marcus'un bacakları arasında uysal bir dev gibi duruyor, normal bir adamın iki katı gibi gözükecekken onun altında vücudunun sıradan bir uzantısıymışçasına şahlanıyordu. İyi cins aygır bir an önce dörtlüyle koşabilmek için sabırsızdı.

"Hiç yolu yok! Ben ona binmem."

"Neden? Araziyi sana gezdirecek bir Porche'miz yok, ne yazık ki." Sanki ondan Porsche isteyen olmuştu. Ürk-müştü işte!

"Seni beklerken ahırlara baktım ben, acele et. Sabaha kadar seni böyle bekleyecek değilim!"

Josephine, iri aygıra bir defa daha göz attıktan sonra başını iki yana salladı.

"Sağ ol ama ben yürüyerek gelirim."

"Tabii, gelirsin. Kaç günde?"

"Bak, ben ata binemem."

"Zaten farkındaysan sen değil ben biniyorum. Arkama atlayacaksın." Sabırsızca elini havada sallarken gelmesini işaret ediyordu ancak Josephine başını yeniden iki yana sallayarak geriledi. Aygırdan mı daha çok korkmuştu yoksa onun sırtında Marcus ile haddinden fazla yakın olmaktan mı, birbirine karışmıştı fakat Marcus'un vazgeçeceği yoktu.

"Peki, sen istedin Kraliçe."

Josephine ne olduğunu bile anlayamadan bir anda kendini Marcus'un çevik hareketleri eşliğinde havalanmış olarak buldu ve saniyeler içinde iri adamın önünde yan oturuyordu. Düzeltiyorum; neredeyse kucağında!

"Sen... Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Senin nazlanmanı bekleyerek çiftliğimi çöpe atamam Kraliçe. Şimdi konuşmayı bırak da sıkı tutun. Olmuş bir meyve gibi attan düşmeni istemeyiz."

Sözleri daha bitmemişti ki atın ani çıkışıyla Josephine gerisin geri Marcus'un geniş göğsüne yapıştı. Dörtmala gidiyorlardı. Rüzgâr yüzünü öyle hırçın yalıyordu ki Josephine gözlerini bile açmaya korkuyordu.

"Gözlerini aç, seni tutuyorum."

Buzlar Kraliçesi uçmuş, yerine küçüle küçüle neredeyse kusma noktasına gelmiş bir Josephine kalmıştı. Marcus, ona güven vermek istercesine tek eliyle ince belini kavrayıp kendi bedenine doğru çekti.

"Çiftliğin doğusuna ineceğiz önce. Daha önce hiç ata binmedin mi?"

Josephine, başını olumsuz yönde sallarken sıkılı gözlemlerini aralamaya çalıştı.

"Korkma, bana güven. Birazdan alışırsın. Kontrol ben-de, bak." Marcus dizginleri çekerek hafifçe atı yavaşlattıktan sonra yeniden hızlandırdı. "Rahatla ve seyret. Fırtınadan zarar görmüş çitler var mı onlara da bakalım. Yaban hayvanlarının içeri girmesini istemeyiz."

"Yabani hayvanlar da mı var?"

"Çiftlikler hakkında hiç fikrin yok, değil mi?"

"Arthur'un bir çiftliği vardı ama rahatsızlandıktan sonra satmıştı. Biz hiç çiftliğe gitmedik."

'Arthur!' diye içinden geçirdi Marcus sinirlenerek. Ne zaman onun adını duysa ki bu neredeyse özel bir şey yap-

tıkları her andı, Josephine'in gerisinde özlem yatan bir sesle konuştuğunu hissediyor ve öfkeleniyordu. Her taşın altından çıkmasa olmazdı yaşlı zampara!

"İçinde Arthur olmayan bir anın var mı?"

Vardı, hem de şimdi tam o ânın içerisindeydi. Marcus'un yanağına doğru iyice yaklaşmış dudaklarının varlığı zihninde ondan başka her anıyı silerken ona yepyeni bir hatıra veriyordu. Daha önce hiç dörtlüye gitmemişti. Marcus'un güven veren güçlü kolları arasında uçuyor gibi hissetti. Kalbi heyecanla çarpısa da yavaş yavaş rahatlamış, gevşeyerek kendini Marcus'un tutuşuna bırakmıştı. Gerisinde bir kamçı gibi uçuşan sarı saçlarının arasından geçen rüzgâra neşeyle gülümsedi. Hava soğuktu ancak Marcus'tan bedenine dalga dalga yayılan sıcaklık onu ısıtıyordu. Hızlı bir dönüş alırlarken Marcus belinden karnına doğru yayılan tutuşunu sertleştirdi. Marcus'un varlığı babasının yerini dolduran Arthur'un varlığından çok daha öte bir şeydi.

"Hoşuna gitti mi?"

Josephine neşeyle "Evet," dedi soluk soluğa, "bu muhteşem bir hismiş," diye ekledi. Eyeri sıkkan parmaklarını tereddütsüz gevşeterek kollarını iki yana doğru araladı. Bedeni ister istemez daha da Marcus'a sığınmıştı. "Çok teşekkür ederim," diye fısıldadı. Başını geriye doğru atarak bulutların altından kurtulan birkaç güneş huzmesine teslim olduğunda ister istemez Marcus'un omzuna yaslanmıştı. Marcus, kolları arasındaki kadının çocuksu neşesini hissettiğinde ona sadece daha fazlasını vermek istedi.

"Sıkı tutun."

Josephine, gelen komutla birlikte bakışlarını yola çevirdi ve kocaman bir çığlıkla dudakları aralandı. Devrilmiş iri ve yaşlı bir ağaca doğru dörtlüye gidiyorlardı.

"Marcus!"

Josephine, keskin bir çığlıkla Marcus'un adını haykırıyordu ama Marcus içinde bulunduğu ânın keyfiyle umursamadı. Genç kadını kendi bedeninin içine alırcasına omuzlarını kavilendirip onunla birlikte öne doğru eğildi ve birkaç saniye içerisinde altlarındaki at sanki kanat takmışçasına ağacın üzerinden uçmaya başladı. Her şey birkaç saniye içinde olmuştu. Josephine, çığlıklar içinde bağırıyordu ama Marcus sadece gülerek sımsıkı kavrayışıyla onu kendi bedeninde sakinleştirmeye çalıştı. Altlarındaki atla hiçbir farklılık olmamışçasına dörtmala ezbere bildiği yığtüzergâhı takip etti.

"Sakin ol Buzlar Kraliçesi."

"Ne... Nefes... Nefes alamıyorum... Ölüyorum... Öldüm..." Bilindik panik dolu korku bedenini sanki ele geçirmişti. Josephine çırpınıyor, ne yaparsa yapsın burun delikleri tıkanmışçasına nefes alamıyordu.

"Tamam, sakin! Josephine! Buraya bana bak!" Marcus atı yavaşlatırken genç kadının panik atağını unuttuğu için kendine küfretti. Hızla genç kadının ince yüzünü kavrayarak dudaklarını dudakları ile örttü.

"Buradayım Buzlar Kraliçesi..." Kavrıldığı dudaklardan bir saniye uzaklaşıp fısıldadı, "ben buradayım." Bir öpüş ve ardından gelen daha tutkulu bir diğeri... İçindeki tüm endişeyi alarak yerini tutkulu meraka teslim eden tatlı istila...

"Düşmene asla izin vermem."

Kısa kısa, ıslak ve seri öpüşleri arasında bu kelimeleri fısıldamıştı Marcus. Josephine, bunları duyduğunda uğuldayan kulakları uyduruyor zannetse de kelimeleri mühürleyen öpüşler onu bir anda yaşadığı panikten kopartarak nereye varacağını bilemediği bir isteğe sürüklemişti bile. At neredeyse durduğunda öpüşler kesilmedi.

Josephine artık nefes alıyordu. Panik atak titremeleri yerini tatlı bir kalp çarpıntısına bırakmıştı. Korkmuyordu. Marcus, genç kadının artık sakinleştiğinin farkındaydı ama ona zarar verecek olma fikri onu kahrederken temasını kesemedi. Derin solukları ve hırıltılı mırıldanmaları arasında güçlükle kendini geri çekerek alını Josephine'in alnına yaslayıp özür dilercesine mırıldandı.

"Bir daha yok, söz. Bir daha yapmayacağız."

"Hayır, hayır, bu... Bu çok muhteşemdi. Seninle muhteşemdi."

Ata binmek mi yoksa bu öpüşme anları mı? Josephine'in zihni bir açıklık getiremeyeceği kadar karışmıştı. Sanki yeniden on altı yaşındaydı ve ilk öpücüğünü alıyordu. Yüzünün iki yanını sarmalayan avuçlar bir an olsun uzaklaşmamışken öylece durdular.

Marcus, dakikalar gibi gelen saniyeler içerisinde dudaklarını yeniden genç kadına kenetlediğinde bu defa Josephine de acemice karşılık verdi. Birbirine çarpan dişlerini yalayan dilleri sessizce tutkunun lisanını konuşuyordu. Marcus, Buzlar Kraliçesi'ni ilk gördüğünden beri arzuluyordu. Şimdi dokunabiliyorken son defaymış gibi parmaklarını altın sarısı saçlara doladı ve geriye doğru çekerek ince, uzun boynunu açıkta bıraktı. Nefesi genç kadının boynunu yalıyor, o ise lezzetli bir ziyafete bakar gibi kadının teninde hızla atan damarına bakıyordu.

"İşte buradasınız! Oh! Pardon..."

Marcus arkalarından gelen davetsiz misafire hırlamak isteyerek genç kadını göğsüne bastırdı.

"Daniel, ne işin var burada?" Aşağıdan ödünç aldığı bir atın üzerinde onlara doğru yaklaşan Daniel'in arkasında Yağmur oturmuş, sınıksız genç adamın beline doladığı kollarıyla ahtapot gibi ona sarılmıştı.

Daniel yutkunarak bakışlarını ikiliden kaçırmaya çalıştı ve huzursuzca atın üzerinde kıpırdanarak ensesini kaşıdı. Şaşırılmıştı.

"Sana da merhaba. Umarım önemli bir şeyleri bölmemişimdir?"

Utanan Josephine utanarak iyice Marcus'un bedenine sinerken Marcus içinden homurdandı. Lanet olası piç kurusu! Gerektiğinden fazlasını görmüş olmalıydı!

"Selam Josie, Jasmine senin burada olduğunu söylemişti. Bu tarafa geldiğimi duyunca siz ikinizi kontrol etmezsem beni bacaklarımdan asmakla tehdit etti." Dudaklarından kaçmaya çalışan gülüşü bastırması zormuş gibi imayla kaşlarını kaldırdı ve Josephine karşılık veremeden, "Gerçi gördüğüm kadarıyla her şey fazlasıyla yolundaymış," diyerek boğazını temizledi. "Açıklamaya gerek yok," diye eklediğinde Marcus'un öfkeli bakışlarını görmezden gelmiş, Yağmur'a dönerek göz kırpmıştı.

Marcus kendisini kontrol edemeyen bir adam olsa şu an Daniel'ı çamurun içine çekmiş, gırtlığına kadar gömmüştü. Ne yani? Şimdi bir de onun yanında Josephine'i kontrol mü ediyorlardı, sanki can güvenliği yokmuş gibi? Tanrı'ya şükür o kontrollü bir adamdı, lanet olsun! Josie mi? Marcus hangi aralıkta Josephine ve pişkin pişkin sırttan Daniel'ın samimi olduklarına takılmışken Daniel atıyla iyice yanlarına yaklaştı ve durdu.

Arkasında ahtapot gibi ona sarılı duran Yağmur, genç adamın belini bir an olsun bırakmaya korkarak Daniel'ın sırtına yapışan yanağını geri çekmeden "Selam!" diye bağırdı. Marcus ancak o zaman genç kızın varlığının sergilediği komik duruşu fark edebilmişti ve bir iki saniye anlamlandıramayarak ikiliyi süzdü.

"İlk defa mı ata biniyorsun sen de?"

Yağmur korkuyla irileşmiş gözlerini kırpmadan başını salladı. İki kelime etse dikkati dağılıp tutuşu gevşer ve at-tan aşağı hızlı bir iniş yapar diye ödü kopuyordu.

Josephine, Marcus'un kolunun üstünden Yağmur'a ses-lendi.

"Ben de en az senin kadar komik gözüküyor olmalı-yım." Rahatlatmıştı. Marcus'a biçimsiz bir şekilde yapışan bedeniyle en az onun kadar komik gözüküyor olmalıydı.

"Buraya kadar düşmeden geldiğime göre şanslı olma-lıyım. İtiraf etmem gerekirse, harika olsa da korkutucu."

"Bana mı diyorsun! Biraz önce ruhumu teslim etmediy-sem uzun bir ömrüm olacak sanırım."

İki genç kadın gülüşürlerken Marcus ve Daniel kendi-leriyle birlikte her ikisini de yere, çamurlu zemine indirdi-ler. Ne var ki Marcus'un gerginliği geçmiş değildi. Boğazı-nı temizleyip az önceki sorusunu yeniledi.

"Ne işin var buralarda? Yağmur'la gitmiyor muydun?"

"Gidişi biraz erteledik. Şimdilik 'amcama' ait gözük-en çiftliğim için resmi bir savaş başlatıyorum."

"Yeni gelişmeler mi var?"

Daniel keyifle gülümsedi ve atın yelelerini okşayarak "Olmaz mı," dedi. Keyifli ve hâkim gözüküyordu. "Tah-min bile edemezsin. Amcamın doğum kayıtlarına ulaştım ve görünüşe göre sevgili amcam büyükannemin öz çocu-ğu değilmiş ve ayrıca miras belgeleriyle oynamış."

"Bu durumda?"

"Bu durumda, akli varsa henüz vakti varken, benimle uzlaşması için kısa bir ziyarette bulundum."

"Eğer seninle uzlaşırsa bu durumda çiftliği sana iade mi edecek?"

"Evet, öyle olmasını umuyorum. Aksi halde onu evrak-ta sahtecilikle dava edip mirasın geri kalanından da hak-

kım olanı talep edeceğim. Bunu göze almayacaktır. Biraz direnecek olsa da kaderine razı olmaktan başka çıkar yolu yok gibi duruyor.”

“Umarım yolunda gider.”

“Umarım. Buraya çok yakın biliyorsun; Jasmine ne derse desin, esas akşamki fırtınadan sonra belki yardıma ihtiyacın vardır diye dönmeden sana bir uğrayayım dedim. Her şey yolunda mı?”

Marcus Daniel’in yaptığı vurguyu atlamamıştı fakat duymazdan geldi.

“Adamlar geceden beri kontrol ediyorlar. Her şey yolunda gözüküyor. Fideler zarar görmemiş. Çiftlerde biraz hasar var ama gün içinde halledeceğim.”

“Sevindim dostum.”

“Çiftliğin bu sezonluk mahsulü konusunda ne durumdasın? Bildiğim kadarıyla amcan da bağcılık yapıyordu.”

“Evet, öyle. Alexander avukatları yönlendirdi. Bu yılın mahsulü için amcama yüklü bir miktar para teklif etti ve tabii ki benim aç gözlü amcam bu fırsatı kaçırmadı. Bana sorsan gerekmezdi ama Alexander, amcamın çiftliğin elinden gideceğini anladığında hiçbir şeye zarar verememesi için bu uzlaşmanın iyi olacağını söylüyor.”

“Haklı. İtiraf etmeliyim ki adam işini biliyor.”

Daniel başını isteksizce sallayarak derin bir iç çekti. “Ne demezsin... Sadece ona daha fazla yük olmak istemiyorum. Ona kalsa Adrian’la birlikte amcamın kanını emmeye ve bugüne kadar yaptıklarını ödetmeye hazırlar.”

“Klasik Romanovlar.”

Bilmez miydi? Her iki yüzleriyle de tanışmıştı Marcus bir zamanlar ve o adamlardan nefret etmesinin üzerinden daha bir yıl bile geçmemişti neredeyse. Nefretle kardeşlik arasındaki mesafeyi ne denli hızlı kat ettiklerine inanamı-

yordu. Hâlâ bir yanı Romanovlar'a güvenmemesini söylese de Alexander Romanov'a Heaven'ın sihirli dokunuşu değmişti ve o değışmişti. Onunla görüştüğü ilk gün onu ne kadar öldürüp çıktığı cehenneme gömmüş olmayı istediye, gördüğü son gün rakiplerini umursamadan dar-madağın edip etik olan ya da olmayan ayrımı gütmeksizin ruhlarını ele geçiren adamı kucaklamak istemişti. Artık bir yatırımcı olduğunu söylüyordu ama her ikisi de biliyordu ki Marcus için bundan daha fazlasını yapıyordu.

Alexander'ın ne olduğunu çözmesi bayâ bir zamanını almıştı, tıpkı çamurun içine batan ayaklarını silkelemeye çalışırken az ileride Yağmur ile birlikte çamura yuvarlanan sarışını çözememesi gibi. Dalgın dalgın ikiliye bakkarken Marcus gözlerini kırıştırdı ve görüntüyü yerine oturtmak istercesine başını iki yana salladı. Hayır, doğru görüyor olamazdı, değil mi? Hızlı bir refleksle az ilerideki kadınlara doğru hamle yaptı ve Daniel da onunla birlikte, telaşına ayak uydurarak öne atıldı. Tam önlerinde, yumuşamış kaygan toprakta Yağmur ile birlikte doğrulabilmek için debelenen Josephine duruyordu.

"Aman Tanrı'm!" Daniel şaşkınlık içinde Marcus'un bakışlarını takip ederek yerde yuvarlanan iki çamur topağına hayretle bakakaldı. "Tanrı aşkına, sadece iki dakika ayakta duracaktın!" Homurdanarak Yağmur'a uzattığı elini çamurlu, minik ve ince bir el kavradı.

"Yemin ederim bu defa benim hatam değildi." Yağmur hıçkırırçasına ağlamaklı bir sesle Daniel'in elini çekerek doğrulmaya çalıştı. Çamur kaygan ve yapışkandı. "Yemin ederim, ben sadece Josie'ye yardım etmeye çalışıyordum."

Yine mi Josie! Marcus kulağına dolan isimden rahatsız olmuştu. Onun haricinde herkes ne çabuk samimi olmuştu onunla böyle! Tabii geçen geceyi birlikte uyuyarak ge-

çirmelerini saymazsa ve bir de öpüşmeleri... Tamam, az önceki, at üstündeki hallerini de... Ne yapıyordu böyle?

"Hey! Bana yardım edecek misin? Yoksa orada öyle bahçe çiti gibi dikilecek misin?"

Kadındaki cürete de bakın! Marcus karşısında çatık kaşları ile yerden ona doğru elini uzatmış, acele etmesini söylercesine sallayan, çamurlar içindeki kadını hayranlıkla izledi ve bilerek ağırdan aldı.

"Sen gerçekten de yardım isteyebiliyor muydun?"

"Kapa çeneni de kaldır beni! Ya da düşündüm de, gerçekten gerek yok, ben kalkarım." Josephine, çamurun içinde dönerek dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalışırken Marcus keyifle belinden kavrayıp genç kadını havaya kaldırdı.

"Bırak beni! Ne yapıyorsun!"

"Çırpınmayı bırak Buzlar Kraliçesi, yoksa Domuzlar Kraliçesi olarak unvan değişeceksin."

Marcus gülerken Daniel ile göz göze geldi. Ondan farklı bir durumda değildi, sadece Yağmur'un asılışıyla kaybettiği dengesini yeniden kurarak genç kızı kavramaya çalışmak dışında. Yağmur düştüğü yerden öyle hızlı yükselmişti ki, yükselirken Daniel'in ona doğru eğilen kafasına çarpmıştı.

"İşte bu acıdı ufaklık!" Daniel yüzünü buruşturdu. Bir eliyle alnını ovalasa da Yağmur'u bırakmamıştı.

"Daniel, çok özür dilerim, ben isteyerek yapmadım. Bir şey oldu mu?" Yağmur utanç dolu telaşıyla bozulan aksanına aldırmadan özürler dilemeye çalıştı.

"Sakin, tamam sadece ufak bir çarpışma. Son aylarda yaşadıklarımız yanında lafı bile olmaz tatlım." Yağmur utançla kızarak bakışlarını kaçırmaya çalışsa da gülümsemesini saklayamamıştı.

“Eve dönelim. Görünüşe göre hepimizin temizlenmesi gerek.”

Marcus kollarının arasındaki kadını pek tabii kendi elleriyle seve seve temizleyebilirdi. Bunu düşünmek bile kasıklarının sızlamasına sebep oldu. Zihnine dolan görüntüler daha önce onlarca defa yaptıkları gibi iradesine isyan ediyordu. Belini kavrayan elleri onu atın üzerine doğru havalandırdıktan sonra amacından fazlasını yaparcasına geri çekilmeyi uzattı.

Josephine, Marcus’un yaptığı her şeyi bir ağır çekimde gibi izliyordu. Tüm heyecan ve utanç bedenine geri gelmişti. Ona olan yakınlığını hissettiğinde gözlerinin içine kadar titrediğini zannetti. Marcus arkasına yerleşmiş ve kalçalarına dayadığı kaba sertliğiyle en az onun kadar etkilenmiş olduğunu Josephine’e hissettirmişti. Engellemedikleri bir çekimdi yaşadıkları ve Josephine’in bu çaresizliği anlaması için Marcus’un dudaklarının arasında, sıkılı dişlerinden kaçan inlemeyi duymasına gerek bile yoktu.

“Sana at binmeyi öğretmeliyiz Kraliçe. Yoksa bu gezintilerin sonuçları hayallerindeki gibi olmayabilir.”

Tam da hayallerindeki gibi olacağına nedense emindi. Çamurlu elleriyle saçlarını geriye doğru savururken çocuksu bir özgüvenle gülümsedi.

“Belki de hayallerimdeki gibi olur.”

İşte bu tam olarak... Kışkırtıcıydı!

Josephine, Marcus’un yatağına oturmuş, az ilerisinde saçlarını beyaz bir havluyla kurulayan Yağmur’u izliyordu. Daniel ile Marcus dışarıda biraz daha oyalanacaklarını

söyleyerek gittiklerinde onlar da sırayla duş alıp üzerlerini değiştirmişlerdi. Yağmur kestane ısıltıları ile parıltıdan saçlarını hırsıyla çektiştirirken öylesine küçük ve avutulmaya muhtaç gözüküyordu ki Josephine dayanamayarak ona yanına oturmasını işaret etti.

“Gel ben kurulayayım.”

“Oh, sağ ol, ben hallederim. Hiç değilse hâlâ bunu becerebilirim sanırım.”

Josephine, hafifçe kıkırdarak onun sesindeki buruk tonu bastırmaya çalıştı.

“Nana burada olsa sana ‘Bundan çok daha iyisini beceiriyorsun tatlım’ derdi.” Genç kadın başını iki yana bükerek koyu bir Güneyli aksanıyla söylemişti bunu ve ondan böyle bir çıkışı hiç beklemeyen Yağmur kendini tutamayarak güldü.

Genç kız dizlerini kendine çekerek yatakta yanına otururken ifadesi öylesine buruktu ki Josephine onu biraz olsun neşelendirebilmek için ne diyeceğini bilemedi.

“O kadar sakarım ki muhtemelen yakında Daniel beni yanında istemeyecek.” Kelimeler Yağmur’un dudaklarından öylesine dökülüvermişti. Farkına vardığındaysa telaşla onları tutabilecekmiş gibi elleriyle yüzünü kapatmıştı.

“Öyle deme, o seninle iyi anlaşıyor. Bu, her halinden belli oluyor, gözlerinde bile görebiliyorum. Hatta tek ben değil, sanırım senin haricinde herkes görebiliyor.” Daha doğrusu o bakışlarda iyi anlamaktan çok daha fazlası vardı ama bunu dile getirmek Josephine’e düşmezdi.

“Josie, görüldüğü gibi değil.” Yağmur küçük bir isyanla Josephine’e döndü. “Başlarda belki... Ama sonraları... Onun yanında dikkat etmeye çalıştıkça sanki elim ayağım daha da karışıyor. Bir de bu İngilizcem... Bazen ne dediğini anlayamıyorum bile ve istediği şeyin tam tersini ya-

piyorum. Sonra düzeltmek için paniklediğimde daha da berbat ediyorum.”

“Buna rağmen seni yanında her yere götürüyor, öyle değil mi? Senin ülkenden buraya kadar yanında taşıdı?”

“Başka bir stajyer bulacak kadar vakti yoktu. Şu çiftliğini geri alabilmesi için tüm bilgileri birlikte toplamıştık. Artık eskisi gibi değil, bıktı galiba ve bir de benim durumum var tabii...”

“Senin durumun?”

Josephine’in sorusuyla hüzünlenererek irkilen Yağmur dudaklarını birbirine yapıştırarak parmaklarıyla ağzını kapadı.

“Anlatmak zorunda değilsin, pardon...”

“Yok, önemli değil aslında. Sadece bu işe çok ihtiyacım vardı ama vizem sorun çıkartabilir.”

“Anlıyorum...”

Josephine, Yağmur’un sırtına dostça dokundu. Onu gerçekten anlayabiliyordu. Herkesin sırları vardı. Muhtaçlıkları, korkuları, ihtiyaçları ve köşeleri vardı. Hayat buydu işte; kaybedenler takımında bir piyon olmak gibi, acunasızca yenik düşmektir. Binlerce defa haykırsan bile hiç sesinin çıkmayışı gibi çaresizliktir. Hissettiği çaresizlikte kaybolmadan omzunu silkeleyip derin bir nefes aldı.

“Şimdi Nana olsa derdi ki; ‘Hey, sen! Beyaz popo! Bu yemekler tek başına pişmeyecek.’ Yani yemek hazırlayalım.”

Göz kırparken o aksanı yeniden yapmıştı. Yağmur kendini tutamayarak yeniden güldü ve ayağa kalkarken “Nana kim?” diye sordu.

“Ben çocukken mutfağımızda çalışırdı.” Acı bir anı daha Josephine’in sınırlarını zorluyordu fakat o yenik düşmemek için direndi. “Beni o büyüttü diyebilirim, ama

babam öldükten sonra annem onu yolladı.”

Babasından sonra her şey acı ve ayrılık dolu olmuştu onun için. Alışmıştı, en nihayetinde hayat değişkendi. Babasının öldüğü hafta, bir sabah uyanıp ilk iş mutfağa indiğinde Nana’yı bulamadığı için günlerce ağlayan o kız değildi artık, olamazdı. ‘Şımarıklığın lüzumu yok, yolladım gitti. Şimdi kapa çeneni,’ demişti annesi ve o bir veda bile edemeden giden Nana’nın ardından sessizce içinden ağlamış, babasının kaybının taze acısını gömdüğü yere gömmüştü gözyaşlarını.

“Boş ver bunları, bir şeyler pişiriyor muyuz?”

“Emin misin? Marcus’un evini yakarsak sorun olmaz diyorsan neden olmasın?”

İki genç kadın birlikte burukluklarını gizledikleri te-
bessümleri eşliğinde mutfağa yöneldiler. Bir şeyler pişir-
mek iyiydi, kendini her defasında yeniden Nana ile dert-
leşiyormuş gibi hissediyordu.

“Umarım lazanya seviyorlardır.”

“Onları bilmem ama ben bayılırım.”

“Sana bir sır vereyim mi Yağmur?”

“Tabii ki...”

“Ben sadece tatlı yapmasını bilirim.”

Yağmur’un gözleri çocuksu bir sevinçle parlarken mi-
nik bir heyecanla Josephine’e “O halde ben sana Türk ye-
mekleri öğretilirim,” dedi. Elbette ki Daniel onu kovarak
geldiği yere geri postalamazsa...

Marcus ve Daniel eve döndüklerinde yanlarında Sadie
de vardı. İçeriye girdiğinde kadının kıskançlığını gizleme-
ye çalışan bakışları ilk iş Josephine’i buldu.

"Josephine, bu Sadie. Sadie, misafirlerimizi tanıyorsun sanırım."

Marcus, iki genç kadını tanıştıırken olabildiğince resmi bir tavır takınmaya çalışmıştı.

Josephine ve Yağmur ellerinden geldiğince samimi bir selamlama ile Sadie'ye tebessüm ettiler. Buna rağmen Sadie sadece başını sallamakla yetinerek Josephine'e tepeden bir bakış attı ve Marcus'a dönerek; "Ben yemekleri hemen hazırlayayım Marcus," dedi. Buraya gelmesinde tek bir amaç vardı, o da rakibi gördüğü bu kadınla yüzleşmek ve ona buralarda kimin patron olduğunu göstermekti.

İçeride rahatça yürüyerek mutfığa yönelirken evin her köşesini bildiğini göstermeye çalıştı. Tavrındaki bu küstahça rahatlık Josephine'in ister istemez dikkatini çekmişti. İstenmeyen misafir olduğunu anlamak hiçbir zaman çok zor değildi onun için. Bu küçümsemeye, nerede görse tanıyacak kadar çok maruz kalmıştı o.

"Gerek yok Sadie, biz Yağmur ile hallettik. Sen gidip yapman gereken diğer işlerle ilgilenebilirsin."

Marcus Josephine'in her halinde Buzlar Kraliçesi'ni görebiliyordu. Kendinden emin, dik duran bu kadın tüm üstün tavrıyla bir durum belirtmekten ziyade hüküm veriyordu.

"Sen becerebiliyor musun ki Josephine? Hoş becerdiklerine bakılırsa..." Sadie'nin kasti olarak yarım bırakılmış imalı sorusu küçümseyen bir tebessümle desteklenmişti. Çiftlikteki varlığının hâkimiyetini herkese hissettirmeye çalışıyormuş gibi kaşlarını kaldırarak Josephine'i süzdü. Josephine ise bu bakışlar karşısında bir saniye bile tereddüde düşmedi. Bu bir irade savaşıydı ve bu savaşı hep o kazanırdı, bu defa da şaşmayacaktı.

Başını mağrur edasıyla eğerken gözlerini hafifçe kıstı

ve alaycı tebessümünü genişleterek genç kadının huzursuzluğunu hissedinceye dek bekledi. Öldürücü darbesini indirecek o ince ânu bekliyordu.

“Ben pek çok şeyi becerebilirim Sadie, gazetelerde emimin okumuşsundur, öyle değil mi? Ve pek tabii soyadımın Josephine değil, Kensing olduğunu da okumuşsundur.”

Josephine kelimelerini seçerken bir saniye bile tereddüt etmemiş ve hakkında yazılıp çizilen onlarca şeye bir itirazı yokmuş gibi üzerine basa basa vurgulamıştı. Bundan gıcunmak yerine tam tersine yaratılmış Josephine Kensing’i kendi avantajına kullanıyordu.

İçeriye dolduran lazanya kokusunu içine çekerek dik omuzlarını umursamazca silkti ve gıptayla onu izleyen Yağmur’a döndü. Büyüleyiciydi...

“Yağmur, sen de en az benim kadar aç olmalısın. Dördümüzün yemeğe oturma zamanı geldi de geçiyor bile.”

Josephine’in aniden değişen bu ezici, üstün tavrı Daniel ve Yağmur’u şaşırtsa bile Marcus hiç şaşırmamıştı. Bu tavrı çok iyi tanıyordu artık. O bu yüzden Buzlar Kraliçesi’ydi. Daha önce holdingdeki toplantıda, baloda ve birçok defa daha, köşeye sıkıştığını düşündüğü her anda onu bu tavrı takınırken görmüştü. Boynuna rahatlıkla taktığı hassas bir fular gibiydi bu hali. Onu giyiyor ve soyunuyordu. Onu hayranlıkla izlerken daha iyi anlıyordu ki geçirdikleri son bir iki gün içerisinde onun yanında çıplak kalmıştı genç kadın.

“Bayan Kensing’i duydun Sadie, babana yarın kaldığımız yerden devam edeceğimizi söyle. Bir şeye ihtiyaç duyarlsa Bayan Kensing seni çağıracaktır.”

Kensing! Arthur’a ait bir şey daha... İçinden hiç eksik olmayan öfkeli bir ses Marcus’a bu kadından Arthur’a dair her şeyi silmesini bağırıp dursa da Sadie’nin her an saldı-

racakmış gibi bakan küstah bakışları karşısında bunu vur-gulama ihtiyacı duymuştu. Çok harika! Şimdi de bir ölüyü kısıkanıyordu.

Sadie topuğunu hırsla yere vurarak evden çıkarken en çok neye kırgın olduğunu düşünmemişti bile. Bu sersem sürtüğün ona böylesine üstünlük taslayabilecek kadar küstah cüretine mi, yoksa Marcus'un o şıfıntıya haddini bildirmek yerine destek olmasına mı? Bu kadından ölesi-ye nefret ediyordu. Hırs tüm hücrelerine kadar işlediğın-de yeminler ediyordu ki Marcus onundu. Yıllardır tek bir kadını bile hayatına almamış olmasının bundan başka ne gibi bir açıklaması olabilirdi?

Ona karşı hep nazik ve cömert olmuş, asla bağırmamış, hatta zaman zaman onu edindiği zorba âşıklara karşı ko-rumuştu. Ne çiftlikte ne de civarda bilinen hiçbir kadınla da olmamıştı. Olsa bilirdi. Marcus onundu, ona âşık olma-lydı ve bu sürtüğ onun aklını çelemezdi! Geçici bir tatmin olduğunu bilse de Marcus'un Josephine'e olan ilgisinin sadece bir iki gecelik bir heves giderme olacağını düşün-e-rek rahatladı. Dışarıda esen rüzgâra aldırmadan arkasına dönüp eve baktı ve sinirini yatıştırmak için ahırlara doğru yöneldi. Ahırların gerisindeki kulübede kalan Irvin, ihti-yaç duyduğunu istediği zaman alabildiği ve fazlasını sor-gulamayan bir yatak arkadaşıydı.

"Bu yemeği siz mi hazırladınız? Yağmur ve sen? Ve hâlâ mutfak, ev ayakta duruyor?"

Daniel Josephine'in servis etmek üzere tezgâha koy-duğu lazanyaya hayretler içinde baktı. Gördüğü şeye ger-çekten inanamıyor gibiydi. Marcus onu dürtene kadar kaç

...niye öylece beklemişti Josephine sayamamıştı.

"Daniel, bence aç kalmadan önce minnetimizi göstermeliyiz!"

"Tamam sustum, sadece gerçekten Yağmur..."

"Daniel!"

"Tamam, tamam..."

Daniel ellerini teslim olmuşçasına havaya kaldırarak sırtırken bakışları, muhteşem görünen lazanya tabağının gerisinden Yağmur'u süzdü. Genç kız utançla pembeleşmiş, bir yerlere saklanmak istercesine köşeye sıkışmıştı. Öylesine güzel gözüküyordu ki Daniel kendine lanet okudu. Ona her baktığında hayran kalmak yerine işine odaklanmak zorundaydı. Ama sonrasında... Sonrasındaysa o azimli bir âşıktı!

Derin, huzurlu ve sessiz...

Daniel ile Yağmur'un ziyaretinin ardından Marcus ile geçirdikleri iki günü tanımlayacak kelimeler bunlardı. Yaşadıkları yakınlıktan bir defa olsun bahsetmediler. Her ikisi de konuyu açmaktan itinayla çekiniyordu. Marcus çoğunlukla gün içinde çiftlik işleriyle ilgileniyor, yemek saatlerini ihtiyaca yönelik küçük önemsiz sohbetler eşliğinde Josephine ile paylaşıyor, bulaşıkları onunla birlikte yıkıyor ve geri kalan zamanda kitap okuyup bakmadığını düşündüğü zamanlarda onu inceliyordu. Geceleri ise tam bir muammaydı. Josephine onun yatağında uyuyor, Marcus kanepeler ile oda arasında mekik dokuyarak sabah bitkin düşünceye dek homurdanıyordu. En nihayetinde aralarındaki sessizliğin gitgide uzadığı üçüncü günün sonunda Josephine pes ederek bir konuşma başlatmaya çalıştı.

"Bu hangi yıldız?"

Camın kıyısına oturmuş gökyüzünü izliyordu. 'Belki bir kayan yıldız görür ve dilek tutarım,' diye içinden geçirmişti. Tutacağı dilek muhtemelen sessizliğiyle onu tedirgin eden bu taştan adamın dilinin çözülmesi olurdu ama nafiye. O konuştuğunda da en az sustuğu kadar Josephine'i tedirgin edebiliyordu. Marcus elinde aynı sayfayı son bir saattir okumaya çalıştığı kitabı minnetle kapatarak eğildi ve Josephine'in rastgele işaret ettiği yöne doğru baktı. Genç kadın hissettiği şeyin tedirginlik değil de daha ziyade ürperti olduğuna kanaat getirdi.

"Hangisi? Şu mu? Eridanus Takımyıldızı'nın yakınındaki mi?"

"Bak şurada ki... Eridanus bu uzun olan mı?"

Marcus ayağa kalkarak Josephine'in yanına geldi ve onun bakış açısından bakabilmek için iyice eğilerek ona yaklaştı. Josephine ürpererek irkilse de geri çekilmedi. Marcus öyle doğal bir ilgiyle bakıyordu ki neredeyse aralarında hiç duvar kalmamıştı.

"Evet, evet o, Eridanus; gökyüzünün ırmağı. Nil Nehri'ni temsil eder."

"İnanılmaz."

"Teleskopla bakmak ister misin?"

"Gerçekten mi? Daha önce de söylemiştin, mümkün mü?"

"Benimle gel, sana Eridanus'un yakınındaki Cygnus Takımyıldızı'nı göstereyim. Bu gece gökyüzü çok açık... Fırtına sonrası hep böyle oluyor, çıplak gözle bile görebilirsin."

Her bir yıldız hep yalnız olarak düşünürdü Josephine, ama şimdi, şehirden bu denli uzak ve uçsuz karanlığa sahip bu köşeden baktığında, hepsini aslında bir grubun

içinde görebiliyordu. Birbirine bağlı bir çizgiyle tutulan bağımsız noktacıklardı her biri.

"Ben daha önce hiç teleskopla bakmamıştım." Josephine çocuksu bir sevinçle dışarıya doğru onu takip ederken Marcus homurdandı; *'Aman ne güzel, sevgili Arthur'umuzun dâhil olmadığı bir şeyi bulabildik nihayet!'*

"Efendim?"

Yüksek sesle mi söylemişti? *'Siktir!'*

"Cygnus; kuğu. Kuğu Takımıydı diyordum. Güzel bir hikâyesi vardır." Şimdi de bir ölüyle yarışıyordu! Harika!

Nihayet evin arka tarafındaki üzeri kapalı kış bahçesine geldiklerinde Josephine küçük bir şaşkınlık yaşadı. Burası küçücük, harika bir gözlem eviydi. Cam tavanlı odaya girdiklerinde içerisinin hiç çıkmadan saatler geçirilebilecek yeterlilikte hazırlandığını hemen fark etti.

Yükseltilmiş zeminde geniş, ferforjeden bir kanepe; hemen önünde üzerinde daha da cam tavana yaklaştırılmış zemine kurulmuş kocaman bir teleskop; az ilerisinde minik bir tezgâh ve bir tabure, hemen onların yanında bir kahve makinesini barındıran küçük bir dolap ve önünde bir piknik sepeti... Marcus'un olmazsa olmazı kitaplarından birkaç tanesi ve tabii ki bir battaniye ile burada her mevsimi yaşadığını gösteren ısıtıcılar bile vardı. Her şey üzeri açılabilir cam tavanlı bu odada mutlu olmasına yetecek kadardı.

Josephine, sessizce Marcus'un yanına oturdu ve onun teleskopu ayarlayışını izledi. Büyük bir itina ile yapıyordu her şeyi. En nihayetinde geri çekilerek onun teleskoptan bakmasına izin verdiğinde Josephine bakışlarını ondan kopartıp küçük merceğe dayadı ve işaret ettiği yöne doğru baktı.

Öylesine yakın duruyorlardı ki başını bir milim çevirse dudakları yeniden o muazzam dudaklarla buluşabilirdi. Daha önce hiçbir erkek için bunun olmasını dilememişti; hele de evini, sahip olduğu her şeyini, her ne varsa gerisin-de bırakmasına sebep olan olaydan sonra...

Marcus'un bu durumun farkında bile olmadığına emindi. Yıldızlar onu öylesine heyecanlandırmıştı ki yönlendirmek için sırtına dokunan avucunun bile farkında olmadığını hissediyordu. Öylesine, önemsiz bir dokunuştu belki de Marcus için. Sadie'ye belki de çok daha fazlası için dokunuyordu ve görünen oydu ki pek de umurunda değildi.

Bütün bunları düşünmek Josephine'i endişeye sürük-lüyor, kalbinin daha da hızlı çarpmasına sebep olan kötü bir hisle zihnini dolduruyordu. Gitgide artan gerginliği Marcus'un elinden bedenine yayılan ateşle kavrulmaya başladı. Bu yanma hissi Josephine'i kıskanç bir deliliğin meraklı sınırına sürükledi.

İçerisi bir önceki gece yaşanan fırtınadan geriye kalan keskin hava ile serindi. Ancak Josephine üşümüyordu. Kanı kulaklarında uğuldarken kendini toplamaya çalıştı ve sadece Marcus'un işaret ettiği yöne odaklanarak kulağının tam dibinde fısıldar gibi anlattığı hikâyeyi dinlemeye çabaladı.

"Dünyayı kuşattığı ileri sürülen Irmak Tanrısı Okeanos'un kızı Klymene ile Bilgelik ve Doğruluk Tanrısı Apollon'un Phaethon adında bir çocukları varmış. Phaethon arkadaşlarına kendisinin Tanrı Apollon'un oğlu olduğunu anlatmış bir gün. Arkadaşları ona inanmamış ve yalan söylediğini düşünmüşler. Phaethon'un çok üzüldüğünü gören annesi Klymene, onu babası Apollon'a göndermiş..."

Marcus büyülenmiş gibi yıldızlara bakıyor ve bir yandan dimağını bir arada tutmaya çalışarak anlattığı hikâyeye odaklanıyordu. Josephine, yıldızlara bakarken bedeninde hissettiği farkındalığın içinde onun yıldızları neden bu denli sevdiğini anlamaya çalıştı. Her bir yıldız bir insan gibiydi. Kalabalık içinde birer küçük küme, her bir kümede de yapayalnız kendi görevini yerine getirerek parlamaya çalışan yıldızlar... İstirapla gözlerini yumdu ve kendisini yeniden Marcus'un anlattığı hikâyeye vermeye çabaladı.

"Oğlunun geldiğini gören Apollon bu duruma çok sevinmiş ve Phaethon'a, arkadaşlarını ikna etmesi için yardım edeceğine dair söz vermiş. Phaethon bir süre düşünmüş önce ve sonra arkadaşlarını inandırmak için babasından Güneş Arabasını kullanmak için izin istemiş."

Kelimeleri durduğu yakınlıktan Josephine'in tenini yalarken Marcus güçlkle soludu. Dilediği tek şey, onu kendisine ait bu son kutsal mekâna sürüklerken aklı her neresine kaçmışsa oradan çıkıp beyninin olması gerektiği yere geri dönmesiydi. Geçen iki gün sessizliğe kendini gömüp gayet güzel idare etmişti fakat şimdi! Şimdi kahrolası kalbi, boktan bir yıldızın, gözüne son derece uyduruk gözükken hikâyesi altında ona sahip olmak için çıldırıyordu. Duru teni dudaklarının altında ve bedeni kollarının arasında ona bu denli yakinken Marcus, ilkel dürtülerine güçlkle söz geçirir hale gelmişti. Ona sahip olmak, onun kahramanı olmak... Ona sarılmak ve hiçbir şey için endişe etmemesini söylemek istiyordu.

Josephine'i ne zamandan beri böylesine kıskanarak istiyordu çok iyi biliyordu ve bu onu adi, ucuz bir adam yapsa bile bu gerçeği değışemezdi. Zihnine onun evli bir kadın olduğunu hiçbir zaman kabul ettirememişti. Onu

arzulamış, ona sahip olduğu için Arthur'dan nefret etmişti. Yılbaşı gecesi evine gittiğinde ne hayal etmiş, neyi bulmayı ümit etmişti düşünmek bile istemiyordu, Tanrı onu affetsin! Ancak sadece onu görmek bile o gece Marcus'a yetmişti. Sabaha karşı uyuya kaldığında onu izlemiş, uğrunda geceler boyu uykusuz kaldığı o yaşlı ve hasta adamı ölesiye kıskanmıştı. Sadakatini ve inancını, her şeyini kıskanmıştı. Keşke anlatılanlar gibi bir kadın olsaydı... Ama değildi... Her ne kadar aksine inanmayı dilemiş olsa da Marcus gerçeği biliyordu. İçinden hırsla kendine küfretti ve sesini sabit tutmaya çalışarak yutkunup hikâyeye devam etti.

"Her gün Apollon'un idare ettiği Güneş Arabasına dört gürbüz at koşulurdu. Bunların adları Eoüs, Pyrous, Ethon, Phlegon; yani: Al At, Ak At, Parlak At, Toprak At idi. Güneş sabah kırmızı olarak doğar, yavaş yavaş beyazlaşır, sonra öğle vakti parlak olur. Akşama doğru batacağı sırada da toprağa dokunur ve toprak rengini alır." Bu geçişin tüm tonlarını görebilecekmiş gibi genç kadının saçlarına baktı.

"Güneş Tanrısı sabah olduğunda şafağın pembe parmaklarıyla açtığı gök kapısından çıkar, akşam olunca yorgunluğunu dindirmek için batıda olan sarayına iner, orada gecelermiş. Apollon oğlunun bu teklifi karşısında şaşırmış ve oğlunu caydırmaya çalışmış; çünkü güneş arabasını kullanmak oldukça tehlikeli bir işmiş. Ne var ki Phaethon fikrini değiştirmemiş ve babası sözünü tutmak zorunda kalmış."

Josephine, meraklı bakışlarını kısa bir an için teleskoptan çekip ona çevirdiğinde yüz yüze kaldılar. Kadınlarla duygusal bağlar kurabilen biri değildi Marcus, dahası herhangi bir bağ kurabilen biri değildi. Kalbi ezilircesine titredi ve dudakları kuruyarak aralandı.

Geçmişî alay edilmek, dışlanmak ve daha sonraları da olduğu kişiden, olabileceği kişiden korkmak arasında bir yerlerde geçmişti. Şimdi bu inkâr edilemez bağ onu ürkütüyordu. Babasınıninkine kök söktürecek derecede gençlerinde yatan deliliği, dinmeyen öfkeyi ve gözü dönmüş hiddetin gerçekliğini unutamazdı. Bunun annesine neler yaptığını çok iyi biliyordu. Ona neler yaptığını biliyordu.

Kendini zorlayarak elini yanağına götürerek yara izi boyunca gezdirdi. Dağılan çenesinin toplanması aylar, hatta yıllar almıştı.

“Sonra ne olmuş?”

Josephine’in irileşmiş gözbebekleri ona hissetmemesi gereken şeyler çağırıyordu. Derin bir nefes alarak güçlkle kendini toparladı ve teleskopa doğru bakışlarını kacırdı.

“Phaethon, arabayı kullanmak için oldukça acemiymiş. Buna rağmen arabayla oldukça uzaklara ve yükseklerle doğru yol almaya başlamış. Doğu ufkunda öyle bir yere gelmiş ki, burası gök kubbenin en tepesiymiş. Arabasıyla gökyüzünün bir ucundan diğer ucuna büyük bir çizgi çizmeye başlamış. Biz ona Samanyolu diyoruz.”

Marcus’un zihninden geçenler onu delirtmezse şanslıydı. Dudaklarından dökülenler öyle anlamsız zırvallıklar gibi geliyordu ki şimdi, sadece aralarındaki boşluğu doldurmaya çalışıyordu. Çözümleyemediği karmaşık his içindeki ateşe adeta kuru odun atıyordu. Sesi son sözleri söylerken daha sert çıktı. Nefes alıp verişlerini kontrol altında tutmaya çalışsa da aklındaki tek şey yan gözle baktığı genç kadını çevirip o dokunulmaz duruşunu dağıtarak saçlarının arasından parmaklarını geçirmek ve kendi bedenine hapsetmekti.

Gitgide sertleşen erkekliği tutkularının bir yansıması

gibiymi. O bu zamana kadar tüm ihtiraslarını kontrol altına alabilmeyi başarmış ve kendine uyguladığı disiplinden bir an olsun ödün vermemiştir. Oysa şimdi ne disiplin vardı ne de irade. Her zaman sığındığı yıldızlar mabedi ve hikâyeleri bile onu bu girdaptan alamıyordu. Josephine ise hiçbir şeyin farkında olmadan, masumca bakışlarını onun üzerinde tutarak gülümsedi.

“Muhteşem...”

Öyle yakınlardı ki solukları birbirine dolanıyor, bedenlerini davet ediyordu. *Sensin muhteşem...*

“Hayır, değil.”

“Neden? Ne kusuru var?”

“Devamı... Lanet olsun!”

Sesi boğuk bir çatallanmayla perdelenirken Marcus daha fazla dayanamadı. Genç kadının az önce soruyu sorarken hafifçe yaladığı dudaklarını eğilerek kavradı ve sadece bir iki saniye itiraz etmesini bekledi. İtiraz gelmedi. Tam tersine Josephine’in arzuyla sızlayan ağzı aralanarak onu davet etti. Marcus kontrol edemediği ihtirasıyla Buzlar Kraliçesi’nin dudaklarını dudaklarının arasına alıp dişleri arasında çekiştirirdi, emdi ve öptü. Bütün bunların onun tüm buzlarını nasıl erittiğinden habersiz, hem onu hırpalamamaya özen gösteriyor hem de içinde daha fazla saklı tutamadığı arzularıyla yakıyordu.

Genç kadının ıslak dili tecrübesizce dudaklarında geri dolaştığında bilinçaltı biraz olsun şaşırmıştı. Öpüşürken ne yapması gerektiğini bilmiyor gibi tereddütlü ama istekliydi. Kendi dilini dudaklarının arasından geçirerek ona kılavuzluk ederken çarpışan dişlerinden çıkan minik çınlamaya tebessüm etti. Josephine paniklemişti ama geri çekilmiyordu.

Her iki avucuyla kavradığı Marcus’u bırakmak isteme-

yerek kendine doğru çekmiş, sırtını bir yay gibi yaparak düz karnını kavisli göğüsleriyle birlikte Marcus'un kaslı bedenine yaslamıştı. Tecrübesizliğini belli etmemeye çalışarak Marcus'un hamlelerine karşılık vermeye çalışsa da korkuyordu. Korktuğu şeyleri sıralasa koca bir makale olurdu ama için için en çok korktuğu şey panik atağının geri gelmesiydi, hem de tam şimdi, o anda.

Josephine yetişkin bir kızdı ve öyle ya da böyle bir evlilik atlatmıştı. Artık bazı şeyleri aşması ve ilk defa içinde duyduğu bu hasret dolu arzuya yüzleşmesi gerekmez miydi? Bekâretini Marcus gibi birine vermenin nesi kötü olabilirdi?

Evet, bekâretini... O hâlâ kimseyle olmamıştı ve bu karışındaki dev adamı biraz... *Tamamı, tamam*, bayâ bir şoka sokacaktı ama artık neyi beklemesi gerekirdi, beyaz atlı prensini mi? İçinde böyle romantik düşünceler barındıran yanının artık ayaklarını yere basması gerekirdi; Marcus Valerian ona beyaz atlı bir dev gibi gözüксе de onun devi değildi ve hiçbir zaman olamazdı. Yani aralarında her ne oluyorsa bu yüreği kanasa dahi hiçbir şeyi değiştirmemeliydi. O Buzlar Kraliçesi'ydi ve Marcus da ortağıydı. İki sağlıklı, yetişkin insan, bir takım ihtiyaçlarını görecekleirse ne olmuştu yani!

Marcus'un tutuşu daha sahiplenici bir hal alarak ince belini sardı, dudakları çenesi hizasından yavaşça boynuna doğru indi. Damarlarında akan kanı, iri adamın ihtiras hırıltıları eşliğinde, tenini yalayan dilinin altına hapsolmüştü. Dokunuşları ne kibar ne de hoyrattı. İlkel bir istekle yanıyor, yakıyor, kasıklarına yaydığı baskı arttıkça midesini genzine doğru taşıyordu.

Josephine'in kalbi kafesinin içinde bir kuş gibi kanat çırparken genç kadın sadece kendini kandırdığını çok iyi

biliyordu; ama boşuna... Merak, cazibe ve adını bile bilmediği tüm o hisler öylesine ağır basıyordu ki genç kadın zihninin uyduracağı her bahaneye inanmaya meyilliydi. 'Benim bedenim' dedi kendisine ve üzerindeki hükmün sadece kendisine ait olacağını hatırlattı. Bunca sene bu böyle olmuştu ve böyle olacaktı.

İçini saran panik dalgasını geriye iteklemeye çalıştı. Marcus'un geniş avucu belinden yukarıya, göğüslerinin hemen altına doğru ilerlerken yüksek sesle yutkundu ve cam tavana diktiği gözlerindeki yanma hissini baskılamaya çalıştı. Aynı şey değildi, hayır, olamazdı. Ne annesinin âşığının saldırısına ne de Fane'in ısrarcı, hadsiz sataşmalarına benziyordu.

Kendisine ördüğü kalın duvarlar bir bir Marcus'un darbeleriyle hasar alırken titredi. İnliyordu. Zihnine çullanan anılar onu karanlığa esir alırken zevk değil acıydı dudaklarından dökülen. Çok gençti o zamanlar... Küçüktü. İtiraz etmiş, ama dinletememişti. Aslında annesi ona inanmasa da erken gelişiyile birçok şeyden kurtarmıştı genç kadını.

Boğazına tıkanmış hıçkırıklarını yutmaya çalışırken unutmak istedi. Diledi... Hiç unutamayacağı kadar çok net hatırladığı tüm o çaresiz korkuyu unutmayı arzuladı.

"Özür dilerim Josephine..."

"Dileme..." Josephine parmaklarını Marcus'un dudaklarına değdirerek gerilemesini durdurdu. Aklından geçen anılarla kasılan bedeninin sinyallerini almış olacaktı ki büyü bozulmuş ve Marcus durmuştu.

"Ben... Sadece..."

"Açıklama Marcus, sadece devam et." Ve bu defa dudaklarını kendi dudaklarına hapsederek doğrulup tek hamlede Marcus'un kucağına yerleşen Buzlar Kraliçesi

oldu. Kararlıydı. Bu gece içindeki tüm zincirleri kıracak ve geçmişini gömecekti. Hiçbir panik dalgasına mahal vermeden, kalçalarını iki bacağının arasına aldığı sertliğin üzerinde hareket ettirmeye başladığında olabildiğince Buzlar Kraliçesi'ydi.

Lisa Hannigan – *Somebody That I Used To Know*

Bölüm 6

SESSİZLİK

Sessizlik...

Ortamı kaplayan derin sessizliğin içinde içeriyi buhar-
da boğabilecekmiş kadar derin alınan nefeslerdi tek du-
yulan. Arzu her ikisinin de bedenlerinde lav nehri gibi
akıyor, sonsuz bir cennet çağrısının vaadini veriyordu.
Marcus dudaklarından tatlı bir şarap gibi akarak genzine
dolan Josephine'in soğuk ateşine kapılmış, onunla akıyor-
du. Maviydi rengi... Soğuk alevlerin mavi rengi gibi pa-
rıldayan gözleri sımsıkı kapanmış, tek bir amaca hizmet
ediyordu.

Marcus bu isyan dolu, öfkeli ama aynı zamanda me-
raklı kararlılığı en derinlerinde hissetti. Kendi bedenini
defalarca saran bu çılgınlık Josephine'in ruhunda ilkel bir
çığlık gibi kükrüyordu, fakat zihninin derinliklerinde bir
uyaran Marcus'a bir şeylerin yolunda olmadığını söylü-
yordu.

Marcus'un öğrendiği ilk şeylerden biriydi, asla yapa-
mayacağını bile bile öfkesini dizginlemeye çalışmak. De-
falarca, annesini babasının sarhoş eziyetinden korumak
için saldırmıştı bu öfkesiyle. Dövülmüş, hırpalanmış ama
öfkesini asla kaybetmemişti. Oysa annesi oğlunun her ezi-
lişinde binlerce parçaya bölünüp onu uzak tutmayı dile-

mişti. Bu hayran olunası yıldızlar mabedini de sırf, kendi ariz utancını yaşarken, sevgili oğlunu zarar veren öfkesinden uzak tutabilmek için yapmıştı.

Bedeninin tüm itirazlarına aldırmandan Marcus geri çekildi. Bir şeyler tersti ve buna göz yumamazdı.

“Gözlerime bak Josephine!”

Genç kadının ipek bir perde gibi dökülen saçlarını parmaklarının arasına dolayarak sert ama acıtmadan başını geriye çektiğinde Josephine boyun eğen bir itaatle gözlerini açmadan boynunu geriye yatırdı. Marcus Buzlar Kraliçesi’nin hırıltılı bir itirazla nefes aldığını gırtlığından görabiliyordu. Göğsü her nefeste ritmik kalkışlarla hareket ederken sadece onu izledi. Vahşiydi. İri avuçlarının arasına talihsizce düşmüş minik bir serçe gibiydi ama korkmuyordu.

“Gözlerime bak.”

Josephine bakışlarını kaçınıyordu. O bal rengi gözlere bir defa bakarsa sinmekten korkuyordu. Belki de o gözlerde görebileceğine emin olduğu aşağılamadan... En çok da reddedilmekten korkuyordu. Yorulmuştu ve bir defa olsun umursamayan olmak istiyordu; umursamayan taklidi yapan değil!

Başını olabildiğince ağır bir kavisle dikleştirerek puslanmış bakışlarını araladı.

“Ne istiyorsun?”

Sesi hırıltılı bir tıslamayla çıktı. Yüzünün kızarıp kızarmayacağını mı görmek istiyordu? Ya da ne kadar arsız bir azgın olduğunu mu?

“Yüzüme iyi bak kadın.” Yüzünün yaralı ve cildi bozuk tarafını, ona rastladığından beri ilk defa öne çıkartırcasına başını eğdi. “Görüyor musun?”

Josephine şaşkındı ama sesini sabit tutmaya çalıştı.

“Neyi?”

Neyi görmesini istiyordu? Ona bakmıyordu, genç kadının utanmasıyla ya da arsızca, kızışmış bir hayvan gibi onunla olmak istemesiyle ilgilenmiyordu. Sadece ona bakmasını, yarasına, ruhundaki yarasına bakmasını istemişti. Ondan tiksiniş tiksinmeyeceğini görmek istiyor ama en az Josephine’in korktuğu kadar onun gözlerine bakmaktan korkuyordu.

Marcus bunun neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordu. Bugüne kadar kimseden böyle bir şey ne istemiş ne de beklemişti. Sadece gerektiği zaman seks ihtiyacını görmüş ve ona baktıklarında ne gördüklerine aldırış etmemişti. Ondan da ötesi yetersizliğini önemseyip önemsemediklerini umursamamıştı. Her şeyi mümkün olduğunca az, az olanı da kısa tutmaya çalışmıştı sadece. İhtiyacını karşılamış ve gitmişti. Şimdiyse umursuyordu. Cildinin birkaç ton kırmızı ve buruşuk yanının ona asla unutulmasına izin vermediklerinden Josephine’in tiksinişinden ve sonrasında pişman olmasından korkuyor ve umursuyordu.

“Yetersizliğimi.”

“Bu yetersizlik değil...” Josephine telaşla gözlerini kocaman açarak bir elini kaldırıp Marcus’un yara izlerine dokunmaya çalışsa da o kendini geri çekerek saçları arasındaki avucunu sıktı.

“Hayır, bu yetersizlik!” Sesi olduğundan çok daha yaşlı ve pürüzlü çıkıyordu. Parmakları Josephine’in saçlarından ayrılarak aşağı düştü ve kendisini devam etmeye zorladı.

“Ben...”

Josephine onun konuşmaya mı yoksa tüm acılarını indirircesine sevişmeye mi daha çok ihtiyacı olduğunu bilemedi fakat kendince bir karar verdi; bu konuşma ânı değildi. Hızlı bir hamleyle Marcus’un avucundan kurtulmuş

saçlarını bir yanına savurdu ve eğildi. Yanağında boylu boyunca sergilenen en geniş yara izine olabildiğince nazik bir öpücük kondurdu. Bir öpücük ve bir öpücük daha... Ve dilinin minik ucuyla izin derin hattına hafifçe dokunduktan sonra adamın kulağına doğru yükselerek fısıldadı.

"Sende aciz ya da yetersiz olan hiçbir nokta yok."

Marcus, adeta bir işaretmiş gibi bunu bekliyordu. Josephine hikâyesinin tamamını bilse ne düşünürdü hakkında, bilmiyordu ama o an edindiği bu geçici kabullenişe tutunmak istedi. Bedeninde günlerdir yükselen farkındalık zihnini ele geçirmişçesine bir elini genç kadının sırtına, diğer elini de beline doladı. Az öncekinden çok daha derin bir ihtirasla öpüşüyorlar, solukları her geri çekilişte derin hırıltılar halinde birbirine karışıyordu.

Marcus Josephine'in bluzunu üzerinden sıyrırken, her ikisi de içerisinin serinliğini hissetmeyecek kadar alev almıştı. Genç kadının sırtındaki elini kaydırarak kucağında geriye doğru gerdiğinde göğüsleri tüm çıplaklığıyla Marcus'un önüne serilmişti. Ağırlaşan kasıkları istekle gerildi. Sutyen takmıyordu ve kahretsin ki bütün gece bunun deli gibi farkındaydı.

Marcus, önce kısa bir bakışla cam tavandan süzülen yıldızların ışığında parlayan buz beyazı teni hafızasına kazıdı, ardından dudakları ile genç kadının boynundan aşağı bir yol çizdi. Her şey ağır çekimde yaşanıyor gibiydi Josephine için. Kalbi çılgınca çarpıyor, bir sonrasında neyin geleceğini kestiremeden Marcus'un ellerine tüm bedenini teslim ediyordu. Öyle iri ve büyüktü ki, Josephine kucağında otururken onu rahatlıkla kavrayarak şekillendirebiliyor, üzerinde tüm hâkimiyetini hissettirebiliyordu.

Uzun bacaklarını Marcus'un beline dolayan genç kadın, ona daha da yakın olmak istercesine kendini ona doğ-

ru sürtmeye çalıştı. Dudakları göğüslerinin üzerine, oradan da uçlarına doğru ıslak bir şerit bırakarak kaydığında aklını yitirmenin eşiğindeydi. Yüce İsa! Böyle bir haz dünya için fazla olmalıydı! Daha önce hiç yaşamadığı zevkin sınırında tüm korkularını zihninin derinlerine kilitlemişti. *'Adrenalin bağımlılığı böyle bir şey olmalı,'* diye geçirdi içinden. Marcus'un dilinin kavisli, yumuşak ve emen darbeleri içindeki heyecan ve tutkuyu öylesine körüklüyordu ki sırlıslıklam olmuş bacaklarının arasında, var olduğundan bile haberdar olmadığı bir ihtiyaçla yalvardı. Dağılmıştı. Panik atağını bile düşünemeyecek kadar dağılmıştı.

Düzensiz nefes alışlarını Marcus'un sırtında yukarı aşağı kaydırarak avuçları kontrol ediyordu. İri eller te-laşlandırdığı duyguları yatıştırmak istermiş gibi onu tatlı tatlı okşuyordu. Josephine nereye koyacağını bilemediği ellerini Marcus'un ensesine doğru kaydırarak ve kalp atışlarını boynunda atan damarda hissetti. En az onun kadar kavruluyordu.

Marcus bir göğsünden diğerine kayarken bir eliyle de ıslak bıraktığının üşümesine izin vermedi. Sertleşmiş göğüs ucunu önce sert bir şekilde sıktıktan sonra hafif bir dokunuşla ovalarken dudaklarını hiç çekmeden fısıldadı. *"Muhteşemsin..."*

Öyleydi... Muhteşemdi... Çünkü aksi olmayı bilmiyordu. Dağılmayı, saçılmayı ve hata yapmayı bilmiyordu. Bunu deneyecek şansı hiç olmamıştı. Düştüğünde dizlerine üfleyecek bir hayattan ziyade düştüğü için onu döven bir hayatı olmuştu. Sahip olduğu her şeyin bir bedeli olmuştu Josephine'in. Her bir köşesini kendi hak ederek kurduğu yaşamında yanılacak lüksü hiç olmamıştı ve şimdi, bu en olmadık zamanda, bu hatayı büyük bir gönüllülükle yapıyordu.

'Düşünme!' Josephine içinden sayıkladı. 'Şimdi değil...' O anda değil. Öyle çok arzuluyordu ki Marcus'u, düşünmeyi kendine yasakladı. Elleri adamın üzerindeki kolları çökerek sıyrırken hayranlığını gizlemeden seyretti. Belirgin kasları Josephine'in bakışları altında sertleşerek dalgalandı. Kadının bedenine doğru her eğilip kalkışında, heykeltıraşın ellerinde şekil değiştiren büyülmüş bir eser gibiydi. Kusursuz bedeni eskimiş, ince ve kalın izlerle doluydu. Güneşin biçimsiz yaktığı kol kasları harcanan fiziksel emeği işaret ediyordu. Nasıl da zor bir yaşamdan geçtiği çentik çentik bedenine kazınmıştı. Yıldızların ışığında, Josephine parmaklarını erkeğinin bedeninde dolaştırırken her bir çizik ona kılavuzluk etti.

"Ben de senin bana dokunduğun gibi sana dokunabilir miyim?"

Marcus kafası karışmış gibi baktı genç kadına; ama o, cevabı beklemeden saçlarını yumuşak bir örtü gibi bir omzuna savurarak başını eğip, adamın göğüs ucunu dudaklarının arasına aldı. Genç kadının tecrübesiz ağzı ne yapacağını bilmeden, sadece taklit etti. Marcus'un dudaklarından kalın, erkeksi bir inilti döküldüğünde Josephine irkilerek ona baktı.

"Bu hoşuna gitmedi mi?"

Öyle masum ve merakla soruyordu ki bu sorunun kışkırtıcı olmakla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Marcus'un hoşuna gitmişti elbette, delirecek kadar çok hoşuna gitmişti üstelik. Küçük inci gibi dişlerinin dili ve dudakları arasından tenini çizerek geçmesi hayatının tüm geri kalanı boyunca rüyalarını süsleyecekti. Bunu itiraf etmek yerine hiç konuşmadı ve Josephine'i kalçalarından kavrayarak geniş koltuğun üzerine yatırdı.

Pantolonunun düğmelerini tek tek açarken sadece genç

kadının yüzünü izledi. Endişeli miydi? Ters giden bir şeyler vardı, Marcus buna emindi; ama adını koyamadı. Kendi isteklerinin tecrübesizliğinden kaynaklı bir rahatsızlık mı vermişti, emin değildi. Evet, daha önce de defalarca seks yapmıştı ama bir kadını bu denli, ruhuna kadar tatmin etmeyi ilk defa arzuluyordu.

Onun için seks basitti. Herkes işini görür, istediğini alır ve ayrılırdı. Bir daha görüşmeye çabalamanın bir anlamı yoktu. Birlikte olduğu kadınların çoğu da istediğini almakta fazlasıyla maharetliydi ve ona pek iş düşmezdi. Oysa şimdi bu kadın onu izliyordu. Hareketlerini, sıralamasını... Her şeyi kaydediyor gibiydi. Parmaklarını Josephine'in tenine değdirerek belinden geçirip pantolonunu iç çamaşırı ile birlikte aşağı çekerken belli belirsiz bir dirençle karşılaştı ama çok sürmedi. Kumaş ayak bileklerinden çıkarak geriye serin bir boşluk bıraktığında Josephine utançla bacaklarını birbirine bastırdı. Dağılıyordu. Gitgide zorlaşıyordu ve baştaki kararlılığı her an yitebilir gibiydi.

Marcus ayağa kalkıp tüm bedenini sergileyerek üzerinde son kalan kumaş parçalarını yere gönderdiğinde Josephine dudaklarından kaçan küçük çığlığa engel olamadı. Uzandığı yerden kocaman açılmış gözlerle doğruldu.

"Yüce Tanrı'm! Bu çok büyük!"

'Siktir!' Bununla gururu mu okşanmalıydı?

"Sanırım... Sana teşekkür etmem mi gerek?"

Marcus ne diyeceğini bilemedi. Josephine'in tepkisine şaşırmıştı. Genç kadın bacaklarını karnına doğru toplamış, yerlerinden fırlayacak gibi duran gözlerini bir an olsun kırpmadan ona bakıyordu. Geriye çekilerek, koltuğun köşesine doğru adeta tünemişti. Gözlerini, önünde tüm ihtişamı ile uzanan bedeninden alamasa da her an cırlıçıplak koşarak kaçacakmış gibi gözüküyordu. *Hadi ama!*

İkedeninin tüm diğer tarafları gibi Marcus'un aleti de iriy-
di ama bunu bugüne kadar dert eden bir kadınla hiç kar-
şılaşmamıştı. Genç kadın konuşmadıkça ya da ona devam
etmesi için bir işaret vermedikçe ne yapacağını bilemez bir
şekilde orada öylece dikili kaldı.

"Çıplağım... İriyim, evet... Ve..." Ellerini iki yana aç-
arak aşağıya, kendi bedenine doğru kısaca bir göz gezdirdi.
Gergin bir gülümsemeyle "O da büyük sayılır," dedi.

"Sayılır mı? Oh, cehennem aşkına! O kocaman!" Josep-
hine kuruyan boğazım yutkunarak nemlendirmeye çalıştı.
Nefesi neredeyse ciğerlerinden kaçıyordu. Gözleri gör-
düğü şeye inanamıyormuş gibi peş peşe kırpışıp yeniden
kocaman açılarak manzaraya sabitlendi. Onu ikiye böle-
cekmiş gibi dikilen o şeyi içine alabilmesinin hiçbir yolu
olamazdı!

"Peki... Sanırım neyle mukayese ettiğine bağlı." Mar-
cus, kaşlarını havaya kaldırarak çaresizce Josephine'e bak-
tı. Büyürken başta babası olmak üzere birçok kişi ellerinin
ve ayaklarının büyüklüğüyle dalga geçmiş, hatta birçok
defa yüzündeki ize mide bulandırıcı diyen olmuştu; ama
aletine iri olduğu için hortlak görmüş gibi bakan ilk kişiy-
di kadın.

Josephine sinirli bir gerginlikle bakışlarını Marcus'un
yüzüne yöneltti. "Ben hiçbir şeyle mukayese etmiyorum,
tamam mı?"

"Yine Arthur değil mi? Onun yaşlı ve büzüşmüş kıcı-
nı mı özledin? O herifin seni becermeye çalışırken nasıl
ölmediğine şaşmak gerek." Öfkelenmişti. Yaşadığı cinsel
gerginlik ve aşağılanma hissi buna eklendiğinde kendisini
yine bir ölüyü kiskanırken buldu. Kesinlikle Arthur'un bu
konuda da ondan bir adım önde oluşu tüm talihsiz ikelli-
ğiyle için için onu yiyordu.

“Sen... Sen...” Josephine söyleyecek kelime aradı ve telaşla toparlanıp etrafına bakınarak haykırdı. “Seni yontulmamış, medeniyet yüzü görmemiş, Yeti!” Josephine’in öfkesi korkusundandı ve tüm diğer hislerine baskın geldi o an. “Aslında ne var biliyor musun? Unut! Unut gitsin!” Avuçlarını açarak etrafı gösterirken bir yandan da koltuktan aşağı inmeye çalıştı. “Tüm bunları seninle yaşayabileceğimi düşünmek bile bir aptallıktı. Seni zavallı, ruhsuz münzevi!” Cümlesine devam edemeden sinirli bir kahkaha istem dışı dudaklarından kaçtı. “Seni acaba hayatında hiçbir kadın istekle yatağına kabul etti mi ki?”

İşte buraya kadardı! Josephine’in son sözleriyle Marcus’un gürleyen öfkesini dindirmek için fazla bir seçeneği kalmamıştı. Hırsla uzanarak genç kadını kollarından yakaladığı gibi kendi göğsüne hapsetti ve çekip dudaklarını sahiplendi. Ona gösterecekti. Bir kadına nasıl dokunduğunu, yatağına nasıl kabul edildiğini ona gösterecekti!

Soluğunu kesene dek öptü ve Josephine’e kabullenmekten başka bir seçenek bırakmadı. Genç kadın itiraz etmek için dudaklarını araladığında dili bir yılan gibi içeriye kıvrılarak genç kadını susturdu. Onu sersemlettiğini hissettiği anda da geriye çekilerek intikam hissine yenik düştü.

“Ne kadar çok konuşuyorsun Buzlar Kraliçesi.” Artık Marcus kısık bakışlarıyla onu düşmanca süzüyordu. “Bence sen hiç gerçek bir erkekle seks yaşamamışsın. Arthur düğün yatağınızda zaferi göğüslemek için o mavi haplardan kaç tane yuttu söylesene?”

Değil gerçek bir erkekle, hiç seks yapmamış olsa dahi, tüm korkusu onu başını en iyi yaptığı şekilde kaldırmaya itti. Vahşi bir hayvan gibi ona saldırmayı arzuladı ama yine de kendini tuttu. O mükemmel bir kontrol abidesiy-

di. Kollarındaki eller onu hapsedecek kadar sıkı ama canını yakmayacak kadar yumuşaktı. Marcus, alnını alnına dayayarak ne yapmak istediğini düşünürcesine beklediği anda Josephine omuzlarını dikleştirerek saçlarını geri savurdu ve çıplaklığına aldırmadan bir adım geriledi. Derisinin derinlerine batan kelimeler damağında ekşi bir tat bırakırken her aşağılanışında en iyi dönüştüğü şeye dönüştü. Tıpkı olmakla itham edildiği gibi bir Buzlar Kraliçesi'ydi o. Çenesini yukarı kaldırarak az önce onu ateşe veren adamı baştan aşağı süzdü.

"Biliyor musun? Arthur seninle mukayese bile edilemeyecek kadar muhteşem bir erkekti." Kıstığı gözleri onda hoş olmayan bir şeye rastlamış gibi yüzünü buruşturdu. "Aslında, fikrimi değiştirdim, artık seni istemiyorum." Buzlar Kraliçesi Josephine yine dümene geçmişti. İlk darbelerini vurup onu olduğu yere çivilemişti ama Buzlar Kraliçesi asla düşmanını öldürmeden bırakmazdı. "Şimdi çekil önümden, senin onun 'yeterliliğine' sahip olman ihtimal dâhilinde bile değil."

Kelimeler dudaklarından döküldüğü anda Josephine pişman oldu ama çok geçti. Marcus ürkütücü sessizliğiyle bir milim bile kıpırdamadan durdu. Sadece aralarında yükselen nefes sesleri vardı. Her geçen saniye Josephine'in kararlılığını alıp götürürken Marcus başını önüne eğmiş, öylece duruyordu. Zihninin kontrolünü, genç kadına zarar vermeden, bir an önce eline almak için kendisiyle mücadele ediyordu. İçinde fırtına gibi dönen kıskançlık ve sahiplenme, öfkesiyle çarpışarak tehlikeli bir depresyon yaratmıştı. Sıkılı dişleri gıcırdadı, boynundaki damarlar gerildi ve elleri iki yanına düşüp yumruk halini alarak kasıldı. Neden sonra, gırtlığından hayvani bir ses döküldü.

"Git!" Tek kelime... Marcus'un dudaklarından hırlama

gibi dökülen tek kelime Josephine'e bu mabedi kirlettiğini söylüyordu. Başını kaldırdı ve ona korkuyla bakan gözlerin içine acımasızca odaklandı. "Defol!"

"Ben..."

Marcus her an kontrolünü kaybedebilirmiş gibi tehlikeli duruyordu. Tek bir hücre bile titremezken Josephine titriyordu. Her şeyi mahvetmişti.

"Seni kolundan sürüklemeyen önce defol buradan!" Marcus ondan uzağa bakışlarını çevirdiğinde Josephine paniğinin içinde onun incindiğini hissederek afalladı. Ayakları geri geri direndi. Onu, az önce yaşadığı tutkuyu, terk etmeye hazır değildi.

"Marcus, ben öyle demek istemedim..."

"Defol buradan kadın! Kirletiyorsun." Genç kadını kolundan kavrayarak kapıya doğru sürüklerken bir yandan da eline geçirdiği bir iki parça kıyafeti, ne olduğuna bakmaksızın, onun göğsüne doğru bastırdı. Çıplaklığına bile tahammül edemiyordu. Bakışlarını ondan kaçırmıştı. Sadece bir an önce, tüm bunları hiç yaşamamış gibi yalnız kalmayı istiyordu.

"Marcus... Ben..."

Dinlemedi. Genç kadını tahta kapının arkasına, nefes kesen soğukun içine, ittikten sonra kapıyı hızla çarptı. Josephine için her şey bir anda en vahşi kâbusa dönüşen pembe bir rüyaydı. Göğsünde tuttuğu kıyafete bakıp Marcus'un tişörtü olduğunu gördüğünde daha fazla içinde yükselmek için onu boğan hıçkırığı tutamayarak ağlamaya başladı. Hava soğuktu ama hiçbir şey onu üşüten ruhu kadar üşütemezdi.

Hıçkırıkları birbirini kovalarken ön taraftaki eve gidecek kadar bile bacaklarında güç kalmamıştı. Elinde tuttuğu tişörtün kokusunu içine çekerken daha büyük artçı dalga-

lar halinde yükselen hıçkırıkları, yüzünü ıslatan gözyaşlarına eşlik etti ve yere doğru kıvrılan bacaklarının üzerinde yarsılmasına sebep oldu. 'Bitti' diye fısıldadı. Her elini attığı şeyin bir yanının eksik kalması gibi bu da başlamadan bitmişti. Her şeyin bir anda yıkılarak mahvolmasına alışık olmalıydı oysa, ama bu defa hepsinden çok acıtmıştı.

'Ben sadece korkmuştum... Sadece bakireyim...' Umutsuzca bunları Marcus'a söylemek istiyordu ama o artık onu dinlemiyordu. Az önce kendi korkusuna ve gururuna yenik düşüşünü geri alabilmek için her şeyi yapardı, hele ki Marcus'un ona bakmayan gözlerinde gördüğü hayal kırıklığından sonra ama hiçbir yolu yoktu.

Kendisini içinde hissettiği çıkmaz karanlıkta boğularak art arda hıçkırdı. Tüm bedeni titreyerek sallanıyor, yaşlar peşi sıra yanaklarından süzülerek avuçlarının arasındaki tişörte dökülüyordu.

Marcus, Josephine'i dışarıya attıktan hemen sonra kapıya yaslanarak kıpırdamadan bekledi. Genç kadın haklıydı, o yetersizdi. Kaba, kendini, haddini bilmez bir hayvandı. Her şeyi berbat etmiş, batırmıştı. Ona bakması bile mucize olan bu kadının karşısında yaptığı tek şey haklılığını ona ispatlamak olmuştu ve artık bunun için yapabileceği hiçbir şey yoktu. O bir Arthur değildi, hiçbir zaman olmamıştı. Vahşiydi. Hoyrat ve kabaydı. Hiçbir zaman o süslü sözleri etmeyecek, asla o kravatlı züppelerin yanında rahat etmeyecekti. Genç kadın ona asla arzuya değil, hep böyle korku ve tiksintiyle bakacaktı.

En acınası yanıysa, Josephine ona yetersiz değilsin dediğinde inanmıştı. İnanmak istemişti. Belki onu da en az

Arthur'a gösterdiği şefkatle kabullenebileceğini ummuştu ama yanılmıştı. Tam olarak bu yüzden ardından yükselen hıçkırıklara aldanıp bu kapıyı açmamalıydı! Onlar birbirlerine ait olmayan dünyaların insanlarıydı ve bu kapıda işte o ayrımdaydı.

"Siktir!" Yüksek sesle kendi kendine tekrarlarken avuçlarının arasına aldığı başını sıkıp bir tekme savurdu ve hışım ile dönerek kapıyı açtı.

Josephine'i yüzüne bastırıldığı tişörtü ile yerde çırılçırık büzüşmüş, boğulmaya soluksuz gördüğünde yaşadığı büyük bir şoktu. Telaşla içeri girip baksırını ayağına geçirerek yeniden genç kadının yanına yöneldi. Ne yapacağını bilemiyordu. Ona dokunmalı mıydı? Dokunursa çılgın çılgına bağırır mıydı? Kendini Valerian sapığı gibi hissetmemek içten değildi.

"Kahretsin! Josephine?"

Cevap sadece kocaman bir hıçkırıktı.

"Josephine, tamam..." Çaresizlik umutsuzca üzerine çöktü. Yavaşça genç kadının yanına doğru dizleri üzerine çökerken kekeledi. "Ben..." Lanet olsun! Diyecek hiçbir şey aklına gelmiyordu. Elleri telaşla ona uzandı ama sonra dokunmadan geri çekildi. "Özür dilerim. Lütfen..."

Kelimelerini tamamlayamadan Josephine daha da büyük bir hıçkırıkla boynuna atılarak bir ahtapot gibi donmuş kollarını doladı. Teni buz gibiydi, titriyordu. Marcus hiç düşünmeden onu kucaklayarak geri içeriye taşıdı ve bir eliyle koltuğun tam karşısındaki ısıtıcıyı açtı. Genç kadının titreyen bedenine sandalyede duran battaniyeyi sararak onunla birlikte koltuğa oturdu. Josephine kucağında daydı ve sanki üşümek umurunda değilmiş gibi sadece Marcus'a sarılıyordu.

"Bakireyim..." Hıçkırıklar arasında inilti gibi bir ses duyuldu.

"Ne? Anlamadım? Josephine ne dedin?"

"Bakireyim." Bu defa can çekişir gibi çıkan hıçkırıklarının arasından sesini yükseltmeye çalışmıştı. Ba-ki-re! Marcus duysa da yanlış duyduğunu zannetti.

"Bakir? Ne? Bakire misin?"

Marcus onu görebilmek için gerilediğinde Josephine yüzünü biraz daha Marcus'un geniş göğsüne gömerek burnunu çekti ve telaşla bağırmaya başladı. "Bakireyim, ben bakireyim. Ben daha önce hiç kimseyle olmadım. Ben korktum, demin sadece..."

"N... Nasıl yani? Arthur?"

Genç kadın ona üçüncü gözüm çıktı dese Marcus bu denli şaşırmazdı. Az önce yaşadıkları her şeyi zihninde sıralarken neredeyse yere düşen çenesini ve gırtlığında tıkanan soluğunu toplamaya çalıştı.

"Arthur benim işimdi. O kanserdi. Yollarımız kesiştiğinde hastalığı yeni başlamıştı ve o tedaviye başlayacaktı." Josephine durdu ve derin bir nefes alarak gözlerini yumdu. Marcus'a bakamıyordu. "Ben sadece ona bakıcılık yaptım. Evlenmeyi o istedi. Hastalığının duyulmaması için bir kamufle oldu. Sadece ama sadece bakıcısıydım. Sokakta kalmıştım ve gidecek yerim yoktu." Utançla derin bir nefes daha aldı ve gözlerinden süzülen yaşları Marcus'a bakmadan avuçlarıyla sildi. "Başka çarem yoktu."

Sesi öylesine solgun ve çaresiz çıkıyordu ki Marcus sustu. Ne diyebilirdi? Kafası karışmış bir halde kucağında oturan genç kadına baktı. Titriyordu. Küçülmüştü. Lanet olsun! Ona ne yapmıştı böyle!

"Annem bana hiçbir zaman inanmadı." Sesi artık neredeyse yok derecesinde alçaktı. Cümleler karışmış, belli bir düzen izlemeksizin dudaklarından dökülüyordu. "Bana inanmadı, ona inandı."

"Kime?"

Marcus onu avutmak, ona bir şeyler söylemek istedi ama genç kadın artık o orada yokmuş gibi mırıldanarak dağınık bilgileri ardı ardına sıralamaya devam etti.

"Bana inanmak yerine kışkandı. Beni sokağa attı." İnliyor, bulunduğu yerde sallanarak acıyla kelimeleri tekrarlıyordu. "Bana inanmadı." Durdu. Soluk almaya çalıştı. "Babam vasiyetinde her şeyi ona bırakmış. Hiçbir şeyim yoktu. Gidecek yerim yoktu." Bir daha durdu. Gözlerini yumup gözlerinden akan yaşları avuçlarıyla sildi ve sözlerini anlamaya çalışan Marcus'a döndü. Kırgın bakışları özür diliyordu.

"Biliyorum, öyle bir anlaşma yapmamalıydım ama korkmuştum. Fırsatçının biriyim." Acıyla yüzünü buruşturdu. "Herkesin söylediği o fırsatçı sürtüğün tekiyim ama telafi etmeye çalıştım, yemin ederim. Ben o kâğıtları imzaladım ve..."

Çaresizce kendini ifade etmeye, büyük bir günah işlemişçesine kendini affettirmeye çalışıyordu. Marcus daha fazla bunu izleyemezdi. "Josephine," diyerek sözünü kesiti, "tamam artık."

"Yemin ederim hepsi gerçek."

"Biliyorum."

"Bana inanmalısın, yemin ederim. Bak..."

"İnanıyorum Josephine. Sana inanıyorum."

"Kimse olmadı. Yemin ederim Arthur ile evliliğim boyunca kimse olmadı."

Yorulmuştu. Kapana kısılmış hissediyordu ve üzerindeki battaniyeye daha da sıkı sarıldığında bile ısınmıyordu. Üşüyen bedeni değil ruhuydu. İçindeki karanlık yan, 'Marcus'u kaybettin,' diyordu. Hiç kazanmış mıydı ki?

"Neden?"

Hafifçe omzunu silkti. "Bu doğru olmazdı. Arthur hep kibar ve centilmen bir babaydı benim için. Bütün ihtiyaçlarımla ilgileniyordu. Kimseyle olmadığım halde hakkımda onca şey yazılıp çizilirken bir de hayatıma birini alsaydım çıkacak haberleri düşünemiyorum bile. Sakinlik arayan Arthur'u öldürürdü bu. O her ne kadar yaşitlarımla olmamı söylese de yapmadım. Bana verdiği her şeyi hak etmem gerekirdi." Öne eğik bakışlarından peş peşe bir iki damla yaş kucağına düşerken acı bir sesle ekledi. "Ben onu sevdim... Hem de çok sevdim... Ölen babam gibi sevdim..."

Olası bir kalp krizi geçirme riski vardiysa da Marcus işte bu kelimeler arasında buna muktedir olmadığını anlamalıydı, zira kalbi durmak ile atmak arasında resmen ritim kaçırmıştı. Kollarını genç kadının etrafına sımsıkı dolayarak çenesini başının üzerine dayadı ve derin bir iç çekişle fısıldadı.

"Vay canına, ben gerçekten zavallı, ruhsuz münzeviymişim."

"Öyle deme! Ben sadece canını acıtmak istemiştım."

Bir cesaret doğrulmuş, buz kesmiş avuçlarıyla Marcus'un yüzünü iki yanından kavramıştı. Gözlerinin içine bakıyor, Marcus'a kelimelerini unutturuyordu. "Tanrı'ya şükür Arthur ile evliliğimiz sırasında karşıma çıkmamışsın, yoksa ben sadık bir eş, iyi bir çalışan asla olamazdım." Bu bir itiraftı ve tecrübesiz dudaklarının titrek çekingenliği eşliğinde dokunuşlarıyla Marcus'un dudaklarına mütihürlenmişlerdi.

Kalçalarının altında yeniden sertleşen çıkıntı az önceki dramayı küçümsercesine daha da iriydi. Marcus bir alev topu gibi erkekliğinin teptiğini hissediyordu. Kucağında duran genç kadının kalçalarını kavrayarak kendine daha da bastırırken zihninde durmadan 'Nazik ol' diye kendine

çıkıştı. Nasıl nazik olunacağını bilmiyordu. Ne yapması gerektiğini, ona nasıl dokunması gerektiğini bilmiyordu. Sadece onu mutlu etmek istiyordu.

"Ben onun içime sığacağından emin değilim..." Josephine'in içini terk etmeyen korku kendini yeniden baş gösterdiğinde dayanamayarak bunu söyledi.

Ne var ki artık Marcus bile bundan o kadar emin değildi.

'Yüce Tanrı'mı sen bana yol göster...'

Sessizlik...

Sessizlik nasıl bir histi? Marcus bilmiyordu. Ta ki o günü sabaha bağlayan geceye kadar... Zihninin içinde, hiç susmadan, cıglık cıglığa yankılanan onlarca öfkeli ses Josephine'in endişeyle ona bakan, irice açılmış gözlerinde susana kadar... Karşısındaki korku dolu bakireden daha da çaresizdi neredeyse. Josephine için geç kalmaktan da erken olmaktan da korkuyordu.

İnce yüzünü iri avuçlarının arasında tuttuğu genç kadına hiç bilmediği, tanımadığı ve tatmadığı hislerle öylece baktı. Ürkek gözlerde ona tutunmak isteyen bir şeyler vardı. Sanki kaderi Marcus'un iki dudağının arasındaymış gibi öylece hükmünü bekliyordu. Buzlar Kraliçesi derin nefeslerin arasında bu bedeni terk etmiş, yerini ürkek bir kır çiçeğine bırakmıştı. Derin bir nefes alarak üflese, her bir pamukçuk tohumu binlerce kilometreye uçuşarak dağılacakmış gibiydi. Oysa Marcus'un alabileceği tek bir nefesi dahi yoktu! Kalmanmıştı... Sadece büyülenmiş gibi kucağında tuttuğu bu şaheseri izliyordu. Sahibi olamayacağı kadar kıymetli bu sanat eserinden bir an çalmaya çalışa-

lık ona baktı. Kendi çirkinliklerini saklamak ve kabalığını törpülemek istedi için için ve belki de ilk defa Josephine'e dokunurken parmakları titredi.

"Korkma... Sadece hisset..."

Josephine ona ulaşmış güven veren bu sese gözlerini kapayarak kendini bıraktı. *Neyi* diye sormak istedi, ama sorusunu havada bırakacak dokunuş hemen ardından tüm merakını giderdi. Yüzünü tutan avuçlar nazikçe boynundan omuzlarına doğru süzülürken aynı ses ona "Çok güzelsin Kraliçe, sahip olamayacağım kadar güzelsin," dedi.

Gözlerini açabilse en az Marcus'un da kendisi kadar sarsıldığını görebilirdi ama buna cesareti yoktu. Onu böylesine endişelendirenin bu ilk tecrübesi mi yoksa o kişinin Marcus olması mı olduğunu düşünmek istemiyordu çünkü cevabı biliyordu. Tüm cevapları Marcus'a çıkıyordu. Bütün bunlar olduğunda kalbini yeniden bir kenara kilitleyip bunun bir iş olduğunu söyleyebilecek miydi? Başka hiçbir şey beklemeden ortaklığını sürdürebilecek miydi? Erkekler bunu yapardı, anlamlar yüklemes sadece o anın keyfini çıkartırlardı. Oysa o biliyordu ki kalbinin buz tutmuş derinliklerinde bu dakikaları çalmayı istemişti. Tanrı affetsin Marcus'la bu anın hayalini bile kurmuştu. Bu Art-hur'a ihanetse, evet, ihanet etmişti.

Onu incitmekten korkan eller itinayla bedenini doluşturırken, Josephine bedenini bir yay gibi geriye bükerek kalçalarını bacaklarının arasında kontrolsüzce sertleşen kalınlığa bastırdı. Bir öncekinden daha da hazır, daha da ıslanmıştı. Bu onu korkutsa da heyecan veriyor, yeni keşfetmeye başladığı bir zevke ahlaksızca davet ediyordu. Geriye bükülen sırtını destek olurcasına kavrayan avucun her bir zerresini damarlarında hissetti. Marcus'tan yayılan sıcaklık bütün bedenini ele geçirmiş, ince bir ter tabakasıyla onu sarmalamıştı.

Marcus dudaklarını hafif tuzlu tene bastırduğunda elle-
rinin altında titreyen genç kadına hayranlığı bir defa daha
arttı. Teninin leylâğımsı kokusunu içine çekti ve tadına
bakmak istercesine dilini göğüslerinin etrafında beklenti
yaratarak dolandırdı. Josephine kendini geriye doğru bı-
rakarak kasıklarına daha büyük bir baskı uyguladığında
erilliği olanca ihtişamıyla kıpırdandı.

Dokundu. Diliyle minik daireler çizerek göğsünün has-
sas noktalarında oyalanıyor, Josephine'e küçük bir işkence
çektirerek göğüs uçlarına dokunmuyordu. Her bitişte yeni-
den başlayan bir ritüelle yeniden ve yeniden genç kadının
tadına baktı. Bu Marcus'un ona dokunuşunun ilk ve son
defasıydı. Bu yüzden, bir daha buna hakkı olmayacağını
kendine hatırlatarak her dokunuşu uzatıyor, zihnine kazı-
yordu. Ona adını unutturuncaya dek bu küçük oyuna de-
vam ederken bir eliyle, okşadığı kalçalarını kendine daha
da sıkı bastırdı. Biraz sonra tamamını içine alacağı erilli-
ğinin varlığına onu alıştırmaya çalışıyordu. Josephine'in
meraklı dokunuşları altında kasılan kasları arzuyla sızladı.

Marcus, yavaşça Josephine ile birlikte koltuğa doğru
uzanırken başını hiç kaldırmadan bir an duraksadı. Genç
kadını altına alırken bedeninde oluşacak küçük bile olsa
bir tedirginlik bekledi ama yoktu. Josephine Marcus'a do-
ladığı uzun bacaklarını, onun kaçmasını istemezmiş gibi
bir an olsun belinden çözmemiş, aralarında bir milim bile
mesafe bırakmamıştı. Buzlar Kraliçesi aldığı hazdan uta-
nıyordu ve bu utancın üzerini erkeğin iri bedeni ile ör-
tüyordu. Marcus hafifçe yana doğru kayarak bacaklarını
gevşettiğinde kendisini bu gece ilk defa çıplakmış gibi his-
setti ve itiraz eden hafif bir inilti dudaklarından kaçtı.

Marcus hafif itirazı avuçlarını Josephine'in bacaklarına
doğru kaydırarak durdurdu.

"Buradayım, bir yere gitmiyorum." Gidemezdi. Josephine'i mutlu etmeden hiçbir yere gidemezdi. "Hiçbir yere gidemem Kraliçe, bu gece değil... Bu gece sana arzuladığımı vermeden gidemem..."

Ama daha sonra gideceğini gizliden vurguladığı bu sözler Josephine'in canını yaktılar. Onu tutmak, ona tutunmak ve hiç bırakmamak istiyordu. Ona her ne yapıyorsa daha fazlasını ona sunmak ve bunun için asla pişman olmamak istiyordu. Annesi babası için böyle hisler beslememişti, buna emindi. Aşk olmasa bile adı, bu hissettiği her ne ise ölümcül bir şeydi ve insan yüreği bu tutkuyu nasıl kaldırır, yeminler olsun ki bilmiyordu. Daha da kötüsü bu hissi kaybetmek, durduğu yerden sökmek nasıl bir yıkım olurdu?

Yanağından bir damla yaş süzülürken Marcus onu hemen dudaklarıyla yakaladı. Bir eli bacaklarının arasından kadınlığının en mahrem yerlerine doğru kayarken, bir yandan da konuşmaya devam etti.

"Vazgeçmek için son şansın Buzlar Kraliçesi... Vazgeç..." Boğuk sesinin fısıltısının aksine kalın ama maharetli parmaklar bacaklarının arasında, kadınlığının zarif katmanlarına doğru onu okşayarak aksini söylemesi için her şeyi yaparken bu komut Josephine'i sarstı. O böylesine dönülmez bir karmaşadayken Marcus nasıl böyle kolay vazgeçebilirdi?

"Vazgeç Kraliçe... Vazgeçsen bile sana arzuladığımı veririm... Korkma... Sadece ne istediğini söyle..."

Parmaklarından biri kadınlığındaki o en hassas tepeciği bularak art arda çizdiği dairelerle içindeki en ahlaksız yanı kışkırtırken Marcus'un çaresiz sözleri bir anda başka bir anlam kazandı. O vazgeçmek istemiyordu! Sadece onun da istediğini duymaya ihtiyacı vardı. Onu istediğini

duymak; Marcus Valerian'ı arzuladığını bilmek istiyordu!

Josephine, fazla düşünmeden avucunu dakikalardır korku ve merakla hissetmeye çalıştığı o eril sertliğin üzerine yerleştirdiğinde Marcus'un dudaklarından dökülen inleme ile gülümsedi. İşte bu... Güç... Adamın en hassas ve belki de en güçlü noktasında parmaklarını dolaştırdıktan sonra avucu ile kavradığında ince kumaş parçasının bile üzerinden sıcaklığını hissetti. Avucunun içinde bir nabız gibi atıyordu. Bu ona aitti... En azından şimdilik...

Dudaklarından dökülebilecek saçma kelimeleri kalbine kilitledikten sonra dudaklarını araladı ve bir inilti gibi "Sakin durma Marcus," dedi. "Bu gece seninim." Son sözleri kalbinin içinde yankılandı.

Marcus, beklediğini almıştı. Josephine'i bin bir renk tayfına bölerek zevk veren parmaklarının ileri geri hareketlerine daha telaşlı daireler ekleyerek birbirinden uzağa iteklediği bacaklarının arasında eziyetlerin en tatlısını yaşattı. Dahası vardı, Josephine hissediyor ve istiyordu. Kalçalarını havaya kaldırarak Marcus'un dokunuşlarını karşıladığında bir parmağını hafifçe o gizli mabetten içeriye doğru kaydırıp ve Josephine soluğunu tutmayarak inledi.

Islaktı. Marcus için kaygan bir sıvıyla kaplanmıştı. O ne yapacağını bilmeseydi bile bedeni biliyordu. Nemli sıcaklığı parmağının varlığına alıştığında onu az sonra olacıklara hazırlamak için ikinci bir parmağını daha içeriye kaydırıp. Josephine şaşkınlık ve heyecan içinde Marcus'un varlığını kasılarak kavradı. Parmaklardan bir diğeri yeniden biraz yukarıdaki tepecikle ilgilenmeye başladığında tutamadığı çılgınlık yeniden Josephine'in genzinden yükseldi ve içeride yankılandı.

"Şimdi değil Kraliçe, daha değil. Bekle..."

Marcus onu sakinleştirmeye çalışırcasına alnına öpü-

ükler konduruyor, terden yüzüne yapışan saçlarını yumuşak dokunuşlarla yüzünden çekiyordu. Josephine tam o beklediği sınırı geçecekken Marcus avucunu geri çekerek yerine büyük bir boşluk bıraktı.

İşte şimdi Josephine öfkelenmişti. Gözü dönmüş, vahşi bir kısırak gibi hırlamıştı kalçalarını çılgınca boşluğa iterken ama Marcus ona acımadı. Ellerini genç kadının başının üzerine bir eliyle sabitlerken diğer eliyle bacağının birini ferforje koltuk sırtının üzerine kaldırdı. Her şeyiyle, tüm eşsiz güzelliği gözlerinin önüne serilmişti. Ay ışığında parlayan nemli ıslaklığını görebiliyordu. Tanrı yardımcısı olsun, karşısındaki mükemmeliyete bakmak bile onun zonklamasına ve neredeyse boşalmasına sebep olacaktı. Bu gece ona sunduğu güven ve mahremiyet karşısında ona verebileceği ne varsa vermeliydi. Önce genç kadının çatılı kaşlarına minik bir öpücük kondurarak rahatlatmaya çalıştı, sonra da gülümseyerek koltuğun soğuk ferforje kolunu tutmasını sağladı.

“Şimdi senden burayı bırakmamamı istiyorum. İstersen bağlayabilirim?”

Bağlanma fikri her ne kadar içinde bir merak uyandırsa da Josephine şu an hazır değildi buna. Başını telaşla iki yana sallarken Marcus dudaklarına parmaklarını değdirdi.

“Korkma... İstemediğin hiçbir şey olmayacak...”

Genç kadın başını onaylarcasına hafifçe yeniden salladı ve Marcus hiç ara vermemişçesine kadının göğüslerine yaptığı minik eziyete geri döndü. Önce ucunu kavrayarak sertçe emdikten sonra etrafında hafif dil darbeleriyle bereleyerek kızarmasına sebep olduğu yerleri yaladı. Hiç bitmeyen bir döngü gibi bunu yeniden ve yeniden yapıyor, bir yandan da avucunda bıraktığı dolgun hissin muhte-

şemliğiyle ağzının ilgisinden mahrum kalanı okşuyordu. Bu sert ama acıtmayan emişler yerini adamın maharetli parmaklarının sıkıştırımlarına bırakırken Marcus'un başı gitgide aşağılara doğru kaymaya başladı ve Josephine'in itiraz etmesine fırsat vermeden bacaklarının arasındaki kadife katmanlarla buluştu. Az önce parmaklarının eziyet ettiği bu yerlerde şimdi tüm iştahıyla, ağzı vardı.

Josephine'in itiraz etmek için açılan dudaklarından, zevkin hiç tatmadığı şiddetiyle erkeğin ismi döküldü.

"Marcus..."

"Durayım mı?"

Josephine başını iki yana sallayarak devam etmesi için inlercesine yalvardı ama bu Marcus'a yetmemişti. Dilini daha sert bir şekilde minik tepeciğe bastırarak hafifçe dış-ledi ve geriye çekilmeden dudaklarının arasına alıp oyalanarak genç kadının inlemelerini dinledi.

"İstiyor musun Josephine? Durayım mı?"

"Durma." Josephine soluk soluğaydı. Sımsıkı yumduğu gözleri her dil darbesiyle açılıyor ve hemen ardından utançla karışık hazzın dayanılmazlığıyla yeniden yumuluyordu.

"İstiyor musun?" Marcus, tembel bir dil darbesiyle bir inlemeyi daha genç kadının dudaklarından memnuniyetle aldıktan sonra nefesini kadınlığının merkezine vererek hafifçe mırıldandı. "Beni istiyor musun?"

Ah, bu dayanılmazdı! Utanç verici ve dayanılmaz... Josephine başıyla onaylayıp Marcus'un her ne yapıyorsa ona devam etmesini istedi ama o duymak için ısrarcıydı.

"Söyle!" Emrediyordu.

"İstiyorum."

Sesi fısıltı halinde çıkmıştı utançtan, ama bu Marcus için yeterliydi. Sertçe dudaklarını kadınlığına bastırarak

kadife kadar yumuşak katmanlarını çekiştirdi ve ardı ardına sert dil darbeleriyle daireler çizerek onu ağzının içine hapsetti. Tadı mükemmeldi. Onu deli gibi istiyor, bir an önce içini erkekliliğiyle istila edebilmek için deliriyordu ama önce ona zevk verecekti. Marcus bedeninin karanlık derinliklerine açılan girişiyle buluştuğunda genç kadın vahşice inleyip yaylanarak ellerini istilacısının saçları arasına götürdü.

“Söz dinlemiyorsun.”

“Oh, lütfen Marcus... Sana dokunmaya ihtiyacım var...”

Onu geri itmediği sürece bu kabul edilebilirdi. Cevap vermeden başını yeniden genç kadının derinliklerine gömdü ve bu defa emerek onu ne olduğunu bilmediği bir sınıra sürükledi. *Deliliğin sınırı? Yeniden doğmanın sınırı?* Her ne lanet olasıysa Josephine sadece daha fazla istiyordu. Daha fazla, daha sert... Marcus’un saçlarının arasındaki parmaklarını kıvrarak kalın telli saçlara asıldı ve kalçalarını havalandırarak kendini daha çok ona bastırdı.

“Josephine...” diye inledi Marcus. “Seni becermeyi ne kadar hayal ettiğimi bilsen...”

Sözleri çok edepsiz ve tahripkârdı. Josephine titredi.

“Lütfen...”

Marcus dilini hassas tepecikten çekmeden bir parmağını Josephine’in kadınlığına yeniden yerleştirdiğinde genç kadın kocaman açılan gözleriyle kendini ona bakmaktan alıkoymadı.

“Benim için gel hadi...”

Josephine, çekildiği sınırdan daha fazla içinde tutamadığı çığlıklar eşliğinde boşalmaya başladı. Öylesine titriyordu ki kim olduğunu, nereden geldiğini, neden kaçtığını, her şeyi ama her şeyi unutmuş, boşlukta hazla savrulmuştu. Tüm güzelliğiyle Marcus’un önündeydi. Kadının ka-

sılan kasıklarının titrek hareketleri Marcus'a erkekliğine neler yapabileceğini gösteriyor gibiydi ve adam vahşice inledi. Kaba hareketlerle bacaklarını saran baksırından kurtularak hiç vakit kaybetmeden kendini altında yatan kadının bacaklarının arasına yerleştirdi.

Bu kadın herhangi biri değildi. O Josephine'di... Buzlar Kraliçesi'ydi. Az önce kollarında çaresizce ağlayan ve daha sonra ellerine kendini teslim edip zevkle inleyen kadındı. İşte şimdi onun mabedine adım atıyordu. Bu mabette kutsanacak ve bir şeyleri bir daha hiç geri alamamacasına değiştirecekti.

Yoksun olduğu her şeyi ona vadeden, fakat bir anlık hazdan sonra geriye hiçbir şey bırakmayacak olan sahte bir mutluluktan bu. Marcus yoksundu ve bunu biliyordu. Sadece bu anlık sahibi olacağı hislere sınırsız tutunarak bu ânı uzatabilmeyi diledi ve sert bir hamleyle genç kadının zevkle titreyen bacakları arasında kalın uzunluğunu kaydırды.

Büyük bir çılgılık bekledi, tekmeler ve küfürler... Gelmedi... Ne zaman yumduğunu bilmediği gözlerini aralayarak genç kadına bakmaya cesaret buluncaya kadar hiç kıpırdamadan öylece bekledi. Ne bir çılgılık, ne bir küfür, ne de bir karşı direnç vardı. Genç kadın fazlasıyla dar bir eldiven gibi ağırlaşmış erkekliğini sarmalamaktan başka hiçbir tepki vermemiş, tam tersine araladığı bacaklarını geri çıkmasını önlemek istercesine sadece beline dolamıştı. Ona bakacak cesareti bulduğunda kadının gözlerinden dökülen iki damla yaşla paniğe kapıldı. Kadını... Ağlıyordu.

"Acıyor mu?" Ne kadar aptalca bir soruydu bu böyle! Ama sorabildiği sadece bu olmuştu. Ne demesi, ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Eğilerek genç kadını kollarının

arasında sımsıkı sarmaladı ve tenine mümkün olduğunca yakın durarak kıpırdamamaya kendini zorladı.

Josephine, Marcus'un sorusu karşısında içini saran sıcaklıkla tebessüm etti. Çekinse de onu daha iyi görmek isteyerek elleriyle yüzünü kavradı. Belirginleşmiş sert sakalları avuçlarının içine erkeksi bir his bırakıyordu. Onu kendine doğru çekerek dudaklarına bir öpücük kondurduğunda hafifçe gülümsemeye çalıştı.

"Unuttun mu Marcus?" Sesi puslu ve boğuktu. "Bunu senden ben istedim. Sen mükemmel bir..." Âşıkım... Josephine cümlelerin sonunu sessizce tamamlayarak az kalsın dudaklarından kaçacak kelimeyi susturdu. Hayır, Marcus âşık değildi... Sadece mükemmel bir... "erkeksin." Erkek-ti...

Marcus kalçalarını yavaş yavaş hareket ettirmeye başladığında Josephine bu batan doluluk hissine alışmaya başladığını görerek şaşırdı. Esniyor, esnedikçe onu daha sıkı kavıyordu.

"İyi misin?"

"Çok daha iyi... Oh, bu gerçekten... Değişik bir his..."

"Söz veriyorum daha da güzel olacak."

"Biliyorum."

Biliyordu çünkü Marcus'un kendini nasıl güçlkle tuttuğunu şakaklarında atan damarlardan görebiliyordu. Onun hazzını kendi hazzından önde tutuyordu ve bu çok... Çok... Harikaydı. Ona verdiğiinden daha fazlası vardı ve Josephine onu da istiyordu.

Marcus'un her bir yavaş darbesine kendi haz iniltileri ile karşılık verirken nefes nefese kaldı genç kadın. Kalçalarını onun ritmine uydurarak havalandırıyor ve onun kasıklarının bitimiyle buluştuğunda o sert erilliğin tamamını içine almış olmanın gururunu yaşıyordu. Olmuştu. Joseph-

hine'in kayganlığının içinde kayarak tamamıyla içine işle-
miş ve onu tamamlamıştı.

"Daha... Daha sert... Lütfen..."

Marcus duyduklarına inanamayarak gözlerini yumdu.
Rüyada olmalıydı.

"Harikasın Marcus..."

Kadını inliyor, inlemeleri arasında ismini mırıldanarak
onun sınırlarını zorluyordu. Josephine, sırtını bir yay gibi
gerdi yeniden ve yataktan yükselerek Marcus'un omuz-
larına kısa tırnaklarını geçirdi. İçinde çığ gibi büyüyen
beklenti Marcus'un sertleşen darbeleri eşliğinde dayanıl-
maz bir hal aldı ve dayanamayacağı bir hazza dönüşerek
çığlıklar eşliğinde patladı. Kulaklarında sadece Marcus'un
saf haz barındıran kükremesi vardı. Acının yerine yerle-
şen o sahiplenici his, taze berelenmiş kadınlığının sızısını
başka bir şeye dönüştürüyor, acı ve zevki bir arada sunu-
yordu.

Marcus son bir kavuşma ile bir kere daha kükrerken
kendini iyice genç kadına bastırdı, geri çekilemeden to-
humlarını, şuursuzca, son zerresine kadar genç kadının
tapınağına teslim etti. İçindeki ilkel erkek 'Benim!' diye
haykırıırken yapmaması gereken bir şeyi yapmanın piş-
manlığıyla kalbi sızladı. Ya genç kadını hamile bırakmış-
sa? Korunmaları gerekirdi... Ama bencilce istememişti...

"Teşekkür ederim Marcus Valerian..."

Marketa Irglova and Glen Hansard - *If You Want Me*

Bölüm 7

YILDIZLAR

Josephine, tatlı bir uyuşuklukla yattığı yumuşak yatakta gerinirken içeriden gelen harika kokularla midesi guruladı. Yatağın yanındaki boşluk, tüm gece onu sarmalayan sıcaklığın yerine huzursuz bir soğukluğa teslim olmuştu. Çıplak tenine değen pamuklu çarşaflar ona Marcus'un yatağında olduğunu hatırlattığında endişe içine hücum etmeye çalıştı. Gecenin ilerleyen saatlerinde Marcus'un onu taşıdığı yatakta bulmaktan korktuğu gibi yalnızdı. Biliyordu ki gözlerini açarsa ona tüm karmaşasını hatırlatacak bir sızı kasıklarında onu bekliyor olacaktı. Hazır değildi, ama yüzleşmek zorundaydı. Gözlerini açmak için üçten geriye doğru sayarken o huysuz sesi duydu.

"Yataktan kalkmak için özel davetiye mi bekliyorsun?"

Josephine, hızla yattığı yerden doğrularak huysuz sesin sahibine kaşlarını çatı. Marcus çoktan giyinmiş ve kapının eşiğine yaslanmış onu izliyordu. Haksız derecede mükemmel olmasına Josephine'in içi buruldu. Elindeki dumanı tüten kahvenin yaydığı sıcak aroma ruhunu kavrarırken genç kadın bir an yutkunsu da kararlılığını hiç bozmadan çıkıştı.

"Sana da günaydın!"

"Günaydın yaklaşık beş saat önceydi Kraliçe. Madem uyandın tembelliği kes ve fırla."

"Ne yani? Saat kaç?"

"On bir ve o memelerini ört."

"Ne?" Josephine hızla önüne baktığında kulaklarına kadar kızardı. Göğüsleri tüm çıplaklığıyla Marcus'un önünde seriliyordu. Telaşla çarşafı kendine doğru çekerken çatallaşan sesiyle haykırdı.

"Çık dışarı!"

Ama bunu söylemek için geç kalmıştı. Adam saatlerdir orada durmuş onu izlerken görmesi gerekenden fazlasını görmüştü zaten. Kendini yeniden o yatağın içinde bulmamak için fazlasıyla direnmiş ama yine de onu izlemeyi kesip odadan çıkamamıştı.

Josephine uyurken bir melek gibiydi; biraz gürültülü bir melek ama olsun yine de bir melek. Ona sınıksız sarılmıştı tüm gece ve Marcus'u yeniden onu altına almaktan alıkoyan sadece onu incitmekten korkması olmuştu. Tanrı şahidi olsun ki bu irade için ona madalya verilmeliydi. Erkekliğinin tüm ilkel baskısını görmezden gelip sadece Josephine'in uyuyuşunu izlemişti. Gün ağardığında da daha fazla dayanamayarak kalkıp kahvaltı için onlara bir hafta yetecek kadar pankek hazırlamıştı. Oyalanabilmek için her yolu denemiş ama yine de kendini bu odaya geri dönmekten alıkoyamamıştı. Işığa çekilen bir pervane gibiydi, yanacaktı. Ait olmadığı sularda yüzmüştü ve genç kadının onun hakkında ne düşüneceğini bile bilelemiyordu. Hem neden umursuyordu ki sanki? O buydu, neyse o! Dün gece olup biten her şeyi o cadı istemişti. Şimdi buna pişman olacaksa bu onun sorunuymuştu, kendi sorunu değil. Umursamıyordu, umursamayacaktı.

Tembel bir edayla odanın içine ilerleyip yatağa oturur-

ken "Daniel aradı," dedi. "Saat beşte Arthur'un avukatının ofisinde olacaksın. Miras okunacak."

"Okunuyor demek... Teşekkürler." Yapayalnız orada dikilecek, yeniden o Fane denen herife katlanacak ve sonunda Mike'a ve kendi evine kavuşacaktı. Kapıda bekleyecek gazeteciler de yanında promosyondtu tabii. Fane onlara haber verip her şeyi büyük bir gösteriye çevirmeden hayatta durmazdı.

Marcus bir süre genç kadının gözlerinden geçen tüm gergin ve korku dolu hisleri izledikten sonra derin bir iç çekti. Bu onu ilgilendirmemeliydi. Onunla ilgili hiçbir şey onun sorunu değildi. İçindeki bu aptalca koruma hissinin derhal kurtulmalı ve ayağa kalkarak önündeki kapıdan çıkıp gitmeliydi. Kahveden bir yudum alarak genç kadının eline tutuştururken Josephine'in üzerine doğru eğildi ve "Bir şeyler ye de yola çıkalım," dedi.

Genç kadının dün geceyi çağrıştıran kokusunu içine çekerken yüzüne düşen bir tutam saç Josephine'in içini ürpertecek kadar imalı çekerek kulağının arkasına sıkıştırdı. "Dua edelim de o piç herif bugün de elimde kalmasın."

"Nasıl yani?" Josephine şaşkınlıkla bir elindeki kahveye bir de Marcus'a öylece bakakaldı.

"Birlikte gidiyoruz Buzlar Kraliçesi. Unuttun mu? Biz ortağız."

Hızla odadan çıkarken bu yaptığına pişman olacağını adı gibi biliyordu ama yine de onu öylece yollayamazdı. O hazır değildi... Kendi de hazır değildi...

"Şehre mi gidiyorsun Marcus?"

Marcus Sadie'nin sorusunu başıyla onayladı. Onu çekecek halde değildi.

“İyi ben de seninle geleyim, işlerim vardı.”

Bir bu eksikti! Josephine’in varlığını yok sayarak arabanın ön koltuğuna doğru yürüyen Sadie’ye gelmemesini söylemesi gerekiyordu ama elinde valiziyle bekleyen Josephine’e baktığında içinde kabaran sahiplenici hisler onu tedirgin etti. Ayrıca, bir önceki gece hakkında konuşmamak için iyi de bir bahaneydi Sadie. Josephine’in ne düşüneceğini önemsememesi gerektiğini kendine tekrar ederken başıyla yeniden kadını onayladı.

“Atla bakalım.”

Arka koltukta oturan Josephine yol boyunca hiç konuşmadan dışarıyı izledi. Bir önceki gece hakkında hiç konuşmamışlardı ve konuşmalar bile Marcus’a ne demeliydi hiçbir fikri yoktu. Dikiz aynasından buluşan bakışlarında, Josephine onun da en az kendisi kadar huzursuz olduğunu görebiliyordu. Marcus’un sessizliğine haddinden fazla anlamlar yükleyip âşık bir sevgili gibi hassaslaştığının farkındaydı ama buna engel olamıyordu. Belki de konuşmak için doğru zaman değildi. Hakkı olmadığını biliyordu ama kırgındı. Sessizce, kendini kimsenin dokunamadığı kör bir noktaya kilitlediğini hayal etti ve Sadie’nin bitmek bilmeyen neşeli sesi dininceye kadar bir daha Marcus’a dönüp bakmadı.

“Geldik.” Marcus gazetecilere önlem olarak bir sokak aşağıya park etmişti. Hiç değilse girişte dikkat çekmeseler her halükarda yazılıp çizilecek dedikoduları biraz olsun azaltmış olurlar diye düşünmüştü.

“Tamam Marcus. Senin işin bittiğinde beni ararsın.” Sadie öpmek için Marcus’a doğru eğilirken Josephine kısa bir an için yan gözle, içi sızlayarak onlara baktı ve yüzünün ekşimesine engel olamayarak bakışlarını yeniden dışarıya çevirdi.

"Gerek yok Sadie. Geri dönmek için beni bekleme. İşimin ne zaman biteceği belli olmaz."

Sadie öfkeyle geri çekildi. Marcus onu öpmesine bile izin vermeden bakışlarını Josephine'e kilitlemiş, onun varlığının gereksizliğini yüzüne vurur gibi kendisini uzaklaştırmıştı.

"Ben birlikte döneriz sanıyordum."

"İşim var. Daha fazla oyalanacak mısın?" Sadie'nin lüzumsuz ısrarcı varlığı onu öfkeliendiriyor ve kolundan sürükleyip dışarı atma hissi uyandırıyor. Sadie hırsıyla inip kapıyı çarptığında birkaç saniye sessizce arabada otururlar.

"Hazır mısın Josephine?"

Değildi. Bacakları titriyor, ayakları geri geri gidiyordu. Kane ile karşılaşmak kadar Arthur ile olan son bağını kopartmak da onu korkutuyordu. Hepsinden de ötesi en çok korktuğu ona ait olanın ondan alınabilecek olma ihtimaliydi.

"Bana neden hep tam ismimle hitap ediyorsun?"

"Çünkü ismin bu; Josephine."

"Evet, ama genelde bana yakın olanlar Josie diyor."

"Sana yakın mıyım?" Yakın mıydı? Dün gece düşünecek olursa hem de fazlasıyla yakındı.

Josephine, yüzünün kızarmasına engel olmadığı için bakışlarını camın öbür tarafına çevirdi. "Birçok kişiden daha fazla olduğu kesin."

Bu defa boğazını temizleme sırası Marcus'undu. Genç kadının ima ettiği şeyin üzerinde durmayarak devam etti.

"Joséphine de Beauharnais, Napolyone'un en büyük aşkı. Tarih sayfalarının belki de Kleopatra'dan sonra gelen en büyük ve acımasız aşk hikâyesi."

"İsmimi babam koymuş. O bir tarih âşığıydı."

"Fedakâr bir kadındı."

"Fedakâr mı? Sırf imparatorluğa bir varis verebilmesi için âşık olduğun adamın bir başka kadınla evlenmesine göz yummak ve bir başkasının yatağını ısıttığını bile bile onu sevmeye devam etmek fedakârlık mı sence?"

"Değil mi?"

"Elbette değil! Olsa olsa ya büyük bir aptallık ya da çaresizliktir."

"Peki ya Napolyon'u gerçekten sevmeydiyse?" Marcus keskin bir kararlılıkla gerilmişti; "Ya sadece paçayı sıyırdığı ihtilal sonrası elde edecekleri için bir fırsat olarak gördüyse?" Hırçındı.

Josephine öylece ona bakakaldı. Verecek bir cevabı yoktu. Böyle mi görüyordu kendisini de? Tıklatılan camla her ikisi de irkilerek dışarıya baktı ve dudaklarından ortak bir isim döküldü.

"Alexander!" Şaşırmışlardı.

"İnmeyecek misiniz?"

"Ne işin var burada?"

"Üst sokak gazeteci kaynıyor ve onca adamın içinden ikinizin birlikte yürüyerek geçmesinin doğuracağı yeni bir skandalla işlerimizin gündeme gelmesinden hoşlanmayacağıma karar verdim."

"Alexander Romanov skandallardan mı korkuyor?"

"Gerçeği mi istiyorsun? Peki o halde, Heaven gelmezsem kendi geleceğini söyledi."

"Anlıyorum." Marcus geniş bir gülümseme ile alay edercesine Alexander'ı süzdü. "Karını seviyorum."

"Geri bas."

Marcus'un kahkahası yükseldiğinde Josephine derin bir nefes aldı. Yalnız değildi... Ama nasıl?

"Sizin nereden haberiniz oldu ki?"

“Ortaklık yapıyorsam ortaklarımın ne yaptığını bilmek isterim. Gerçi ilk defa ortaklık yapıyorum ama olsun.” Alexander kurnaz tebessümüyle Josephine’i süzerek ekledi; “Ayrıca farkındasındır ki Adrian hâlâ sana güvenmiyor Buzlar Kraliçesi.” Bu fazla dürüst bir açıklama olmuştu.

Josephine omuzlarını dikleştirerek yüz ifadesini donuklaştırdı ve içinde deli gibi çarpan kalbine susmasını emretti. O Buzlar Kraliçesi’ydi ve tek başına da ayakta durabilirdi. Arabadan süzülerek inerken ince topuklu ayak-kabıları yere sertçe çarpıp güç aldı. Binaya doğru kendinden emin adımlarla ilerlerken asil bir kuğu gibiydi.

“Söyle ortağına ben kartlarımı gerektiği kadar açık oynarım,” diyerek ardından gelen Alexander’ı iğnelerken sesini olabildiğince ifadesiz tuttu. Saçları sarı ipek bir örtü gibi omuzlarının ardından sallanıyor, omuzları dimdik, mağrur duruşunu sergiliyordu. “Ayrıca beğense de beğenmese de o hisseler benim ve emin ol öyle kalacaklar. O yüzden benimle iyi geçinmeye çalışın.”

Marcus sesini sadece Alexander’ın duyabileceği kadar alçak tutarak “İşte bu Buzlar Kraliçesi” diye mırıldandı ve Alexander Josephine’in kararlı adımlarla ilerleyişini gülümsemesini genişleterek bir süre izledikten sonra başıyla onayladı.

“Neden âşık olduğumu anlayabiliyorum dostum.”

Marcus itiraz edemedi Alexander çoktan Josephine’in adımlarını yakalamıştı bile.

“Evinize, arabanıza ve banka hesaplarınıza erişiminiz bir saat içerisinde açılacak Bayan Kensing. Bay Kensing’in şahsi hesaplarındaki nakit paralar üzerinde sözleşme-

niz kurallarınca bir hakkınız bulunmamakta ancak diğer yandan bahsi geçen araziler evlilik sözleşmenizin dışında kaldıkları için Bay Kensing'in yaptığı son satış ile Romanov-Valerian ortaklığına ilişkin olarak şahsınıza ait olan hisselerin devamı olup üzerinize devredilecek."

"Kahrolası fahişe!"

Fane, son bir saattir bağırmakta olduğu gibi öfkeyle bağıyordu. Yanında oturan Marcus ve ilk oturduğu andan beri bu adamın varlığını küçümsemediğini belli eden Alexander'ın sinirleri iyice gerilmişti. Alexander'ın yüzünden içinden geçirdikleri okunmasa da Marcus'un Fane'i yumruklamak için kendini zor tuttuğu belli oluyordu. Avukat daha önce iki kere daha Josephine'e hakaret etmesi karşılığında dava edilebileceğini söylemiş olmasına karşın Fane aldırış etmiyor, babasının ölmeden önce yaptığı son hamle karşısında öfkeyle tüm kinini kusuyordu. Diğer kardeşlerinin aksine, Marcus ya da Alexander'ın varlığı onu hiç etkilemiyormuş gibiydi. Ağzından köpükler saçarak küfürler savuruyor ve tüm bunlar için Josephine'i suçluyordu.

Arthur, emlak yatırımlarını ve yürüttüğü tüm işleri çocukları arasında pay ederken Fane'e sadece malikâneyi bırakmıştı. Banka hesaplarındaki nakit paranın tamamını arazi yatırımına çevirerek Alexander ile anlaşmış, evlilik sözleşmesinin dışında kalacak şekilde hepsini Josephine adına alınan hisselerin payına eklenecek şekilde ortaklığa yatırmıştı. Gelişinin aksine Alexander'ın bir görevi daha vardı; garantördü. Tüm mirasın olması gerektiği gibi okunup her şeyin yolunda halledilmesini sağlamak için oradaydı. Kim Romanov'a karşı hüküm verebilirdi ki? Buna cesaret edecek biri varsa Alexander Romanov onu bir böcek gibi ezerdi! Tıpkı soğuk duruşu altına gizlediği tiksintisini az sonra yansıtacağı gibi.

“Yeter!” Marcus tam da Fane’in Josephine’e savurduğu son hakaretle daha fazla dayanamayarak yerinden ani bir kararla hareket ederek avukatın dehşetle açılmış gözlerinin önünde Fane’i yakalamıştı ki Alexander’ın tok sesi otlada yankılandı.

Marcus sessizce sıkıldığı dişlerini gıcırdatarak gırtlığından yakalayıp havaya kaldırdığı Fane’i yere indirme zahmeti bile göstermeden, sadece yumruğunu Alexander’ın tutuşuyla bekletti. Kardeşleri tek kelime etmeye cesaret bile edememiş küçük farelerdi; ama bu böceği ezmeliydi.

“Yeter dedim Marcus!” Alexander sözünü ikilerken soğuk ama bir o kadar da keskindi. Kısıtıldığı gözlerinden ölüm saçılıyordu. Uzun bir erkek olmasına rağmen neredeyse Marcus’un yanağının hemen üzerine kadar geliyordu boyu. Marcus’a bu kadar yakın dururken korkusuzdu ve sözünün hükmünden emindi. “Geri çekil Marcus.” Son kelimeleri uysal bir ricaydı ama Fane’e kilitlenmiş bakışlarında tehdit vardı.

Marcus, güçlkle elini gevşetirken öfkeyle uğuldayan şuurunda yankılanan ses ona dostça kılavuzluk etti. “Burada, avukatın önünde bela istemeyiz, öyle değil mi Marcus? Geri çekil ve bana izin ver dostum.”

Alexander ricasını yinelemiş ama altındaki imayı gizlememişti. Marcus güçlkle geri çekilirken adeta duvara çivilediği Fane, sızlayan boğazını ovuşturarak ciğerlerinden sökülen nefesi geri doldurabilmek için ardı ardına öksürdü.

“Bunun hesabını vereceksin!” Çatallaşan sesinden çıkan hırıltıya Marcus karşılık veremedi Alexander bedeniyle araya girdi.

“Kapa çeneni Kensing!” Alexander’ın sabrının kalmadığı artık belli oluyordu. “Şimdi beni iyi dinle sersem. Bir

defa konuşacağım ve tekrarı olmayacak!" Boynunu iki yana bükerek çıtırdamasını sağladı.

Marcus, Josephine'e bakmamaya çabalayarak sıkılı avuçlarının içine öfkesini hapsetmeye uğraşıyordu. *'Buraya hiç gelmemeliydim,'* diye geçirdi içinden. İçeri girdiklerinden bu yana Buzlar Kraliçesi, Josephine'in içinde bir yerlere sinmiş ve başını kuma gömmüştü. Vazgeçmişlik içinde orada öylece oturmuş ve avukatı dinlemişti. Gözlerinde parıldayan sessiz yaşlar vardı ama tutmuştu. Fanne'in hakaretleriyle irkilse de tepki vermemişti. Alexander ile orada oturmuyor olsalar neredeyse her şeyi verip çekip gidebilirmiş gibi bir hali vardı. Mutsuzdu. Marcus Alexander'ın sesine odaklanmaya çalıştı.

"Zaten Josephine'in üzerine olan ev, araba ve nakit para için herhangi bir talepte bulunmaya kalkarsan Romanov Holding avukatlarını karşında bulursun ve inan bana benim avukatlarımı bu odada gördüğüne benzemez." Alaycı bir gülümseme ile avukata bir kaşını kaldırıp baktığında adam önündeki kâğıtlara eğildi. "Benimkiler kalıcı ve kesin çözümler bulmakta tecrübelidir." Gülümsemesi acımasızlaşmıştı.

"Gelelim arazilere ve hisseler... Ben iş adamıyım ve bu konuda unvanımı yumuşak oynayarak almadım. Kimilerine göre acımasızım, kimilerine göre şeytan; tartışılır bence..." Ortamla uyumsuz bir sakinlikle omzunu silkeledi, "ama net bir şey varsa; anlaşma anlaşmadır ve hiçbir anlaşmamdan dönmedim. Arthur ile bir anlaşma yaptık ve sözüm sözdür!" Acımasız gülümsemesi yerini öfkeli bir gerginliğe bırakırken kasılan çene kaslarını odadaki herkes görebiliyordu. Kelimeleri dişlerinin arasından tıslarcasına çıkartarak devam etti. "Şayet, bu anlaşmayı bozmaya kalkacak herhangi bir girişimde bulunmayı bir tarafa

birak, aklından dahi geçirecek olursan o zaman benimle yüzleşirsin ki emin ol gördüğün son yüz şeytanın yüzü olur.”

“Beni tehdit edemezsin!”

“Tehdit? Oh, bir yerde kendimi ifade edememişim.” Alexander tam arkasını dönecekken geri dönüp ince bir süzülüşle Fane’in üzerinde devleşti. Elleri cebinde, rahat tavrına tezat oluşturan bakışları, tehlikeli bir avcı gibi nereden çıkacağı belli olmayan bir dehşet saçıyordu. “Ben tehdit etmem, sadece uyarırım.” Ellerini ceplerinden çıkartıp Fane’in iki yakasını tutarak düzeltirmiş gibi yaparken yan gözle kardeşlerine baktı. “Bak, onları örnek al. Hiç sesleri çıkıyor mu? Onlar da duyduklarından mutlu olmadılar ama kâr zarar ilişkisini iyi kuruyorlar. Sahip olduklarını da kaybetmeyi istemiyorlar.” Marcus’a hafifçe göz kırparak başıyla Josephine’i işaret etti.

“Burada işimiz bitti beyler.” Avuçlarını hafifçe Fane’in omuzlarına vururken adamı geriye doğru sendeletti. “Bayan Kensing’in hesapları on beş dakika sonra çözülmüş olsun.” Rolex’ine bakarak “Süre başladı,” dedikten sonra arkasına bakmadan kapıdan dışarıya doğru yürümeye başladı. Geride kimseye söyleyecek bir şey bırakmamıştı.

Marcus, her ne kadar öfkesini dindiremediği için huzursuz olsa da bir tiyatro sahnesi izler gibi olan biteni izleyen Josephine’in kolundan hafifçe tutup ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Tam Fane’in önünden geçerek kapıya yönelmişlerdi ki Fane düşük bir sesle mırıldandı.

“Bu iş burada bitmedi!”

O halde bitecekti! Marcus dakikalardır tutabilmek için tüm iradesini kullandığı öfkesine daha fazla hâkim olamayıp aniden döndü ve sağ yumruğunu Fane’in cenazede kırdığı burnunun üzerine indirdi. Josephine’in görebildiği

tek şey fişkırcasına sığrayan kandı. Dün gece yaşadıkları hiçbir şeyi önemsemeden yataktan kaçarak yok olan adam, şimdi onun adına birini öldürmeye çalışıyordu. Belki de sadece onun için bir spordu bu.

"Lanet olsun, dur! Öldüreceksin!"

Marcus durmadı. Bir yumruk daha indirdi ve Fane'in gırtlığına yapıştı.

"Gebersin!"

"Tanrı'm! Dur lütfen..."

Fane arada onu dava edeceğini haykırıyordu ama daha ziyade ağlıyordu. Josephine omuzlarını dikleştirerek içinde yaşadığı bu aptal film karesinin saçma ağırlığından sıyrıldı ve iri adamın önüne geçerek Fane'e yöneldi. "Marcus'u dava edecek olursan ben de seni cinsel tacizden dava ederim. Bana yolladığın taciz mesajlarını hâlâ saklıyorum." Bir eliyle Marcus'u tutabilecekmiş gibi yakalamış, diğer elinin işaret parmağıyla Fane'in göğsünü iğrenç bir şeyi itekler gibi dürtmüştü. Marcus o an fark edemese de genç kadın ondan, onun öfkesinden korkmuyordu. "Gidelim buradan, derhal!" İşte Buzlar Kraliçesi nihayet saklandığı yerden ortaya çıkmıştı.

Dışarıya çıktıklarında Marcus hayranlıkla genç kadına baktı. "Bu kadar saattir neredeydin?"

"Bunu kim soruyor? Sabah yataktan kaçıp giden korkak mı?"

Genç kadın hızlı adımlarla Marcus'un yanından Alexander'a doğru geçip giderken dimdikti. Topuklarını olabildiğince yere çarparak takırdamalarına izin veriyor ve çıkan sestten her zamanki gibi güç alıyordu. Tanrı'ya şükürler olsun Arthur ölümüyle bile onunla olmuş, onu kollamıştı. Bir saat öncesine göre bakılacak olursa zengindi. Daha da önemlisi artık hisseleri ahnıp bir köşeye atılacak bir ortak da değildi.

Alexander'ın yanına vardığında minnetle ona baktı. Herkesin şeytan diye andığı bu adam ona bilerek ve isteyerek bir fırsat sunmuştu. "Teşekkürler Alexander."

"Ben işimi koruyordum."

"Beni de o işe dâhil ettiğin için minnettarım." Kim olursa olsun, herhangi birinin Alexander'a zorla bir şey yaptırabileceğini düşünmek sadece aptallık olurdu. O Arthur'a bu sözü isteyerek vermiş ve ona bu fırsatı her nedense sunmuştu.

Alexander kısa bir an durarak genç kadına baktı.

"Sanırım Heaven insanların içini okuma konusunda benden daha başarılı."

Marcus, bir önceki gece hakkında konuşmayı ne kadar görmezden gelirse gelsin bunu yapmak zorunda olduğunu hissediyordu ve lanet olsun ki o konuşmak yerine bu kadınla yeniden, defalarca daha sevişmek istiyordu! Maraton gibi geçen miras çarpışmasından sonra Josephine'in en üst kattaki terasa açılan dairesine gelmişlerdi. Binanın asansörü geniş olsa dahi, hislerinin gerilimi sağ olsun, Marcus'a her nedense daracık gözüküyordu.

Josephine, gözlerini şaşı yaparak nefesini sesli verdiğinde az kalsın dudaklarından bir inleme kaçıverecekti ki güçlüğüyle dişlerini sıkarak tuttu.

"Paparazzileri atlattık mı dersin?"

Marcus homurdanarak kendisine göre fazla çiçekli böcekli duran Josephine'in valizinin sapma asıldı.

"Sanırım atlattık. Resepsiyondaki adam güvenilir mi?"

"Arthur ona güvenilebileceğimi söylerdi."

Gene bir Arthur...

Marcus, sıkılan dişlerini gıcırdatırken valizin lanet olası bir yerlere takılan tekerini tek eliyle havalandırarak zemine vurdu.

"Dikkat et! Tekerleklerini kıracaksın."

"Öyle mi? O zaman elinde taşırsın."

"Çok komik."

"Ben komik bulmuştum."

Genç kadın bir an durdu. Evet, o da gergindi ama yine de üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi de hafiflemişti. Marcus'un huysuz haline bakınca ister istemez dudaklarından bir kıkırdama kaçtı.

"Gerçekten bunu yapacak mıyız?"

Sessizlik...

Aralarında duyulan tek ses Josephine'in kesik ve hızlı soluklarıydı. Birbirlerine öylesine yakın duruyorlardı ki bu Marcus'a sadece ona yapmayı arzulayacağı onlarca görüntüyü hatırlatıyordu. Başını ağır bir esnemeyle yana eğerek genç kadını süzdü. Yorgundu. Gözlerinin altına yerleşen koyu renk halkalar dün gece onu uyutmamış olmasından daha fazla anlamlar barındıran bir hüznün eseri idi. Alexander tüm işlemlerin tamamlamasını beklemek için onları kendi evine götürdüğünde Heaven'la bile sessizdi. Minik Angel'ı kucağına aldığı anda gözlerinde parıldaayan yaşları görmüştü Marcus, ama genç kadın onları hızla saklamayı başarabilmişti.

Küçük kız öylesine masum ve güzeldi ki Marcus onlara sahip olduğu için Alexander adına hem mutlu olmuştu hem de onu kıskanmıştı. Onlar beklenmeyecek kadar mutlu bir aileydiler, kendisinin hiç sahip olmadığı ve olamayacağı kadar... Karşısında gördüğü kadına bakarken içinde varlığını unuttuğu bir yer sızlamış, öfke olmaksızın bir acı hissetmişti. Josephine'in yanağına dökülen sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmak için tarifsiz bir istek

duyan parmaklarını avuçlarına batırmuş, onun küçücük bebeği uyutana kadar büyük bir itinayla göğsünde tutuşunu gözlerini alamadan izlemişti. Büyüleyiciydi. Ait olmadığı bir dünyadan gelen sihir gibiydi.

Şimdi karşısında duran kadına bakarken hâlâ içine dolun o tarifsiz acının etkisindeydi. Sessizlik asansörün yükselme hışırtısı altında sürerken anlık bir refleks gibi elini kaldırarak genç kadının yüzüne düşen saçları kulağının arkasına sıkıştırdı ve parmaklarını geri çekemedi. Teni, kadının pürüzsüz tenine değiyor, her salisesinde ânın tadını çıkartırcasına oyalanmaktan vazgeçmiyordu. Kulağının arkasından parmaklarını çenesine doğru kaydırdığında Josephine nefesini içine hapsetti. Kalbi kulaklarında uğuldayarak deli gibi çarpıyor, titreyen ellerini gizleyebilmek için yumruk yapıyordu. Geniş omuzlarıyla asansörü kaplayan Marcus eğilerek dudaklarını Josephine'in ateş kırmızısı parlayan dudaklarına değdirecekken asansör durdu ve kapı açıldı.

"Önden ben çıkayım."

"Tamam."

Marcus zamandan çaldıkları bu ânın kaybolmasına içinden küfretse de böylesinin daha doğru olduğunu biliyordu. Boğazını temizleyerek asansörden çıktı. Bu şey her ne ise ona sorun getirirdi ve sorun istemiyordu. Etrafa bakıp kimsenin olmadığına kanaat getirdikten sonra tuttuğu asansör kapısının önünden hafifçe yana kayarak Josephine'in geçmesi için alan açarken "Çıkabilirsin," dedi.

"Alexander'ın gönderdiği adamlar temiz olduğunu söylemişti."

"Olsun, o Fane denen pisliğin de gelmediğinden emin olduk." *Ama gelmeyeceğinden değil!* Bu fikir Marcus'u dayanılmaz şekilde rahatsız ediyordu.

“Evet, olduk.” Genç kadın dairesinin önüne geldiğinde anahtarını olabildiğince yavaş kapıya takıp çevirdi. Hâlâ Marcus’un ona hissettirdiklerinin etkisindeydi fakat sona gelmişlerdi. Kapıyı açacak, içeriye girip onun gidişini izlerken aralarında hiç konuşulmamışlarla olan bitene bir örtü örteceklerdi. Kim bilir daha sonra karşılaştıklarında Marcus yaşadıkları çekime dair belki de hiçbir şey hissetmeyecekti. Ona âşık falan değildi tabii ki de ve önünde devam edeceği yepyeni bir yol açılmıştı, ancak o bütün bu çekimi ve yalnızlığı düşündükçe kalbinin kırılmasına engel olamıyordu. Bir anda artan sessizlik tüm hücrelerinin gerilmesine sebep oldu.

“Evindesin artık.”

Ağrıyan şakaklarını sıkma arzusuna engel olarak gözlerini kısıtı ve son klik sesiyle kapısı açılırken başıyla onayladı. Kapı ardına kadar açılmış, karanlık yolun bitimine geldiğini hatırlatırcasına Josephine’in girmesini bekliyordu. İçini saran telaşı geçiştirerek el yordamıyla girişteki ışığın düğmesine bastı ve kırgınlığını görmezden gelerek Marcus’a döndü. Ne demeliydi?

“Teşekkür ederim. Her şey için...”

“Önemli değil. Keyifliydi.” Siktir! Ne saçmalıyordu? Keyifli demek de nereden çıkmıştı şimdi koca bir ahmak gibi! “Yani, sorun değildi...” Lanet olsun, bir de ‘*tekrarlayalım arada*’ desindi de tamamen rezil etseydi kendini!

Josephine içeriye geçerek kapıya tutunduğunda eşikten geri adım atamadı. Neyi bekliyordu? İçeriye davet edilmesi için hiçbir sebep yoktu ve zaten bu en iyi ihtimalle hiç uygun olmazdı ama gitmek istemiyordu. Kapının kapanmasına hazır değildi. Ellerini nereye koyacağını bilemeyerek yandaki duvara, başının hemen üzerine bir kolunu dayadı.

“Ben gideyim... O zaman... Görüşürüz...”

Josephine gözlerini kaçırdı. Önce bir şey söylemeye karar verip sonra vazgeçmiş gibi ağzını açıp kapattıktan sonra ağzının içinden mırıldandı.

“Tamam, görüşürüz.”

“Ne zaman?” *Hay ben böyle işin!*

Josephine’in bakışları bir anda kalkarak Marcus’un telaşlı ifadesiyle buluştu. Huzursuzca dudaklarından onu dinlemeden fırlayan kelimelere küfrediyordu için için.

“Anlamadım?”

“Demek istediğim, ne zaman ihtiyacın olursa arayabilirsin.” *Hı hı, tabii...* “Her şey yolunda görüldüğüne göre ben gideyim.”

Josephine, çıkarttığı anlamsız bir sesle onayladıktan sonra boğazını temizleyerek konuşmaya çalıştı. Beyni durmuş gibiydi ve mutsuz bir yorgunluk adeta tüm kirpiklerinde asılıyordu.

“Tamam, aklımda tutacağım. Dikkatli git, yolun uzun.”

“Evet, Sadie’yi de aramam gerek.”

“Evet, onu unuttun.”

“Hım, evet. Gideyim o zaman.”

“Tamam. Görüşmek üzere... Şirkette yani...”

“Evet, şirkette...”

Bu gereksiz âni daha ne kadar uzatabilirlerdi? Marcus arkasını dönüp gittiğinde bir daha asla Buzlar Kraliçesi’nin gerisindeki o kadını göremeyecekmiş gibi hissediyordu. Oysa o kadının bütün bu mücadelelerden uzakta, ilgilenilmeye ihtiyacı vardı. Bunu yapacak kişi o değildi. Marcus kendine gitmesini söyleyerek eliyle kısa bir selam verdikten sonra telaşla daha başka şeyler yapmaktan korkarak parmaklarını ceplerine sıkıştırdı. Gerisin geri asansöre yönelmişti.

Bakma, bakma, arkana dönüp bakma...

"Marcus!"

İsmini duyar duymaz Marcus son sürat dönerek Josephine'e baktı ve az önce kat ettiği mesafeyi neredeyse tek bir adımda geri kapattı.

"Efendim?"

"Şey, kahve? İçer misin?"

"Kahve?"

"Evet, şey... Ben... Sana doğru düzgün teşekkür edemedim." Josephine ne diyeceğini toparlayabilmek için durdu ve derin bir nefes aldı. Saçmalıyordu. Marcus'un kapıdaki tuhaflığını başka ahmak şeylere yoramazdı. Sadece her ikisi de yorgunlardı. Diğer taraftan bu yorgunlukla Marcus'u çiftliğin yoluna göndermek de uygun olmazdı, öyle değil mi? Önünde kavuşturduğu ellerini sıkarak ovuşturdu. Bir kahve, sadece tek bir kahve ve sonra gitmesine sessiz kalacaktı.

Adam bahanelerini yüzünden okuyabilecekmiş gibi bakışlarını şuursuzca başka yerlere kaçırdı. Net olan bir şey varsa gittiğini görmek ona acı veriyordu ve buna hazır hissetmiyordu. "Yani, şey... Kahve?"

Marcus gitmemek için bu teklifi bekliyormuş gibi bir rahatlama hissederek kelimelerin devamını beklemeden kendini açık kapıdan içeriye attı.

"Evet, bu saatte yola çıkmadan bir kahve içsem fena olmayacak." Saat gece yarısını geçmişti bile.

İçerisi sevimli sayılacak kadar küçüktü. Basit yaşama alışık Marcus için fazlasıyla tanıdık geliyordu. Sadece onun aşına olduğundan biraz daha fazla kadınsıydı içerisi. Minik çerçevelerde asılmış onlarca fotoğraf vardı duvarlarda. Marcus bir elini cebinden çıkartarak dik omuzlarını geriye attı ve "Bunları sen mi çektin?" diye sordu.

Josephine içeride hızlı hareket ediyordu. Her şeyin yerini ezbere bilirmişçesine valizini içerideki bir odaya itekleyerek önu açık mutfağa yönelirken ayakkabılarını ayağından attı. "Evet, Arthur'un bana yirminci yaş hediyesi bir Canon Eos 5D'di. Her zaman bir hobim olması için beni cesaretlendirmiştir."

'Sağ ol Arthur, umarım mezarında dik duruyorsundur' diye içinden homurdandı Marcus. Elini attığı her şeyin altından çıkan ölü bir adam! Tanrı aşkına bu nereye kadar devam edecekti? Hayır, o öfkeli bir adam değildi, evren ona öfke oyunu oynuyordu sadece!

Josephine, kahve makinesinin tuşuna basarken içeride dolanan Marcus'u işitememişti.

"Efendim? Bir şey mi dedin?"

"Yok bir şey. Fotoğraflar konusunda yeteneklisin."

Josephine elinde bir kâse zencefilli kurabiye ile Marcus'a yaklaşırken camın önündeki geniş kanepenin yanından duran bir fotoğrafın önünde durdu.

"En çok bunu seviyorum."

Marcus yanına yaklaştığında kucagında minik bir bebeği tutan anneden ziyade Josephine'i izliyordu. Genç kadının gözleri akmayan yaşlarla parıldarken dudaklarında tuhaf bir tebessüm vardı. Karnına dayadığı kâseyi öyle sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri beyazlamıştı. Yutkundüğünde boğazı hafifçe oynadı ve dudakları soluk alabilmek için yavaşça aralandı. Marcus onun yüzündeki bu hissi günün daha erken saatlerinde minik Angel'ı kucagina aldığında da görmüştü. Sarsıcıydı. O ânı yeniden yaşıyor gibiydi genç kadın.

"Bu fotoğrafı New York'ta çektim. Arthur'un tedavisi için bir doktoru görmeye gitmiştik." Bir elini yavaşça kaldırarak kareye dokundu ve yüzüne yayılan buruk tebessümü engelleyemedi.

"Otelin önündeki durağın orada duruyorlardı." Marcus, Josephine sözlerine devam ederken ister istemez kırılganlarından kaçan bir damla yaşa dokunmamak için kendine güçlükle hâkim oldu. "Açlardı ve üşüyorlardı ama kadın onu kendi ısıyla ısıtabilecekmiş gibi kucaklamıştı. Bebeğine çok güzel bir şarkı mırıldanıyordu. Onu görme-liydin..."

Aniden bakışlarını Marcus'a döndürerek telaşlı bir hareketle akan yaşın bıraktığı izi silerken gülümsemeye çalıştı, "Nasıl sevgiyle bakıyordu." Sustu... Sonra gözle-rine yayılan acıyı gizlemek istercesine bakışlarını yeniden Marcus'tan kaçırdı. Adam, dokunmaması gereken bir va-zoya dokunmuş gibi öylece duruyor ve konuşmasının mı susmasının mı daha doğru olduğuna karar veremeden onu izliyordu. Orada özlem vardı...

"O bebeği almak istedim, benim olmasını istedim. Ama ondan vazgeçemedi. Göğsüne daha da sıkı bastırdı. Benim annem beni kendine rakip görüp sokağa atarken o bebeği-ni bütün o imkânsızlıkların içinde göğsüne bastı."

Marcus, şimdi bu genç kadının neden Buzlar Kraliçesi olmaya ihtiyaç duyduğunu anlayabiliyordu. Onun nasıl hasarlı olduğunu, gizlenmediği duvarların ardında göre-biliyordu.

Kendini toparlayarak tek eliyle yanaklarını silerken kâ-seyi Marcus'un eline tutuşturdu ve "Kurabiye ister misin? Bayatlamışlar ama idare ederler..." diyerek telaşla gerisin geri mutfağa yöneldi. Fazla ileri gitmişti. Bütün günün ağırlığından olsa gerek, hiç kimseyle paylaşmadığı bu ânu Marcus ile paylaşmaya ihtiyaç duymuştu. Belki de geç-mişinde onu en çok acıtan anlardan biriydi. Her nedense Marcus'un yanında o kadar da acıtmadığını fark ederek afalladı.

Marcus gitmesine izin vermek yerine tek hamlede uzarak elinden tutuğu genç kadını kendine doğru çekti ve kafası karışmış bakışların arasında ani bir tepkiyle aralanmış dudaklarının üzerini kendi sert dudaklarıyla örttü. Josephine itiraz edemedi. Çözemediği şeylerin üzerine yenilerinin eklendiği bir gün daha geride kalmıştı ve bu dokunuşa deliler gibi ihtiyaç duyuyordu. Marcus'a kızmalıydı ama yapamıyordu. Kendini hafifçe geri çekmek istese de Marcus onu bırakmadı.

"Bu sabah..." Marcus hafifçe dudaklarını ayırsa da gereilemedi, "Ben ne demem gerektiğini bilmiyordum... Ne beklediğini, ne beklemem gerektiğini bilemedim." Öyle yakın duruyorlardı ki konuşurken, onları ayıran tek şey adamın iri elinde olduğundan çok daha küçük gözükten kurabiye kâsesiydi. Bir eli Josephine'i tutmayı bırakmamıştı. Reddedilmekle aşağılanmak arasında uçuşan panik dalgası bu defa Marcus'un içini kapladı.

"Bu aşk değıl biliyorum..." Alexander'ın yaşadıklarını görene kadar aşkın varlığına bile inanmıyordu ki... Üstelik Alexander yetmemiş bir de Adrian çıkmıştı ortaya. O sadece saygıya inanırdı ve bu kadına saygı duyuyordu.

Josephine, adamın alnına değıen alrundan başını hafifçe kaldırarak sıcaklığıyla içini ısıtan sert dudaklara bir öpücük kondurdu. "Bir şey bekleme... Ben beklemiyorum..."

Hafifçe boğazını temizleyerek genç kadına "Ben sana saygı duyuyorum," dediğinde Josephine kaşlarını kaldırarak kalbindeki buruklukla gülümsedi.

"Ben de sana saygı duyuyorum."

"Tamam, o zaman sorun yok?" Bu yeterliydi, değıl mi? O halde neden eksikmiş gibi geliyordu?

"Yok..." Josephine hiç tereddüt bile etmemişti soruyu cevaplarırken.

"Biz birbirimize saygı duyuyoruz."

"Evet, biz saygı duyuyoruz. Ve elbette hiçbir şeyin bunu değiştirmesine izin veremeyiz." Seksin? Seks bunu değiştirir miydi? Hayır, bunu düşünmek hiç de saygın değildi ve o saygın bir kadındı tabii ki de!

Marcus bir kez daha boğazını temizlerken Josephine'in önünde oyalandığını fark edememişti bile. Çünkü fazlasıyla içinden yükselen arzuyu bastırmakla uğraşıyordu. Genç kadın için nasıl istekli olduğunu belli edemezdi. Kahve makinesinin sinyaliyle Josephine hızla arkasını dönmeye çalışırken ayakları birbirine dolandı.

"Ben kahveyi koyayım."

"Evet, evet tabii... Kahve..."

"Kâse!"

"Kurabiye..." Kelimeler de her ikisinin elleri ve ayakları gibi birbirine dolandı. Kurabiye kâsesi bir Marcus'un bir Josephine'in elinde yer değiştirken yüzlerinde zoraki tebessümleriyle saklamaya çalıştıkları bir telaş vardı. Bu telaş arzusunun telaşından başka bir şey değildi.

"Ben alayım..." Marcus kâseyi almaya çalışırken Josephine aniden elinden düşürdü ve yere saçılan kurabiyelere aldırmadan adamın boynuna kollarını doladı. Öpüşüyorlardı. Bu defa çok daha ateşli ve vazgeçilmez bir öpüşmeydi bu. Marcus bir ateşse Josephine de sadece üzerine dökülen benzin olabilirdi, başka yolu yoktu.

Bu hızlı ve sertti! Marcus'un dili Josephine'in damağında sert bir yol çizdikten sonra dişleri dudaklarını hapsetti. Açlıktı, ihtiyaçtı, ihtirastı ama en doğrusu vazgeçilmezlikti. Çenesini, çenesinin bitimindeki kemiğin çıkıntısını öpüyor, kokusunu ezberlemeye çalışıyordu. Avuçları genç kadının kalçalarını kavradığında ani bir hamleyle onu havaya kaldırdı ve kadın iki bacağıyla beline doladı.

Josephine aklına hücum eden tüm düşünceleri bastırırken hissettiği tek şey bacaklarının arasındaki istekli kasılmaydı. Tanrı yardımcısı olsun; onu içinde istiyordu, hem de bir değil, birçok defa!

"Bunu yapmamalıyız." Son bir uyarı çanı gibi soluk soluğa mırıldandı Josephine. Durmasından deliler gibi korksa da sonrasının getireceği şeylerden de bir o kadar korkuyordu çünkü ona... Çünkü ona... *Düşünme!*

"Tanrı'm evet..."

Marcus'un sesi boğuk ve hırıltılı geliyordu ama durmadı. Bir eli genç kadının gömleğinin altından tenini avuçlarken diğer eli ona sarılı bacaklarının altından geçmiş, kalçalarını kavırıyor, ona daha da yakın olabilirmiş gibi kendine çekiyordu. Yuvarlandıkları kanepede Josephine, kelimelerinin aksine, Marcus'u kavrayışını bir an olsun gevşetmeden, parmaklarını omuzlarına gömdü. Gömleği kafasının üzerinden sıyrılırken tenine değen soğukluğu Marcus dudakları ile örtüyor, üşümesine izin vermiyordu. Genç kadının büyük bir ihtiyacın ıstıرابıyla inleyerek kendini daha da ona bastırırken Marcus boğuk bir inilti kopardı.

"Seni istiyorum Josephine... Oh... Lanet olsun, seni cehennem gibi istiyorum!"

Marcus boğuluyordu. İhtiyacının şiddetiyle sarsılıyor, parmaklarını kadının teninde gezdirerek avuçlarını bastırıyordu. Onu hissetmek, tenini teninde hapsedmek istiyordu. İçinde gizlenen bir yerler ona benim demek, kendi adından başka her şeyi unutturmak istiyordu. Ondan geriye bir harabe bırakabilecek olmanın kuvvetli ihtimalini görmezden gelerek ona ebediyen sahip olmayı arzuluyordu.

Arnesi de diğer kadınlara bakarken sahip olamadıkları için onun gibi ağlamış mıydı? '*Kahretsin!*' diye mırıldan-

dı... Ona saygı duymak istemiyordu! Ona saygı duymaktan fazlasını yapmak istiyordu! "Seni bırakmam gerek... Gitmem gerek..." Kalçalarını sertçe Josephine'e bastırırken hırıltılı, boğuk sesiyle düzgün bir cümle kurabilmek için büyük bir mücadele verdi.

Kelimeler Marcus'un dudaklarından dökülür dökülmez Josephine'in içinden bir isyan çılgığı koparak tutku-lu, küçük bir inleme ile yankılandı. Evet, gitmesi gerekirdi, ama istemiyordu! Gerisi umurunda bile değildi o an. "Ama gidemem Josephine... Bırakmam..." İsyan Marcus'un sözlerinin devamıyla rahatlamaya dönüştü. Aralarındaki o bir anlık boşluk da gerisin geri kapanmıştı.

Josephine sadece "Gitme" diye fısıldayabilmişti. Tutkuyla yeniden adamı öperken titreyen elleriyle pantolonunu açmaya çalıştı. Ona ihtiyacı vardı, hemen şimdi, o anda, içinde, en derininde ona deli gibi sızlayan bir ihtiyaç duyuyordu.

"Canın acıyabilir... Dün olanların üzerinden fazla geçmedi."

"Hiç sanmıyorum..." Bedeni Marcus için öylesine hazır- zırdı ki bir önceki gece bile canı fazla acımamıştı. Bunu söylemek için utansa da söylemeye karar verdi. "Dün gece de fazla acımamıştı. Çok güzeldi." Yüzünü kaplayan pembeliği gizleyebilmek için başını önüne eğdiğinde Marcus parmaklarıyla çenesini yakalayıp yukarı kaldırdı. Dudaklarında, utancına inat, önleyemediği, yaramaz bir tebesüm vardı. Onu neyin beklediğini bilen bedeninde teni-ni hafif bir ıslaklık kaplamıştı. Bacaklarının arası kasıldı. Onun varlığını hissederken böyle bile boşalabilirdi ve bu arsız düşünce yüzünden okunuyordu.

Marcus belki de ilk defa okşanan gururuyla mutluydu. Ona daha önce kimse böyle bakmamıştı ve o daha önce

kimseden böylesine saklanmadan kendini rahat hissetmemiştir. Tüm bu olan bitende fazla tecrübeli sayılmasa da Josephine'e her şeyi verebilmeyi istedi. Dudakları önce alına oradan da büyümlü bir merasim gibi boynuna doğru kayarken parmakları aceleci ve telaşlı hareketlerle bir an önce ait olmayı istediği mabede yöneldi. Orada olmalı, o mabede taht kurmalıydı. Sessizce genç kadını yere çekerken kendi ihtiyacının yansıması gibi Josephine mırıldandı; "Seni istiyorum Marcus... İçimde istiyorum." Bu işleri karıştırıracaktı, hem de çok fazla.

Marcus, Josephine'i ani bir hareketle çevirerek kıya-fetlerden kurtuldu ve sırtını kendine dayadığında genç kadın tüm kıvrımlarıyla, ince, yumuşak kadife gibi geniş bedenine dayandı. Marcus'un göğsünü kaplayan seyrek tüyler Josephine'in sırtını gıcıklayarak kaşıklarını daha da çok ona bastırmasına sebep oluyordu. "Bunu denemek ister misin?"

"Evet..." İsterdi... Her şeyi... Hepsini Marcus'la denemek isterdi. Kendini bir sunakta sunduğu bu vahşi savaşçıya hayır diyebilecek gücü bulamıyordu kendinde.

Ve gitgide artan beklentisini karşılayan o an geldi. Marcus genç kadını hafifçe öne eğerek kanepeye yasladı. İstekle nabız gibi tepen erkekliği sabah kaçarcasına kalktığı yatak için onu cezalandırıyordu. Gün boyunca aklından atamadığı o naif nemliliğe milim milim gömülürken derinden, hem de çok derinden inledi. İniltileri birbirine karıştırıyor, her solukta daha fazlası için yalvarmaya dönüşüyordu. Islaktı. Onun için ıslanmıştı. Josephine'in dar kadınlığı umulmayacak kadar onun için var edilmiş gibiydi ve genç kadın onu tüm gücüyle içine hapsederek geriye doğru kasıldı.

"Canın mı acıdı?" Marcus telaşlıydı. Babası gibi bir

hayvan olmaktan, genç kadına hoyratça zarar vermekten korkuyordu. O babası değildi... Olmazdı... Olmamalıydı...

"Hayır... Marcus, bu çok güzel..." İsminin dudaklarından dökülüğü gizli bir ibadetti Marcus için. Josephine kalçalarını öne eğilerek daha da gözlerine sunduğunda hareketlerini tatminsiz bir hızla arttırdı.

Her bir darbeye 'kraliçem' diye fısıldıyordu kulağına. Büyülü dünyasına ayak bastığı, aşkla kutsanmış isminden de fazlasını vadeden bir masalcıydı o.

Daha hızlı, daha sert, bir eli Josephine'in göğüslerini sıkıştırarak avucunda ezerken "Çok güzelsin Josephine, mükemmelsin," diye inledi ve diğer eli uzanıp genç kadının kadınlığındaki o çekici noktayı buldu. Zevki daha çok uzatmak için her şeyi yapardı ama şu an değil. O an daha fazla dayanamayacağını hissediyordu. Kadının merkezindeki o noktayı hızla okşarken boğazından hayvani bir inilti döküldü.

"Benim için gel Kraliçe."

"Ben... Oh..."

"Evet kraliçem, böyle... Bağır..."

Zevk çığlıkları her ikisini de kapladığında Marcus'un aklında ne babasına duyduğu öfke, ne de başka bir şey vardı. Kolları arasında Josephine'in eriyerek koltuğa doğru sendeleyerek bedenini kendi bedeniyle örttüğünde, tek aklında olan ait olduğu yerde olmanın verdiği huzurdu. Josephine büyük bir kambur gibi taşıdığı öfkesini ondan alıyordu. Öfkesi olmazsa yerine ne koyacaktı? "Bu çılgınlık," dedi Marcus.

"Evet, bu bir çılgınlık," diye yanıtladı Josephine başını Marcus'un omzuna yavaşça sürterken ve geriye doğru kucağına çekilirken. "Seninle bir anlaşma yapalım," diye ekledi.

“Nasıl bir anlaşma?”

“Görünen o ki bu şeye,” bir isim koyamadı ve eliyle çıplak bedenlerini işaret etti, “bir son veremeyeceğiz. O halde bunun işimizi etkilemesine izin veremeyiz.”

“Evet, veremeyiz. Tabii bir anlam da yükleyemeyiz.” Marcus gerilmişti. Sözlerinin yaratacağı etkiyi düşünmek-sizin sarf etti ve Josephine içinde beliren sızıyla puslanan bakışlarını görmemesi için yüzünü çevirdi. Her ne yaşıyorlarsa ona yabancıydı ve anlayana kadar kaybetmek istemiyordu. Bu yüzden onu onayladı.

“Elbette yükleyemeyiz. Bunu da bir ortaklık gibi görelim.”

“Ortaklık?”

“Evet, bu şeyde de... Şeyde işte, ortağız.”

Marcus, kalkan tek kaşıyla bir süre genç kadına ve kucağında ona bakmıyormuş gibi durmaya çalışan gergin tavırlarına baktıktan sonra kollarını omuzlarının etrafında doladı. Kendi bedenine yaslayarak başının göğsünde kaybolmasına izin verirken kelimelerin üzerine basarak beklenti dolu sessizliği sonlandırdı.

“Kabul. Ortağız Kraliçe, ama tek bir şartla; ne zaman, nerede istersem benimsin.” Son kelimeyi söylediğinden fazlasını ifade edermişçesine vurguladı. “Ayrıca korunmadık, bu iki etti.”

Josephine telaşlı bir şekilde Marcus’un ima ettiği şeyi algılayarak elini karnının üzerine koydu. “Hamile kalacağımı zannetmiyorum. Kanamam yeni bitti.” Marcus kaşlarını çatırsa da çenesini genç kadının başına dayayarak onu daha da sıkı kendine çekti. “Tamam, ama herhangi bir şey olursa bundan haberdar olacağım ve bundan sonra daha dikkatli olacağız.”

“Kabul.”

Marcus genç kadını kucağından bırakmadan kendisiyle birlikte kanepeye çekerken dizlerine yapışmış kurabiye parçalarını silkelediğinde Josephine gözlerine dolan yaşları gizleyebilmek için avuçlarını yüzüne bastırdı. Artık ortaklardı, hem de her şeye. Oysa yine de, Josephine elleri boş hissediyordu. İtiraf etmek istemese de asla sahip olamayacağı bir hayale âşık olmak gibiydi Marcus'a âşık olmak ve o oluvermişti.

Sessizliğini bozmadan Marcus'un koluna yerleşti ve kenardaki battaniyeyle onu kucağında sarmalayan bu adama olan aşkını inkâr etmeye çabaladı. Ama... Olmadı...

Âşıktı... İlk defa...

Caro Emerald - *A Night Like This*

Bölüm 8

KELİMELER

"Gitmem gerek..."

Sabahın ilk ışıkları şehri aydınlatırken Marcus derin bir iç çekti. Saatlerdir kucağındaki genç kadını izliyordu.

"Bu kadar erken mi?"

"Çiftlikteki işleri halletmem gerek. Dün şehirde çok kaldım."

Josephine doğruldu ve Marcus'un gömleğiyle içeride dolanmaya başladı. Marcus gitmeliydi ama istemiyordu. Kollarının arasında tuttuğu bu hazine içini ısıtan ve onu kınamayan bir mucize gibiydi. Öyle bir mucize ki çok daha fazlasını hak eden ve asla uğrunda yeterli olmayacağı...

Ona bakmamaya çalışarak pantolonuna uzandı.

"Şehirde rahat değilsin, değil mi?"

"Şehir benim için fazla mükemmel ve gürültülü."

"Üniversitedeyken de mi?"

Josephine merakla kaşlarını kaldırmış bir yandan Marcus'u inceliyor, bir yandan da eline aldığı fotoğraf makinesiyle oynuyordu. Dar kot pantolonunun üzerinde açıkta kalmış çıplak bronz teni muhteşemliğin cazibeyle harmanlanmış haliyken, karşısında duran adamın mükemmeliyetten kaçıyor oluşu fazlasıyla ironikti.

"Her zaman... Küçük bir çocukken kimi zaman annemle şehre inerdik. O zamanlar eğlenceliydi. Çok sık olmasa da annem beni getirmeye çalışırdı. Babamın kontrolünde olmadığımız bir kaçış gibiydi."

Gözlerindeki özlemi görebiliyordu ve deklanşöre basmak için adeta parmaklarının ucu karıncalanıyordu. Annesi karşısındaymışçasına tebessüm ettiği bu ânı ölümsüzleştirmek, parmaklarıyla o dudaklardaki özlem dolu acıya dokunmak istedi, ama o Buzlar Kraliçesi'ydi ve bunların onun için bir anlam ifade etmemesi gerekirdi.

Marcus'un yüzündeki tebessüm solarken yerini kaplayan keskin, çatık kaşlar benliğinin karanlık yanı gibi gerginliğini geri taşıdı.

"Sonraları ben gelmek istemedim."

"Neden?"

Yüzünü işaret ederek; "Dikkat çekiyordum..." dedi. "Ve şehir annemi hatırlatıyordu."

Daha fazla bir şey söylemesine gerek var mıydı?

"Annene ne oldu?"

Marcus öfkeli bakışlarını Josephine'e yöneltip birkaç dakika durduktan sonra bir şey öfkesine engel oluyor-muşçasına başını iki yana sallayarak cama yöneldi.

"Felç oldu."

"Neden?"

'Neden? Çünkü ben yanında değildim. Çünkü babam annemi merdivenlerden aşağı itti. Çünkü ben yanına gittiğimde artık çok geçti. Çünkü ben annemi kurtarmak yerine öfkeme yenilip babama saldırmakla meşguldüm. Çünkü babam yüzümü...'

Marcus'un zihni susmuyordu. Ardı ardına hafızasında canlanan anılar onu huzursuzca suçluyor, 'Sen busun!' diye bağırıyordu. O kâbuslarını sadece geceleri görmüyor, her gün, her an yüzünde taşıyordu. Çünkü o babasının oğluydu ve bu onun özeliydi, öyle de kalmalıydı!

"Bu seni hiç ama hiç ilgilendirmez!"

Sesi öyle keskindi ki Josephine'in yerinde başka biri olsa korkuyla titrerdi. Oysa Josephine, bunun yerine omuzlarını dikleştirerek tek kaşını kaldırdı ve yukarıdan aşağıya Marcus'u süzdü.

"Öfkelendin, bunun sebebi baban mı?"

Marcus kulaklarının uğuldadığını duyabiliyordu. Çünkü evin içinde, aralarındaki mesafe birden yok oldu. Tüm kasları kabarmış, geniş omuzları bir kavganın tam ortasında gibi geri itilmişti.

"Beni iyi dinle Buzlar Kraliçesi! Haddinden fazlasını benden bekleme ve haddinden fazlasını alabileceğini sakın umma! Aramızdaki sadece bir seks ortaklığı! Duygular bunun bir parçası değil, anlıyor musun?"

Kenetlenmiş dişlerinin arasından tıslama gibi çıkan kelimeler can acıtıcıydı. İçinde bulunduğu tek kavganın kendisiyle olan olduğunu fark edemeyecek kadar Josephine'e yönelmişti. Josephine ise kelimeler tokat gibi yüzüne çarparken sakince durdu ve sadece Marcus'u izledi. Yaralı bir hayvan gibiydi. Kendi içinde adım adım yükselen çaresizlik hissini baskılayarak bilindik, o çok doğal gelen ve artık kendi ruhunun bir parçası olan korunaklı duruşunu takındı. Anlıyordu, duygular bu şeyin bir parçası değildi ve o da olmalarına izin veremezdi.

"Arthur hep derdi ki; etrafa öfkeli insanlar esas kendilerine kızgındırlar."

"Arthur öyle derdi demek!"

Arthur, Marcus için neredeyse bir tetikleme düğmesiydi. Hızla aralarındaki mesafeyi kapatarak Josephine'i kollarından yakaladı. "Ne kadar mükemmel ve bilge bir adam, değil mi? Eşsiz erkeğin! Ölüler diyarında eminim senin hasretinle cehennemde yanıyordur!"

Nefesi nefesine karışırken Marcus saldırıyor; Josephine’se tüm paniğine rağmen geri adım atmayacağını göstererek, bedeli her ne olursa olsun ödemeye hazır, meydan okuyordu.

“Oh, evet. Fazlasıyla bilge ve mükemmel bir erkekti. Hatta ne var biliyor musun? Arthur öylesine mükemmel bir erkekti ki senin nasıl taş kafalı bir sersem olduğunu hasta yatağından bile görebilmiştir belki de!”

“Öyle mi? O halde sevgili Arthur’unu dinlemelisin Buzlar Kraliçesi. Her erkek senin aşık atabileceğin oyun alanına dâhil değildir belki de, ne dersin? Söylesene Arthurcuğun seni o pislik ile yüz yüze bırakıp nalları dikmeden önce, bu hisseleri alırken, bedeninin ihtiyaçlarına da hâkim olamayacağını görmüş müdür? Senin de zayıf ya-nın bu mu?”

Evet, buydu! Ama bunu ona söyleyemezdik...

“Kendini bu kadar önemseme Bay Münzevi. Senin mağarandan çıkmadığın günlerde kadınlar çağ atladı. O dayanılmaz caziben sadece yatakta geçer ve işin gerçeği her defasında o caziben de azalacak.”

Kelimeler derin bir sessizliğin içinde çınladığında, Marcus ateşe değmiş gibi Josephine’den ellerini çekerek dairenin kapısına yöneldi. Öfkeyle hırlıyordu.

“Göreceğiz bakalım Buzlar Kraliçesi, azalan benim cazibem mi senin bu tepeden bakan gururun mu olacak!”

Meydan okumanın ardından kapının gümleyerek kapanmasıyla Josephine, dakikalardır tuttuğu nefesini vererek gerisin geri koltuğa çöktü. Ne yapacaktı? Tam, bir süre aralarındaki bu çekişmeye son vereceklerini zannederken her şeyi berbat etmişti işte ve dahası bunu nasıl başardığını bile bilemiyordu.

Panik hissi onu sarmalarken bildiği tek gerçek, her şey eskisinden bile kötüydü artık.

Marcus, günün ilk ışıklarıyla aydınlanan sokağa kendini attığında burnundan soluyordu. Bir dakika daha içeride kalsa genç kadını tüm gücüyle kucaklayıp ona Arthur'un asla sunamayacağı şeylerin uzun bir listesini uygulamalı gösterecekti ama bu kadar zamandır onu kendine hapseden gururu buna asla izin vermezdi.

"Cazibem azalacakmış, benim cazibem! Hem de her defasında! Göreceğiz..." diye kendi kendine homurdandı. Arabasına doğru sert adımlarla ilerliyordu ki telefonu ısrarla çalmaya başladı.

"Ne?"

"Günaydın sana da."

"Bu saatte beni araman için rüyana girmiş olmam gerek Alexander. Ne istiyorsun?"

"Rüyalarımı süslemeye bu kadar meraklı olduğumu bilmiyordum doğrusu. Seni dün bıraktığımdan bu yana Josephine üzerinde epey bir ilerleme kaydetmiş sanırım dostum."

"Aman ne komik!"

Alexander'ın kahkahası sinirlerini daha çok bozmuştu. Savurduğu tekmesiyle önündeki bir teneke kutuyu uzağa doğru fırlatırken bastırılmamış öfkesi etrafta kurban arıyordu.

"Emin ol daha çok komik günlerin olacak."

"Sen bunun için mi aradın beni sabahın bu saatinde? Öyleyse git kendini becer, kapıyorum."

"Kapama dur, hâlâ Josephine'in evinde misin?"

"Sen? Nere... Lanet olsun, resepsiyondaki herifi ayarladın, değil mi? Seni kontrol manyağı ucube!"

Alexander daha da derinleşen gülüşünü Marcus'a belli etmemeye çalışsa da çok geç kalmıştı.

"Bırak benimle oynamayı da smokinini ayarla. Akşam Heaven ve benim katılmamız gereken bir sergi vardı ama görünüşe göre minik Angel'ım dişli çıktı. Adrian'ın durumu malum, sizin gitmeniz gerekiyor."

"Daniel'ı yolla."

"Mümkün değil; amcasıyla yüzleşiyor. Geriye kalan tek şanslılar sizsiniz."

"Mümkün değil." Alexander'ı taklit ederek dudaklarından çıkan kelimeler yerine aşında onu dövmek istiyordu. Bu Alexander'ın sapkın şaka anlayışının bir ürünü olmalıydı.

"Mecbursun. Öncelikle, organizasyonun iki ortağı olarak Asya'daki dağıtım ağımızın önemli bir ayağı olacak EWTON'un kurucu ailesi ile tanışacaksınız." Aman ne güzel, yine bir ortaklık meselesiydi ve ne hikmetse artık ortaklık denince Marcus'un aklına, lanet olası kasıklarını sızlatan tek bir şey geliyordu! "Bu sergi Tanaka Ailesi'nin küçük kızlarının sergisi ve Dede Tanaka için çok önemli."

"Benim için değil ama."

Alexander kısa bir sessizlikten sonra "Bir de mailine bakmak istersin belki," dedi. "Bunu söylemek istemezdim ama bugün oraya iki ortak olarak katılıp medyadan kaçmadığınızı göstermezseniz sanırım günler ve geceler boyu sürecek dedikoduların önüne hiçbirimiz geçemeyiz. Mailindeki haberin yayınlanmasını durdurmuş olabilirim dostum, fakat olmaya da bilirim."

Marcus telaşla telefonunu indirip mailini açtığında karşısında Josephine ile birlikte apartmana girerkenki görüntüleri ve altında "Buzlar Kraliçesi Yeni Aşklara Yelken Açıyor" başlığı duruyordu. Yüksek sesle, ağır bir küfür savurarak telefonu kulağına geri dayadı; bu açık açık bir tehditti, hem de Alexander usulü!

“Seni adi piç!”

“Bana söylenenler içinde en sevdiğim. Neyse, sonuç; Bay Tanaka mutsuz olursa Asya pazarında tek bir ürünü bile göremeyiz. Bu yüzden siz ikiniz, sevgili, biricik torununu mutlu etmeye bakın.”

“Saat kaçta?”

“Sekizde hazır olun, ben limuzini yollarım. Ha, bir de unutmadan, gülümsemeyi unutma, Asyalı dostlarımız so-murtan adamları sevmezler.”

Marcus ikinci bir küfrü daha ağzında geveledikten sonra telefona doğru orta parmağını kaldırdı. “Ya ne demezsin, kahkahalarım sergiyi çınlatacak, emin ol.”

Telefonu Alexander’ın yüzüne kapattığında arabasının önünde bir aşağı bir yukarı yürümeye başlamıştı. Ne halt yiyecekti şimdi? Hırsla tekerleğini tekmeleyip tek ayağının üzerinde sekerken Tanrı’ya haykırdı. “Şimdi de benimle mi eğleniyorsun, ha? Bari oldu olacak hadım et gitsin, ben de kurtulayım.”

Alexander, Adrian... Hatta henüz fark etmese bile o sakar kızla Daniel... Ve şimdi Tanrı kesinlikle onu sınıyordu! Hem de acımasız şeytanının eliyle...

Az önce çıktığı bloğun kapısından hızlı ve öfkeli adımlarla geri girerken resepsiyondaki görevli geniş bir gülümseme ile Marcus’a seslendi.

“Günaydın Bay Valerian.”

Marcus, görmezden gelerek asansöre yönelmişti ki ani bir hamleyle durup bankonun artında ona kocaman gülümsemesi ile bakan adama geri döndü. Dün geceki var-diya değişmiş olmalıydı. Kırklı yaşlarının ortasında, kısa

boy lu hafif toplu ama dinç bir adam karşısında duruyordu.

"Günaydın Bay..."

"Chad efendim, ismim Chad Trooper ama siz Chad deyin lütfen."

"Teşekkürler Chad. İsmimi nereden biliyorsun?"

"Bay Romanov geri geleceğiniz konusunda bilgilendirdi. Görevli anahtarı efendim, güvenlik kodunu biliyorsunuz sanırım." Chad elindeki yedek anahtarlığı ona şaşkınlıkla bakan Marcus'a uzatıyordu. Elini uzatarak anahtarlığı avucuna alırken Marcus için için Alexander'a söylense de bir yanı da sessizce ona teşekkür etti. Son çıkışından sonra Josephine'in onu eve geri almaya gönüllü olacağı mümkün gözüküyordu gözüne ve sevgili dostu onu kapıda dil dökmekten kurtarmıştı; sanki yapardı da...

"Bayan Romanov bunu size vermemi tembih etti, sanırım ihtiyacınız olacaktır."

Tabii ya! Heaven! Bunu nasıl da düşünememişti? Başını ağır ağır salladı. Alexander'a kalsa büyük bir keyifle kapıda yalvarmasını izlerdi. "Ben gece vardiyasına kadar bugün buradayım efendim, bir şeye ihtiyacınız olursa resepsiyonu çaldırmanız yeterli."

Marcus ağzının içinden belli belirsiz bir teşekkürü mırıldandıktan sonra asansöre yeniden yöneldi. Şimdi geriye bugün için onunla yapmayı planladığı şeylere onu ikna etmek kalmıştı.

"Cazibem falan azalmayacak, tamam mı!"

"Duyamadım efendim, bir şey mi istediniz?" Yüksek sesle mi söylemişti?

"Yok bir şey Chad, sana demedim. Teşekkür ettim sadece." Durdu ve ani bir değişimle Chad'i süzdü. "Sana güvenebilir miyim?"

"Her zaman efendim."

Chad, ona sempatiyle bakan iyi bir adama benziyordu. Dökülmeye başlamış saçları kısa ve muntazam kesilmiş, ona gülümseyerek bakan yüzü beyaz bir parlaklıkla aydınlanmıştı.

"Paparazziler gelip sorarsa kimsenin benim buraya gelip gidişimle ilgili bir dedikodu yapmayacağı konusunda sana güveniyorum o zaman."

"Tabii ki efendim! Bayan Kensing ailem için çok kıymetlidir. Küçük kızımın vaftiz annesidir ve eşim Martha kendisinin en büyük hayranıdır." İşte bu şaşılacak bir şeydi. Buzlar Kraliçesi birinin vaftiz annesiydi ve dahası, resepsiyon görevlisinin kızının!

"Öyle mi?"

"Bizim dördüncü çocuğumuzdu. İlk üçü ne yazık ki yaşamadı. Bayan Kensing çok yardımcı oldu, tüm tedavi masraflarımızı üstlendi ve tüm hamileliği boyunca eşimin yanından ayrılmadı. Eşimle birlikte doğuma bile girdi, inanabiliyor musunuz?" Hayır, inanamıyordu tabii ki de.

"Onu görmeliydiniz. Ben bayılmak üzereydim ve bizim ondan başka arayacak kimsemiz yoktu. O tam bir kahraman efendim. Minik Flora'mı kucağına aldığı anda ağladı. İnanabiliyor musunuz? Bir de onun ruhsuz bir para düşkünü olduğunu yazıyorlar! O paparazzileri asla buraya sokmayacağım efendim, emin olabilirsiniz."

"Teşekkürler Chad." Bir şeyler eksik kalmış gibiydi. Marcus, bir şekilde bu adama karşı kendini bahane üretmek zorunda hissederken buldu ve "Bayan Kensing ortağım ve onun adının zedelenmesi işlerimizi de etkiler," dedi.

"Tabii ki efendim..." Marcus sessizce başını sallayarak asansöre binerken Chad tereddütle yeniden konuştu.

"Bay Valerian..."

“Evet Chad?”

“Bayan Kensing iyi biri efendim.” Bu seviyeli, yerini bilen ama korumacı bir ikaz gibiydi. Başka bir zaman olsa belki öfkesini körüklerdi ama Chad’in bakışlarında yatan sıcaklık ve Josephine adına duyulan endişe sadece Marcus’un bu sadakate olan takdirini kazandı.

Marcus, Josephine’in kapısına geldiğinde içerisi sessizdi. Chad’den aldığı yedek anahtarı kilide soktu ve uğursuzca boşa döndürdü. Alarm bile devre dışıydı. İçini kaplayan huzursuzlukla açılan kapının gerisinde Josephine’in yerde kıvrılmış bir kabuk gibi uzanan bedenini görmek kesinlikle beklediği tehlike değildi. Yüzünü göremiyor, sadece hafifçe titreyen sırtına bakıyordu Marcus. Hızlı bir iki adımla genç kadına ulaştı ve hemen yere çökerek sırtı ona dönük duran bedene dokundu. Kaskatıydı. Lanet olsun! Bunun geldiğini nasıl da görememişti!

“Josephine? Josephine! Nefes al, kendine gel... Bana bak, Josephine!”

Genç kadın yerde acı çekerek büzüşmüş, kollarını karnına dolayarak derin nefesler almaya çabılıyor ve titriyordu. Hâlâ üzerinde Marcus’un gömleği vardı ve sanki gömleği üzerinden alacaklarmış gibi yumruklarının arasında sımsıkı kavramıştı. Gözyaşları ince birer hat halinde gözlerinden ardı ardına süzülüyor, sımsıkı kapalı gözlerinin ardında daha nicelerinin olduğuna işaret ediyordu. Nefes almak için aralanmış dudakları ıstırapla kasılmıştı. Marcus yüzüne inen saçları geri iteleyerek yüzünün beyaz teninde parmaklarını dolaştırdığında Josephine kendini geri çekmeye çalıştı.

"Git... Git buradan..." Sesi öylesine zayıf, kesik ve titreyerek çıkmıştı ki Marcus ona neredeyse acımıştı, sadece neredeyse; çünkü bu kadın acınmayacak kadar güçlüydü. Yaşadığı her ne ise onunla baş etmek için yalnız kalmayı göze alıyordu.

"Panik atak değil mi?"

Josephine, uzun bacaklarının çıplaklığını saklama arzusunu bastıramayarak onları daha da karnına doğru çekti ve aldığı cenin pozisyonunda küçük bir çocuk gibi ufaldı. Başıyla Marcus'a kısa bir onay verirken nefesini sabitlemeye çalışan yutkunmalarını Marcus büyük bir dikkatle izledi. Sakin olmaya çalışsa da konuşurken sesinin çatallaşmasına engel olamamıştı.

"İzin ver sana yardım edeyim. Sana yardım edebilirim, bana güvenebilirsin."

"Beni böyle görmeni istemiyorum, git..." Böyle ezilmiş, çaresiz, yalnız...

"Sorun yok." Marcus uzanarak genç kadının dağılmış bedenini kendine doğru çekerek kucağına aldığı anda Josephine istemese bile ona itiraz etmedi. Adamın varlığı iyi geliyor, ona yalnız olmadığını hissettiriyordu. Nefes alıp verişleri sakinleyinceye kadar Marcus onu kollarında sarmaladı ve bekledi. Onu bu hale getiren kendi öfkesiydi, şimdi iyileştirecek olan da kendisi olmalıydı.

Josephine ile birlikte yükselerek içerideki yatak odasına doğru ilerlerken ne zamandan beri bu halde işkence çektiğini hesaplamaya çalıştı. O daireden çıktığından beri genç kadın bu haldeydi muhtemelen ve en kötü aşamasını tek başına atlatmış olmalıydı. Bir defa daha kendine, olduğu adama lanet etti Marcus. O buydu işte; yıkıcı. Babasından ne farkı vardı?

Josephine'i yatağa usulca bırakarak ellerini karnından

çekti ve yanına uzanıp ince ter zerreleriyle ıslanmış alnuna yapışan sarı saç tellerini parmaklarıyla okşadı. Genç kadın gözlerini daha da sıkıyordu. Gözyaşları artık akıyordu ama Marcus bunun için ne denli çabaladığını görebiliyordu.

"Derin nefes al Josephine, benimle birlikte."

Ne kadar zaman beklediğini bilmeden ona sarıldı. Usul usul ona güvenmesini fısıldıyordu. Nihayet Josephine'in nefesleri belirli bir düzene girdiğinde iri avuçlarının genç kadının bedenini örtmesine izin vererek geniş yatağın içinde rahatladı. Kollarının arasında tuttuğu kadın, hassas bir sonbahar yaprağı gibi titreyip ağlıyordu. Sessiz hıçkırıklar yerlerini boğuk iniltilere bıraktı ve Josephine ağlamadığı kadar çok, bağıra bağıra ağladı.

"Ben aciz değilim!"

"Aciz olduğunu bir an bile düşünmedim Josephine. Sorun yok, ağlayabilirsin. Ben buradayım."

"İyiym ben."

Utaniyordu. Onu böyle görmesini istememişti. Zavallı gözüküyordu ve bir daha asla aciz olmamaya ettiği yemini, sayısını bile hatırlamadığı kadar bozmuştu. Bir zavallı olmayacaktı!

"Neden geldin?"

"Zorundaydım."

"Gömleğin için mi?"

"Gömleğim?" Josephine'in avuçlarının içinde ezilerek kırılan gömleği unutmuştu bile Marcus. Şimdi biçimli bacaklarının üst yarısına kadar bedenini kaplayan gömleğin açıkta bıraktığı bacaklara bakarken genç kadının üzerinde ne kadar çekici durduğunu fark etti. Onun bir eşyasını üzerinde taşımasından, ona ait olan bir şeye yaşadığı çıkmazda bir kurtarıcıya tutunuyormuş gibi tutunmasından eril bir tatmin hissetti gizlice.

"Hayır, onun için değil. Gömlek senin olsun." Ne diyeceğini bilemiyordu.

Josephine, belli etmemeye çalışarak Marcus'un ona güven veren kokusunu içine çekmeye çalışan derin bir nefes aldığı anda onu saran tüm endişelerin bir uyuşukluğun altına girdiğini hissetti. Adamın güven veren iri varlığı onu kısıldığı kapandan çekip çıkarıyordu. Öyle ki, evinden çıkarken ona ne denli nefretle baktığını unutuvermişti.

Marcus, bir yandan onu asla terk etmeyecekmiş gibi kavrarken diğer yandan avucunun içine kenetlenmiş yumruklarını okşayarak gevşetti. Josephine bir süre onun bu uysal tavrını izledikten sonra ağlamaktan ve sıkmaktan kızmış gözlerini parmaklarıyla ovuşturup döndü ve bakışlarını Marcus'un kalbine, oradaki karanlık derinliğe dikti.

"Neden geldin Marcus?"

"Nedenini Tanrı bilir Buzlar Kraliçesi, ama..." durdu ve derin bir iç çekip Josephine'i sarmalayan kollarını daha da sıkarak çenesini genç kadının başının üzerine dayadı, "bu gece birlikte bir sergiye katılmak zorundayız. EW-TON Şirketler Grubu'nun hissedarı Tanaka Ailesi'ne bolca gülümsememiz gerekiyormuş."

"Birlikte, sen ve ben?"

"Evet Buzlar Kraliçesi, birlikte, sen ve ben, baş başa. Yeterince açık olduğunu düşünüyorum."

Josephine yorgun dudaklarını zorlayarak gülümserken dakikalardır kasılan bedeninin sızlayışını hissetti. '*Senin için döndüm*' demesini beklemiyordu elbette ama bu durumu da beklemiyordu. Ona sunulan huzurun tamamını içine çekerek kalbine susmasını söyledi; sahip olduğu kadarıyla yetinmeyen kalp, zamanı geldiğinde hiç sahip olamadığı anılar için ağlardı. Bu neye ne kadar ihtiyaç duyduğuna alakalı bir şeydi ve o hiçbir şeye ihtiyaç duy-

madığı kadar Marcus'un varlığına tutunmaya ihtiyaç duyuyordu.

"Bir sorununuz var."

Josephine tek kaşını kaldırarak "Neymiş?" diye sordu.

"Alışverişe gitmemiz gerek."

"Benim kıyafetim var." Elbette vardı! Arthur ölümünden sonrasını bile garantilemekle yetinmemiş, muhtemelen iç çamaşırlarına kadar düşünmüştü nasılsa!

"Bir şey mi dedin?" Gene mi yüksek sesle homurdanmıştı? Bu kadın ona yeni huylar edindiriyordu!

"Yok bir şey, dedim ki benim yok. Yani o penguin kostümlerini kastediyorum."

"Oh! Pardon... Benimle mi çıkmak istiyorsun alışverişe?"

Josephine hayrete düştü. Evet, iyi bir alışverişe gizliden sol böbreğini bırakabilirdi çoğu kadın gibi, ama en son ne zaman bu kadar perişan durumdayken alışverişini düşünmüş ve bir alışveriş için bu denli heyecanlanmıştı? Cevap verdi kendi kendine: hiç!

İki kaşı birden havalandırırken Marcus'a alıcı gözle bakarak birkaç santim geriledi. Yüce İsa! Muhteşemdi!

"Gördüğünüzden memnun kaldınız mı kraliçem?"

Josephine hafifçe kıkırdadı. Memnun kalmak asla bu his için kullanılacak tabir olamazdı.

"İdare eder."

"İdare eder?"

"Evet, idare eder."

"Demek idare eder, ben sana idare ederi gösteririm şimdi kötü kız!"

Marcus, temkinli hamlelerle genç kadının üzerine kayarak onu dikkatli bir şekilde altına hapsederken Josephine'in bedeninde doğan beklentinin aksine onu gıdıklama-

ya başladı. Gıdıklıyordu! Yüce Azizler aşkına! Josephine neye uğradığını bile anlayamadan kendisini tepindiği bir kâhkaha şöleninin içinde bulmuştu.

“Tanrı’m! Pes! Pes!” Genç kadın kâhkahalarının arasını da Marcus’un altında kıvranıyor, bir yandan da pes ettiği-i ni bağıırıyordu ve hepsinden önemlisi az önceki yaşadığı o perişanlığı aklından bile geçiremiyordu.

“Pes mi? Bu kadar çabuk mu?”

“Evet, evet, pes, pes ediyorum!”

Marcus durdu ve kanı kaynayarak altında yatan kadının dağılmış güzelliğine baktı.

“Bir daha söyle bakalım o zaman, gördüğünden memnun musun?”

Josephine cevap vermedi. Bunun yerine tutkuyla irileşen göz bebeklerini koyu kirpikleriyle örttü ve teslimiyetle göğsünü öne çıkarttı. Marcus üzerindeki kontrollü ağırlıklıyı onu belinden olduğu yere sabitlemişti ama bu genç kadın için kabul edilebilirdi. Josephine hiçbir yere kaçamadığı gibi kaçmak da istemiyordu. Her kıvranışında Marcus’un sertleşen kalınlığını hissederek içinde yükselen arzu onu panikletmek yerine sığınakta saklanıyormuş gibi güçlü bir korunma hissi bırakıyordu. Josephine’in karmaşık dürtüleri arasında Marcus sorusunu yineledi.

“Memnun musun Kraliçe?”

Sorunun ima ettikleri, kelimelerin ifade ettiklerinden çok daha öteydi. Josephine adamın nefesinden kulağına doğru yayılan tutkuyla sessizce inlediğinde bacaklarının arasında oluşan nem artık fark edilir bir haldeydi.

“Devam edeyim mi?”

Marcus başını kulağının hizasına eğerek genç kadının boynuna fısıldadığında Josephine dudaklarından kaçan inlemeyi tutamadı.

"Devam et..."

Meydan okuma değil bir teslimiyetti bu.

Marcus yarım kollu siyah atletinden kurtulur kurtulmaz bir eliyle kendi pantolonunu sıyırdı ve diğer eliyle kendi gömleği haricinde çıplak olan Josephine'i olduğu yere sabitledi.

Sustular. Aralarındaki akım kelimelerden fazlasını birbirine aktarıyordu. Marcus açlıkla titrediğinde Josephine kalçalarını kaldırarak ona dokunmaya çalıştı. Onu hissetmeye, onun varlığında kaybolmaya ihtiyacı vardı. Onun teninde kim olduğunu unutmaya ve tüm dünya onu nasıl görürse görsün, kendisini Marcus'un gözlerinde görmeye ihtiyacı vardı. Tutkuyla sarsıldı ve kadınlığının kadifemsi katmanlarını adamın kumaşlardan kurtulmuş erkekliğine değdirdi. İçgüdüselde yaptığı her şey. Doğaldı. Vahşi ve önlenemezdi.

Marcus, kararan bakışlarını bir an bile Josephine'in gözlerinden ayırmadan başını ağır ağır eğdi ve aralarında donan havayı tek solukla kırarak genç kadının dudaklarını kavradı. Oyun bitmiş, geriye ilkel bir ihtiyaç kalmıştı. Arzuladığını alabilmek, Marcus'un varlığına sığınabilmek için Josephine'in artık sabrı yoktu.

"Acele et..."

"Acele? Peki... O halde ne kadar istediğini göster."

Kelimeleri biter bitmez Josephine kendini hızla yuvarlanan Marcus'un üzerinde buldu. Bacakları adamın bedeninin iki yanında salınırken yavaşça sertliği üzerinde kayarak ıslak yumuşaklığıyla onu kavradı ve her ikisi de aynı anda eriyerek birbirlerinin teninde kaybolana dek bırakmadı. İleri ve geri hareketlerine Marcus'un kalçalarını kavrayan avuçlarının yol göstericiliğinde yenilerini eklerken minik daireler çiziyor, uzunluğu boyunca onu kaydırmasına izin veriyordu.

Başı arkaya düşerken sarı saçları bir perde gibi gömleğin kayarak düştüğü omuzlarından aşağı süzüldü ve Marcus'un gırtlğından erkeksi bir inleme yükseldi. Josephine izledi. Marcus'un iri bedeninin kendi zayıf bacakları arasındaki varlığını, ona hükmetmesine izin verişini seyretti. Bacakları arasında kaybolan bu iri adam neye ihtiyaç duyduğunu bilecek kadar naif, ona sunacak kadar cömertti. Marcus sundu ve o sunulanı tüm şiddetiyle aldı. İçinden bir an onun ne denli kırılgan olduğuna dair bir imge geçerken gözlerinden süzülen yaşları gizleyebilmek için başını geriye yatırmış ve sırtını bir yay gibi gererek uzun saçlarının adamın bacaklarını gıdıklamasına izin vermişti.

Hissetti... Marcus'un ona teslim olurken bile üzerinde kurduğu hâkimiyeti, tenine sert dokunuşlarla bıraktığı her bir tutkulu temasla derisinin altında, kalbinin içinde, kasıklarında, zihninde... Soluk soluğa, her yerinde hissetti.

Ve sonra... Sonra... Dünya her ikisi için de bir anda kararak büyük bir patlama ile aydınlandı. Marcus'un gırtlğından kopan yüksek sesli boğuk iniltiler Josephine'in ince ve kibar çığlıklarına karıştı.

Avuçları Josephine'in omuzlarını dayanamadığı ihtiyaçla kavrayarak yastıkların arasından yükselip 'kadını' kendisine bastırduğında, Marcus bir kere daha tohumlarını şeytani bir hazla içine saçtı. Beyninin içinde bir yerde kendi vahşi çığlıkları 'benim' diye haykırdı. Düşünceleri onu mühürlüyor, aidiyetinin varlığını ispatlarcasına ilkel bir benliğe bürünüyordu. 'Benim!' bunu yüksek sesle mi yoksa içinden mi söylemişti bilmiyordu ama sarı saçları bir yelpaze gibi etrafına yayılarak göğsüne yığılan bu genç kadını var gücüyle sarmaladı. Onu bırakmaya niyeti yoktu... En azından şimdilik...

"Bana yardım edecek misin Kraliçe?" Bunu söylemek

oldukça zordu ve Marcus'un kesik kesik soluyan dudaklarından zorlukla çıkmıştı.

"Sen ciddisin?" Marcus'un bedeninin sıcaklığında Josephine güvendeydi, hem de bugüne kadar hiç hissetmediği kadar güvende.

Marcus derin bir iç çekerek bakışlarını Tanrı'yla konusurcasına yukarı kaldırdıktan sonra "Arthur'un bana göre bir gardiobu yoksa evet ciddiylim!" dedi. Josephine bir iki saniye derin derin soluyarak durakladıktan sonra, uyuşuklukla ağırlaşmış göz kapaklarını aralayıp gürültülü bir kahkaha attı.

"Paçaları kısa gelir."

Bütün mesele bu muydu yani? Arthur'u kıskanmak? Bu erkekler gerçekten anlaşılmazdı doğrusu!

5 saat sonra...

"Acele et. Sana hayatında yiyebileceğin en iyi donutu ısmarlamamı istemiyor musun?"

Josephine azarlarcasına iç çekerek itiraz etti.

"Fazla vaktimiz yok, gidip geri gelemeyiz. Daha sana uygun bir şeyler bulamadık."

Saatlerdir Beverly Hills'in en lüks mağazalarının bulunduğu Rodeo Drive'da dolaşıyorlardı ama Marcus'u daha herhangi bir şeye ikna edebilmiş değildi. En son bir Bottega Beneta takıma palyaço kıyafeti diyerek onu dışarı sürüklediğinden beri herhangi bir mağazanın içine bile girememişlerdi.

Genç kadın, Marcus'un adımlarına ayak uydurmaya çalışarak Rodeo Drive'ın palmiyelerle süslü caddesinde

neredeyse koşuyordu ve söylemek istemese de ayaklarını artık hissetmiyordu.

"Acele edersen yetişiriz."

"Biraz daha acele edersem bileğimi burkacağım."

Marcus, uzun adımlarını biraz yavaşlatarak Josephine'in ince kolunu avucuyla kavradı ve kendi kolunun üzerine yerleştirdi.

"Bana tutun kraliçem, ayağındaki o şeylerle düşmeden nasıl yürüdüğünü zaten bir anlayabilsem."

Josephine, ayakları bu sözle varlığını hissettirince kısık bir sesle hakaretmiş gibi "Stiletto," dedi.

"Her neyse işte, zaten yeteri kadar uzun sayılırsın. Bu şeyler olmadan da bizi senin şu havalı mağazalarına alırlardı."

'Daha çok beklersin' demek istediye de bu konuda çenesini tuttu. Uzun bir gün için sabahı yeterince zorlayıcı geçirmişti zaten. Ama... Yine de...

"Yeteri kadar mı? Ben uzunum!"

"Çeneme bile gelmiyorsun, bücür."

"Hah! Çeneneymiş! Sen önce bir kendine baksana, Yeti! Zaten buralarda boşuna dolaşıyoruz, senin ebatlarına göre bir şeyler bulabilirsek bu kadar kısıtlı zamanda şanslıyız. Boyun tamam ama o omuzlarını sığdırabileceğimiz bir ceket için azı dişime bahse varım." Düşünür gibi yaparak önünden geçtikleri Stefano Ricci'nin vitrinine bakmaya çalıştı.

"Boş ver şimdi onu. Azı dişin ağzındayken daha seksi-sin. Biraz mola verelim."

"Hayatta olmaz! Daha ne kadar yürüyeceğiz? Eve dönmemiz ve özellikle de benim hazırlanmam gerek. Sana bir şeyler bulmak zorundayız!"

'Ayaklarımı dinlendirmem gerek,' diye de içinden ekledi.

Bu sızının üzerine akşam saatlerce nasıl ayakta kalacaktı! Biraz daha yürürlerse bayılabilirdi ve o alışverişin harka bir şey olduğunu mu düşünmüştü daha önce? Poseidon'un çatalı aşkına! Bir daha tövbe!

Marcus nefesini derin bir iç çekişle verirken huysuz bir çocuk gibi homurdandı. Josephine'in elini avucunun içine alarak dikkatli bir şekilde sağa sola bakındı ve bakışlarını yolun karşısında bir yere odaklayarak Josephine'e "Hiç de eğlenceli değilsin," dedi.

"Gel bakalım Buzlar Kraliçesi, önce sana istediğini verelim madem, sonra da ben istediğimi alayım." Josephine kelimelere itiraz etmek için ağzını araladığında Marcus konuşmasına izin vermeden onu yolun tam karşısındaki Brooks Brothers'a doğru sürükledi.

Beş binanın lacivert tenteleri altından, kavisli sütunları arasındaki girişine yöneldiklerinde Marcus bir adım geri çekilerek Josephine'in öne geçmesine abartılı bir kırlıklarla izin verdi.

"Önden buyurun lütfen kraliçem."

Kapıyı onlar için açan görevli ikiliyi gülümseyerek içeriye aldı. Josephine hızlı adımlarla ilerlerken ayakta kalabilmek için her şeyini verebileceğini düşünüyordu. Evden çıkarırken bu işin hiç bu kadar uzayacağını düşünmemişti. Bir iki nokta atışı ile halledebileceğini sanacak kadar kendine güvenmişti. Yüce İsa! Daha Marcus'a doğru düzgün tek bir ceket bile denetmemişti.

"Sen şöyle otur istersen." Marcus eliyle kabinlerin önündeki geniş deri koltukları gösterdiğinde Josephine ona dünyalar bahşedilmiş gibi hissetti.

Marcus, onlara yardım etmek için gelen mağaza görevlisine dönerek; "Önce hanımefendi için şu vitrindeki Sneakers'tan istiyoruz. Otuz sekiz numara," dedi.

Ayak numarasını mı biliyordu? Daha neler!

"Kendim için de koyu renk bir takım bakıyorum..."

Marcus genç adamla konuşuyor ve tam olarak ne istediğini tarif ediyordu. Josephine onu incelerken kendinden ne kadar emin olduğunu görerek şaşırdı. Hâkimdi. Ne istediğini bilerek hareket ediyordu. Onun için getirilen Sneakerslar'ı denemek için stilettonun tekini çıkarırken hem ayaklarının rahatlamasıyla hafifçe inledi hem de ayakkabının fiyatı hakkında endişeye düştü. Gereksiz harcamalar yapmamalıydı.

Marcus onunla ilgilenen genç görevlinin birkaç seçenek getirmesini beklerken Josephine'in yanına, koltuğa oturdu.

"Beğendin mi Kraliçe?"

"Evet, ama gerek yok bunlara. Ben ayakkabılarımla rahatım."

"Gerçekten mi? O zaman sana tüm geceyi muhtemelen yine bu şeylerin üzerinde geçireceğini hatırlatmam gerekemeyecek. Ben de dudağının yanındaki o küçük ekşimeyi ayaklarının acısından sanıyordum ama demek ki bana söyleyecek başka şeylerin var, öyle mi?"

Marcus bir kaşını kaldırarak yüzüne dikkatle baktı. Josephine bir defa daha hayrete düştü, saatlerdir yürümekten sızlayan ayaklarının acısını görebilecek kadar onu izlemiş miydi bu adam? Üstelik o belli belirsiz, memnuniyetsizlik anlarında istem dışı yaptığı mimiğini yakalayacak kadar?

"Ayakkabılar bu gece bana eşlik edeceğin ve o boğucu sergide sıkılarak ölmeme engel olacağın için küçük bir teşekkür hediyesi." Hızlıca Josephine'in ayaklarına bakarken "Seni bu kadar yürütmemeliydim," dedi Marcus. O ayakların her bir santimini şuracıkta öpmeyi ne çok ister-

di. Onun yerine, Josephine yine itiraz edecekken dudaklarına küçük bir öpücük kondurarak onu susturdu.

"Paparazziler..."

"Mağazanın içindeyiz Kraliçe, burada Alexander bile bizi göremez."

Josephine, neşeyle gülümserken Marcus da bu huzurlu anına eşlik etti. Sneakerslar'ı giyerken genç kadının yüzünde oluşan o mutlu rahatlamayla Marcus'un içine, geçmiş ve geleceği unutturan huzurlu bir his yayıldı.

Onun mutluluğu önemliydi. Onu mutlu etmek hoşuna gidiyordu. Arthur'un son günlerini geçirdiği o gece, yalnızlığını paylaşmak için kapısında belirdiğinde de bu huzur vardı içinde. Genç kadını sabaha kadar dinlerken ve onun kurabiyelerini sıcak süte batırırken o anın hiç bitmemesini arzulamıştı. Şimdiyse çok daha fazlasını arzuluyordu, ancak bunu kendine bile itiraf etmeye cesareti yoktu. Yüzünün yaralı yanına doğru başını eğerek geri çekilecekken genç görevli elinde birkaç takım elbise ile karşılarına geldi.

"Deneme kabinlerine geçmek ister misiniz efendim?"

Marcus kalkmadan önce bir an duraksadı ve elini Josephine'in yanağında gezdirip belli belirsiz bir göz kırptı.

"Şov zamanı Kraliçe."

İşte o an büyülenmiş gibi Marcus'u izleyen genç kadın haylazca gülme isteğini bastırmaya çabaladı, çünkü Marcus'un bunu söylerkenki yüz ifadesi görülmeye değerdi. Kabinde onlarca kıyafeti denemekten keyif almayan bir adam olduğu fazlasıyla belli oluyordu. İdam mahkûmları gibi ayaklarını sürüyerek kabinin kapısının ardından gözden kaybolduğunda Josephine de ayağa kalkarak kapıya doğru ilerledi. Aradan on beş dakika geçtiğinde Josephine daha fazla dayanamayarak sabırsızca kapıyı tıklattı.

"Giydin mi?"

"Hayır, daha değil."

"Dışarı gel de ben de göreyim."

"Bu olmadı, diğerini deneyeceğim."

"Dışarı gelmezsen göremem."

"Bu penguen kostümleriyle dışarıda şov yapmayacağım." Huysuz bir ihtiyar gibi söyleniyordu Marcus.

"O halde kapıyı aç, içeride bana özel bir şov yap sen de." Josephine kapıya dayanmış gülüyordu ve onların alışmasını izleyen görevli de ister istemez kendini tutamayıp gülmeye öksürerek bastırmaya çalıştı.

"Ne kadar meraklısın!" Marcus aniden kapıyı açtığıyla Josephine sendeleyerek içeriye, tam da onu düşecekken yakalayan Marcus'un kolları arasına yuvarlandı. Üzerindeki koyu okyanus rengi takım İtalyan kesimiyle üzerine tam oturmuştu. Kaslı bacaklarını saran pantolon bileğinde sımsıkı daralarak bir kat halini alırken ceketin kolları gömlek manşetlerini dışarıda bırakacak şekilde kısaydı. Bu takım normal boyutlarda bir erkek için fazlasıyla zarif durabilirdi ama Marcus'un kaslı ve iri cüssesi üzerinde durum bu değildi. Josephine'se sadece Marcus'un gözlerine bakabiliyordu. Temiz kokusu genzinden geçerek başını döndürürken zaman durmuştu.

"Bu olmuş mu Kraliçe?"

Josephine kendine gelmeye çalışarak hafifçe öksürdü ve geriledi. Kalbi bir anda deli gibi atmaya başlamıştı. Eli ayağına dolanırken boğazını temizleyip başını salladı ve "Bu olmuş," dedi. Sesi titremişti. Marcus bir kaşını kaldırarak sorgulayan bakışlarını yüzünde gezdirdiğinde Josephine boğazını temizleyen garip sesler çıkartarak geriledi. Görevlinin onları çoktan yalnız bıraktığını yeni fark etmişti. Az önce ne demişti? Olmuş mu? Meryem'in

merhameti üzerine olsun! Panikle atıldı.

"Olmamış, yani olmamış demek istedim!" Neler oluyordu ona böyle! Bir tur arkasına dönerek eliyle saçlarını düzeltmeye çalıştı. "Diğerini dene sen. Ben... Ben..." Bakışları etrafta telaşla bir şeyler aradı ve ilerideki tekli koltuğu görünce cankurtaran gibi işaret etti. "Şurada oturayım."

"Ben soyunurken içeri gelmek istemez misin?"

Ne?

İçerisinin sıcaklığı bir anda Josephine için on derece birden yükselmişti. Kızaran yüzünü avuçlarının arasına alarak inledi ve gözlerini yumdu.

Marcus ısrarla neyi ima ettiğini vurgulayarak "Şovu kaçıracaksın ama," diye üsteledi.

"Sağ ol, ama almayayım."

"Sen bilirsin, sonra pişman olma?"

Josephine öksürerek boğazına takılan tükürüğünden kurtulmaya çabaladı. Sabah aralarında geçen yakınlık hiç yaşanmamış gibi onu yeniden arzuluyordu. Elini farkında olmadan yüzünü yelpazelemek için kullanarak "Bu davete gitmek zorunda olduğumuzu söyleyen sendin bayım. Şimdi gir o lanet kabine ve bir an önce üzerine olan bir şeyler bulup çıkalım, yoksa..."

"Yoksa? Yoksa ne?"

Marcus fazlasıyla cüretkârca eğleniyordu. Kahkahası Josephine'in kulaklarında yankılandığında genç kadın derin bir soluk alıp vererek başını salladı ve kendini deri koltuğa bıraktı. Onunla asla baş edemezdi.

Aradan geçen yarım saatin ardından nihayet Marcus kendi bedenine uygun bir takıma onay verdiğinde Josephine içeride çalışan klimayı hissedemiyordu bile. Yanakları kıpkırmızı olmuş, ter ince bir nem halinde sırtını kaplamıştı. Marcus uzun bir kabin süreci geçirmiş ve tüm süreç

boyunca kapıyı onun içeriyi aynadan görebileceği şekilde, arsızca aralık bırakmıştı. Josephine yakalanmaktan korksa da bakışlarını Marcus'un dalgalanan kaslarından alamamıştı. Vücudunda, sırtında ve bacaklarının gerisinde irili ufaklı yara izleri vardı. Hiçbiri yüzündeki kadar derin ve şekilsiz olmasa da geçmişiyle ilgili çok şey anlatıyordu. Büyülenmiş gibi izlediği bu ilahi varlık birçok acıyı geçmişine gömmüş bir savaşçıydı. Bedenini izlemesine izin vermiş, başka hiçbir uyaran olmaksızın tüm gizlerini onun önüne sermişti ve Josephine, tüm vahşi duruşuna rağmen, onu arzulamakta bir an olsun tereddüt etmemişti.

Marcus, nihayet kasa ile işlemleri hallettikten sonra Josephine'e yönelip genç kadının kalbini titreten, yaramaz tebessümlerinden birini daha savurdu.

"Şimdi donut?"

"Kesinlikle açım..."

Josephine birçok şeye açtı, özellikle de onu tanımaya ama sadece gülümsemekle yetindi. Mağazadan çıkarlar-ken tüm cesaretini toplayıp Marcus'un çalışmaktan sertleşmiş avucunu kavradığında onun, irkilse de elini sımsıkı tuttuğunu hissetti. Mutluydu...

Trafiğe karışarak sessizce biraz vakit geçirdikten sonra Beverly Bulvarı'ndan Vista Caddesi'ne doğru keskin bir dönüş yapıp Josephine'in sayamadığı bir iki ara sokaktan birine park ettiler. *İçde Beverly*'in önüne geldiklerinde Marcus "Daha önce denedin mi?" diye sorarken Arthur'u sorusuna karıştırmamak için dilini sertçe ısır-dı.

"Hayır, işin aslı fazla donut yediğim de söylenemez."

"Ciddi olamazsın. Donut sevmez misin?"

"Zararlı."

Marcus, genç kadını belinden kavrayarak kendine doğru çekip yüzüne yaklaştırdı. Bakışları dudaklarına kilitlenmişti. Belirgin bir şekilde yutkunduğunda Josephine saatlerdir olduğu gibi onun erkeksi varoluşu dışında hiçbir şeyi düşünemez oldu.

Marcus boğuk bir hırıltıyla "Bazen zararlı şeyleri tatmamız gerekir Kraliçe," dedi.

Josephine, Marcus'un sandal ağacına karışmış çayını kokusunu içine çekmek istemese de tüm gözeneklerinde hissedebiliyordu. Bir daha bu kokuyu unutması mümkün olmayacaktı. Marcus her saniyede kendini ona kazıyordu. 'Zararlı şeyleri tatmamız gerekir' ve o tatmıştı. Marcus'un ilahi varlığının tadına bir defa varmıştı ve şimdi gardını düşürmek ve ona sonsuza dek teslimiyetle bağlanmak öyle kolaydı ki kendinden ürktü. Onun için hayat ne zaman kolay olmuştu?

"O zaman zararlı seçimlerimizi size bırakıyorum bayım."

Marcus kurnaz bir tebessümle tutuşunu gevşeterek genç kadının elini kavrayıp içeri sürükledi. "Peki, o halde tuz ve biberli karameli deneyeceksin."

"Şaka yapıyorsun."

"Kesinlikle ciddiym, donut şakaya gelmez."

"Azizler aşkına!"

"İhtiyacın olacak."

Dediği gibi de yaptı. Her ikisi için ICDC'nin klasiği, tuzlu ve biberli karamel donutunu sipariş verdiğinde Josephine "Belki biraz yavaştan almamız gerekirdi başlangıç seviyesi için," diye mırıldanıyordu. İlk ısırğını aldığındaysa çatılı kaşları yavaşça gevşeyerek göz kapakları ağzının içindeki tadı alabilmek için ağırlaştı. Marcus kuruyan

dudaklarını yalayarak genç kadını izledi. Bir donutu ısırırken bile onu büyülemeyi nasıl başarabiliyordu?

“Nasıl?”

Josephine kediyi anımsatan bir mırıldanma ile cevap verdi. “Bu, immm... Değişik... Farklı... Güzel... Tuzlu...”

Marcus neşeli bir kahkaha atarak oturdukları basit, ince bacaklı metal sandalyenin üzerinden Josephine’e doğru eğildi ve genç kadını şaşırtarak dudaklarının kenarına bulanık karamel parçacığını dilinin ucuyla yaladı. Dudaklarını hemen geri çekmedi. Diliyle iz bıraktığı yere küçük bir öpücük kondurdu ve ardından dudağının öbür köşesine bir öpücük daha bıraktı. Gülümseyerek geri çekilirken olduğu yerde, ağzında lokmasıyla donakalan Josephine’in yüzüne düşen saçları kulağının arkasına sıkıştırıp elini çekmeden derin bir soluk verdi.

“Farklı şeyleri denemeyi seviyorsun değil mi?”

Josephine, öylesine afallamıştı ki adamın neyi ima ettiğini pek anlayamamıştı.

“Aslında pek sevmem, bildiğim şeylerle daha iyiyim.”

“Bahse varım meraklısın.” İşaret parmağını Josephine’in çenesinde, bacakları arasını sızlatan bir dokunuşla gezdirdi. Aklında bir şeyler olduğu fazlasıyla belliydi ama Josephine nereye vardıracağını çözemedi. Beynindeki tüm düşünme yetisi uçup gitmiş, geriye sadece kadınısı bir arzu kalmıştı.

“Meraklı derken? İçerisi sence de sıcak mı oldu biraz?” Nefes alamayarak bir eliyle kendisini serinletmeye çalıştı.

“Sevişirken beni izliyordun, hatta yokluyordun.” Marcus’un tebessümü şeytani bir hal aldı.

Yüce Meryem acı bana!

Burada ona işkence ediyordu! Yarasına doğru yükselen tebessümü Josephine’in karnında binlerce baloncukun patlamasına eş bir kıpırtı bırakırken ona kafenin bu tenha

köşesinde rahatlıkla dokunarak aklını başından almıştı. *Aklı onu ilk gördüğünden beri hiç yerinde miydi ki?* Kontrol dışı tüm teni kızardı. Zihnindeki görüntülerin edepsizliğiyle inlemesini bastıramadı Josephine ve teslim olmamak için direndi.

“Sen beni mi inceliyordun?”

“Soruları hep sen sormaya başladın Kraliçe, bence bu adaletsiz.”

“Oh, adaletsizlikten bahsedene de bakın.” Genç kadın köşeye sıkışmıştı. Artık tüm kontrol Marcus’undu ve bu his onu hem heyecanlandırıyor hem de panikletiyordu.

Dokunuşları bir yerlerde okşamaya dönüşmüştü ve kalbi böylesine çarparken devasa adamın karşısında büyük bir pişkinlikle oturup onu soyan bakışlarını üzerinde gezdiriş Josephine’i heyecandan öldürmek üzereydi. Teşvik edici, kışkırtıcı ses tonuysa cabasıydı. Josephine aklını yitirmiş olmalıydı çünkü birazdan bu okşamaların daha da mahrem olanları için beklentiyle titriyordu. Kalbi fırlayacak diye neredeyse dudaklarını aralamaktan korkar hale gelmişti.

Marcus alaycı bir Yunan Tanrısı gibiydi. Genç kadının parmaklarının ucunda şehvetle inlemesinden zevk alıyor, dünyanın geri kalanını yakması gerekse bile ona dokunmaktan kendini alamıyordu. Merak ediyordu, ne kadar ileri gidebilirdi? Başparmağını alt dudağının içine doğru bastırarak Josephine’e doğru eğildi.

“Bahse varım, sokağın karşısındaki Seks Shop’a girmek için meraktan ölüyorsun.”

Josephine, anlık bir telaşla arkasında kalan camekâna doğru dönerek “Seks Shop mu var?” diye sordu ve dudaklarından çıktığı saniye dediğine binlerce pişman olarak utançla gözlerini yumup dilini ısırdı. Yakalanmıştı, evet tüm o şeyleri merak ediyordu.

Marcus oynadığı bu küçük oyundan zafer kazanmış gibi keyiflendi.

“Bak sana demiştim; hem meraklısın hem de yeni şeyleri denemeyi seviyorsun.”

“Sadece boş bulundum!”

“O yüzden mi çilekli donut kadar kırmızısın?”

Marcus’un tüm beyaz dişlerini ortada bırakan kahkahası Josephine’i kırmızının tonları arasında sürüklerken kadının kalbi tekledi ve nefesi kesildi. Bu adamla baş edebilmesinin hiçbir yolu yoktu! İçine işliyor, günahın prensi gibi ruhunu ele geçirip onu daha önce hiç merak etmediği şeylerin hazzında boğuyordu. Tüm kontrolünü kaybetmişti, sadece onun yönlendirmeleriyle manipüle oluyordu. Buna bir son vermeliydi.

Omuzlarını dikleştirdi, sol kaşını keskin bir şekilde kavislendirdi ve hafifçe öksürerek önündeki sıcak kahvesinden büyükçe bir yudum aldı.

“Sen söyle, neden kızarıyorum?”

“İşte oyunu oynamaya başladın Kraliçe.” Ve bam! Josephine’in az önce takmaya uğraştığı bütün zırhlarını dar maduman edip onu yeniden çıplak bırakmıştı. Kulağına eğildi ve erkeksi sesinin onu büyülemesine izin vererek “O Seks Shop’u merak ediyorsun, hem de deli gibi,” dedi. Nefesi karamel gibi kokuyordu ve Josephine kasılarak ısılanan kadınlığının onun için çığlık attığına yemin edebilirdi. “İçinde nelerin olduğunu bilmek istiyorsun ve deneyebileceğin bir şeyler var mı görmek istiyorsun.”

Evet, artık istiyordu. Aklında olmayan neler varsa Marcus hepsini zihnine sokmuştu. Daha önce hiç öyle bir yer görmemişti ve bu şeytan onun aklını şimdi birbirinden ilginç düşüncelerle doldurmuştu. İtiraz etmek istese de sesinin ne kadar ikna edici çıkacağından emin olamayarak başını önüne eğdi.

"Bunda utanacağın bir şey yok sevgilim. Sen Buzlar Kraliçesi'sin unuttun mu?" Evet unutmuştu. "En azından benimleyken utanma. Hadi donutunu ısır ve gidip neler varmış bakalım. Belki bu geceyi renklendirecek bir şeyler buluruz."

Bu gece...

Josephine Marcus'un vaadiyle sindiği yerden irkilerek adama baktı. Bu gece onu bırakmayacaktı! İçini kaplayan beklenti ona bir gece daha kazandığını söyledi ve o, bakışlarını kaplayan hüzünlü sevince engel olamadı.

Marcus'un korktuğu oluyordu! Kendine hâkim olamayarak Josephine'in dudaklarını kendi dudaklarıyla örttüğünde bunun ne işle ne de ortaklıkla zerre alakası yoktu. Her ânını bu kadının yaydığı cazibeyi emerek, tutku ve şehvetle geçirmeyi arzuluyordu.

Taburesini bacaklarının arasına doğru çekip etraftakilere aldırmadan, montunun içinden göğsünü kavradı. Sertleşmişti. Sutyeninden taşan belirgin ucuna dokunarak inledi. Doyuramayacağı bir açlık gibiydi ve ruhu kıvranıyordu. Ona hayatı boyunca bir daha hiç kimseyle yaşayamayacağı bir mahremiyeti her an, her saniye sunmak için tüm bedeni yalvıyordu, atıyordu.

Usulca geri çekildi. Genç kadının gözlerinin içi alev almış, kirpikleri ağırlaşmıştı. Teninde beliren tatlı pembe-lik daha başka nerelerinin böyle çekicilikle kaplandığının görüntüsünü Marcus'un zihnine kazıdı. Huzursuzca doğrularak pantolonunu çekiştirirken Josephine'in ürkek sesi fısıltı gibi duyuldu.

"Sen daha önce hiç gittin mi?"

Marcus soran gözlerle Josephine'e baktı.

"Şeye... İşte o şeyleri satan mağazaya."

"Gitmedim."

“Senin için de ilk olacak yani?”

Evet, ilk olacaktı. Daha önce seks onun için hiç bu kadar eğlenceli bir oyun olmamıştı. Dahası bu yaşadıkları seks de değildi. Onlar sevişiyordu ve bu Marcus’u babasının hayaletini görmüş gibi korkutuyordu.

Donutlarını yedikten sonra karşıdaki mağazaya girerlerken Marcus bunun sadece bir oyun, bir anlaşma olduğunu kendine tekrar etti. Bu bir oyundu ve o istediği şekilde oynayacaktı. Ona daha fazlasını verme arzusu ve hazzını keşfetme merakı önemli olmamalıydı.

“Vay canına! Şuraya bakar mısın?”

Josephine’in utandığı her halinden belliydi ama yine de merakla irileşmiş gözlerini etraftaki sıralı raflara dizilmiş yarı plastik, yarı deri ürünlerden kaçırmadı. Her birini neşeli bir gülümsemeyle inceledi. Yanlarına yaklaşan mağaza görevlisini öfkeli bakışlarıyla yanlarından kaçırarak Marcus, karışan düşüncelerini zihnine kilitleyip âna odaklandı. Josephine, deri kırbaçlardan birini eline alıp ona doğru salladı.

“Deri kırbaçları gördün mü?”

Marcus gözlerini devirdi. “İnsan neden kırbaçlanmak ister ki?”

“Bilmem, denemeden bilemezsin.”

“Hiç denemedim Kraliçe ve baştan söyleyeyim kendimi şamarlatmaya hiç de olumlu tepki vermem! Ama sen arzuluyorsan deneyebiliriz.”

“Marcus!”

“Ne? Anlaşmamızın sonuna gelene kadar nelerden zevk aldığını keşfetmek istemez misin?”

İşte bu, bir kırbaçtan daha çok acıtmıştı! Genç kadın suratında donan gülümsemesini düşürmemeye çalışarak kırılganlıkla puslanan bakışlarını Marcus'tan kaçırdı. Ona bir kere daha bugünün mükemmelliğine kendini kaptırmaması gerektiğini hatırlatmıştı sadece ve o kendini fazlasıyla kaptırmıştı.

"Tabii ki isterim. Seninle anlaşmamız bittiğinde yatağıma alacağım erkeklerden ne talep edeceğimi en iyi şekilde öğrenmem gerekir, öyle değil mi?" Saçını geriye doğru savurarak dik bakışlarını Marcus'a çevirdiğinde Buzlar Kraliçesi'ydi yeniden.

Elini hafifçe Marcus'un omzuna vurdu. "Sen bunu öğrenebilmem için en güvenli öğretmensin, faydalanabildiğim kadar faydalanmalıyım."

Josephine, sözlerini bitirdikten sonra kalçalarını ona doğru sallayıp aşağı doğru eğilerek bağlama şeritleriyle içleri yumuşak kürkle kaplı deri kelepçeleri eline aldı. Marcus ona neyin çarptığını bile yakalayamamıştı. İçinden yükselen derin bir öfke ve koyulaşan bakışları arasında ondan sonra olabilecek tüm erkekleri öldürmek, parçalarına ayırmak ve bir daha kimsenin bulamayacağı şekilde köpeklere yem etmek ihtiyacıyla titredi. İçinde susmayan ses 'benim!' diye haykırdı. O an istediği tek şey, sert bir darbe ile önünde eğilen kalçalara girmek ve yalnızca neyi talep edebileceğini ona göstermekti.

Gergin iki yumruk haline gelen ellerini alnına bastırırken Josephine'in şuh sesiyle yerinden sıçradı. "Bence bunlarla başlamalıyız. Sence şu demir çubuklu olan bağlar ne işe yarıyor?"

Yüce İsa! Yatağına alabileceği tüm o diğer erkekleri cehennem köpekleri siksinsin! Kendine hâkim olmaya ve gülümsemeye çalıştı ama gülümsemesi en iyi ihtimalle vahşi

bir hayvanın hırlayan dişlerini göstermesinden farksızdı.

“En iyisi deneyerek öğrenmektir Buzlar Kraliçesi.”

Josephine, Marcus’un bakışlarında gördüğü şeyden şaşkınlıkla gerilerken Marcus uzanıp genç kadının elinde tuttuğu şeyleri tek hamlede çekip aldı. Bakmadan, hızlı aralarına raflardan birkaç şey daha eklediği gibi kasaya yöneldi.

Madem öğrenmeye bu kadar meraklıydı, hepsini öğrenecekti, lanet olsun! Bakalım ondan sonra ‘*yatağına alacağı erkekleri*’ yeterli bulabilecek miydi!

Etrafındaki onlarca seksi iç çamaşırı ve kostümün içinde Josephine’i bir başka erkeğe kendini sunarken hayal etmektense ölmeyi tercih ederdi. Kendini damızlık bir inek gibi hissederken kafasını önündeki tezgâha defalarca vurmayı ölümüne istedi. Hepsi kendi hatasıydı! Seks Shop’a onu sokmayı düşünürken aklı ne bok yiyordu acaba?

“Onu da alacak mısınız bayım?”

“Neyi?” Marcus kasadaki adamın imalı gözlerle rimelli kirpiklerini kırıpıştırarak işaret ettiği, elindeki kalın lateks malzemeye baktığında, kasanın yanına sıralanmış iki başlı vibratörlerden birini elinde tuttuğunu fark etti.

“Siktir! Hayır!”

“O halde mıncıklamayın lütfen ve bırakın.”

Josephine gülüyordu ve Marcus cidden kendi kafasını önündeki tezgâha çarpmamak için kendini zor tuttu!

Justin Timberlake (Boyce Avenue feat. Fifth Harmony cover) – *Mirrors*

Bölüm 9

HİSLER

Marcus ve Josephine, Alexander'ın tam da dediği gibi saat sekizde onları almaya gelen limuzine gecikmeli binmişlerdi. Josephine'in küçük çatı dairesinde ikisinin birbirlerine değmeden hazırlanmaları oldukça zorlayıcı olmuştu. Marcus, bir an kendini aynanın karşısına bir kuğu gibi süzülerek oturmuş saçlarını tarayan Josephine'i izlerken bulmuştu ve o an tarağı onun elinden alarak bütün geceyi bir kenara bırakmayı dilemişti. Yarım bir öfkeyle aldığı onca şeyi denemek beyninin gerilerinde bir yerlerde onu haince dürtse de esas olan, dudaklarını hafif bir 'o' şeklini verip rujla kırmızıya boyayan bu kadının tüm kulsursuzluğunu silmek ve öylesine, sıradan, sessiz bir gece geçirmektir. Belki Josephine o harika zencefilli kurabiyelelerinden yapardı?

Aynada gözleri defalarca buluştu ve aralarındaki sessizlik her buluşmada gergin bir beklenti ile alevlendiğinde Marcus kendi iradesi adına bu geceyi dışarıda geçirmenin daha doğru olacağına karar verdi.

'Siktir!'

Telaşlanmış, aceleyle gömleğinin düğmelerini bile kapatmadan ceketine uzanmış, onu aşağıda bekleyeceğini söyleyerek Chad'in yanına inmişti. Tabii o an aşağıya tüm

muazzam kusursuzluğuyla Buzlar Kraliçesi'nin siyah, dar bir elbise içerisinde ineceğini kestirememişti.

Josephine, vahşi bir soğuklukla salınarak limuzine doğru ince topuklarını vurarak yürürken Marcus bir şeyi fark etmişti; etrafındaki herkesi etkilediğinin farkındaydı. Öylesine farkındaydı ki istediği her şeyi yaptırabilecek gücü elinde tuttuğunu biliyor, bunu tek kaşını kaldırarak bakmakla bakmamak arası attığı bakışlarıyla onu izleyen her erkeğe, onları önemsemediğini hissettirerek yüzlerine çarpıyordu. Kusursuz taranmış saçları, mükemmel incelikte topukluları, pahalı elbisesi ve pürüzsüz, doğal görünümlü makyajı ile ilahi bir varlık gibiydi.

O gece Arthur'un yanında ilk gördüğünde de böyleydi. Bir küçük an, onun bakışları ile karşı karşıya geldiğinde gözlerinde o tereddüdü görmüş ve merak etmişti. Tüm bunları üzerinden soyduğunda geriye ne kalacağını merak etmiş ve bir çocuğun elini sürmemesi söylenen nadide bir porseleni daha büyük bir merakla ellemesi gibi ona dokunmak istemişti. Şimdiyse biliyordu. Onu soyduğunda nasıl muhteşem bir kadının tutkuyla doğduğunu görmüştü. *Tanrı ona acısın!* Marcus'un Buzlar Kraliçesi karşısında neredeyse hiç şansı yoktu!

Sergide, birbirinden güzel onlarca modern heykele bakarken aslında eli kolunda, yanında dimdik omuzları ile duran bu mükemmelliği büyük bir titizlikle inceliyordu Marcus. Onda yaşanan her bir değişimi anlamaya ve ezberlemeye çalışıyordu.

Josephine, izin isteyerek lavaboya yöneldiğinde Marcus bir süre daha aynı heykelin önünde durarak bakmaya devam etti.

"Merhaba, beğendiniz mi?"

Yanına gelen ufak tefek, Asya genleri sayesinde muh-

temelen gerçek yaşını hiç göstermeyen kadına irkilerek döndü.

“Evet, kusursuz.”

“Beğenmenize çok sevindim.” Genç kadın da başını eğmiş karşısında duran aykırılıklar içinde onlarca farklı hurda metalin birbirine kaynaklanması ile oluşan ağaç ile kuş arası figüre bakıyordu. Küt kesimli kâkülleri, ensesinde topuz yapılmış siyah ve düz saçlarının aksine yüzünü çerçevesiyor, onu olduğundan da beyaz gösteriyordu. İnce bedeni çocuksu derecede düzdü. Dar kalçalarını gizleyen belden büzgülü geniş eteği dizlerinin hemen altında biterken onu tamamlayan geniş, üçgen yakalı ipek gömleği ona sofistike bir hava katmıştı.

“Böylesine biçimsiz hurda parçaların bir araya gelerek mükemmel bir sanat eseri olacağı kimin aklına gelirdi ki?” Marcus dudaklarından çıkanları son anda fark etmiş ama engelleyememişti. Bu tip övgü ve konuşma işleri kesinlikle ona göre değildi. Gerginlikle yakasını gevşetmeye çalıştı. Huzursuzdu. Kadın kısa süren bir tebessümle bakışlarını heykelden alarak Marcus’a çevirdiğinde Marcus etrafına bakındı ve Josephine’i aradı, neredeydi? Karşısındaki kadın Marcus’un yüzündeki yara izine gözlerini dikmiş, pervasızca bakıyordu.

“Kimi zaman güzellikler kusurların birleşmesinden doğar.” Konuşmasındaki aksansız tını onun burada büyüdüğünün bir göstergesiydi. “Ben Sachiko.”

Kadının ciddi yüzüne bir anda yayılan ışıldayan tebessümü onu büyüleyici bir şekilde aydınlatırken Marcus eserlerin altında minik plaketlere yazılı imzaları hatırladı; Sachiko Tanaka.

“Bayan Tanaka? Bu eserlerin yaratıcısı?”

“Öyle de diyebiliriz tabii.” Bakışları muzip, ciddi kıya-

tetlerin altına görüldüğünden fazlasını saklıyormuş gibiydi. "Siz de Bay Valerian'sınız."

"Nasıl bildiniz?"

"İtiraf etmem gerekirse yanınızdaki Bayan Josephine Kensing'i tanımamak için kör olmam gerekirdi. Büyüleyici bir kadın... Gerçek bir sanat eseri..."

Marcus genç kadının hayran ifadesine başıyla onay verdi.

"Ortağım olduğu için şanslıyım."

"Ortağınız? Ben aranızda daha fazlasının olduğunu düşünmüştüm." Marcus cevap vermek için ağzını açtıysa da söyleyebilecek bir şey bulamadı. "Oh! Özür dilerim, bazen patavatsız olabiliyorum. Şuraya kadar bana eşlik eder misiniz? Size bir şey göstermek isterim."

Marcus, genç kadının elini koluna nazikçe koyarak odanın diğer ucuna doğru kalabalığın içinden ilerlerken gözleri Josephine'i aradı. Onlarca metal kaşık ve plakadan oluşan iki büyük figürün önüne geldiklerinde durdular ve Sachiko bir süre Marcus'un eseri izlemesine vakit tanıdı. Biri kadın biri de erkek formunda, birbirini kucaklayan eser, yapısındaki bütün ağırlığına karşın bir balerin in celiğindeydi.

"Bir defasında Gürcistan'da Tamara Kvesitadze'in muhteşem, sekiz metrelik bir heykelini gördüm." Sachiko önündeki figüre başka bir dünyaya açılan kapıymış gibi bakıyordu. "Ali ve Nino'nun unutulmaz aşk hikâyesini betimlemiş eserinde." Başını hiç çevirmeden konuşmaya devam etti. "Heykel Batum'da... Her akşam kadın ve erkek figürü kendi içinde bir dönüş yapıyor ve bu on dakika içerisinde yeniden sırt sırta gelerek ayrılmadan önce bir defa birbirlerini kucaklıyor."

* Azeri yazar Kurban Said'in 1937'de yazdığı eser; 'Ali and Nino: A Love Story'.

Bakışlarını yeniden Marcus'a çevirerek işaret parmağının ucuyla kendi burnuna dokundu Sachiko. "Gördüğümde hüznü bir aşkın ancak bu kadar güzel anlatılabileceğini düşünmüştüm ve sonra anladım ki aşk artık çok geç dediğimizde değerini anladığımız bir şey. Ben onlara ayrılığı layık göremedim ve onları benim ebediyetimde birleştirmek için bunu yaptım." Sachiko çekik gözlerinin derinlerinden kopup gelen hüznü yaşları gizleyebilmek için yüzüne kocaman bir gülümseme takındı ve neşeyle Marcus'a ilerideki kokteyl masasını işaret etti. "Bayan Kensing'in yanına gidelim mi? Dedem Yasuo Tanaka sizinle tanışmayı çok arzuluyordu bu gece, fakat ne yazık ki erken ayrılması gerekti. Bunu başka bir zaman gerçekleştirmek zorunda kalacağız."

Marcus başıyla onaylayarak Sachiko ile kokteyl masasının yanında tek başına bekleyen Josephine'e doğru ilerlerken onun elindeki kadehi dudaklarına büyük bir sakinlikle götürürken tüm bakışları görmezden gelişini izledi. İçinde onu yalnız bıraktığı için bir sızı oluştu. Ona doğru yürüdüklerini çok iyi bildiği halde Josephine onlara bile bakmıyordu. Dimdik duran sırtının nasıl olup da ağrımadığını düşündü bir an. Parmaklarını omuzlarının arasında dolaştırarak gerginliğini almayı ve bir kedi yavrusu gibi kıvrılarak ona sokuluşunu hayal ettiğinde gömleğinin yakasını çekiştirerek nefes almaya çalıştı. Genç kadın buzdandan bile daha soğuk bakışlarıyla etrafındaki herkesle arasına sert bir duvar örmüştü.

"Josephine..." Marcus Josephine'in adını söylediğinde genç kadın duruşunu hiç bozmadan gelen ikiliye doğru başını hafifçe eğdi. Tam karşısında duruyorlardı. İçerinin boğucu havasında insanların üstüne üstüne gelmeye başladığını hissettiğinde bir nefes alabilmek için kendini lüks

sergi sarayının lavabosuna kapatmış ve bir on dakika sakinleşmeyi beklemişti.

Herkes ona bakıyordu. Konuşmayan dudaklarının aksine bütün ihtişamları ile EWTON Ailesi'ne yaranmaya gelen bu zengin sürüngenler bakışları ile konuşuyor ve onun hakkında çıkan son dedikoduları birbirlerine soruyorlardı. Marcus farkında bile değildi belki ama birkaç kadının Marcus'a yiyecekmiş gibi bakan bakışlarını bile yalamıştı ve işte, kendisini Marcus için yetersiz hissettiren o ucuz ifade ile karşılaşmıştı.

Odadaki kadınların yarısından fazlasının kendilerini ondan çok daha fazla Marcus'a layık gördüklerini biliyordu ve hakkı olmasa da onu kısıkanıyordu. Odaya geri döndüğündeyse çekik gözlü, ufak tefek bir kadının üzerindeki tüm asaleti ile Marcus'un kolunda ilerlediğini görüp daha da paniklemişti. İçinde bir yan ona oradan, tüm bu insanlardan uzaklaşmasını haykırıyordu.

Josephine, derin bir nefes aldı. Arthur her zaman ona nasıl güçlü bir savaşçı olduğunu söylerdi. Bu gece de bu olacaktı. O güçlü olmasa da kararlı bir savaşçıydı ve hisse-leri ile ilgili ilk sınavında tökezlemeyecekti.

Omuzlarını yeniden dikleştirerek etrafındaki her şeyle arasına set çekebildiği o güvenli noktaya kendini çektiğinde başardığını düşünmüştü, ta ki Marcus ve yanındaki kadının ona doğru yürümeye başladıklarını fark edene kadar. Zırhında oluşan çatlağı belli etmemek için duruşunu bozmadı ve bekledi. O Buzlar Kraliçesi'ydi ve istediğinde bu unvanın hakkını çok iyi verebilirdi. Bir ufak tefek Asyalıdan mı korkacaktı?

Evet, korkuyordu! Onu her defasında incitmekten çekinmeyen Marcus'un büyük bir nezaketle bu kadını nasıl da dinlediğini görmüştü. Büyüleyici bir havası olan, şeffaf

bir kadındı. Kim olursa olsun karşısında, nazik olmayı arzulayacağına emindi.

Josephine, ikiliye doğru dönerek nazikçe tebessüm ederken Marcus yanındaki genç bayanı tanıştırdı.

"Josephine, Bayan Sachiko Tamaka ile tanışmanı istiyorum. Bay Yasuo Tamaka'nın değerli torunu ve tabii bu muazzam eserlerin ruhu." *'Bak sen! Beyefendi istediği zaman ne denli centilmen olabiliyormuş!'* Josephine samimiyezsiz bir tebessümle elini genç kadına uzatarak nazikçe başını eğdi.

"Merhaba, ben Josephine Kensing."

"Sizi tanımamak mümkün mü? Bir sanatçı için kusursuz bir güzelliği görür görmez hafızaya kazımak kaçılmaz."

"Magazinle fazla ilgilisiniz sanırım."

Josephine'in soğuk saldırganlığı karşısında Sachiko hafif bir tebessümle başını önüne eğdi. "Magazin için fazla vaktim olmuyor ancak sizi Bayan Romanov'un evindeki fotoğraflarda görmüştüm."

Josephine pişmanlık ve şaşkınlığı aynı anda yaşamıştı. "Heaven'ın mı?"

"Evet, Heaven. Gördüğümde sizin bir tuvalinizi yapmayı öyle çok arzuladım ki bu gece sizinle özellikle tanışmayı çok istiyordum. Geldiğiniz için çok teşekkür ederim." Sachiko iki elini kendi geleneklerine uygun bir biçimde, göğsünde birleştirerek başını minik bir hareketle öne eğdi ve tüm saygısını Josephine'e sundu. Marcus'un gergin bakışları altında Josephine az önceki çıkışından fazlasıyla utanmıştı.

"Ben çok isterim... Özellikle atölyenizi gezme izin verirsiniz... Sanırım daha uygun bir tanışma yapmış oluruz o zaman."

Sachiko rahatlamışçasına nefesini vererek kocaman bir tebessüm ile elini Josephine'e uzattı.

"Anlaştık o halde Bayan Kensing."

"Josephine, lütfen bana adıyla hitap edin."

"Sen de lütfen." Etraflarındaki insanların meraklı bakışları ve minik fısıldaşmaları arasında iki genç kadın izole olmuşçasına rahatlamış görünüyordu. Oysa Josephine için hâlâ her şey ince bir çizginin üzerinde gibiydi, özellikle de kendilerine doğru yürüyen annesini ve yanındaki o pislik kocasını gördüğünde.

"Josephine, bu ne ilginç bir tesadüf! Bayan Tanaka..."

'Ne demezsin!'

Josephine, içinden mırıldanarak gergin tebessümünü bozmadan Sachiko'ya göz attı. Annesinin samimiyetsiz girişiyle fazlasıyla gerilmişti ve bunu yanındakilerin hissettiğinden emindi. Sachiko Josephine'in gerginliğini görmezden gelerek sade bir tebessümle yanlarına gelen ikiliyi selamladı. Marcus ise Josephine'in gerilimini yüklenerek dik bakışlarını ikilinin üzerine sabitlemiş, keskin hatlarıyla kavis çizen bir kaşını kaldırarak dudaklarından dökülecek tek bir yanlış kelimeyi beklercesine gardını almıştı. Ne yapardı?

"Görüyorum ki yaşlı kocanın yokluğuna kolay adapte olmuşsun Josephine. Hâlâ aramıza karışmaya çabalaman takdire şayan doğrusu. Her ne kadar hoşuma gitmese de bu azmine hayranım."

"Bu azmini senden almış sevgilim."

Öz annesi Kacy'nin Marcus'u süzen imalı bakışları ardından gelen soğuk kahrkahası yanındaki kocası Eric'in

alayına karışarak Josephine'in kulaklarında çınladı. Kendisini köşeye sıkışmış gibi hissediyordu. İtiraz etmek, ona asla benzemediğini haykırmak istiyordu ama her defasında olduğu gibi nefesi kesilmişti. Aslında dış görünüşü annesine benziyordu. İnce uzun silueti, dar ama kavisli kalçaları ve biçimli bacakları annesinin genç bir kopyası gibiydi. Annesinin aksine saçları boya ile sarartılmamıştı ama gözlerinin okyanus mavisini ondan almıştı. Ona 'Buzlar Kraliçesi' unvanını kazandıran küçümseyici bakışları ve kendinden emin adımları da dışarıdan gören biri için annesinin kızı dedirtirdi. Tek farkları, o bunu içinde ona dair geriye kalan ne varsa koruyabilmek adına yaparken, annesinininki gerçek bir aşağılama ve hor görmeydi.

Hayır! O annesinin kızı değildi ve asla olmayacaktı! İçindeki tuzağa düşme hissi midesini altüst ediyordu. Kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Az önce yeni yeni ortaya çıkan dost yanı kendi kabuğuna çekilmiş, bir an önce bu karşılaşmanın az hasarla bitmesi için dua etmeye başlamıştı.

Titreyen ellerini gizleyebilmek için avuçlarını sıkarken bir kere daha Arthur'u özlediğini hissetti. O yanındayken ona böyle yaklaşmaya cesaret edemiyorlardı hiçbir davette. Keskin bakışlarını her zaman üzerinde hissetse de herkesin içinde onu yaralayacak dili çoğunlukla uzağında olmuştu. Oysa şimdi o ve aşağılık kocası için açık hedef gibiydi adeta. Ne dilini sakınacağı ne de onu geçmişin gölgesiyle rezil etmekten çekineceği hiçbir duvar kalmamıştı aralarında.

Kacy, bir anda ilgisini Josephine'den çekerek hesapçı bir rüyayla sabrının son sınırında gibi gözüken Sachiko'ya çevirdi.

"Bayan Tanaka, eserlerinize bayıldık. Eşim Eric ve ben, modern sanatı hep çok sevmişizdir zaten."

"Teşekkür ederim, Bayan..."

"Collister..." Annesi soy ismini söylerken Josephine'e artık bu soy ismi kullanamadığını ima ederek baktı ve üzerine vurgulayarak tekrar etti. "Kacy Collister."

Kacy kendini tanımasını beklese de Sachiko yorumsuz, nazik tebessümünü bozmadan karşısındaki havalı kadını ve gerisinde duran kurnaz bakışlı adamı inceliyordu.

"Tabii, siz ülkemize yabancı olduğunuz için bizi hatırlayamamış olabilirsiniz, lakin eski eşim ünlü bir avukattı." Josephine içinden '*görgüsüz*' diye tükürdü. Ah, bir de dışından diyebilseydi... Yüksek sesle haykıracak cesareti yoktu. Hele ki Eric'in bunca yıldır hiç eksilmeyen ve tam tersi daha da yoğunlaşan o iğrenç bakışları altında!

"Öyle mi? Ne yazık ki ben sadece on beş yaşımdan beri ülkenizdeyim ve sanırım geçirdiğim süre sizi hatırlamama müsaade etmiyor. Oysa ne tesadüftür ki hafızam beni yanıltmıyorsa, sevgili Josephine'in babası Bay Collister da benim bu ülkedeki hukuki temsilcimdi."

Josephine şaşkınlıkla Sachiko'ya bakakaldı. Genç kadın, gayet masumane bir şekilde, kelimelerini incelikle seçerek büyük bir tesadüften bahsedermişçesine söylese bile Josephine bunu kasten yaptığına yemin edebilirdi. Hatta o kısacık bir anda göz göze geldiklerinde ona göz kırpmamış olsa bu safiyane tavra o bile inanabilirdi, ama hayır! Genç kadın bütün bu tanımazlık numarasını, nedenini bilmediği bir şekilde kasten yapmıştı.

Afallayan Kacy, kendinden emin tavrını kaybetmemeye çalışarak kuşkuyla "Kendisi eşimdi," dedi.

"Öyle mi? Ne kadar ilginç... Başka biriyle evlendiğiniz halde halen eski eşinizin soyadını mı kullanıyorsunuz? Ne büyük bir sadakat!" Sachiko'nun tüm iğnelemesine karşın sesi oldukça doğal ve içten çıkıyordu. Bu kız tam Oscarlık-

ti. Annesi kendi avında avlanmıştı ve Josephine biraz olsun rahatlayarak gülmek için kendisini zor tutuyordu. "Bu durumda sanırım siz Josephine'in annesisiniz?"

Ani gelen bu soru karşısında Kacy donakaldı. Josephine de diğerleri gibi merakla ne cevap vereceğini bekleyerek annesine doğru ilgiyle döndü.

"Aile meselelerimizle sizi sıkmak istemem. Ben Bay Yasuo Tanaka'nın da bu gece burada olup olmayacağını sormak istemiştim. Kendisiyle bir takım yatırımlarla ilgili görüşecektik..."

"Bu gece iş yok Kacy." Gerçeğinden ayırt edilemeyecek kadar sahte bir neşeyle Sachiko nezaketi bir yana bırakarak Kacy'nin sözünü kesti ve Josephine ile Marcus'u göstererek onu sıkıştırmaya devam etti. "Ben bu gece dostlarımlayım ve sevgili dedem görüşmek istedikleriyle iş saatlerinde, randevu almayı başarabilirlerse, görüşür zaten. Şimdi izninizle; Kacy, Eric." Cevaplarını bile beklemeden sert bir baş selamıyla Josephine'in kolunu çekti. Adımlarını hızlandırarak bulundukları yerden başka bir noktaya doğru onu sürüklemeye başlamıştı, yeniden konuşmaya başladığında.

"Tanrı'm! Bu kadının annen olmasına nasıl tahammül edebiliyorsun? Gerçekten tebrik ederim. Haddimi aştıysam özür dilerim ama..."

"Özür dilemene gerek yok, o tam bir baş belası."

"Tamam, bence de gerek yok. Kesinlikle tahammül edilemez bir kadın. Tanrı'ya şükür sen ona benzemiyorsun. Yani, teknik olarak benzeyebilirsin ama sen iyi versiyonu gibisin."

"Babam gerçekten senin avukatın mıydı?"

"Ah! Evet, söylememiş miydim? Sana anlatacak ne çok şeyim var... Bu ülkeye yatılı okumak için ilk geldiğimde

yasal şeyler ve gereksiz birçok sıkıcı başka şey için dedem babanı tayin etmişti ama o benim için aileden oldu. Seninle aslında o zamanlar tanışacaktık... Ölmeseydi..." Sachiko bir iki dakika susarak elini dudaklarına kapattı ve sonra "Yine pot kırdım, değil mi?" diye sordu. İri iri açılmaya çalışan çekik gözleriyle küçük bir kız çocuğu gibiydi.

"Yo, lütfen, hayır... Babamı tanıyan birileriyle onu konuşmayalı öyle çok zaman geçti ki... Bazen babamı unuttuğumu bile düşünüyorum." Josephine gözlerine dolan yaşları bastırmaya çalışarak Sachiko'ya döndü.

"Neden bana iyi davranıyorsun?"

Sachiko bu soru karşısında şaşırdı. Bir nedeni olmalı mıydı? Umursamazca omzunu silkti.

"Baban iyi biriydi."

"Şu an benimle burada yürürken bile arkamızdan, özellikle benim hakkımda, bir dolu şey konuşuluyor ve sen yine de yanımdasın. Hakkımda bu kadar şeyi bildiğine göre annemle aramızda olanlara dair yazılıp konuşulanları, benim adıma iddia edilen o ucuz, fırsatçı kadın hikâyelerini ve daha benim bile okumaya yetişemediğim onlarca şeyi de biliyorsun. Benimle şahsi olarak bu kadar yakın olmanın senin adına iyi bir şey olmadığını görmek için dahi olmaya gerek yok."

Sachiko, genç kadının tereddütlü ve iğneli diline şaşırsa da yaşadığı utancı anlayabiliyordu. Onda hayran olduğu ise bütün bu hislerine direnerek kabuğuna çekileceğine dimdik duruşu ile yıkılmamasıydı. Kim bilir bu çaba ondan neler götürüyordu?

"Unuttun mu? Dedem bir mimar olduğum konusunda ısrarcı olsa da ben bir sanatçıyım. Kimin ne düşündüğü kimin umurunda? Şimdi, şurada saat dokuz yönündeki garsonla sevişsem millet sanat yapıyor der, alkışlar. Ayrı-

ca farkındaysan patavatsız biriyim. İsmimin sonunda Tanaka soyadım olduğu sürece kim bana ne diyebilir? Tüm bu insanlar, nasıl desem? Sıkıcı! İkiyüzlü inekler! Onları neden önemseyeyim?"

Şaşırtma sırası Josephine'e geçmişti. Bu kadının çekingen ve soylu görünüşünün altında muzip bir ruh yatıyordu. Kendisinin tam tersiydi ve ona soracak olsalar asıl Buzlar Kraliçesi bu kadındı. İnsanların onu ezebileceğini zannetmelerine sebep olacak kadar naif duruşu bir tuzaktı. Hepsini bir hamlede ezecek kadar kararlı ve güçlüydü. Onun sahip olmak için kendini zorladığı güç ve dirayet bu kadında doğaçlama yapıyordu.

"Beni çok şaşırttığını itiraf etmeliyim."

"Marcus ile aranda bir ilişki olmadığını öğrendiğimde ki kadar şaşırmış olamazsın." Josephine'in ağzı açık kaldı. Sachiko hem Josephine ile konuşuyor hem de etraflarındaki insanları selamlayıp onlar akabinde aralarındaki muhabbeti bölmeden hepsini görmezden geliyordu.

"Marcus demişken o nerede? Gördün mü?"

Josephine'in düşünceleri hızla babasından Marcus'a kaymıştı ki onun yokluğuyla bir anda kendini boşlukta buluverdi. Sachiko da hızla etrafına bakındığında Marcus'un onları takip etmediğini fark etti.

"Sanırım bir önceki pasajda kaldı. O cüsseyile o adamın arkamızdan gelmediğini nasıl da fark edemedik! Tanrı'm! Keşke sevgili olsaydınız. Biliyor musun ikinizin bir arada bir çalışmasını yapmak çok güzel olurdu. Pot kırıyorum, değil mi? Hadi, gidip bulalım senin koca adamı. Sevgili olmasanız bile aranızda özel bir şeyler olduğuna bahse girerim."

Genç kadın hafifçe Josephine'in eline vurarak onu takip etmesini işaret etti. Kendi kendine konuşuyormuş gibi

konusuyordu Josephine'le ve Josephine'de çok eskiden beri tanıyormuş hissi uyandırıyor. Son kelimeleriyle Josephine'in bakışları parlayınca yakalamış gibi sırttı.

"Biliyordum. Asla yanılmam."

"Öyle değil..."

"Bana anlatmak zorunda değilsin. Hayatını yaşa. Hah, şurada olmalı, gel benimle."

Josephine, az önceki noktaya doğru yürüdüklerinde Marcus'un gerilmiş ellerini yumruk yapmış aceleyle ondan uzaklaşan Kacy ve Eric'in ardından bakmakta olduğunu gördü. Marcus'un kendisi ile büyük bir mücadele verdiğini buradan bile anlayabiliyordu.

Marcus annesiyle karşılaştıkları andan sonra Josephine'in nasıl kaskatı kesildiğini görmüştü. Dimdik duran bedeni Buzlar Kraliçesi'nin varlığını ortaya koysa da annesine hiç cevap vermeden kilitlenen çenesi ve Sachiko'nun uzaklaşma teklifine sorgusuz sualsiz bir can simidi gibi sarılması daha önce onun hakkında göremediği birçok şeyi ona gösteriyordu. Eric'in yüzüne bile bakmamış, adamın ısrarcı, yılışık bakışlarının karşısında neredeyse Marcus'un omzunun arkasına saklanmıştı. Babasının ölümünden sonra dağıtan ve annesi ile ters düşüp mirastan reddedilen genç kızdan fazlası vardı bu hikâyenin içinde ve Marcus bunu öğreneceğine söz verdi. Ondan önce Kacy denilen şu kadına o diken dilini nasıl kullanması gerektiğini öğretmeliydi!

Sachiko, Josephine'i diğer bir pasaja doğru sürüklerken o ayrılmamış ve Kacy'i kolundan kabaca yakalayarak başka kimsenin sözlerini duyamayacağı bir mesafeye kadar çekmişti.

"Sen kim olduğunu zannediyorsun!" dedi Kacy. Neler olduğunu anlamaya çalışarak tavır almak isteyen Eric ise,

karşısında gördüğü kontrolsüz, vahşi öfke yansımaları ile sindi. Marcus olabildiğince yaklaştı ve etraftakilere karşı yüzüne sahte bir tebessüm takındı. Sesini olabildiğince kısık tutmaya çalışarak sıkılı dişlerinin arasından konuştu.

"Sana ve sülük kocana tek bir defa söyleyeceğim!" Sözlerini vurgulayarak durdu ve huzursuzca kıpırdanan Eric'i öldürücü bakışlarıyla olduğu yere mıhladı. "Bir defa daha senin ya da bu gereksizin, ortağımız Bayan Josephine Kensing'in yanına yaklaştığınızı, herhangi bir şekilde onunla bu akşamki hadsizliğinizle konuştuğunuzu ya da herhangi bir ortamda onun adını dilinize aldığınızı *hissetcek* olursam... Yapın ya da yapmayın fark etmez! Sadece hissetsem bile siz yürüyen ölülersiniz demektir!"

"Beni tehdit edemezsin!" Kacy kolunu çekmeye çalıştı. Marcus sözlerini öyle ağır ve öyle üzerine basa basa söylemişti ki kolundaki sert tutuşun altında Kacy'nin saniyeler içinde ukala ifadesinin paniğe dönüştüğünü görmüştü. İstifini hiç bozmadan kadının bu korumacı çıkışına acımasızca tebessüm etti.

"Tehdit? Tehdit ettiğimi de kim söylemiş? Sadece yapacaklarım için önceden uyarıyorum!"

Marcus Kacy'nin kolunu iterek bıraktığında beyninin içinde onları nasıl da parçalarına ayırdığının görüntüleri uçuşuyordu. Josephine Marcus'un yanına ulaştığında Eric sanki bütün o hayali görüntüleri görebiliyormuşçasına dehşete kapılarak öfkeyle bir şeyler söylemeye çalışan Kacy'yi susturmak için hızlı hızlı çıkışa sürükledi. Nasılsa Valerian'ı üzerine salmanın acısını Josephine'den çıkartacağı bir fırsat yakalardı, o sabırlı bir adamdı.

"Marcus? İyi misin? Sorun mu var?"

"Sorun? Sen böyle bir anne ile akıl sağlığını korumuşsan ne sorun olabilir ki?"

"Korumuş olduğumu düşünüyorsan bir defa daha düşün derim. Onlarla ne konuştun?"

Marcus hâlâ sakinleşememiş bakışlarını küçük bir kedi yavrusu gibi endişeyle sinen Josephine'e dikti; "Sadece lanıştık." Hemen ardından sabırsızca ekledi. "Gidelim artık."

Onlara mesafe tanıyan Sachiko ikilinin ona dönmesiyle yanlarına yaklaştı.

"Bayan Tanaka..."

"Sachiko lütfen."

"Sachiko, misafirperverliğin için çok teşekkür ederiz. Artık ayrılırsak umarım sana saygısızlık etmiş olmayız."

"Tabii ki, hem zaten Josephine ve sana uygunsuz bu cumartesi günü ikinizi de atölyemde ağırlamak isterim."

Kendini fazlasıyla yorgun hisseden Josephine bu içten ve sıcak davete hayır diyemedi.

"Benim için harika olur."

Marcus itiraz edemedi Sachiko araya girdi. "Tamam o zaman, saat birde diyorum. Hatta dedem de bize eşlik edecektir. Şimdilik görüşmek üzere diyelim." Hızla Marcus'un ve Josephine'in ellerini kavrarken Marcus'un itiraz etmek üzere açılmış ağzı sadece buluşmayı onaylayabilmişti.

İtiraz etse bile Alexander hergelesi nasılsa bir şekilde Yasuo Tanaka'nın da geleceğini öğrenir ve onu oraya ke-
limenin tam manasıyla işunlardı. Direnmenin ne anlamı kalmamıştı?

Hisler karmaşık şeylerdi. Josephine hiçbir zaman anlamamıştı. İçindeki utanma hissini, eti yaralanmadığı hal-

de annesini her gördüğünde göğsünün tam ortasındaki o acı hissini... Şimdi bir de yenisi vardı, hiç düşünmek istemediği ama sinsi bir düşman gibi damarlarına yayılan... Bu hissin adı onun için Marcus'tu.

Omuzlarını dikleştirip saçlarını geriye savurarak başını kaldırdığında içinde boğduğu tüm o hislere sanki yeniden can veriyordu. Bu yüzden eve dönerken hiç konuşmamıştı. Sessizce camdan dışarıya bakarak yolun gözünün önünden akıp gitmesini izlemişti. Yorgundu... Uzunca bir zamandır yorgundu. Yapmak istediği tek şey o küçük çatı dairesinin minik mutfağına sığınıp onu geçmişine, mutlu olduğu günlere bağlayan tek şeymiş gibi, Nana'nın öğrettiği zencefilli kurabiyelerini yapmaktı.

"Yukarıya gelmemi ister misin?"

Josephine, Marcus'un dingin ve itinalı sesiyle sorduğu soruyla irkildi. Evinin önüne gelmişlerdi. Marcus'un ona bakan gözleriyle buluştuğunda bakışlarını kaçırarak "Hayır," dedi. İstemiyordu. Josephine'in bütün olan biten tiyatronun ardında sakladığı sırları vardı ve onlarla şimdi baş başa kalmalıydı. Yaralarını çiftlikteyken sadece bir defalık göstermişti Marcus'a ama o yaralar ona aitti, kimseyle paylaşmak için açılmamıştı ruhunda.

"Teşekkür ederim... Bu gece yanımda olduğun için..."

"Bütün o sevimsiz penguenlerin içinde seninle olmak eğlenceliydi."

Genç kadın yarım bir tebessümle başını sallayarak araçtan indiğinde fazlasıyla sert görünüyordu. Marcus onun tüm gece olanlardan hiç etkilenmediğini sanabilirdi, şayet kapıdan çıkarken içine çekerek tuttuğu o derin nefesi duymamış olsaydı. Buna rağmen sinir edici derecede sakindi Josephine. Hiçbir şey olmamış gibi orada konuşmaya devam etmiş ve dimdik durmuştu. Araçta gömüldü-

gü sessizliği bozmaya kalksa emindi ki onu çileden çıkar-
lacak soğuklukla, çiçeklerden ve kelebeklerin göçlerinden
konuşabilirdi.

Beyninde bir nokta 'İlgilenme, senin meselen değil'
dese dahi başka bir ses öfkesini irdeleyerek aksini söylü-
yordu. Hiç dinmeyen öfkesi... Onu bütün kusursuzluğu-
nu yıkana dek sarsmasını haykıran öfkesi... Ne tesadüf ki,
aynı zamanda ona ihtiyacı olan şeyi de veremeyeceğini
hatırlatan şeydi bu. Genç kadının sert adımlarla hızlı ama
sakin şekilde girişe ilerleyişini izledikten sonra onları geri
getiren limuzinden inip kendi aracına doğru ilerledi. Bir
an önce oradan uzaklaşmalıydı. Bir gece için fazlasıyla
resmi ve kibar olmuştu zaten, daha fazla bu kibarlık oyu-
nuna tahammül edemeyecekti.

"Bay Valerian!"

"Chad?"

Marcus tam aracına binecekken elinde büyük sarı bir
zarfla ona yetişmeye çalışan Chad'i fark etti.

"Bay Valerian, ben içeri geleceğinizi zannetmiştim ama
Bayan Kensing'i tek görünce..."

"Chad çok yorgunum, özet versen?"

"Özür dilerim efendim. Bu zarfı siz yokken bıraktılar.
Çok önemliymiş, size verilmesini istedi Bay Romanov."

"Neymiş ki?"

"Bilmiyorum Bay Valerian. Sadece size yalnızken ver-
memi istediler."

"Teşekkürler Chad, sen yerine dönebilirsin."

"İyi geceler efendim."

"Sana da Chad. Bayan Kensing'in bir şeye ihtiyacı olur-
sa önce beni aramayı unutma."

"Emredersiniz efendim. O iyi mi?"

"Umuyorum Chad. Sadece umuyorum..."

Marcus, Chad'ın başka bir şey söylemesini beklemeden yakasını gevşeterek aracına bindi ve sarı zarfı kenarından yırtarak açtı. Zarfın içinden Alexander'ın ona yolladığı kâğıtlar birden kucağına düşünce Marcus memnuniyetsizlikle zarfı fırlattı.

"Siktir!"

Eline rastgele birkaç tanesini alıp gözlerini kısarak okumaya çalışırken bir yandan da ön aynanın üzerindeki ışığı yakıyordu. Bunlar, bir firmaya ait Romanov Holding ve Valerian Şirketler Grubu'na yönelik borsa işlem kayıtları, bir takım hesap numaraları ve bir kimlik dökümüydü. Kâğıtları biraz daha karıştırınca eline bir not kâğıdı geçti.

"Yüce İsa! Bu olamaz!"

Alexander'ın el yazısıyla yazılmış notta '*Anneme merhaba de*' yazıyordu ve dokümanlara bakılacak olursa bu hortlama merasimi hiç de iyiye alamet değildi.

"Siktir!"

Marcus elini sertçe direksiyona vurdu. Ne çok anne ve babayla uğraşması gerekmişti bugün! Başını arka koltuğa yasladığında zihni yeniden Josephine'e kaydı. Sevgili Buzlar Kraliçesi şu an ne yapıyordu? Hâlâ yeterince uzaklaşmadığını hissederek öfkeyle aracı çalıştırdı. Bir an önce uzaklaşmazsa bu ilişkide kendi koyduğu kuralları kendi ihlal edecekti.

Josephine, sert adımlarını vurarak hayattan hınç çıkartmasına asansöre binerken Chad'e selam bile verememişti. Tek kelime daha dudaklarından dökülse ya da tek bir sıcak tebessümle daha karşılaşıp gözlerinden süzülme için onunla inatlaşan yaşları daha fazla tutamaz ve yeni bir

panik atağa yenik düşerdi. Dik durmalıydı! Arthur'un ona öğrettiği gibi kartlarını kapalı oynayan bir poker oyuncusu gibi kendini yönetmeli ve yıkılmamalı, kendini bir daha hiç kimsenin inisiyatifine bırakmamalıydı. Güvenmemeliydi, sevmemeliydi, asla ama asla onu bir daha dizlerinin üzerine düşürecek kadar zayıf olmamalıydı!

Titreyen elleriyle kapısını açmaya çabaladı. Lanet olası kilit dönmüyor, stiletoların içindeki ayakları cenderede ki ruhu gibi acı çekiyordu. Gözyaşları gözlerini bulandırınca içindeki panik hissi yükselmeye, dar koridor üzerine doğru adeta kapanmaya başladı. Nefes alamıyordu. Kapı açılmıyordu! Geçen dakikalar uzadıkça Josephine'i saran titreme arttı ve daha şiddetli bir sarsıntıya dönüştü. Dibe doğru çekiliyor, etrafına hücum eden karanlığın içinde boğulmaya başlıyordu. Nefret içine yayılırken hâkim olamadığı bu hissi içinden atabilirmişçesine ayağındaki ayakkabıları gırtlığını yaran bir hırlamayla kapıya fırlattı! Deliriyordu!

"Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!"

Bağırıyordu, derin nefes alıp verişleri arasında ardı ardına süzülen gözyaşlarını elinin tersiyle silmeye çalışarak kapıyı ardı ardına tekmelemeye başladı.

"Tanrı'nın cezası! Kahretsin! Nefret ediyorum! Sizden nefret ediyorum!"

"İzin ver ben açayım."

İşte bu bir uğursuzluk lanetiydi! En son ayna kırılı yedi yıl olmamış mıydı ya da merdiven altından mı geçmişti? Kara kediyi gördüğünü hatırlamıyordu ama Elf cinlerini dürtmüş olmalıydı ki en perişan halini bile rahat rahat yaşayamıyordu!

"Kendimi tanıtmama izin verin; ben Keon Flores. Yan komşunuz." *Bir sen eksiktin!*

Kendisini geçen seneden beri benzersiz Romanovlar, Daniel ve Marcus arasında bir yerlerde yuvarlanırken bulmamış olsa karşısındaki adamın kusursuz görünüşüne şapka çıkarırdı ama o an bunu görebilecek bir halde değildi. Bir an önce içeriye girmeli, kendine görünmezlik duvarı örmeli ve bir sonraki kaçınılmaz karşılaşmalarında adamın bu karşılaşmayı unutmuş olmasını dilemeliydi!

“Çatıyı sizinle paylaşıyoruz artık.”

Şahane!

Adam konuşuyor, bir şeyler söylüyordu sakın ses tonuyla ama Josephine hiçbirini anlayamıyordu. Kontrol edemediği kadar hızlı çarpan kalbine kesik kesik soluduğu hızlı nefesleri eşlik etmiş, adamın varlığıyla artan gerginliği ölümün elçisiyle yüzleşmiş gibi onu paniğine hapsedmişti. Kapıya sırtını dayayarak dik durmaya çalıştı ve gözlerini bir anlık yumdu.

“Kalp krizi geçiriyor olamazsınız, değil mi?”

Josephine, başını iki yana salladı ve bir şey diyebileceği gibi dudaklarını araladı ancak çıkan tek ses hırıltılı bir cırlama oldu.

“O halde panik atak? Rahatlayın. Yardımcı olabilirim sanırım Bayan Kensing. Chad bahsetmişti. İsminizi ondan biliyorum, telaşlanmayın. Sakin ve derin bir nefes alın. Tek bir nefes lütfen...”

Ona doğru yürüyerek elini yardımcı olmak istercesine, teklifsizce, koluna uzatan adama gözlerini aralayarak bakan Josephine, itiraz edebilmek adına derin bir nefes daha aldı. Konuşmak ve ona işine bakmasını söylemek istiyordu ama yapamadı. Karşısında duran yirmi dokuz, belki de otuz yaşlarındaki adam güçlü yapısına rağmen ince ve uzun boyunu tamamlayan zarif yüzüyle son derece kibar, bir o kadar da mesafeli duruyordu. Ona uzattığı yardım

eline rağmen aristokrat bir üstünlükle süslenmiş gibiydi. Zarif hatları, keskin çenesi ve kemerli, sivri burnuyla tezat oluşturuyor, ona farklı bir hava katıyordu. Kemikli, uzun parmaklarını vurgulayan kısa kol kesimli ceketinden gözüken gömleğinin manşetleri, iki pırlanta kol düğmesi ile tamamlanmış, bu çatı katından fazlasına sahip olduğunun altını çizerek parlıyordu. Ortadan ayrılmış siyah saçları iri dalgalar halinde kulaklarının hemen üzerine düşmüş, gömleğinin usulca aralanmış üst düğmeleri ile yarı dağınık, haylaz bir görüntü çizerken yüzüne takındığı asil tebessümle kusursuzdu. Ona bakmak siyah bir kuşu resmetmek gibiydi.

Josephine, kalp atışlarını yavaşlatmaya çalışırken kendisine Buzlar Kraliçesi olduğunu hatırlatmanın artık eskisi kadar kolay olmadığını fark etti. Marcus ve diğerleri ile karşılaştığından beri hiç olmadığı kadar insandı ve incinebilirdi. Hisler yeniden onu yaralıyor, yaralarıysa kabuk tutmaksızın kanarken onu hiç olmadığı kadar çok acıtıyordu. Bu kendiyle yüzleşmek gibiydi ve bunu isteyip istemediğinden emin değildi. Nelere mâl olurdu?

“Evet, işte böyle... Kapını açtık. Tek başına kalabilecek misin? Aramamı istediğin biri var mı ya da Chad’e haber vereyim mi?”

Josephine, yavaş yavaş kendini kontrol altına alırken bir iki derin nefeste gözlerini kırıştırdı. Keon Flores hangi ara fırlattığını bilmediği anahtarlarını alarak kapısını açmış ve etrafa saçılan ayakkabılarını kapıdan içeriye bırakarak onun girebilmesi için geri çekilmişti. Adam yeni deli komşuyla ilk defa karşılaşmıyormuş da sanki her günlük sıkıcı, rutin bir süreci yaşıyormuş gibi rahattı.

Josephine yavaş yavaş sakinlemeye başlayan nefes alıp verişleri arasında hırıltıyla yanan boğazını teşekkür etmeye zorladı.

“Ben... Teşekkür ederim... Böyle iyiyim. Birazdan geçer... Panik atak...”

“Anlamıştım. Biraz dinlenin. Daha başka bir zaman yeniden tanışırız. Arka terasta fazlasıyla karşılaşacağız.”

En üst katta sadece iki daire olduğu için arka teras her ikisinin de ortak kullanım alanı olarak bırakılmıştı ama Josephine kimseyle bir şeyi paylaşmak istemediğinden orayı hiç kullanmamıştı. Başını eğerek bir an önce içeriye girebilmek için yönlendiğinde kısık sesle mırıldandı.

“Ben orayı kullanmıyorum.”

“Öyle mi? Ne güzel... Ben de yeniden dekore etmeyi düşünüyordum. O halde senin için sorun olmayacak.”

Bir an önce kapısını kapatabilmek için başını ona bakmadan salladı ve içerinin yalnızlığına doğru yönelmişti ki Keon’un sesi kapı kapanmadan bir defa daha duyuldu.

“Ben yeniden dekore ettiğimde görmeni istiyorum ama. Gün batımında gerçekten çok güzel oluyor. Bu arada iyi misin cidden?”

Onu lafa tutarak oyalıyor muydu, yoksa Josephine mi böyle gelmişti?

“İyiyim, teşekkürler. Zor bir akşamdı.”

Keon içini çekerek parmaklarını çıtlattı. “Hangimiz için kolaydı ki?”

Elini kapı aralığından çekerek bakışları kendi kapısına yöneldiğinde Josephine o zaman adamın parmağında yer etmiş alyans izini fark etti. Merak ettiyse de artık konuşmayı kesmek istiyordu ve sormadı. Sadece kibarca gülümsemeye çalışarak iyi akşamlar diledi ve evinin güvenli sularına kendini kapattı.

Kendine ait o güvenli mabedindeydi ve buradan hiç çıkmak istemiyordu. Dışarısı onu korkutuyor, insanlar onu üzüyordu. İçini hiç terk etmeyen yorgunluk hissi ar-

sız bir sevgili gibi boynundan bir an olsun düşmüyordu. Daha bu sabah bu odanın içinde yaşadıklarını düşünerek kendini odasına doğru sürükledi ve yeni bir ağlama dalgasıyla kendini yatağına bırakarak dizlerini karnına çekti. Böyle sonsuza kadar ağlayabilirdi.

Wolf Larsen - *Kitchen Door*

Bölüm 10

ARKADAŞLIKLAR

Marcus, gergin bir şekilde Romanov Holding'ten içeriye girerken aklı hâlâ bir önceki gece arkasında bıraktığı Josephine'deydi. Geriye dönüp o itiraz etse bile kucaklamamak için kendisiyle büyük bir mücadele vermişti ama bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. İşleri olduğundan daha da karmaşık hale getirmemeliydi. Üstüne üstlük, bir yandan da başlarında fazlasıyla dert vardı. Alexander'ın annesinin yaşaması onları nasıl etkileyebilirdi, hesap hareketleri ne anlama gelecekti ve madem yaşıyordu bunca zamandır neden ortaya çıkmamıştı? En önemlisi de geçen seneden beri süren saldırılarla bir bağlantısı gerçekten var mıydı?

"Erkencisin dostum."

Marcus düşüncelerine dalmış Alexander'ın odasına doğru ilerlerken arkasından gelen Adrian'ın sesi ile duraksadı.

"Günaydın Adrian. Balayı bitti mi?"

"Hayır, bitmedi, ama acil durumlar var; içeri geçelim, Alexander anlatacak zaten. Bir de tabii doktor kontrollerimiz var. Söz konusu ikizler olunca daha fazla erteleyemedik."

"Yeniden baba oluyorsun, tebrik edemeniştim."

Adrian'ın her zamanki alaycı neşesine bilge bir dur-

gunluk gelmişti. Odaya yürüdükleri bu kısacık anda bile az önce yatağında bıraktığı karısını özlediğini görebiliyordu Marcus. Onun gerçekten şanslı bir adam olduğunu düşünerek iç çekti. Esas minik Adriano böyle bir babaya sahip olduğu için şanslıydı.

“Sağ ol dostum. Adriano’da çok şey kaçırdım ama bu defa hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum.”

İkili yürümeye devam ederlerken, Marcus özlemini belli ederek, “Onlar çok şanslı çocuklar,” dediğinde Adrian’ın yüksek kahkahasıyla camekânlı odalarındaki takım elbiseli çalışanlar bile dönerek onlara baktılar.

“Emin misin? Bir daha düşün istersen, benim gibi bir baban olsun ister miydin?”

Marcus aniden durarak Adrian’ın da durmasını sağladı ve ona dönerek yanıtlamadan önce kısa bir an dostuna baktı.

“Eminim.” Buna neredeyse hiç kuşkusu yoktu. “Sen yanan bir binaya gözünü kırpmadan girebilecek kadar cesur bir adamsın ve herhangi bir bağının olduğunu bilmeden, küçük bir çocuğu sevip en iyi şekilde babalık yapmaya cesaret edebilecek kadar yürekli bir babasın. Ailenin ne olması gerektiğini biliyorsun.”

Adrian, yarım tebessümüyle yumruğunu kabaca Marcus’un omzuna vurarak neşeli olmasını umut ettiği bir kahkaha daha attı ama içinde bir yerler sızlamıştı.

“Hey! Dostum! Seni gören de sana babalık etmemi isteyeceksin zanneder! Şimdiden söylüyorum, kadrom dolu.” Bakışlarını uzaklaştırarak yeniden yürümeye başladıkları sırada Adrian tüm alaycılığına rağmen ciddiyetini toplayarak “Sen de bu ailedensin dostum,” dedi. “Bizden birisin artık. Oğlumu kaçırmaya kalktıklarında yaptığını hepimiz gördük.”

Bizden biri! Alexander ve Adrian arasındaki kardeşten öte bağı kıskanıyor olduğunu o zaman hissetti Marcus. Onlar birbirlerine öylesine kenetlenip destek olmuşlardı ki onlarla ilk tanıştığı günden beri ona sadece kendi yalnızlığını hatırlatmışlardı. Onlar yenilmez Romanovlar'dı ve şimdi ona *bizden birisin* diyorlardı. Bunu hiç bu kadar çok istediğini fark etmemişti. Tam ağzını açıyordu ki önlerinde duran kapı Adrian elini uzatmadan açıldı.

"Benim odaya giriş iznimi yine iptal ettin, değil mi? Seni şerefsiz adi!"

"Hah! Kendine bak sen! Her seferinde karımı utandırıyorsun!"

"Sen de karını git evinde..."

"Evimde ne?"

"Sev!"

İkilinin birbiriyle olan tatlı dalaşına Marcus gülmeden duramadı.

"Hep böylesiniz, değil mi? Hiç değişmeyeceksiniz."

"Değişmek mi? Dostum şu adamı görüyor musun? Alexander Romanov... Bir yıl önceki Romanov'un iyi ikizi, diğerini yüzüne demir bir maske giydirip mahzene kapadık. Tanrı'ya şükür en azından benim kafama çekilmez huysuz bir ihtiyar olarak kalmayacak artık."

"Evet, itiraf ediyorum, ben değiştim Adrian, ama sen ne yazık ki hep böyle patavatsız, hovarda bir gevezeydin!"

"Al işte, ruhsuz ihtiyar geri geldi. Ayrıca, bu hovarda hovardalıktan gereğinden fazla ağzının payını aldı ve emekliye ayrıldı. Dediyini karım duyup yanlış anlayacak olursa sen öldün dostum! Eğlence bu işin neresinde?"

"Eğlence mi dedin? Eğlence tam olarak bu evraklarda... Ya zombi istilası yaşıyoruz ve annem mezarından dirildi ki ben yakıldığını zannediyordum ama..."

"Ama tabii bilemeyiz, değil mi? Çünkü sen cenazede olmak yerine kendini tüketiyordun."

Alexander derin bir iç çekerek Adrian'a ters ters baktıktan sonra Marcus'a dönerek "Ama öyle görünüyor ki benim muhteşem dokuz canlı annem hiç ölmedi ve buna zamandır bana oyun oynuyor. Bu da demek oluyor ki özellikle son bir senedir tüm felaketlerden o sorumlu," diye kendi cümlesini tamamladı.

Marcus düşünceli bir şekilde koltuklardan birine otururken bir eliyle de alnını ovuşturdu. "Tüm felaketler derken?"

"Kaçırılma, yangın... Hatta belki de..."

"Belki de?"

"Belki de Adrian ile yollarımızı kesiştiren o tuzak... İski karımı manipüle etmiş bile olabilir, bilemiyorum. Son zamanlarda bizleri takip eden şüpheli araçlar var ve hepsi bir şekilde onu işaret ediyor. Özellikle borsa işlemlerine baktınız mı?"

"Evet, dün gece inceledim biraz. Borsadaki Valerian hisselerinin önemli bir kısmı ve Romanov hisselerinin bir bölümü sistematik bir şekilde alım satım yapılmış. Birkaç el değiştikten sonra tek bir noktada toplanmaya başlamışlar gibi gözüküyor. Son lansmana kadar Valerian batmak üzere olan bir isimdi. Kim neden hisselerini elinde toplamak istesin ki?"

"Evet, sizi o yüzden çağırdım. Her kimse Valerian ismine el koyacağımı hayal etmiş olmalı. Planlarını farkında olmadan değiştirmiş olmalıyız. Belki de Adriano'nun kaçırılma işi sırf bu yüzden yaşanmıştır."

"Haklısın. Planları değiştğine göre yeni bir hamle yapınca kadar avantaj bizde sayılır. Avantajı kaybetmeden bu işi çözümlemeliyiz."

Adrian'ın sözlerini Alexander düşünceli bir şekilde onaylarken Marcus kaşlarını çatarak ikiliye döndü.

"Josephine'in de gelmesi gerekmez miydi?" Marcus'un bu sorusuna bu defa imalı bir gülümsemeyle cevap veren Alexander oldu.

"Ben sabah birlikte gelirsiniz diye düşünmüştüm."

"Elbette ki hayır! Bir şey mi ima etmek istiyorsun?"

Alexander daha da hin bir gülümsemeyle, umursamazca "Ne ima edebilirim ki," diyerek kaşlarını kaldırdı. Eğlendiği her halinden belli olsa da Adrian bu konuda hâlâ sıkıntılı görünüyordu.

"Ona güvenebilir miyiz? Annen bile olsa Alexander, ona birinin yardımcı oluyor olması gerekir. İşbirlikçisi Josephine olabilir mi? Sonuçta elinde kalan tek şey bu hisseler ve..."

"Yeter! Kes! O birçok şey yapabilir ve birçok şey için mücadele edebilir ama asla böyle bir şey yapmaz. Hiçbiri-mize zarar vermez o!"

"Nereden biliyorsun?" Adrian tüm ciddiyetiyle Marcus'un öfkesini körüklüyor ve onu bir patlamanın ucuna itiyordu ama bile bile geri adım atmadı. O böyleydi. Hiç kimseye kolay kolay güvenemezdi ve henüz Josephine onun için o güven sınırını geçememişti.

"Lanet olsun! Biliyorum işte!" Yardım istercesine Alexander'a baktığında bu defa onun da merakla dinlediğini gördü. Her ikisi de bu seçeneği elemek istiyordu, lakin önce emin olmalıydılar.

"O böyle biri değil..." Nasıl biriydi peki? İnce, zarif, çekici... "O hakkıyla elde etmediği hiçbir şeyi istemeyecektir."

"Düşündürücü... Arthur ile olan evliliğini düşünürsek bu hisseleri bileğinin hakkıyla aldı mı demeliyiz? Yoksa başka bir..."

Adrian sözünü tamamlayamamıştı ki Marcus'un eli bir pençe gibi boğazına yapıştı. Buraya kadardı. Cesaretin de kontrolün de bir sınırı vardı. Adrian'ın hâkim olmadığı cesareti gibi Marcus da artık öfkesine hâkim olamıyordu. Josephine için bunları duymak onu neden bu kadar öfkeliendiriyordu ya da neden onu böylesine savunmak istiyordu, bilmiyordu fakat tahammülü yoktu!

"Bir tek kelime daha edersen..."

"Tamam çocuklar! Ayrılın!" Alexander'ın sesi iki adamı da geriletti. Alexander, Marcus'un bileğini sertçe kavrayarak geri adım atmaya zorladıktan sonra Adrian'a susmasını işaret etti ve yeniden konuya döndü.

"Şu aşamada her şeyi sorgulamalıyız, öyle değil mi? Arthur ile olan evliliğine dair ne biliyorsun?"

Marcus öfkesinin yatışmasını bekleyerek üzerini düzeltti ve bir iki adım odanın içinde dolandıktan sonra köşede bar gibi duran mini mutfığa ilerledi.

"Arthur hastalandıktan sonra yapılmış anlaşmalı bir evlilik... Evlilikten doğan tüm haklarından kendi feragat edince Arthur bu hisseleri ve o çatı dairesini hizmetlerinin karşılığında ona almış. Özetle Arthur'un hasta bakıcısıydı."

Adrian şaşkınlıkla duraksadı.

"Emin misin?"

Marcus karşısında duran bu adamlar haricinde herkesi korkudan öldürebilecek bakışlarını Adrian'a hızla dikerek dişlerinin arasından tısladı.

"Eminim kahrolası piç kurusu! Yılbaşı gecesi gözlerimle gördüm. Ayrıca emin olun tüm bunları yapabilecek olsa önce Arthur'un o pislik oğlu Fane'den kurtulurdu."

"Vay canına, işe bak sen..." Adrian yeniden neşeli ve alaycı haline bürünürken bütün bunlardan memnun ol-

muşçasına Marcus'a yaklaşarak dostça omzuna vurdu.
"Bu arada hayırlı olsun."

Marcus öfke atağından Adrian kadar hızlı kurtulamasa da şaşkınlığını gizleyemedi.

"Ne?"

"Aramıza hoş geldin ahbap; Âşıklar Kulübü."

Yok artık!

"Âşıklar Kulübü mü? Ben âşık falan değilim!"

"Tabii canım, değilsin. Hepimiz böyle başladık. İşte bu bir kadeh kaldırmayı hak ediyor."

Alexander, masasının köşesine yaslanmış ileri uzattığı ayaklarını çapraz yaparak düşünceli bir şekilde olan biteni değerlendirmeye çalışan hesapçı bakışlarıyla kâğıtları incelese de Adrian'ın sözlerine gültümsedi.

"Kadehleri doldur o zaman."

Adrian yerini ezbere bildiği elli beş yıllık iyi kalite Macallan'ın kristal şişesini eline aldığı anda Marcus'a göz kırptı.

"Aşka kadeh kaldırıyoruz o zaman beyler!"

"Ben âşık falan değilim!"

"Direnme ahbap, ne kadar az direnirsen o kadar az acı çekersin."

"Dedi, bir bilge adam."

"Dalga geçme Alexander, seni de gördük. 'N'olur Heaven, affet Heaven'. Keşişler gibi dizlerinin üzerinde sürünmemişsin gibi..."

Alexander, masanın üzerindeki bardak altlığını Adrian'a fırlatırken Adrian başını eğdi ve altlık açılan kapıya çarparak tok bir ses çıkardı.

"Bir şeyi kaçırdım mı beyler?"

Tam zamanında! Adrian daha da yayvanlaşan bir tebessümle doldurmak üzere eline aldığı kadehi havada

ballayarak içeri giren Daniel ve ardına sinmiş, ayrılmaz parçası Yağmur'u işaret ederek selamladı.

"Tam zamanında geldin." Doldurduğu viskileri Yağmur ve Daniel'in eline verirken hafifçe göz kırptı ve "Yağmur'a!" diyerek kadehini dudaklarına götürdü. Son zamanlarda bu ikili öyle çok bir aradalardı ki sanki kayınbiraderi Yağmur'dan önce eksikmiş gibi gözüküyordu gözüne.

Adrian, on iki bin beş yüz dolarlık viskinin baharatlı tadı boğazında iz bırakarak ilerlerken narenciye ve meşe ile aromalanmış kokusunu içine çekti. Eskiden olsa aşkı böylesine telaffuz etmekten bile korkar ama için için sahip olmadığı şeyi kıskanırdı. Şimdi karşısında duran bu iki aşk acemisine bakarken onlar adına hem seviniyor hem de endişeleniyordu. Marcus ona ne denli güvenirse güvensin, Josephine Buzlar Kraliçesi'ydi ve kapalı bir kutuydu. Kendisine benziyordu. Kendisi de tehlikeli bir adamdı! Yağmur'a baktığındaysa bilinmeyenlerle dolu sakar bir denklem görüyordu. Kayınbiraderinin üzülmeye maruz kalması üzülmeye değildi ki asla hiçbir şeyin karısını üzmesine izin veremezdi! En kısa zamanda ilgilenmek üzere Yağmur'u zihninin bir köşesine not etti ve Daniel'in getirdiği yeni belgelere bakan Alexander'a döndü.

"Evet, bize verecek başka havadislerin var mı? Hortlayan anneler, karadul eski eşler ve..."

Ve tam o sırada eline tutuşturulan kadehi uzun uzun tattıktan sonra hayatının ilk viski deneyimini yaşamaya karar veren Yağmur'un boğulurcasına öksürerek böğüren sesi duyuldu. Genç kadın yere yuvarlanan kadehi tutmaya çalışırken ortadaki cam sehpaye takılarak üzerindeki bütün eşyalarla birlikte uçuşa geçmişti. Ağır çekim film karesi gibi havada süzülüyor, yere camlar eşliğinde çakıl-

mak için pike yapıyordu fakat düşmedi.

Hepsinin dehşetle açılmış şaşkın bakışları altında, görülebilecek en çevik hareketle, Daniel genç kıızı belinden kavrayarak hızla kollarının arasına alıp kucağına çekti. Her ikisi birden koltuğun üzerine yuvarlanmışlardı.

Yağmur'un gırtlığını yaran bıçağın viskinin ta kendisi olduğunu anlayabilmesi için dahi olmasına gerek yoktu ama bu öldürücü zehri tüm bu adamların nasıl içebiliyor olduğunu anlaması için tüm zekâ sınırlarını zorlaması şarttı. Öksürükleri yavaşlarken Marcus'un telaşla uzattığı su bardağını yudumladı. Hâlâ Daniel'ın kucağında oturmakta olduğunun farkında olmadan nefes alması içgüdüsel olarak daha da hızlanmıştı.

"İyi misin?"

"Vov! Aman Tanrı'm... Bu da neydi!"

Daniel etrafa şöyle bir bakarak gülümsedi. "Kamyon çarptı."

"Plakasını aldın mı?"

Adrian yerde yuvarlanan kristal bardağa bakarak açık kalan ağzının içinde mırıldanarak "Macallan elli beş," dediğinde hepsi kahkahalarını saklamak için başlarını öne eğmek zorunda kaldılar.

Daniel kucağında tuttuğu genç kızla saatlerce böyle oturabilirdi. Buna zerre itirazı yoktu, ancak ne var ki o durumlarını fark ettiğinde saçlarının dibine kadar kızarır, burnu kaşınarak hapsirmeye başlardı ve yeni bir sakarlık zincirine gömülürlerdi. Ne zaman utansa böyle yapıyordu. Onun utanmasını izlemek de en az bu kazalarından onu kurtarmak kadar keyifliydi ve her ikisi de fazlasıyla sıkı.

Siktir! Şimdi de onu bu kazalardan kurtarmanın ne denli eğlenceli olduğunu mu düşünüyordun?

“İstersen bir yüzünü yıka,” diyerek hafifçe öksürüp genç kızla birlikte telaşla ayağa kalktı ve onu dışarıya yönlendirdi.

“Birazdan hukuk bürosuna geçeriz. Sen toparlan, kırmızı Meksika biberi gibisin.” Evet, Yağmur’un tüm yüzü alev alev yanıyordu! Hatta bir tek yüzü değil, yuttuğu yudumun geçtiği her yerden vücuduna lav gibi bir sıcaklık yayılıyordu. Utanmasa tek yudumda sarhoş olduğunu söylerdi ama onu esas sarhoş edip elini ayağına dolayan her defasında Daniel’dı ne yazık ki.

“Evet beyler, biraz iş konuşalım.” Alexander’ın sesi çalar saatin alarmı gibi hepsini bir anda ciddiyete sürükledi. “Etrafı sonra toparlarlar, biz toplantı odasına geçelim.”

Cam sehpa devrilmiş, ne varsa etrafa saçılmıştı; etraf yer yerinden oynamışçasına dağınık görünüyordu. Yağmur başını eğerek utancını saklamaya çalıştı ve titreyen ellerini ceplerine sakladı. Yine her şeyi berbat edip komik bir palyaço gibi herkesi kendisine güldürmüştü işte! Oysa yazdığı hikâyelerde mükemmel olmak ne kadar da kolaydı.

Josephine yerinden sökülürcesine vurulan kapı sesiyle gözlerini açtı. Kapı derken... Daha ziyade vurulan ön balkonunun kapısıydı ve biraz daha bakmazsa bir sonraki aşamada aşağı indirilecekmiş gibi sarsılıyordu. Sertleşmiş kaslarını gerinerek açmaya çalışırken el yordamıyla saati bulmaya çabaladı. Dijital saat beş kırk beşi gösteriyordu!

Söylenerek ne olduğunu anlayabilmek için yatağundan doğruldu ve etrafta sabahlığını aradı. Sergi sonrası olanlardan sonra neredeyse bir hafta evine kapanabilir ve

pişirdiği üç tepsi kurabiyeye ek, beş tepsi kurabiye daha pişirebilirdi ama Alexander bir önceki gün için ona avukatla görüşme ayarlamıştı. Arthur'un mirası ve birkaç başka detayla vekâletler tüm gününü doldurmuştu. Bütün o hengâmenin neden o kadar uzun sürdüğünü anlamasa da başı öylesine ağrımişti ki bir an önce kurtulmak için olabildiğince uyumlu davranmış ve sorgulamamıştı!

"Tanrı'm köreliyorum!" diye iç geçirdi. Nerede kalmıştı şüpheciliği? Neden öylesine güvenivermişti ki bu insanlara? Hisseleri aklına geldiğinde tüyleri hafifçe ürperdi. En azından Marcus böyle bir şeye izin vermezdi. Verir miydi? Kapı bir defa daha yerinden oynayarak sarsıldı.

"Tanrı'm! Neler oluyor? Deli misin? Geliyorum!"

Öfkeyle karışık korkuları birazdan bu yeni komşusuna patlayacaktı anlaşılan. Adam ona yardım ettiği gecenin sabahından beri onu deli ediyordu. Önce iyi olup olmadığını kontrol etmiş ve sonrasında ona evde olduğu saatler boyunca ufak tefek şeyler sormak için, her normal insan gibi telefonu ya da en azından ön kapıyı kullanmak yerine, ön balkonunu seçmişti! Terası yeniden dekore edebilmek için durmadan ona neyi beğeneceğiyle ilgili şeyler soruyordu. Chad'den öğrendiğine göre adam mimardı, hatta gereğinden fazla ünlü bir mimar ve bir süredir Fransa'da yaşıyordu.

"Azizler aşkına! Kafayı mı oynattın sen?"

Balkonun kapısını öfkeyle açtığında, rüzgârda yarasa adamın pelerini gibi ince ipekli robdöşambırı uçuşan yarı çıplak Keon ile burun buruna geldi.

"Biraz daha açmasaydın sana yeni bir kapı yapmak zorunda kalacaktım." Sinir bozucu derecede yakışıklı gülümsemesi, söylediği hiçbir hakareti ya da olumsuz talebi umursamadığının kanıtıydı.

"Normal insanlar gibi normal saatlerde ne soracaksan sorsan?"

"Birincisi ben normal değilim ve ikincisi saat gayet normal. Bir saat önce gelecektim ama gece çok geç yattığını biliyorum. Yine kurabiye mi pişirdin sen?"

Keon burnunu içeriye doğru uzatarak koklamaya çalıştığında Josephine çatılı kaşlarıyla öldürücü olmasını dilediği bakışlarını atarak onu geri balkona doğru itekledi.

"Beni mi gözetliyordun?"

"Yüce İsa! Salak olma lütfen. Sence ben hiç röntgenciye benziyor muyum?"

Josephine, bir adım gerileyerek kollarını önünde kavuşturdu. Ciddi olmasını umduğu bakışlarını karşısındaki adamın kaslı vücudunda gezdirirken tam altındaki kalpli baksıra gelmişti ki hızla boğazını temizleyerek gözlerini kaçırdı.

"Hayır, daha çok bir teşhirciye benziyorsun, hatta tam olarak teşhirci Batman'sin."

"Aşk olsun chéri, kalbimi kırıyorsun mon amour..."

Bu kelimelerin aksanlı bir İngilizce Fransızca karışımıyla dudaklarından dökülüştüne bakılırsa Keon fazlasıyla eğleniyordu. Yüzüne hüzünlü bir ifade takınarak abartılı hareketlerle kalbini tutarak Josephine'in önünde diz çöktü. Josephine emindi ki akademi şu an bu performansı görse ona Oscar'ı başka aday göstermeden verirdi.

"Saat sabahın beşi Keon ve daha ne istediğine gelemedik bile." Genç kadın gülmesini saklamak için çatık kaşlarına güvendiye kesinlikle yolda kalmıştı.

"Hayır altısı... Beni içeri almayacak mısın?"

"Hayır. Ne istiyordun?"

"Kurabiyelerinden... Süt de varsa şahane olur. Ayrıca kahve de koyarsın diye umuyordum ve bir de tabii ki uy-

kum kaçtı. Aslında kaçtı sayılmaz, çünkü ben zaten fazla uyumam. Gece çizim yapmayı seviyorum. Ama aklıma bir şey geldi, arka terasa bir kitap köşesi ister miydin? Yarı kapalı bir alan oluşturursam eminim yağmur altında kitap okumak çok zevkli olacak. Sadece senin de terasın yarısını kapamak isteyip istemeyeceğin konusunda emin olamadım."

Josephine, birkaç dakika karşısındaki adama bakakaldı. Bu muydu yani? Bekleyemeyen, bu kadar acil olan bu muydu? Aklından geçen görüntülerden birinde Josephine *manyak* diye haykırarak kapıyı yüzüne çarpıyordu ve bir diğerinde de akıl hastanesini arayıp yan komşusu için acil bir ekip istiyordu ancak elbette ki hiçbirini yapmadı. Bunun yerine bütün soğukkanlılığıyla derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi ve "İlgilenmiyorum," dedi.

Keon ciddileşirken genç kadın konuşmaya devam etti. "Arka terasla ilgilenmediğimi sana daha önce yaklaşık yirmi üç kere falan söylemiştim. Arka teras tamamen senin olsun ve lütfen ön balkonumu bana bırak. Sadece bana... Anladın mı?"

Keon keyfi kaçmışçasına ön balkona şöyle bir baktı. Derme çatma atılmış bir şezlong ve küçük bir sehpadan ibaretti.

"Fazla yalnız."

"Anlamadım?"

"Yalnızsın ve ön balkonunda zevksiz olmanın yanı sıra yalnız."

Hakaret mi ediyordu? Son bir iki günde anladığı net bir şey vardı ki bu adamın beyni tüm diğer insanlar gibi çalışmıyordu. Aşırı zeki ve fazla sanatsal bir yorumu vardı hayata. Onun için baktığı her şey, hisler de dâhil; çizimler, dekorlar ve rakamlardan ibaretti. Dâhilik ile delilik arasın-

daki sınırdaki yürüdüğünü söyleyebilirlerdi belki onun için ama Josephine her ikisinin de bu bedende bütünleştiğinden emindi.

"Arka terasa gelirse; bitirdiğimde onu isteyeceksin, emin ol. Ayrıca o mutfakta takılmaya devam ederek yemediğin kurabiyelerden daha ne kadar yapacaksın merak ediyorum."

Josephine tam *sana ne* demek için ağzını açmıştı ki "Yiyorum ben onları," diyen kelimeler döküldü.

Keon, cevap vermek yerine tek kaşını kaldırıp sorgulayarak baktığında Josephine kekeleyerek devam etti. "Yani birazını yiyorum... Her zaman bu kadar çok yapmıyorum."

Keon, Josephine'i hafifçe süzüp fiziğini ima ederek "Belli," dedi. "Hâlâ beni içeriye almayacak mısın? Bütün gece kurabiyelerinin kokusuyla uyuyamadım."

Pembeleşen Josephine utandı. Yan dairelerde geçirdikleri şu üç gün içerisinde bile onunla ilgili bu kadar çok şey öğrenebilen bir adamı neden içeriye davet etmekten korkuyordu ki? Zaten gelme dese ertesi sabah uyandığında onu koltuğunda otururken bulma ihtimali fazlasıyla yüksekti. Onu şikâyet etmeyi bile düşünmüştü. Edecekti de, fakat fark etmişti ki hiçbir zaman sınırını aşmıyordu. Her zaman samimiyetinin gerisinde mesafeli bir çizgisi vardı. Sadece dünyayı herkesin gördüğünden çok daha farklı bir gözle görüyordu ve onun o yıkılmış halini gördüğü günden bu yana iyi olup olmadığını kendi yöntemleriyle kontrol ediyordu.

"Şu üzerindeki önünü bağlarsan içeri girebilirsin."

"Hadi ama! Bağladığımda fazla efemine duruyor."

"Gay değilsin, değil mi?"

"Kesinlikle hayır! Karşı olduğumdan değil, sadece beni kadınlar tahrik ediyor."

Josephine, daha da kızarak sabahlığının önünde kollarını kavuştururken Keon rahatça geniş koltuğa oturup ayaklarını ortadaki sehpa uzattı.

"Korkma chéri, sen değil. Sen daha çok küçük kız kardeş hissi uyandırıyorsun."

Aman ne güzel! Rahatlamalı mıydı?

"Çirkin olduğundan ya da buz dağı gibi durmaya çalıştığından olduğunu sanmıyorum, belki boşanalı bir hafta olduğundadır ya da sadece seni kendime benzetiyorum ondandır, bilemedim."

"Ya ne demezsin, ne çok ortak yönümüz var, değil mi?"

"İkimiz de ikili ilişkilerinden yana talihsiziz. İkimiz de yalnızız ve her neyse işte, sonuçta seninle seks yapıp sabahın beşinde çalabileceğim kapıyı kendi yüzüme kapatmak niyetinde değilim. Malum o saatte iyi kurabiye bulmak zor."

Josephine, kahve makinesinin düğmesine basarken istem dışı gülererek başını iki yana salladı. "Sen gerçek bir kaçıksın."

"Hangimiz değiliz? Baksana senin şu âşığının, adı neydi? Hah, Marcus; iki gündür ortalarda gözükmüyor."

"O benim âşığım değil... Ortağım..."

"Peki, öyle olsun. Kurabiyenin yanında süt de var mı?"

O gecedен sonra Marcus ile bir daha görüşmemişti. Onu aramayı deli gibi istemiş ama aramamak için de kendisiyle mücadele etmişti. Şimdi de korkuyordu. Marcus aralarındaki gizli 'ortaklıktan' vazgeçmiş olabilir miydi? Bunun er ya da geç olacağını biliyordu ama bu kadar çabuk beklememişti. Henüz buna, bu kadar çabuk tüketilmiş olmaya, hazır değildi.

Üç gün...

Hayır, tam tamına iki gün, altı saat ve otuz beş dakika olmuştu Josephine'i görmeyeli. Marcus çiftlikteki yatağında huysuzca bir sağa bir sola dönerken başının altındaki yastığı çekerek karşı duvara fırlattı. Saat sabahın altısıydı ama o bir gıdım bile uyuyamamıştı. Bir önceki gece de uyuyamamış olmasa bunu geçici bir uykü kaçması olarak yorumlardı ama onu neyin bu kadar rahatsız ediyor olduğunu bilmek daha da rahatsız olmasına sebep oluyordu.

İçinden kaba bir lanet okuyarak yataktan fırladı ve çıplak bedenini sürükleyerek banyoya taşıdı. Gözlerini her kapadığında o buz cadısını görmek zorunda mıydı? Direnmiş ve kendisine bunun bir... bir... *bağımlılık* olmadığını ispata çalışmıştı. Kim inanmışsa artık!

Lanet olası zihnini bile toparlayamıyordu. Ona âşık falan değildi, olmayacaktı. Onu sadece ilkelce arzuluyor olmalıydı, o kadar. İnsan ilkel dürtüleri kontrol edebilirdi! Başını eğdi ve önünde onunla alay edercesine dikilen uzvuna bakarak küfretti. Kimi kandırıyordu? Hiçbir haltı kontrol edemediği yoktu! Düşünebildiği tek şey Josephine'in bedenine işleyerek uzun, sarı saçlarının teninde dans edişini izlemektir.

Küfrederek kendisini soğuk suyun altına attığında kendine gelmek için bu son çaresiydi. Hesapladığı gibi gitmiyordu! O buz cadısı teninin altına böylesine işlemişken ne kendisini kapadığı bu çiftlik ne de odaklanmaya çalıştığı işler bir işe yaramıştı. Yapabildiği tek şey babası onu nasıl cezalandırıyorduydu tıpkı öyle soğuk suyun altında kendisini cezalandırmaktı ve öyle de yaptı. Su kaslarını ürperterek aşağı süzülürken kendini hislerini donduran soğukun kollarına bıraktı. Ne var ki bunun ona çağrıştırdığı tek şey sadece ve sadece Buzlar Kraliçesi oldu.

Josephine... Buzlar Kraliçesi... Ne kadar kırılgan olabileceğini gördüğü ürkek bakışlı kadın... Onu korkutan, ona veremeyeceği şeylerin bırakacağı hasarı hatırlatan çıkmaz sokaktı aralarındaki bağ ve bu işe bir son vermeye karar vermiş, ona gitmemek için direnmişti; ancak kaçınılmaz derecede aşikârdı ki buna hazır değildi.

Dar kabinin içinde, avuçlarını fayans kaplı duvara dayayarak başını önüne eğdi ve kıpırdamadan kalp atışlarının sakinlemesini bekledi bir süre. Yerde minik bir girdapla dönen suyun ruhunu bedeninden ayırdığını hayal etti. Belki de kendisi abartıyordu, bütün bunlar altı üstü birkaç saat keyifli zaman geçirdiği bir kadın için fazlaydı.

Su omuzlarından aşağı kayarken zihnini Josephine'in meraklı parmaklarının dokunuşu kapladı ve inleyerek gözlerini yumdu. İnce ve narin bedeninin tüm kırılganlığına karşın kendi iri ve kaba cüssesi altında keyifle kıvrılmanın hayali hücrelerini esir alıyor, hassas kulaklarına bir melodi gibi gelen tatlı mırıltılarının anısı onu bu büyüğü esarete hapsediyordu.

Marcus sağlam bir küfür daha savurarak fayansı yumrukladı ve ani bir kararla suyu kapattı. Hiçbir faydası yoktu. Hızla duştan çıkarak doğru düzgün kurulanmaya bile vakit ayırmadan, üzerine bir şeyler geçirdi ve kendini arabaya attı. Islak saçlarından hâlâ sular akıyordu ama onun zihnini dolduran imgeler bunu önemsemesine izin vermedi.

Josephine'in mermer kadar beyaz teninin her kıvrımı sanki parmaklarının ucuna işleyerek teninde bağımlılık yaratmış, yanağındaki ize dokunan her zerresi teninden içine işleyip iki göğsünün arasında, kalbinin olması gereken yerde, bir çentik daha açmıştı. Babasına ilk defa hak veriyordu; o zayıf bir erkekti.

Gaz pedalına sonuna kadar basarken keskin bir virajla çiftliğin sınırlarından dışarı savruldu. Kalbinin kulaklarından çıkacakmış gibi her bir atışında Marcus tüm öfkesini yola döktü ve onun için artık kaçınılmaz olana teslim oldu.

Josephine'e gidiyordu.

Sadie hızla kulübesinin perdesini çekerek öfkeyle bir önceki geceden beri yatağını kaplayan Irvin'i ayağıyla itekledi. Marcus gidiyordu, yine! Ve bu saatte, bu öfkeyle nereye gidiyor olduğunu tahmin etmek onun için hiç de zor değildi.

"Kalk artık. Git buradan!"

"Sadie? Bebeğim, ne oldu? Sevgili patronun hâlâ yüzüne bakmıyor mu?"

"Salak salak konuşma! O benim patronum değil."

"Peki ya neyin? Hadi ama Sadie, ikimiz de biliyoruz ki o sana hiçbir zaman bakmayacak. Ne kadar çok istesen de onun koynuna giremeyeceksin. Her zaman olduğu gibi bana kalacaksın bebeğim. O fıstık yanında oldukça zaten başka bir kadına kim bakar ki?"

Irvin'in kaba kahkahası yataktan yükseldiğinde Sadie hırsla tırnaklarını adamın etine geçirdi. İnce kan sızıntıları teninden akarken Sadie iki bacağını aralayarak hızla adamın üzerine yerleşti ve saçlarının arasına doladığı parmaklarını sıkıp kaba hırıltılarla üzerinde yükselip alçalmaya başladı. Öfkeyle karışık hırsı arasında bacaklarının arasında oluşan sancılı gerginliği rahatlatırken dişlerinin arasından, kulakları tırmalayan tiz bir ciyaklamayla bağırdı.

"Göreceksiniz... Hepiniz görecek! O benim erkeğim!"

Marcus, Josephine'in dairesine çıkan girişten geçerken onu ilk karşılayan Chad oldu.

"Günaydın Bay Valerian."

"Selam Chad. Anahtarlar sende kalsın." Aracının anahtarlarını uzaktan Chad'e attıktan sonra, cevap bile beklemeden son sürat asansöre yöneldi Marcus ve telaşlı dokuşlarla art arda en üst katın düğmesine bastı.

Gelmişti. Nihayet buradaydı. Dışarıdan bakıldığında bir deli gibi görüldüğünün önemi yoktu. Hiçbir zaman bedensel zevklerin peşinde koşmamış ya da ona yaklaşmaya istekli bir kadını başından savmakta zorlanmamıştı. Zaafları olmasına asla izin vermemiş ve genlerinde uyuyan şeytandan uzak kalabilmek için kendi disiplinini yaratmıştı. Oysa şimdi direnemiyordu. Öylesine dibe batmıştı ki adeta babası karşısında oturmuş, keyifle elindeki şeyi başına dikerek *'Söylemişim sana, sen zayıfsın,'* diyordu.

Neden gelmişti buraya, ona da karar veremiyordu. Konuşacak ve bütün bu hengâmeye son mu verecekti? Yoksa günlerdir arzuladığı şeyi yapıp Josephine'in bedeninin altında tutkuyla darmadağın oluşunu mu seyredecekti? Belki de sadece, o gece onu öylece bırakıp giderken onu daha fazla kıracağını bilmekten nasıl da nefret ettiğini hatırlayacaktı. Bu defa Josephine ona acıyarak bakar mıydı?

Karmakarışık olmuş zihniyle asansörden inerek doğrudan Josephine'in daire kapısına doğru yürüyordu ki arka terastan yükselen, neredeyse tüm katı inletecek kadar sesli kahkahalarla irkildi.

Marcus iliklerine kadar kaskatı kesilirken bu kahkahanın ait olduğu bedeni tanıdığını, hem de çok iyi tanıdığını biliyordu. Olabildiğince yavaş ama sert adımlarla terasa yönelen Marcus, Josephine'in neşeli sesine eşlik eden erkek sesini duyuyor ama uğuldayan kulakları ne dediğini anlamıyordu. Aklını dolduran tek şey kıskançlıktı.

Josephine onun yanındayken asla böylesi kahkahalar atmamıştı! Hatta gerçekten güldüğünü bile zannetmiyordu. Dahası, onun herhangi birinin yanında böyle kahkaha attığına inanamıyordu! Bir gülüş, lanet olası bir tebessüm ya da kıkırdama değil! Cehennemin çanlarını inletircesine bir kahkaha! Daha önce hiçbir kahkahayı kıskanmamıştı ancak verebileceği tek şeyin gözyaşı ve hüznün olduğunu bilen bir erkek için bir kahkahanın bu denli acı verici olacağını da hayal etmemişti.

Yarı aralık kapıyı iterek terasa açılan boşluğa çıktığında karşısında duran manzara ile olduğu yere demirledi. Tek bir adım daha atsa yapabileceklerinden korktu. Yarı çıplak bir adam sırtında pelerin gibi uçuşan robdöşambr ile terasın orta yerinde dikilmiş Josephine'i küçük bir kız çocuğunu döndürüyormuşçasına döndürerek vals yapıyordu! Genç kadının çıplak ayakları partnerinin ayaklarına her basışında adam abartılı bir aksanla yarı Fransızca yarı İngilizce Josephine'i azarlıyor, Josephine'in tutmaya tenezzül bile etmediği kahkahaları arasında saçlarını savurarak onu kucaklıyordu.

Marcus, tüm kanın bedeninden çekildiğini hissetti. Josephine'in kahkahalarından başka hiçbir şeyi duyamıyordu. Ne etrafta duran yıkık dökük tadilat ne de Josephine'i kavrayan adamın neşeli melodileri...

Keon... Josephine, kahkahaları arasında adama böyle hitap etmişti, değil mi? *Keon...* İpek sabahlığın örttüğü ince

bedenin destek aldığı biçimli vücudun sahibi, onu güldüren adam...

Josephine'in çıplak ayaklarının zeminde ahenkle kayışını izledi ve geriye kalan tüm görüntüler zihninden silindi. Bedeni az sonra avına atlayacak panter gibi gerilmiş, görüş alanı sadece avından ibaret olmuştu. Keon'un robdöşambrının her havalanışıyla ortaya çıkan zarif ama kavisli sağlam kasları Marcus'un boynunda bir damarın atarak ritim tutmasına sebep oldu. İki yanında yumruk yaptığı elleri bembeyaz kesilmişti.

Josephine, çocukluğundan beri hiç eğlenmediği kadar eğleniyordu. Bu sabah Keon onu terasta yapmaya başladığı değişiklikleri görmesi için ikna ettiğinde hiç bu kadar eğleneceğini hayal etmemişti doğrusu. Gülüyordu, üstelik kahkahalarla. En son böylesine içten ne zaman gülmüştü?

Üzerinden büyük bir yorgunluk kalkmışçasına Keon'un çılgın melodilerine eşlik etmeye çalışarak onun zihnindeki müziği duymaya çalışıyor ve dönüyordu. Küçük bir kızken babası da onu böyle delice döndürür ve bahçenin çimlerine yığılana kadar gıdıklardı. Her zaman hasret ve hüznle andığı babasını şimdi tebessümle anıyordu Josephine.

Çılgın komşusu, günün ilk ışıklarını takiben peş peşe, hızlı son dönüşlerini yaptırdığında Josephine geçen görüntüler arasında bir anda Marcus'u gördüğünü zannetti. Başını telaşla çevirmeye çalışarak görüntüyü yakalamaya çabaladı ve Keon onun telaşını hissederek yavaşladı. Kapının eşiğinde mermer Apollon heykeli gibi dikilen adamla göz göze geldiğinde kahkahaları adamın keskin hatlarında boğuldu ve vücudunu kaplayan suçluluk hissi tökezleyen ayaklarıyla kendini gösterdi.

Dans bitmişti. Başı dönüyordu. Görüşünü Marcus'a

bitlemeye çalıştı. Yumruk yapılmış elleri ve dikleşmiş omuzlarıyla girişin neredeyse tamamını kaplıyordu.

Keon gülümsemesini hiç bozmadan genç kadının bakışını yöne bakışlarını yöneltti. Oradaydı. Kolları arasında genç kadının titrek bir serçeyi andırırcasına sönen neşesi ile büyüyen korkusuna inat, onu daha da sıkı kavrayarak, Marcus'u selamladı.

"Günaydın! Bay... Valerian?"

"Keon, bu Marcus; Marcus, yeni komşum Keon..."

Josephine Keon'un tutuşundan kurtulmaya çalışarak Marcus'a zoraki bir tebessüm ile yaklaşmaya çalıştı. Korkuyordu... Marcus'un ona bir zarar vermeyeceğini bilse bile içinde kendini korumaya çalışan ilkel içgüdü ona saklanması söylüyordu.

'Kaç Josie... Kaç'

Sarah Jeffe - Pretender

Bölüm 11

YIKIM

Josephine kararsızdı. Keon'un tutuşundan kurtulup karşısında dikilen Marcus'a doğru ürkek adımlarla ilerlerken ne diyeceğini, daha doğrusu ne demesi gerektiğini bilemedi. *'Merhaba Marcus, hadi eve geçelim'* mi? Yoksa *'Üç gündür yoktun, şimdi sabahın bu saatinde, ben tam da kendimi yeni duruma alıştırırken, neden geldin'* mi? Ne denirdi ki? Marcus alabildiğine öfkeli ve soğukkanlı bir katil gibi dikilirken... Sahi neden öfkeliydi?

Genç kadın omuzlarını dikleştirip içinde dönüp duran soruları yüzünün ifadesinden silerek saçlarını geriye attı ve tek kaşını kaldırarak sordu. "Bir sorun mu var Marcus? Bu kadar erken şehre, buraya, gelmeni gerektirecek bir sorun mu oldu?"

Buzlar Kraliçesi asla geri adım atmaz, asla korkmazdı; oysa Marcus'a adım adım yaklaşırken çatırdayan buzlarının gerisinde korkuyordu.

"Vay canına, ben de Buzlar Kraliçesi'ni efsane zannederdim." Keon'un umursamaz mırıldanması eşliğinde çaldığı ıslığı duymazdan geldi Josephine ve sorgulayan dik bakışlarını Marcus'tan kaçırmadı.

"Konuşmamız gerek. Acil!"

Marcus beklemeden hızla arkasını dönerek terastan

çıktı. Josephine onun bir komutuyla arkasından koşan biri olmak istemiyordu ancak yine de Marcus'un dönüp onu sürüklemeyeceğinin de bir garantisi yoktu.

"Benim gitmem gerek Keon. Bu sabah için teşekkür ederim."

"İyi olacak mısın?"

"Kötü olursam beni toplarsın."

"Duvara üç kere vurursan şövalyen emrinde chéri."

Keon şimdilik derme çatma duran sehpa dumanı tüten sade kahvesini kadeh gibi kaldırıp başıyla Josephine'i selamladı. "Yine de bu boz ayıyla baş edebileceğine emin misin?"

Josephine Keon'dan ona akan rahatlama ile tebessüm etti. "Sıkıntı olmaz. Duvara üç kere, aklımda."

Göz kırparak terasın kapısından çıktığında yeni bir raunda hazırды. Omuzlarını yeniden dikleştirdi ve bütün duygularını, korkularını bile, içine hapsetti. Onu bir kerecik olsun aramamıştı lanet olasıca herif! Kafasında onlarca soru ve ıstırapla onu bırakıp çekip gitmiş, şimdi de canı istediği için gelmişti ve ona kolay kolay boyun eğeceğini zannediyorsa avucunu yalardı!

"Kahve?"

"İstemez. Otur."

"Sağ ol, böyle iyiyim."

Josephine, Marcus'un bakışlarına aldırmadan salonunu geçerek mutfığa yöneldi. Soğukkanlılığını koruyabilmek için ellerini oyalayacak bir şeyler yapması gerekiyordu ve o da az önce Keon'un demlediği kahveyi seçti.

"Yeni komşunla çok iyi anlaşıyorsun bakıyorum."

"Keon mu? Hadi ama, duyan da kıskandığını düşünecek Bay Valerian. Ayrıca, evet, çoğu kişinin *aksine*, o ihtiyacım varken benim yanımda."

Marcus, Josephine'in umursamaz tavırlarıyla daha da sinirlenip öfkesini çıkartabileceği bir şey aranmaya başladı. Kıskanmak da nereden çıkmıştı şimdi? Kıskanıyor olabilirdi ki kıskanmaya hakkı olmadığını da biliyordu, ama bu şekilde yüksek sesle söylemeye kim, nasıl cesaret edebilirdi?

"Seni aramadığımı ima etmek istiyorsan hatırlatırım; bizimki o ilişkilerden değil!"

"Ah evet, bizimki o ilişkilerden değil, haklısın." Genç kadın sırtını tezgâha dayayarak nereye koyacağını bilemediği kollarını göğsünde kavuşturdu. Sabahlığının açılan yakasından bihaber, kısık gözlerini Marcus'un bakışlarında tutuyordu. Saçlarını her zamanki azametiyle geriye savurup sabit bir ses tonuyla tıslarcasına konuşmasını sürdürdü. "Bizimki daha çok... Sen nasıl dersin buna? Becer ve kaç ilişkisi, değil mi?"

Marcus öfkeyle oturduğu geniş koltuktan ayağa fırlamıştı ki genç kadın onu şaşırtarak olduğu yere mihlayan başka bir şey daha yaptı ve balkondan içeriye süzülen güneş ışığı altında beyaz ipek sabahlığını üzerinden kaydırarak yere attı! İnce askılı, mini, beyaz geceliğinin altında süt banyosundan yeni çıkmış gibi parıldayan bedeni karşısında Marcus donakaldı.

"Hadi, şimdi buraya ne için geldiyse işimizi bitirelim ve 'gerçek' işimize dönelim. Sana ne diye hitap etmemi istersin? *Sevgilim*? Senin için uygun mu? En azından sevişirken böyle söyleyebilirim sanırım artık. Soyun hadi."

İşte buraya kadardı! Bu kadın bunu bilerek yapmıyorsa Marcus ön dişini kırardı ancak bunu idrak edecek kadar

bile öfkesi ona nefes aldırmamıştı. Josephine damarına damarına basıyor, onu sınırlarının ötesine zorluyordu. Zafer onundu! Marcus öfkeyle üzerine yürüyerek yerden hızla aldığı sabahlığı bedeninin tüm sertliğiyle genç kadına fırlattı.

“Giy şu lanet olası şeyi! Karşımda bir fahişe gibi soyunup durma!”

Josephine, ağır çekimdeymiş gibi göğsüne çarparak aralarından kayıp yeniden yere düşen sabahlığı izledi. Marcus öfkeyle gerilmiş tüm hücreleriyle ona bir adım kadar uzaktaydı. Derin hırıltılarla nefes alıp verişini duyabiliyor, sıkılmış yumruklarını görebiliyordu. Biraz kıpırdasa kalbinin güçlü atışını bile duyabilirdi.

Genç kadın omuzlarını daha da geriye atıp bakışlarını önce Marcus’un hızla inip kalkan kaslı göğsüne, oradan hırlamaya benzer nefesler veren yarı aralık dudaklarına ve son olarak da gözlerine çevirdi.

Cözleri patlamaya hazır, için için ateşler saçan bir volkan gibiydi. Öfke, oyuncağı elinden alınmış küçük bir çocuk gibi her hücresinde çağlıyordu. Korkutucu derecede sertti. Boynundaki damar şakağındaki damarla birlikte atıyor, çenesinde bir kas hırsıyla seğiriyordu. Buna rağmen ne çekip gidiyor ne de ona dokunuyordu. Neden burada olduğunu bile hâlâ söylememişti. Sadece olanca hiddetiyle, karşısında dikilmeyi sürdürdü.

O an Josephine bir şey fark etti. Korkmuyordu. Marcus ona asla zarar vermezdi. Onu kıskırtmaktan bile korkmuyordu. Dahası, gözleri gözleriyle buluştuktan sonra o derinlikte gördüğü sadece utançtı.

Marcus kendinden ve dudaklarından dökülen hakaretten utanmıştı. Kendine küfrederek ellerini saçlarından geçirdi ve bakışlarını kaçırdı. Babası gibiydi aynı! Bunu

inkâr etmek istese de her yolu ona çıkıyordu! Annesine hakaret edişinden ve ona zarar verişinden her ne kadar nefret ettiyse bir o kadar aynısını kendisi yapıyordu şimdi. Özür dileyebilmek için dudaklarını tam araladığında Josephine hiç tereddüt etmeden uzanıp avucuyla yüzünün yaralı yanını kavradı.

"Öyle mi düşünüyorsun? Gerçekten karşında bir fahişe gibi soyunduğumu mu? Başka erkeklerin karşısında da soyunduğumu düşünüyor musun? Seninle yaptığım anlaşmayı sadece bir fahişenin yapabileceğine mi inanıyorsun?"

Genç kadının sorgulayan sesi ummadığı bir anlayış ve kırgın bir hassasiyetle doluydu. Kısık, sessiz ama yaralayıcıydı. Bakışları değişmişti. Korkmuyordu ama endişeliydi. Marcus'un ne yapacağından değil hakkında ne düşüneceğinden endişeliydi.

"Ben... Ben... Hayır... Öyle demek istemedim... Ben..." Yanağını ondan kaçırmaya çalıştıysa da Josephine ruhunun yaralı yanına dokunmayı bırakmadı. Marcus'un dikkatini dağıtıyor, ne var ki, aynı zamanda da onda ne gördüğünü merak ettiriyordu. Ve adamın ummadığı bir şey daha oldu.

"Öyle olduğunu düşünüyorsan o halde benimle öyle seviş."

Josephine sözlerini tasdiklercesine omzundaki askılardan birinin aşağıya kaymasına izin vererek tenini daha da çıplak bıraktı. Kollarıyla kendini örtme arzusunu güçlkle bastırıp puslu sesini olabildiğince yerinde tutmaya çalıştı konuşurken.

"Durma Marcus... Sana kızmıyorum, engel de olmayacağım. Devam et ve istediğini al."

Marcus öfkesinin nereye gittiğini anlamamıştı bile. Öf-

kenin yerini saran arzu ve tutkuyla yanıyordu. Direnmeye çalışarak geri çekilmeye çalıştı. Böyle değildi, böyle olmalıydı. Josephine ise geri çekilmesine izin vermeden ensesine kaydırıldığı avucuyla iri adamı kendine doğru çekti ve tüm bedeniyle ona dayandı. Dudakları arasında bir milimlik bile boşluk yoktu. Nefesi nefesine karışırken Josephine tutkuyla mırıldandı.

“Hiçbir yere gitmiyorsun bayım. Buraya almak istediğin için geldiğin şeyi almadan hiçbir yere gidemezsin!”

Kelimelerin Josephine'den Marcus'a akışı, adama ona ait olan şeyi işaretlemesini, herkesin göreceği gibi mühürleyip damgalamasını söyler gibiydi ve Marcus tam olarak bunu yapmayı arzuluyordu. Öfke ve aşk birbirine dolanmış, içinde yükselen hırsın bir tek genç kadının bedeninde söneceğini haykırıyordu.

“Ben hazırım Marcus. Korkmuyorum! Senden korkmuyorum Valerian.”

Oysa Marcus korkuyordu... Hem de çok... Dudakları genç kadının dudaklarına değerken ruhunu ele geçiren saf bir tutkuydu. Başka hiçbir elin bu tene dokunmasını istemiyordu. Kimseye ona baktığı gibi bakmasını istemiyordu. Bunun için tüm dünyayı yakıp kendi iradesi gibi yakabilirdi, nefes alan her erkeği hadım edebilirdi ama sonunda dilenen yine kendisi olurdu. O Josephine'in sadece onu istemesini istiyordu. Acı çekiyordu...

Parmakları genç kadını şakağında dolaştı, oradan yanağına ve çenesine doğru kaydı. Onu ilk defa görmüş, yüz yıllık bir ölüm uykusundan uyanmış gibi bakıyordu.

“Neden Josephine? Neden beni kapının önüne koymuyorsun?” Marcus'un hırıldayan solukları arasında söylediği sözler karşısında Josephine'in soğuk bakışlarında inci parıltılarını anımsatan yaşlar birikti.

"Çünkü..." Konuşabilecek soluğu toplayabilmek için derin bir nefes aldı Buzlar Kraliçesi. Boğazına kaba bir yumru oturmıştu. "Çünkü öyle demek istemedin..."

Bir inleme Marcus'un dudaklarından dökülürken pişmanlık ıstırapla kıvrandırdı. Hak etmiyordu... Asla sahip olmaması gereken bir hazineyi çalmış korsan gibi onunla ne yapacağını bilemeden öylece durdu.

Öyle demek istemedin demişti Josephine, peki ya istemişse? Ya sadece onun canını acıtmak, ona hakaret edip aşağılamak istemişse? Sebezsizce... Öylesine... Sadece kendi aciz gücünü ispat edebilmek için, sadece babasından hiçbir farkı olmadığı için... Yüzünü kendini saklarcasına aşağı eğdi.

"Ama öyle dedim. Her defasında yaptığım ve yapacağım gibi... Neden beni dışarıya atıp sana hak ettiğin gibi kahkahalar attıran birini almıyorsun?" Kısa bir sessizlikten sonra Marcus son bir defa ona bakıyormuş gibi genç kadının ışıldayan gözlerinin içine baktı. Derin bir nefesle kasılan dudaklarını ısırp onun omuzlarından düşen askıları yumuşak bir dokunuşla geri yükselterek varla yok arası sözlerine, başını iki yana sallayıp devam etti. "Ben sana onları veremem..."

Bu kadardı.

Josephine bilmiyordu. Sadece sımsıkı tutunmuş Marcus'un uzaklaşmasını engelliyor, onun sert kabuğunun altında kanayan yaralarına dokunuyordu. Bildiği tek şey içgüdüleri idi. Bir defasında Nana ona '*Erkekler karmaşık yaratıklardır,*' demişti. Öyleydiler. Dudaklarından dökülen zehre karşın karşılaştıkları ilk günden beri onu sessizce sakınan bu adam karmaşanın başlıca örneği idi. Hiçbir mantık kuralı yanında durmasını söyleyemezdi belki ama kalbinin en derininden yükselen ses Josephine'e '*Ondan vazgeçme*' diyordu.

Dudakları ondan vazgeçmesini söylediği halde kolları pıs etmişçesine ince beline dolanan Marcus'un kalın kaslarla bezenmiş omzuna usulca başını dayadı. Gözünden süzülen ne o tek damla yaşı görmesini ne de dudaklarının sessizce '*ama ben seni seviyorum*' dediğini duymasını istiyordu.

"Ben onları istemiyorum ki..." diyebildi, nefesini biraz olsun toparladığında. "Ben sadece anlaşılmamızı istiyorum..." Alt dudağı titrediğinde sözlerini korkakça kesiverdi. Derin bir nefes alan Marcus'un kendi gibi büyük bir hengâmeyle gümbürdeyen kalbinin atışlarını duyabiliyordu. Marcus isteksizce geri çekildiğinde soğuk, bedenlerini sarmaladı ve Josephine ağladı.

"Gitme."

Marcus avucunu Josephine'in yanağından kaydırarak çenesini kavrayıp kaçırdığı bakışlarını bakışlarına kaldırdı. Gözlerinin içi yanıyordu. Damarları büyük bir savaş verircesine zonklayarak tepti, kollarının arasında tuttuğu tahrikkâr güzelliğin bıraktığı istem dışı etkiyle sertleşen bedenini görmezden gelmeye çabaladı. Buzlar Kraliçesi'nden geriye eser kalmamıştı, genç kadının rengi solmuş nemli yanaklarını vurgulayan berrak gözlerinde. Göğsünde büzüşerek kendi göğsüne dayanan kollarının titrediğine yemin edebilirdi. Güzeldi. Darmadağınık haliyle bile fazlasıyla kusursuz güzellikteydi.

"Bu anlaşma sana verdiğinden çok daha fazlasını alıyor Josephine..." İsmi dudaklarından bir dua gibi çıktı. Marcus, harfler kulaklarına erişirken bu ismi söylemekten haz duymuştu. *Josephine...* Tarihin en büyük aşk masalının hüznü yarısı... Adı gibi olmamalı, gülmeliydi... "Sen kahkahalar atmalısın."

Diğer eli, yanağına düşen saçını okşarcasına kulağının

ardına götürdü ve bir gözyaşı daha parıldayan gözlerinden yuvarlanarak yanağından süzüldü. "Benim öfkemden fazlasını hak ediyorsun... Josephine..."

Marcus bir an daha düşünmeden kolları arasında tuttuğu kırılğan bedeni kendine yaslayarak alnına dudaklarını dayadı. Yanan gözlerini sımsıkı yummuştu. Saçlarının taze bahar kokusunu alabiliyordu. Kendi erkeksi sabunuyla yıkayıp onun gibi koktuğu günü hatırlayarak buruk bir tebessüm etti. Ona bu yakışıyordu ve her şeyde olduğu gibi Marcus bunda bile ona sadece kaba olanı sunabilmişti.

Bir daha hiç nefes alamayacakmış gibi derin bir nefesle genç kadının tüm taze kokusunu içine çekti. Onu ezberlemek ve çiftliğinde geçireceği yalnız ömrü boyunca hep bu kokuyu hatırlamak istiyordu. Bir adım geri attığında Josephine'in ne olduğunu anlayamayan bakışları onun buruk tebessümüne takıldı.

"Hayır..."

Zaman durdu.

"Hayır, Marcus... Sakın... Bunu söyleme sakın!" Josephine'in bakışları panik hissiyle irileşerek Marcus'un az sonra yapacağı şeyin doğru olamayacağına inanmak istedi. Anlaşmalarını bitirecekti!

"Josephine, olması gereken bu..."

"Hayır, sakın! Sakın söyleme."

"Bunu yapamam Josephine. Sana zarar vermeye devam edemem..."

Gözlerinden akan yaşlar görüşünü bulandıracak kadar kontrolünü kaybetmişti Josephine. Başını sertçe iki yana doğru ardı ardına salladı. Bu oluyor olamazdı! Daha başlamadan, alışmadan ve kendini biteceğine hazırlamadan... Yine elinden kayıp gidiyor olamazdı!

"Hayır! Lütfen... Kızgınsın, öfkelisin... Beni Keon'la öyle gördüğün için... Hayır, gerçekten bak, yemin ederim sadece..."

Marcus'un elleri iki yanına düşerken gözlerini Josephine'den kaçırmak istediye de yapamadı.

"Değilim... Kızgın değilim. Evet, öfkeliyim ama ben hep öfkeliyim. Hep birilerini kırıp dökcek kadar öfkeliyim. Bugün Keon'u dövebilirdim, sana... Seni... Seni incittim." Sızıyla içini çekip gözlerini sımsıkı yumdu ve yumruk yaptığı parmaklarını saçlarının arasından geçirerek yüzünü sıvazladı. "Kahretsin! Sana vurabilirdim... Sebepsiz..."

Josephine acıyla yüzünü buruşturdu. Marcus'un kendinden nasıl da korktuğunu görebiliyordu.

"Yapmadın ama... Keon'a vurmadın. Tamam, çok medeni sayılmazdın, kabul; ama beni asla incitmezsin Marcus. Sen bu değilsin. Sen çok güçlüsün..."

Marcus'un geri attığı adımları kovalarcasına üzerine birkaç adım atarak tüm iriliğine rağmen onu koltukla arasında sıkıştırdı. Marcus'un konuşmasına, hatta düşünmesine dahi izin vermeden devam etti. "Anlaşma umurumda değil. İstersen boz... Ama bana ihtiyacın var... Bunu biliyorum."

Boğazı düğümlenince yutkundu. Dudaklarından soluğu süzülürken ellerinden birinin daha kayıp gitmemesi için yalvarıyordu Tanrı'ya. "Benim de sana ihtiyacım var..."

Sustular... Gözlerini gizlerinin derinliklerinden almadan birbirlerine baktılar. Sessizliği bozan yine Josephine oldu. Tüm dürüstlüğüyle kalbini açıyor ama o en gizli yere sakladığı hislerini göstermekten de korkuyordu.

"Sadece bana bak, içime... Söyleyemediklerime... Söylemeye cesaretimin olmadıklarına... Sen hepsini görebili-

yorsun. Sen korkak değilsin, zayıf hiç değilsin." Bir adım daha Marcus'a yaklaştı ve kollarına tutundu. Tutunmasa dizlerinin üzerine yığılabilirdi. Bedeni daha fazla onu taşıyamıyordu. "Ve sana çok kızgıyım... Üç gündür seni merak ederek kıvrınmama sebep olduğun için çok kızgıyım!"

Marcus bu defa geri kaçamadı. Sadece çenesinin sağ alt köşesinde bir kas seğirdi ama yine de sessizce Josephine'in gözyaşlarına eşlik eden tebessümünü seyretti. Her baktığında onun her halini ezberlemeye çalışıyordu. İradesinin son kırıntılarını da onu kendinden korumak için kullanmayı istemişti, fakat daha fazla dayanamayacağını anladı. Ne kadar direnirse dirensin Josephine kendi gözleriyle ondaki yoksunluğu görerek ondan vazgeçmedikçe artık gidemeyecekti.

Onu seviyordu. Onun ardından daha da huysuz ve çekilmez bir münzevi olarak kalacağını bile bile onu ilk gördüğü andan beri seviyordu. Ona yasak olan elmayı yemiş, Josephine'e âşık olmuş, Arthur'un karısı olduğu her saniyeden nefret etmişti.

Tek kelime bile söylemeden genç kadını kendine doğru çekerek dudaklarını dudaklarıyla araladığında artık geri dönüşü olmadığını da biliyordu. Josephine'in ondan nefret ettiğini haykırarak onu kapının önüne koyacağı güne kadar ondan vazgeçemezdi ve o gün geldiğinde öfkesini kontrol edebilmesi için Tanrı'ya dua etmekten başka hiçbir şey yapamayacak kadar aşkıyla acizdi. Ona susamıştı. Genç kadını tüm susuzluğuyla öperken sadece '*Tanrı yardımcımız olsun,*' diyebilirdi.

Marcus'un avuçları her yerdeydi. Bacaklarından yukarı sıyrılan ipek geceliğin altından tenini berelercesine dokunuyor ve berelediği her yeri dudaklarıyla mühürlüyordu.

Vahşiydi. Tüm vahşiliğine karşın ona zarar verebilecek hiçbir şey yapmıyordu. Salt tutkuyla, baldırının ardına dolanmış bacağının gerisinde, kalçasından kavrayıp onu teninin altına, etinin içine alacakmış gibi kendine bastırıyor, bedeninin her noktasını ezberliyordu.

“Cezalandır o zaman beni. Bana kızgınsan cezalandır Kraliçe...”

Bu sözler Josephine’i bir an duraksattı. Marcus cezalandırılmak istiyordu. Onun ellerinden... Bu tahrik edici teslimiyetle Josephine geceliğinin üzerinden artık tamamen kaymasına izin verirken Marcus’un avucunu avucuna hapsetti. Kendisiyle birlikte onu çekerek yatak odasına doğru sürüklemek istemişti, ancak bacakları titriyor, kalbi duracak kadar hızlı çarpıyordu. Adamın avuçları arasındaki teslimiyetiyle eriyordu.

Marcus sessizce anlaşılmışlar gibi genç kadının kollarının arasına alarak kucakladı ve nadide bir eseri taşırcasına büyük bir itinayla Josephine’i yatağa taşıdı. Dudakları her ayrıldığında yepyeni bir hasretle yeniden kavuşuyor, dilleri birbirine dolanarak yaşam özlerini birbirlerine akıttıyordu.

Josephine dilini Marcus’un boynu boyunca kaydırarak fısıldadı. “Kendini bu defa bana bırakır mısın?”

“Sen benden bıkana kadar Josephine... Sen ne istersen...”

Josephine, Marcus’un bedeninden ayrılarak yatakta dizleri üzerine doğrulduğunda zaman onun için yeniden yavaşlamıştı. Aklında binlerce korku ama kalbinde tek bir arzuyla akıyordu kan damarlarında. Bu farklıydı, baş-

kaydı... Teslimiyetti... O çoktan teslim olmuşken bu defa Marcus çaresiz gözlerle yoksunluğunun tüm muhtaçlığıyla ona bakıyor ve kutsanmayı bekliyordu. Genç kadın hiç tereddüt etmeden Marcus'un gömleğini başından çekerek çıkarttı. Lacivert gömlek yere düşerken dudaklarına kon-
durdyğı minik bir öpücükle onu geriye, yumuşak yastıklarının üzerine itti.

Yastıkların ve yatağın yumuşaklığıyla tezat oluşturan Marcus'un sert ve yorgun kasları çiçekli perdelerin gerisinden içeriye süzülen güneş ışığıyla parıldadı. Bedeniyle çalışan bir adamın güneş yanıkları vardı teninde ve sayısız yara izi. Her biri, ruhunun derinlerine uzanan kökler salmış izlerdi bunlar.

Josephine, önce bir yara izine dokundu, sonra dudaklarıyla üzerinden geçerek bir diğerine ve daha sonra bir diğerine dokunarak sahiplendi. Marcus'un yaralarıydı onlar. Her birinin birer acısı olan derin izlerdi. Ne isimleri kalmıştı aralarında ne de bedenleri. Tüm geçmişleri ve korkuları adım adım tek bir bedene toplandı. Josephine başını eğerek sağ omzunun üzerinde duran en belirgin ize dilini değdirdiğinde Marcus irkilerek geri çekilmek istedi.

"Güven bana Marcus. Söz veriyorum ben seni incitmeyeceğim..."

Bu sözleri duyana kadar Marcus ne kadar incinmiş olduğunu hiç fark etmemişti. Kızgındı hep; babasına, yaşadıklarına, ona hep zor yanlarını sunan hayata öfkeliydi ama itiraf etmek istemese de en çok annesine kızgındı. Onu belki de en çok inciten annesi olmuştu. İsyan etmemiş, boyun eğmiş ve kabullenmişti! Bir bitki gibi hasta yatağında yatarken bile bahaneleri vardı. Gözlerine hücum eden yaşları geri itekleyerek göz kapaklarını yumdu ve kasılan bedenini Josephine'in dokunuşlarına bırakarak

çarşafı avuçlarının içinde sıkı. Söz vermişti... Onundu...

Josephine, her bir yara izini bir zafer nişanesi gibi öperek Marcus'un göğsünde diliyle bir yol çiziyordu. Avuçlarının içini bedenine bastırarak ellerinden akan tüm sevgiyle onu sarmalıyordu. Onu, acısını ve karmaşasını hissetti. Her bir busede kasılan bedenini şifa veren elleriyle rahatlatarak kasıklarına kadar indi. Kot pantolonunun kemeri ne geldiğinde aklına gelen görüntüyle gülümsedi. Kemerinin küçük darbelerini takip eden dudakları eşliğinde gevşettikten sonra sessizce komodine doğru eğilerek birkaç gün önce Marcus ile çıktıkları alışverişten ona kalan ganimet torbasına ulaştı ve içinden bir çift kelepçe çıkararak çarşıya gerercesine onu yatağa hızla kelepçeledi. İtiraz etmesine bile vakit tanımadan onu gafil avlamıştı. Biliyordu ki Marcus asla böyle bir teslimiyete izin vermezdi ama ne yapacaktı ki?

"Yüce İsa! Ne yapıyorsun sen?" Marcus yumduğu gözlerini dehşetle, yuvalarından fırlarcasına açıp kelepçelere asılarak yatağın başlığını zorladığında Josephine avuçlarıyla omuzlarına dokunup onu sakinleştirdi.

"Şışış, çok konuşuyorsun."

Marcus çatık kaşlarıyla yediği azar karşısında şaşırды. Yatak başlığını kırmadan bunlardan kurtulamazdı ve belli ki Josephine de bunu pek hoş karşılamazdı.

"Çöz beni!"

Josephine masum bir hinlikle gülümsedi. Onu hiç duymamış gibi ayakucunda dikilerek ayaklarını işaret etti.

"Onları da bağlamamı ister misin?"

"Azizler aşkına, çöz beni!"

"Tamam, ayakların kalsın. Ama daha sızlanırsan onları da bağlayacağım. O torbanın içinde ne olduğunu bile bilmediğim daha deneyecek onlarca şeyimiz var." Vü-

cudunun tüm kıvraklığıyla bir panter gibi süzülerek bakaklarının üzerinden eğildi ve tek kaşını kaldırıp sızlanan bakışlarla ona bakan Marcus'a "Sence seni dinleyecek miyim?" diye sordu işveyle.

Tabii ki hayır!

Marcus içinden küfretti. İçini saran hislerin arasında en baskını şaşılacak derecede heyecandı. Daha önce hiç bağlanmamış, hiç kimsenin onu zapt etmesine izin vermemişti. Savaşmaktan asla kaçmamış ama asla da teslim olmamıştı. Şimdi bu yumuşak yataktaki Buz Büyücüsü'nün büyüüne kapılmış kendini ona altın tepside sunmuştu. 'Pekâlâ, çok güzel' diye homurdanırken bir anda gözleri kocaman açılarak sözleri yarıda kesildi. Josephine, pantolonunu çoktan aşağı çekerek zihninin aksine içgüdüleriyle hareket eden erkekliğini dudaklarının arasına hapsetmişti. Zihnine arzuladığı, alışık olduğu öfkeyi veren büyücü çoktan amacına ulaşmıştı bile ve onu benliğinin en ilkel merkezinden iki dudağının arasına esir almıştı.

Josephine tecrübesizdi, ilk defa böyle bir şey yapıyordu ama umurunda değildi. Hayal edebileceğinden çok daha fazlasını Marcus'a verebilmeyi diliyordu. Kimsenin ona olamayacağı kadar yakın olmak, teninin altına sızmak ve bir gün gittiğinde bile orada iz bırakmak istiyordu. Hayatta mücadele etmeden hiçbir şeyin sahibi olmamıştı, soyadının bile. Bunun için de mücadele etmesi gerekiyorsa iradesinin son damlasına kadar edecekti. Nedenine gelince... Nedeni zikredilemez bir yasaktı.

Josephine, pantolonu Marcus'un ayaklarından çıkartırken dilini bir an olsun kalın uzunluğu boyunca gezdirmekten vazgeçmedi. Damağına değen tadını ilk ve son şanslıymış gibi özüksüyor, bir yandan da aralık gözleriyle onu izleyen Marcus'un gözlerinden bakışlarını çekmiyordu.

Memnuniyetsiz tek bir ifade aradı ama bulamadı Marcus. Genç kadında ondan tiksinen, onu arzulamayan tek bir ifade... Yoktu... Sadece nereden geldiğine emin olmadığı bir beceriyle onu alabildiğince derinlerine alıyor, minik diliyle çizdiği daireler eşliğinde düzgün dişlerinin sivrilğinde hafifçe bereliyordu. Acı ile zevk birbirine karışıyordu, Marcus daha önce böyle bir hazzı hiç tatmamıştı. Kolları serbest kalabilmek için kelepçelerine her asıldığında esaretini hatırlıyor ama boyun eğmeden kendini Josephine'e doğru iterek o küçük ağzının her mucizevî çekişiyle yeniden ve yeniden asılıyordu.

"Yeter..." İnledi. "Kadın..." *'Kadınım'* diye bağırdı içindeki benlik. "Üzerime gel..." Kabullenmişti. Çözülmemeyi, Josephine'e teslim olmayı, onun merhametine kalmayı... Kabullenemediği tek şeyse ondan uzak kalabilmektir. Seks değildi bu, sevişme de değildi. Çok ama çok daha fazlasıydı. Ruhlarının kesişmesiydi.

Yarı ıstırap yarı tutku dolu haykırışıyla Marcus onu üzerine çekmeye çalıştıysa da Josephine boyun eğmedi. Sadece bir anlık geri çekilişle torbanın içinden eline geçen kuşaklarla Marcus'un bacaklarını da yatağının iki köşe başına bağladı ve kaldığı yerden, büyük bir istekle, tüm itirazlara kulaklarını kapayıp devam etti.

İşte şimdi, onca zamandır okuduğu onlarca romantik romanın ana kahramanı gibiydi. Kim bilir kaç defa bu sahneleri okumuş ve hayalinde canlandırmaya çalışmıştı. Şimdiyse tam olarak onlardan birinin içindeydi ve bunu berbat edemezdi. Geri adım atmayacak, sonuna kadar, Marcus ona ne veriyorsa hepsini alarak devam edecekti.

Bacaklarının da özgürlüğünü kaybeden Marcus arzuya deliye dönmüştü. Bir sonraki itirazında başına gelebileceklerden ürkmese haykırarak itiraz edecekti ama bede-

ninin zevkle her kasılması öfkesiyle besleniyor, daha da büyük bir hazzla dönüşüyordu.

"Buradan kurtulduğumda... Buradan kurtulduğumda... Oh... Aman Tanrı'm... Lanet olsun..."

Haykırışlarının varacağı hiçbir nokta yoktu. Öfke ve tutku birbirine harmanlanmış, çaresizce bedeninde patlayabilmek için çırpınıyor, kendi duvarlarına çarpıp engellerine takıldığında artarak geri geliyordu. Josephine'in dili tembelce erkekliğinin ucunda yavaş daireler çizdi ve Marcus'un dudaklarından istem dışı "Daha hızlı!" diyen kelimeler döküldü. Josephine ağzının tüm içgüdüsel maharetleriyle onun çırpınışlarına kulak asmadan sınırda bekletti. Marcus'un aldığı en acımasız ve en tatlı cezaydı bu. "Tanrı'm! Josephine! Daha... Hızlı!"

Josephine, büyük bir memnuniyetle gülümseyerek kabul etti. Bu bir mucizeyi gerçekleştirmekti. Sahip olduğu en büyük iştahla en lezzetli tatlıyı yercesine Marcus'un hazzına odaklandı. İnce uzun parmakları arasına sıkıştırdığı erkekliğini başının ritmik hareketlerine ayak uydurarak okşarken dili yaramaz darbeler yaparak dudaklarına çeperini zorlayan damarlarını sıkıştırmak için zemin hazırlıyordu. Tatlı, tuzlu bir kayganlık hissettiğinde daha da hızlandı. Marcus'a hiçbir kaçış alanı tanıtmıştı.

"Geri çekil! Sana geri çekil diyorum... Oh..." Marcus'un haşın sesi bir yalvarmaya dönüştüğünde Josephine son bir baskıyla tüm özünü içine çekti ve dudaklarının ayrılmasıyla birlikte Marcus'un tohumları her yana saçıldı.

Genç kadın birkaç dakika Marcus'un erkeksi kasılmalarını ve zincirlerine asılmalarını izledikten sonra kendi kendine sessizce mırıldandı. "Böyle oluyormuş demek."

Marcus gözyaşlarını hapsettiği, yarı kapalı gözlerinin gerisinde büyük bir boşluğa sürüklenerek bedenini yatağa

geri bırakırken daha önce hiç hissetmediği kadar büyük bir neşeyle kahkaha atarak cevapladı.

"Tam olarak nasıl olduğunu sana göstereceğim Kraliçe. Şu tavanındakiler yıldız mı?"

Josephine, masumca önce tavana baktıktan sonra neşesini içinde tutamayıp Marcus'un göğsüne uzanıp küçük bir çocuk gibi kıkırdadı.

"Sen öyle diyorsan neden olmasın?"

"Beni çözmeyecek misin?"

"Dinlen biraz Hain Kurt."

"Bana bak Kırmızı Başlıklı Kız, bu defa kurda fena buluştun."

Josephine, tek kaşını kaldırarak Marcus'un göğsüne dayadığı ellerinin üzerinde çenesini doğrulttu.

"Ben meydan okuduğumu zannediyordum."

"Okudun Kraliçe, hem de boyundan büyük bir meydan okuma."

"Göreceğiz Bay Dağ Adamı."

Marcus'un kahkahası odayı bir defa daha doldurduğunda Josephine ilk defa huzurluydu. Neyi başardığını bilmesede kendini başarmış hissediyordu. Bildiği sadece Marcus ile aralarında tüm kalkanlar kalkıp tüm duvarların yıkılmış olduğuydu. Şimdi hiç olmadıkları kadar çıplaklardı birbirlerine karşı.

"Seni şimdi çözeceğim Bay Valerian; ama unutma, hâlâ bana teslim olmuş durumdasın."

Josephine, yavaşça doğrularak Marcus'u bağlarından kurtarıp Marcus hayranlıkla izledi.

"Biliyor musun senin için yanlış söylemişler."

"Neyi?"

"Sen Buzlar Kraliçesi değilsin, gerçek bir Amazon Kraliçesi'sin."

Savaşçı Kraliçe... İşte bunu sevmiştii.

Uyku bütün ağırlığıyla üzerine çökerken Marcus genç kadının hiçbir yere kaçıp gitmesine izin vermeyecekmiş gibi onu kendisine çekerek kolları arasına hapsetti ve üzerine bir ayağını atarak biraz dinlendikten sonra bacaklarının arasında alacağı rövanş için onu bedeniyle uyardı. Ancak önce dinlenmeliydi... Sanki yüz yıllardır uyumadığı bir uyku büyüü sesiyle onu kucağına çağırıyordu.

"Amazon Kraliçesi... Sen busun..."

Marcus, gözlerini araladığında kaç saattir uyuyor olduğunu bilmiyordu. Üç günün yorgunluğunu tek seferde uyuyarak çıkartmıştı. Josephine'den kalan soğuk boşluk olmasa irkilmeden uyumaya devam ederdi muhtemelen.

Çarşafı beline dolayarak hızla yataktan kalkarken içeriden gelen seslere kulak kabarttı.

"Çok teşekkürler Keon."

"Önemli değil, karşılığında kurabiyelerden isterim."

"İstediğin kadar al. Üç ay yetecek kadar var sanırım."

İkili gülüşürken Marcus gergin bir sessizlikle odanın kapısına yaslandı. Josephine derin bir kâseye spagettiği boşaltıyor, Keon da ocağın üzerinde bir sos karıştırıyordu. Genç kadın Keon'un ona uzattığı sos kaşığına parmağını çabucak değdirerek dudaklarının arasına götürdü. Aldığı tattan fazlasıyla memnun gözüktüyordu. Büyüleyici gözlerini hazla yumarak başını tebessümle geriye attı. Bütün hareketleri senkronize bir erotizmle çerçevelenmiş gibiydi. İçinde yapay hiçbir şey yoktu.

"Bunun tarifini bırakmadan gidemezsin. Harika kokuyor."

"Birkaç marifetim olduğunu söylemiştim küçük hanım." Keon Marcus'un hiç olamadığı kadar kendinden emin ve rahattı. Kıskançlık için bir kurt gibi kemirse de Marcus yerinden kıpırdamadı.

"Yemeğe kalsan?"

"Çok isterdim chéri, ama bu gece bir randevum var."

"Oh! Pardon. Sana bol şans."

"Mon amour, benim şansa ihtiyacım yok ki... Ama, tabii... Sizin gibi yan duvarı yıkabilmem için biraz ödünç verersen neden olmasın." Keon'un çapkın göz kırpması ve Josephine'in utanarak kızarmasına karşın attığı minik kahkaha Marcus'u iyice çileden çıkartmaya yetti.

"Sen çok yaramazsın Keon."

"Bunu eski karım da söylerdi chéri, çok sıkıcı."

"Neden boşandınız? Pardon, çok kişiselse..."

"Ah, chéri chéri, ikide bir özür dileyip durma. Boşandık çünkü en başından beri farklı şeylere âşıktık."

"Nasıl yani?"

"Başlangıçta iyiydi. Rahat bir ilişki yaşıyorduk. O beni sorgulamıyordu ben de onu. Ben işime âşıktım o da yaşam koşullarımıza. Ama sonra o sıkıcı olmaya başladı, ben de yaramaz."

"Anlıyorum..."

"Bir kadından kaçmam gereken zamanı iyi bilirim, mon amour. Bir kadın yatırımının durumunu kontrol etmek için gece nereden geç geldiğini sormaya başlamışsa kaçmalısın. Ve en önemlisi bir kadın çocuk istediğinde kesinlikle kaçmalısın. Ben de tam olarak öyle yaptım. Fransa'daki malikâneyi ona bıraktım ve kaçtım."

"Hımm... Peter Pan Sendromu."

"Ne?"

"Kaç yaşındasın?"

“Otuz olacağım.”

“Olacağım demek otuzum ama kabullenemedim demek. Geçenlerde bir dergide okumuştum; bu yaşa gelip hâlâ kurulu bir düzene geçemeyen insanlar Peter Pan Sendromu yaşıyorlarmış. Asla büyümeyen çocuk...”

“Saçma.”

Josephine, ellerini teslim olmuş gibi yapıp kocaman kaldırıken gülererek; “Tamam, sen nasıl diyorsan. Sosunun kusursuz olmasını istiyorum,” dedi.

Keon canı sıkılmış gibi somurttu ve sosu son bir defa daha karıştırdı. Josephine’i kenara itekleyerek sosu spaghetti’nin üzerine boşalttı. Josephine belki haklıydı, belki de değil. Bunu irdelemek can sıkıcıydı.

“Gelebilirsin Marcus. Orada ne kadar daha dikileceksin? Sosu fazla bekletmeye gelmez ve...” Keon’un bakışları Marcus’a takıldı, “Oh, siktir! Üzerine bir şey giyip de gel!”

Marcus yakalanmış olmanın verdiği çekingenlikle özgüven arasında kalakaldı. Bu adama karşı ne düşünmesi gerektiğini bilemiyordu.

“Benden rahatsız mı oluyorsun, adın her neyse?”

“Keon... Ve çıplak erkekler ilgi odağım değil.” Kelimeler Keon’un dudaklarından asil bir zarafetle dökülürken Marcus ‘*Lanet olası piç kurusu,*’ diye homurdandı.

“Bon appétit chéry, benim hazırlanmam gerek, yoksa nasıl bir Peter Pan olurum bu gece.” Keon çapkın bir göz kırpıştan sonra her zaman geldiği gibi yine balkondan çıkmadan önce yarı şaşkın yarı kızgın onu izleyen Marcus’a dönerek, “Bak ne diyeceğim, aslında fena bir tip değilsin. Tercihlerimi sorgulasam mı diye düşünmeye başladım bile, mon amour. Ne dersin?” dedi. Yan tarafa geçtiğinde hâlâ kahkahaları içeriden duyulabiliyordu.

“Onu öldürürüm!”

“Biliyorum, ama öldürmeyeceksin.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü onun yerine benimle sevişiyor olacaksın.”

Josephine gülümseyerek Marcus’un boynuna sarıldı ve onu tezgâha doğru çekerken dudaklarına içten bir öpücük kondurdu. “Ve ayrıca harika soslar yapıyor.”

“İçine fare zehri katmadığından emin misin?”

“Sen kendin söyle...” Genç kadın Marcus’un kucasına iyice yerleşip çatalı geniş kâseye daldırdı ve kocaman bir rulo hazırlayıp Marcus’un ağzına götürdü. Onun bu lezzetin tadını çıkarmasını bekliyordu. Oysa Marcus’un bedeni bir tek ona açtı ve hiçbir lezzet onunla yarışamazdı.

Dolu ağzıyla, “Adil değil, sen giyiniksin,” diyerek Josephine’in üzerindeki her şeyi bir kenara attığındaysa yemekten çok daha acil ihtiyaçları vardı Marcus’un.

“İzin ver...”

“İzin isteme...”

Tezgâha dayadığı Josephine’in içine doğru şehvetle kayarken öfkesi, utancı ve tüm yetersizlikleri bedenlerinin dışında, başka bir yere kilitlenmişti. Erkek oluyordu, bütün oluyordu. Josephine’in göğüsleri avuçlarının içinde ezilip dudaklarından zevk çılgınlıkları dökülürken aceleci davrandığını biliyordu ama içinde yükselen muhtaçlık söz dinlemiyordu.

Yüzünün her yanına binlerce öpücük kondurarak onu izledi Marcus. Kızarmış yanakları ve darmadağın saçlarıyla beline doladığı bacakları arasından vücuduna yayılan hazzı, hazla kıvrıla kıvrıla şekil alan bedenini... Saçlarını terle nemlenmiş alnundan çekerek dudaklarının yanına bir öpücük daha kondurdu. Her öpücüğünü kutsal bir ilahi gibi diğerleri takip etti. Her darbesinde Josephine’in geri-

ye doğru bükülen sırtının incinmemesi için tezgâhla aralarına avucunu dayayıp bir defa daha içinin derinliklerine yüklendi ve o an omzundan aşağı ince bir yol gibi inen Josephine'in kısa tırnaklarını özüne atılan düğümler gibi hissedip sarsılmaya başladı.

Genç kadının zevk ile onu bedeninin derinliklerine alan kaygan ıslaklığı kazandığı zaferden memnun, sessiz haz çılgınlıkları gibi kasılarak ona eşlik etti. Onu bu deliliğe davet etmiş, o da gırtlığından yükselen boğuk savaş nara-ları eşliğinde buna boyun eğmişti. Şiddetliydi. Sarsıcıydı. Vazgeçilmezdi. Vücutları birbirine kenetlenerek derin soluklar eşliğinde sakinleşmeye çalışırken Marcus'un sırtında dolaşan narin parmaklar birer sessiz ninni namesi gibiydi. Josephine kasılmaları devam ederken darmadağın olmuş nemli bedenini ondan ayırmadan sakince boy-nuna başını dayadı ve gözlerini yumdu.

"Seni seviyorum Marcus..." Varla yok arası birer fısıltı gibi dökülen kelimeleri Marcus duyamamıştı bile. 'Sana âşığım' diye tekrar etti içinden.

Bir hafta sonra...

Marcus ile geçen günler Josephine için uyanmak istemediği ama uyanacağını bildiği tedirgin bir rüya gibiydi. Sachiko ile buluşmaları bir hafta kadar ertelenmiş ve onlar da o cumartesiye kadar birbirlerinden hiç ayrılmadan çiftliğe bile birlikte gitmişlerdi. Marcus onu geride bırakma konusunda huzursuz davranıyordu. Elindeki birçok kâğıdı ve bilgisayarındaki bir yığın rakamı incelerken çok az

konusuyor olsalar bile Josephine'in yanından ayrılmasını istemiyordu.

Saatlerce Josephine sessizlik içinde kitap okurken o çalışıyor, bir yandan da bağları nasıl daha verimli hale getirebileceği konusunda makaleler okuyordu. Göz göze geldikleri anlardaysa birbirlerinin yeni yeni tanımaya başladıkları bedenlerini hiç tereddüt etmeden yeniden keşfediyorlardı. Josephine kendini gerçek bir kraliçe gibi hissediyordu. Umursamıyordu... Konuşulmamış birçok şey yarıda kalmışken onlar üzerine bir örtü örtmeyi tercih etmiş ve sadece ait oldukları ânu yaşamaya başlamışlardı.

Kelimeler kimi zaman ifade edilmek istenenden yetersiz kalırdı. Kimi zaman da aynı Josephine'in dudaklarından dökülmesine engel olamadıkları gibi sahibine bile korku bırakırdı. Josephine de korkmuştu. Korktuğu kendi kalbi değil, Marcus'un bu kelimeleri reddedecek oluşuydu. Saklı fısıltısını Marcus'un duymadığına emin olduğunda ancak rahat bir nefes alabilmişti ama gerçekten de duyamamış mıydı, yoksa duymamayı mı tercih etmişti?

Josephine, kafasında dönüp duran düşünceleri kovalamaya çalışarak hazırlanırken bakışları koltuğa oturmuş aynadan onu izleyen Marcus'un bakışlarına takıldı.

"Sence böyle iyi miyim?"

"Bence çıplak daha iyisin ama sanırım bu Sachiko için çok uygun sayılmayacaktır."

"Marcus! Yaramazlık yapıyorsun!"

Josephine kaşlarını çatsa dahi eğleniyordu. Marcus oturduğu yerden bütün heybetiyle doğrularak Josephine'in arkasına yürüdü. Parmaklarını az önce mükemmel bir atkuyruğu ile topladığı saçlarının arasına sokarak tokasını beklenenden daha nazik bir hareketle aşağı doğru çekti. Josephine sırtına değen sertliği hissedebiliyordu.

“Karıştırıyorsun Kraliçe, Peter Pan ben değilim. Ben yaramazlık yapmam, seninle sevişirim.”

Josephine’in içini gıdıklayan sesi ve dokunuşları kendisine engel olamadan ona doğru yaslanmasına ve göz kapaklarını yarılamasına sebep oldu. Baş, istem dışı, salınan saçlarıyla birlikte geri düşmüş, boynu tüm berraklığıyla açıkta kalmıştı. Her dokunuşunda böyle eriyor, her yaklaşmasında bedeni içgüdüsel olarak Marcus’a cevap veriyordu.

“Marcus,” diye inledi, “geç kalacağız.”

Marcus eğilerek açıkta kalan boynunu bahçedeki en nadide çiçeği koklarmış gibi kokladığında Josephine neredeyse *gitmeyelim* demek üzereydi. Tüm kan vücudunda tek bir noktada toplanmıştı ve o nokta asla beyni değildi. Sanki artık hayatında Marcus için hazır olmadığı tek bir an bile yoktu ve bu uyuşturucu gibiydi.

“Gitmeyelim.”

Marcus’un avucu genç kadının sert ve dik göğsüyle buluştuğunda iç çamaşırının üzerinden bile hissedebildiği gül goncasını andıran minik uçları Marcus’u daha da sertleştirdi. Onu tatlı bir işkence gibi giyinirken izlemiş, aynanın karşısına oturup makyaj yapışını ve saçlarını toplayışını seyretmişti. Hepsi, her şey baştan çıkarıcıydı. Kraliçesinin kaçamak bakışlarıyla bütün bir günü yatakta geçirecek kadar kışkırtılmıştı Marcus. Erkekliği bir nabız gibi atarak hapsoldüğü yeri zorlarken Josephine kıkırdadı.

“Gitmezsek Yasuo Tanaka’yı kaçırdığımız için Alexander ikimizin de cesedini ister.”

“Siktirsin! Umurunda değil.”

“Sachiko üzülür. Ona borçluyum.”

“Peki bakalım Kraliçe, dediğin gibi olsun ama...” derin

bir nefes aldı, "beni bir şartla ikna edebilirsin."

"Neymiş?"

"Saçların... Açık kalsın." Avuçlarını aralarında gezdirirken Josephine'in başı bir kere daha geriye doğru yaslandı. Marcus'un dokunuşları onun için sihirli gibiydi.

"Siz nasıl isterseniz Bay Valerian."

Josephine, son bir defa kendine bakarak arzuyla dar-madağın olmuş halini toparlamaya çalıştı ve birlikte kapıdan çıktılar.

"Sahi, senin şu Peter Pan nerede? Balkona elektrikli tel gереceğimi söylediğimden beri ortalıkta yok."

"Keon mu? Bilmem. Senden korktuğunu sanmıyorum ama ortalıkta da yok nedense."

Josephine asansörü beklerken merakla Keon'un kapısına doğru baktı. "Ayrıca bir daha onu tehdit etmeni istemiyorum."

"Tehdit etmiyorum ki."

"Ne demezsin! Neyse ki sadece seni yere serip bıraktı."

"Hayır, beni yere sermedi. Sen gelip kesmeseydin Keon sorununu kökten çözüyordum."

"Adam Tai Chi yapıyor Marcus, Tanrı aşkına! Bundan keyif aldığı için şanslı sayılmalıyız."

"Esas burnu kırılmadığı için o kendini şanslı saymalı. Tai Chi'ymiş! Benim de yumruğum var." Marcus huysuzca homurdandı.

İşin özü, Keon birkaç gün önce sabahın beşinde balkon kapısına dayandığında Marcus ona sağlam bir yumruk indirmişti ve karşılığında da Keon onu çevik bir hamleyle yere sererek Marcus'u fazlasıyla şaşırtmıştı. Josephine gü-rültüye gelmese sağlam bir maç yapacaklardı ama her ikisi de Buzlar Kraliçesi'nin azarından okkalı bir pay alarak üs-

tünlüğü ona bırakmışlardı. Tuhaf olansa her ikisi de bundan keyif almıştı ve Marcus Keon'a sanki biraz alışmıştı. 'Sadece biraz' diye içinden geçirdi Marcus, son bir defa Keon'un kapısına bakarken. Sahi, neredeydi bu adam?

Leonard Cohen - *A Thousand Kisses Deep*

Bölüm 12

BAŞLANGIÇLAR

Geniş, çift kanatlı, ortaçağı andıran demir kapıdan içeriye Sachiko'nun stüdyosuna girdiklerinde Josephine hayranlıkla etrafına bakınmaktan kendini alamadı. Her şey uyumsuzlukların uyumu gibi yerleştirilmiş duruyordu. Gotik mimariyi Uzak Doğu felsefesiyle harmanlamış ama aynı zamanda da bir Ortaçağ havası yaratmıştı. Tavandan sarkan zincirler ve birçok eserine çalışırken asarak yükselttiği askılar, pratik olsun diye neredeyse geniş meydana tam orta yerinde duran mutfak ve daha birçok şey...

Santa Monica'nın sahiline bakan bu çift katlı bina aynı zamanda Sachiko'nun yaşadığı yerd. Dedesinin tüm ısrarlarına rağmen o burada olmaya, geç saatlere kadar renklere ve tinere bulanmaya, gece uykusunun en tatlı yerinde uyanıp minik nesnelerini zihninin derinlerinden çağırıldığı hayallerin somut hallerine çevirmeye bayılıyordu. Dedesinin ısrarıyla mimarlık eğitimi almış olsa da onun tek hayali kendi sanat galerisini işletmektir ki bunun için ne gerekirse yapardı.

Eşsiz bir görünüm sergileyen gün batımının kızılığını, geniş kanatların açıldığı bahçeden içeriye yansırken, onlara kapıyı açan yardımcı her ikisini de Sachiko'nun dedesinin karakalemni çalıştığı ön bahçeye yönlendirdi.

"Selam! Gelin, gelin..." Sachiko çalışmakta olduğu şövalenin önünden uzaklaşıp füzen ile kararmış ellerini onlara uzattı. Josephine hiç çekinmeden genç kadının elini sıkarken hayranlıkla çalışmaya bakıyordu. Karşılarında oturan Yasuo Tanaka sanki pürüzlü bir yumuşaklığa sahipmiş gibi duran karakalem kâğıdının üzerinde yeniden canlanmıştı. Yılların bıraktığı tüm izler en ince detayına kadar kâğıtta resmedilmiş, usta gölgelendirmelerle adeta bütün gün batımı kızılılığı zihinde canlanırcasına yaşlı adamın üzerinde parıldamıştı.

"Muhteşem... İnanılmaz bu..."

"Daha bitmedi. Gelin hadi, sizi dedemle tanıştırmak istiyorum."

Marcus ve Josephine, Sachiko'nun peşinden Bay Tanaka'nın yanına yaklaştıklarında yaşlı adam büyük bir sadelik ve saygı içerisinde ayağa kalkarak geleneklerine ne kadar bağlı olduğunu gösterircesine önlerinde kısaca eğildi.

"Hoş geldiniz Bayan Kensing, Bay Valerian."

Marcus, Josephine'in Bayan Kensing olarak anılmasından fazlasıyla rahatsız olmuştu. Huzursuzluğunu belli etmek istemese de bordo kareli spor gömleğinin açık üst iki düğmesini çekiştirdi.

"Merhaba Bay Tanaka, sizinle tanışmak büyük bir mutluluk." Kelimeler dudaklarından çıkarken gerginliğini saklayabilmeyi arzulardı ama onları inceleyerek bakan bu iki çekik gözün zarif elitliği buna ister istemez engel oluyordu.

"Torunumun yeni dostlarıyla tanışmak esas benim için bir mutluluk. Torunum benim en kıymetlimdir." Yaşlı adamın tecrübeli tebessümü, nezaketiyle ölçülü bir uyum içerisindeydi. Josephine'e dönerek genç kadının elini hafifçe dudaklarına götürdü ve "Özellikle sizinle tanışmak

genç hanım... Torunum sizden çok bahsediyor. Şimdi görürnce nedenini anlayabiliyorum. Keşke bundan bir kırk yaş daha genç olabilseydim derdim, şayet bir ömür ötesinde Akina'ma âşık olmamış olsaydım."

"Dede! Lütfen..."

Sachiko'nun itirazı dedesinin gençliğinin tüm çapkınlıklarının izini taşıyan iltifatlarına mıydı yoksa ölmüş büyükannesinin hatırasıyla buğulanan gözlerine miydi, bilmiyordu Marcus ama adamın, yaşlı bile olsa, Josephine'e böyle hayranlıkla bakıyor olması onu içten içe deli etmeye yetmişti.

"Sachiko, izin ver de yaşımın tüm avantajlarını kullanayım ama. Bu yaştan sonra Akina'ma kavuşana kadar oyalanırken sahip olabileceklerim sadece kelimelerim. Öyle değil mi Bayan Kensing?"

"Akina biraz beklesin dede! Seni kolay kolay yanına göndermeye niyetim yok."

Josephine hafifçe kıkırdadı ve yaşlı adamın iltifatlarını küçük bir göz kırışıla kabul etti.

"Bana Josephine deyin lütfen Bay Tanaka."

"Lütfen, yalvarırım siz de bana dede demeyi kabul etmeyin."

Sachiko hemen araya girdi. "Sen çok yaramaz bir dede oldun, dede!"

Bay Tanaka kahkaha atarak kendi ana dilinde bir şeyler söyledi ve Sachiko kulaklarına kadar kızarıırken kahkahalarına devam ederek ilerideki barı işaret edip Marcus'a döndü.

"Gel hadi bakalım evlat. Hanımları biraz yalnız bırakalım. Seninle konuşmak istediğim şeyler var." Marcus biraz şaşkınlık biraz da gerginlikle işle ilgili bir şeyleri Josephine olmadan konuşmaktan rahatsız olarak ona doğru döndü.

O da bu hisselerin sahibiydi ve onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

"İş mevzularında Bayan Kensing'in de yanımızda olması daha doğru olacaktır Bay Tanaka." Ancak Bay Tanaka geleneksel bir erkekti. Kendi kültürünün tüm geleneklerine bağlı olduğu gibi yirmi birinci yüzyılın başına buyruk kadınlarını da anlayamıyordu doğrusu.

"Siz gençler! Dünyayı tersinden döndürüyorsunuz. Hem onların hep konuşacak özel şeyleri vardır."

Josephine başıyla Marcus'a sessiz bir onay verirken içtenlikle ona tebessüm etti. Gösterdiği hassasiyete teşekkür ediyordu. Bu adam onu anlıyordu ve Josephine de ona güveniyordu. Hayatında kimseye, hatta Arthur'a bile güvenmediği kadar güveniyor, ona mahremini sunuyordu.

"Yardım et evlat. Bastonumu almak istemiyorum." Aksayan tek ayağını sürükleyerek Marcus'un koluna girerken Marcus tüm nezaketiyle yaşlı adamın kolunu kavrayarak kendi kolunun üzerine yerleştirdi. Bay Tanaka büyük bir sır verecekmiş gibi konuşmak için onu kavrayan kolun üzerinden eğilirken Marcus tüm ağırlığını kolaylıkla dengelemişti.

"Bizimle gelirlirse Sachiko geriye kalan tek keyfime, sakeme karışacak. Bırak da bari bu keyif benim olsun bu saatten sonra. Aptal kız! Sanki onun bu hayatta yalnız olmadığını görmeden ölülmüşüm gibi!"

"Bunu yapmayacağınıza eminim Bay Tanaka. Hatta içimden bir ses sizin bu keyiften fazlasıyla faydalananak kadar genç olduğunuzu da söylüyor efendim."

Marcus yaşlı adamın torunundan bahsederken takındığı babacanlığı ve söylenmesindeki zarafeti takdir etti ve bu hali kendini tutamayarak ona karşı ısınmasına sebep oldu.

"Bana gülüyor musun evlat? Seni de göreceğim. İhtiyaçlayınca herkes işine karışabileceğini zannediyor! Salaklar! Hele de o doktorlar... Durmadan o yasak, bu yasak... Yasakların canı cehenneme! Bana soruyorlar mı hiç, Akina'mı ne kadar özlediğimi?"

"Özlemek çok güçlü bir duygu Bay Tanaka. Herkesin bunu anlayabileceğini zannetmiyorum. İnsan kimi zaman elini uzatsa dokunacak kadar yakın olduğunu bile özler; ancak, ne var ki torununuzun da size ihtiyacı var. Sizi çok sevdiği her halinden belli oluyor ve eminim sizin sağlığını çok önemsiyor. Gördüğüm kadarıyla onun için çok önemlisiniz."

Yaşlı adam duyduklarından memnun olarak ağır ağır başını salladı.

"Evet, çok haklısın evlat. O bana ailemin tek mirası, benim geriye kalan tek ailem. Oğlumu ve gelinimi kaybettiğimde Akina'm ve beni bu hayata bağlayan tek mutluluğumuzdu." Yaşlı adamın bakışları özlemle puslanmıştı yeniden. "Ama Akina'mın kalbi daha fazla dayanamadığında oğlumdan sonra geriye kalan son yarımı da beraberrinde götürdü. Biliyorum huysuz, kaprisli bir yaşlı olduğumu düşünüyorsun."

"Asla. Huysuz bir yaşlı sanırım ben olacağım. Siz çok nazik ve çapkınsınız."

Yasuo Tanaka irkilerek Marcus'u durdurdu ve başını gözleriyle göz göze gelebilecek kadar yukarı kaldırdı.

"Sen iyi bir adamsın Valerian. Babanı tanırdım, ona hiç benzemiyorsun."

Bu sözler Marcus'un kaskatı olmasına sebep oldu. Bay Tanaka, Marcus'un gerilmesine aldırış etmeden sözlerini sürdürdü. "O kadına da âşıksın, değil mi?" Marcus bir şeyler gevelemek ve çoğunlukla da itiraz edebilmek için

ağzını açıtıysa da hiçbir şey diyemedi. Ne itiraz edebiliyor ne de onaylayabiliyordu ve Bay Tanaka onu bu işkenceden kurtardı.

“Cevap verme. Bunu görmemek için aptal olmam gerekirdi. Bak ne diyeceğim; söyle o Romanov’a imzalamam gereken evrakları yarın yollasın. Asya’daki dağıtım ağınızı üstleniyorum. Ayrıca o çakala deki beni kandırmak için siz ikinizden daha iyisini yollayamazdı. Aşk her zaman kazanır evlat.”

“Siz öyle diyorsanız...”

Barın üzerinden her ikisi için birer minik ve yuvarlak kadeh çıkartıp sake doldurduktan sonra Bay Tanaka kadeh kaldırdı.

“Sake ile mühürlenmemiş bir anlaşma anlaşma değildir. Aşka evlat!”

“Aşka efendim.”

Marcus hiçbir şey diyememiş ve kabullenmişti. Bu işin Asya dağıtım ayağında Tanaka’ya ihtiyaçları vardı. İşin onaylanmasına aşk sebep olmuşsa nasıl itiraz edebilirdi ki? Üstelik itiraz etmek ikiyüzlülükmüş gibi hissettirirken bunu yapamadı.

Düşünceler örümcek ağı gibi içini sardığında dudaklarına götürdüğü prinç rakısını bir dikişte yuttu!

“Sağlam adammışsın evlat.” Önceden hazırlanmış sıcak sake boğazında ekşimsi, buruk ama hoş bir tat bırakarak aşağı inerken hafifçe öksürünce, Yasuo Tanaka kahkahayla omzuna vurdu.

“Siz benden daha sağlamsınız efendim. Tanrı’m, bu çok güzel bir içki.”

“Doldur evlat bir kadeh daha, hadi hızlı. Bize doğru geliyorlar. Çabuk ol!”

Marcus yaşlı adamın torunundan saklanan telaşlı halle-

rini komik bulsa da onu kırmadı ve birer kadeh daha doldurdu. Bay Tanaka çarçabuk kadehini kafasına diktğinde Sachiko eğlenen bir yavaşlıkla, oyalanarak onlara yaklaştı.

"Dede! Gene mi kaçamak yapıyorsun? Doktor sana ne dedi?" Hafifçe Marcus'a göz kırparken bunun bir oyun olduğunu belli ediyordu. Dedesine ondan gizli kaçamaklar yaptığını düşündürten bu ritüelden büyük bir keyif alıyordu. Hafifçe eğilerek Josephine'in kulağına "İki kadehten fazla içmesine izin vermiyorum," diye fısıldadı.

"Hah, doktormuş! Onlar çok biliyorlar! Benim olduğum yaşa gelmeyi başarsınlar da önce öyle konuşsunlar."

"Bu mümkün değil, biliyorsun, sen hepimizden uzun yaşayacaksın."

O esnada yeniden çalan kapının sesi duyuldu.

"Söylemeyi unuttum torunum, bu akşam bir misafirimiz daha var. Ben de seni onunla tanıştırmak istiyorum. Bir süre birlikte çalışacaksın."

"Kim ile? Ben kimseyle çalışmam dede!" Sachiko'nun çatılan kaşları aynı zamanda merakla havaya kalkmıştı.

"Her zaman istediğin o sanat galerisine sahip olmak istiyorsan sevgili torunum, önce benim istediğim işi tamamlayacaksın."

"Dede! Ben mimar değilim."

"Öyle mi? Bana mimarlık eğitimi aldığınız söylenmişti."

Bahçeyi doldurarak yükselen, ukala ama aynı zamanda asil ses fazlasıyla tanıdıktı.

"Keon?"

Marcus ve Josephine'in aynı anda yükselen seslerinden şaşkınlıkları okunabiliyordu. Keon, kendinden emin ve sert adımlarla yanlarına doğru ilerlerken balkonda beliren uçan robdöşambrlı yarı çıplak delinin aksine fazlasıyla

ciddi ve keskindi. Onları gördüğüne şaşırılmış durmuyordu. Daha ziyade odak noktasına yönelik kızgın bir hall vardı.

“Marcus, Josephine...” Başıyla her ikisine de selam verdiğinde yüzünde alışılanın aksine tebessüm yoktu. “Siz de mi bu yaşlı bunağın oyununa geldiniz?”

“Ne oyunu?”

Josephine, hayretle arkadaşını izliyor, yan gözle de keyifle sırttan Bay Tanaka’ya bakıyordu.

“Sen genç adam! Eğer o *muazzam* projen için benim arazimi istiyorsan torunumla kimsesiz çocuklar vakfımızın yardım evi projesinin baş mimarı olacaksın.”

Bay Tanaka kararlıydı. Onu fikrini uygulamaktan kimsenin alıkoyamayacağını vurgulayan vücut hareketleri yaşlı ve sempatik bir dededen ciddi bir işadamına dönüşmüştü. Doğrulttuğu parmağını Sachiko’ya doğru sallayarak bakışlarını yukarı kaldırdı.

“Ve sen küçük hanım! Sanat galerin hazır seni bekliyor, şayet ki bu hadsiz derecede küstah ama işinin en iyisi mimar ile bu projeyi tamamlayabilirsen. Tabelada Akina’nın ismini görmek istiyorum. Sorusu olan?”

“Bay Tanaka, size daha önce de söyledim. Projeniz harika bir fikir olabilir ve inanın hayırseverliğinizi takdir ediyorum ama benim buna ayırabilecek zamanım yok.” Sözlerine devam ederken Keon’un gözleri bahçenin ortasında duran şövaleye takılmıştı. Yüzünü buruşturdu. “Hele ki şımarık bir ressama sırf siz istiyorsunuz diye mimarlık dersi verecek vaktim hiç yok!”

Öfkeliydi. İşi istediği gibi gitmediği için fazlasıyla sinirlenmişti. “Şimdi bana o arazi için ne kadar istediğinizi söyleyin, ben size bir çek yazayım ve siz de torununuza başka bir öğretmen tutun. Gördüğünüz gibi ben hiç uygun bir eğitmen sayılmam.”

Bay Tanaka sınırlanmıştı. Kaşlarını çatarak ana dilinde, hepsinin küfür olduğuna hemfikir olacağı birkaç kelime mırırdı ve Keon'a dönerek olabildiğince sert cevap verdi.

"Siz aptal gençler! Karşımda durmuş bana paranla hakaret edebileceğini mi zannediyorsun? Her şeyi paranın çözemeyeceğini henüz öğrenemeyecek kadar çömez olabilirsin lakin işte tam olarak o sınırdasın!"

Hiddetle Keon'a doğru tökezleyen birkaç adım attı ve parmağını kaldırarak onu işaret etti. "Bana bak genç adam! Sen o araziye istiyorsun ben de Akina'mın adını taşıyan vakıf binasını istiyorum. Üstelik de bunun en iyisi, en kusursuzu olmasını istiyorum. Bu projenin ayağa kalkabilmesi için senin isminin geçmesinin yeteceğini bilecek kadar da aklım çalışıyor. Dahası, torunumun da bu çalışmaya dâhil olmasını istiyorum. Şimdi, seçimini yap. Araziyi istiyor musun istemiyor musun?"

Sachiko öylece dedesine ve varlığıyla ona huzursuzluk veren bu tuhaf adama bakakaldı.

"Hey! Bir saniye! Ben de buradayım! Kimse bana ne istediğimi sormayacak mı?"

Dedesi de Keon da aynı anda ona dönerek "Hayır!" diye seslerini yükselttiler.

Josephine şaşırmıştı. İlk defa Keon'u böylesine ciddi ve gergin görüyordu. Marcus'u yere serdiğinde bile çocuklar gibi eğlenen adamlarla karşısındaki mimar arasında uçurumlar vardı.

"Pekâlâ, Bay Tanaka! Anlaşma anlaşmadır." İlk defa bir başkasının hükmünü kabul etmiş olan adam kızgındı.

Bay Tanaka ise keyifle Marcus'a dönerek "Hadi bakalım evlat, sake ile ıslatılmayan anlaşma anlaşma değildir. Doldur kadehlerimizi," dedi.

Anlaşmadan dört gün sonra...

Her şey iyiydi... En azından olabileceği kadarıyla iyiydi.

Josephine, her sevişmelerinden sonra Marcus'a onu sevdiğini söylememek için dudaklarını ısırıyor, onu çalıştırırken izlediğini fark ettirmemek için hayli çabalıyordu ve tüm bunları yaparken biliyordu ki bir gün huzursuz olacaktı. Hatta içi içini kemiriyor ama düşünmek istemiyordu. Ona sahipti ama onu sahiplenemiyordu...

Yasuo Tanaka, o akşam yemek masasında Akina'sını anlatırken yaşlı adamın her ifadesinde sahip olmak ile sahiplenmenin iki farklı şey olduğunu görmüştü. Keon tüm huysuzluğuyla yemek masasının bir ucunda şarap kadehiyle oynarken, o kulak verdiği sözler eşliğinde Bay Tanaka'nın tam da gözlerinin içine bakarak büyük bir saygıyla yaşlı adamı dinleyen Marcus'u izlemişti.

Marcus sessiz ama içtendi. İnceliyor ve her zaman yaptığı gibi kimsenin göremediklerini görüyordu. İşte bu adama tam da bu yüzden hayrandı Josephine. Onda kimsenin göremediklerine, hatta kendisinin bile var olduğunu unuttuklarına bakıyordu incitmeden. Onu her gün daha da şaşırtarak, tüm iri kabalığına karşın inceliklerini gösterirken, zavallı kalbine âşık olmaktan başka seçenek bırakmıyordu.

Çiftlikteki küçük evin bahçeye açılan ön terasında, ahşap koltuğa oturmuş, Marcus'un antika sayılabilecek pikabından yükselen Bach melodilerini dinleyerek omuzlarındaki battaniyenin içine sinmişti Josephine. Buraya gelmek istememişti başta. Sadie'nin dik bakışları ve iğneli diliyle

huzurunun kaçmasını istemiyordu ama Marcus onu ikna etmeyi başarmıştı. Aklına geldiğinde hafifçe kıkırdadı, hâlâ yanakları kızarıyordu. Karşısında bir kuyruk gibi Marcus'un peşinden ayrılmayan şu kadın olmasa buna iyi ki diyebilirdi ama içini bir kurt gibi kemiren hisler Marcus'un çiftlikle ilgilenirken gösterdiği rahat güç ile birleşip onu alt üst ediyordu.

"Her şey yolunda mı Kraliçe?"

Marcus ileriden ona seslendiğinde Josephine dalıp gittiği düşüncelerden sıyrılarak altına topladığı ayaklarının üzerinde doğruldu ve ona el salladı.

"Kahve hâlâ sıcak, ister misin?"

Marcus yanında duran Sadie'ye Josephine'in duyamadığı bir şeyler söyleyerek terasa doğru yürümeye başladı. Kot pantolonu, üzerindeki iş gömleği ve ayağındaki arazi çizmeleriyle ait olduğu yerin burası olduğunu haykırıyor-du. Akşam güneşinin ışıkları onu aydınlatırken o filmleri aratmayacak gülümsemesi ile Josephine'e doğru yürüdü. Rahattı. Araziyle uğraşmak, bildiği şeyleri tanıdığı insanlarla yapmak ona huzur veriyordu. Terasında oturan Josephine'in onu izliyor olması bile onda gerginlik yaratmıyor, sadece işlerini bir an önce bitirerek onun yanına gitmesi için onu kışkırtıyordu.

"Bugünlük bu kadar yeter sanırım. Gerisini bensiz de halledebilirler."

Josephine, uzaklaştığı halde, onları kısıp bakışlarıyla izleyen Sadie'nin farkında değilmişçesine gülümseyerek yanına oturan Marcus'a kahve termosunu uzattı.

"Bu çiftlik çok güzel."

Marcus, kahveyi yudumladı ve bakışlarını araziden ona çevirdi. Her halinden donuk bir asalet süzülen bu Buzlar Kraliçesi'nin onunla tutkuyla seven büyük ol-

duğuna inanmak neredeyse imkânsızdı. Bach melodileri bahar havasını anımsatan saray tınlarıyla kulaklarını dolduruyor ve Josephine'in tüm gergin asaletine daha vurgulu bir anlam katıyordu.

"Bir süre sonra sıkılırsın. Sen şehir hayatına, davetlere ve kokteyllere alışırsın." Marcus onun büyüleyici teninden gözlerini kaçırarak engin araziye doğru yeniden bakmaya başladı. Cümlesi bir imadan ziyade bir soru ile hayal kırıklığı ve korku arasında takılıydı.

"Buradan mı? Hiç sanmıyorum. Burada yaptığın şeyler harika. Evet, belki senin gibi çiftlik işleri yapamam ya da Sadie gibi... Ama burası yine de çok keyifli. Şehrin tüm o hengâmesinden ve yargılayan bakışlarından uzak. Mesela en azından paparazziler yok!" Josephine hafifçe kıkırdadı ancak gülüşünde yatan huzur özlemine saklayamadı.

"Evet, Sadie iyi iş çıkartıyor doğrusu." Marcus bu sözleri söylerken Josephine'in kalbi isyan ederek acıdı. "Ama ne var ki senin kadar iyi zencefilli kurabiye yapamıyor Kraliçe. Hatta dünyanın en iyi zencefilli kurabiyelerini sen yapıyorsun."

Marcus Josephine'in üzerinden yandaki masaya doğru uzanarak genç kadının kurabiyelerinden bir taneyi ağzına attığında ona çapkınca göz kırptı ve geri çekilmeden dudaklarına küçük olmasını hedeflediği ama tenine değdiği anda tutkulu bir arzuya dönüşmesine engel olamadığı bir öpücük bıraktı. Eli ister istemez kadının çenesini kavramış, nefesindeki kahve ve kurabiye kokusunu içine çekerken saydam birer cam parçası gibi ışıldayan gözlerinin kırıklı derinliklerinde soluğunu tutmuştu.

"Paparazzilerin canı cehenneme, senin buralardan sıkmaman için aklımda birkaç şey var, ne dersin?"

Josephine derinleşen soluklarına eşlik eden kalp ritmi-

ni durduramıyordu. Köşeye sıkışmış bir tavşan gibiydi. Ama kaçmak da istemiyordu.

"Sen acıkmadın mı?" Marcus başını eğip çenesinin içinden kulağının altına doğru diliyle bir hat çizirken kelimeler telaşlı bir inilti gibi çıkmıştı Josephine'in dudaklarından.

"Acıkmak mı? Kesinlikle çok açım Kraliçe." Marcus itiraz bile etmesine fırsat tanımadan Josephine'in dudaklarını kendi dudaklarıyla örterek genç kadını kucakladı ve kalkıp içeriye doğru yöneldi.

"Birileri görecektir!" Josephine onları hâlâ izlediğini hissedebildiği Sadie'nin gerginliğini yaşasa da Marcus tüm buzlarını kırarak onu çıplak bırakmakta kararlıydı.

"Sen söyledin Kraliçe, burası paparazzilerden uzak."

Marcus, genç kadını kapı pervazına ihtirasla yasladığında Josephine'in bacaklarını beline dolamaktan başka çaresi kalmamıştı. Şükür Tanrı'ya ki onu taşıyordu yoksa genç kadın bacaklarından çekilen güçle tek bir adım dahi atamazdı. Dilinin ağzının içine daldığı her oyunbaz darbeyle kısıp kısıp içini çekti. Dudakları ağır ama bir o kadar da telaşlı çekiştirmelerle öpülüyor; boynu, çenesi Marcus'un parmaklarının altında istediği şekle bürünüyordu. Kalçalarından onu kavrayan avucun sıkı varlığıyla daha da çok kendisini Marcus'a doğru bastırdı. Renkler uçuyor, kokular birbirine dolanıyordu. Josephine aklını yitirdiğini, kalbinin çırpınarak bedenini terk ettiğini zannetti. İstiyordu. Bu hayatta her şeyden daha çok Marcus'u istiyor, sadece onun olmayı arzuluyordu.

"Pekâlâ, Bay Valerian. Siz kazandınız."

Genç kadın başını onun omzuna yaslayarak Bach melodilerinin tınısından kopup iç odaya doğru sürüklenirken içindeki huzursuzluğa engel olamadı. Ona kendini bırak-

tiğında her şey tammış gibi olsa da bir şeyler eksikti, biliyordu.

Belki de Marcus haklıydı. Onunla böyle bir hayatı yaşamaktan sıkılırdı? Belki... Belki Marcus ondan sıkılırdı. Gözlerini, hücumlayan yaşları 'düşünme' diyerek geri itmeye çabalayıp sımsıkı yumdu. Bu dünyada ait olduğunu hissedebildiği tek yere ait olmadığını bilmek acıyordu.

Marcus teninde dans ederken, her defasında yaptığı gibi, son defasıymışçasına ne alabiliyorsa almaya çabaladı. Hangisinin son olacağını bilmiyordu ve bu anların her birini günü geldiğinde hatırlayacaktı. Camdan içeriye süzülen çellonun sesinin hüznü Josephine'in hüznüne karıştı. Gözünden süzülen bir damla yaşı Marcus'a yakalanmadan elinin tersiyle silip başını onun boynuna gömdü.

Üzerinde tüm erkeksiliğiyle bir ilah gibi dikilen adam şu an onundu. Önemli olması gereken tek şey buydu. Kalın bir *do* sesi ve ardından gelen *mi* ve daha onlarca Marcus'un parmaklarına ve sarsıntılarına karıştı; Josephine düşecekmiş gibi, bedeniyle bedenine sımsıkı tutundu.

Hüzünlüydü. Sevişmeleri de eski bir pikaptan yükselen notalar gibi hüzünlü, asil ve ihtiyaç doluydu.

"Tanrı'm, hiç gelemeyeceksiniz zannettim."

Adrian, smokininin yakasında duran siyah papyonunu çekştirerek gevşetmeye çalıştı. Avusturya Büyükelçiliği'nde verilen bu davette sınırlı sayıda davetli vardı ve birazdan gerçekleşecek klasik müzik dinletisine yanında Jasmine olmadan ne kadar dayanabilirdi bilemiyordu. Bu yüzden davete Marcus ve Josephine'i de dâhil etmişti ki bir an önce Jasmine'in yanına dönebilsindi.

"Bizi aradığında çiftlikteydik. Josephine'in dairesine uğramak zorunda kaldık."

Adrian şüpheli gözlerle Josephine'i süzerek ikili arasındaki yakınlıktan rahatsız olmuşçasına homurdandı. Alexander, Bay Tanaka'yı ikna etmek için adı çıkmış ikisinden ziyade bu ikilinin daha çok şansı olacağını söylemiş ve haklı çıkmıştı. İlk defa Alexander'ın haklı çıkması canını sıkıyordu.

Tanaka, muhafazakâr ve geleneksel bir adamdı, bu herkeşçe bilirdi; ama çoğu kişinin bilmediği, yaşı ilerledikçe saklayamadığı o âşık yanıydı. Eskiden, Jasmine ile karşılaşmadan önceki halleri olsa bunu anlamazdı ama şimdi anlayabiliyordu. Bir an Tanaka gibi Jasmine'i kaybedebileceğini düşünerek tüyleri diken diken oldu. Hayır! Bu asla olmaz, olamazdı! Düşüncesi bile bir karanlık öfke bulutu gibi içini kaplarken bir an önce ikizlerini kucaklamayı hayal ederek kendini sakinleştirmeye çalıştı. İki minik kız ve Adriano... Sahip olduğu her şeydi Jasmine... Ona mutlu olmayı öğreten, onu kavrayan ve ona kim olduğunu hatırlatan...

"Tanaka ile iyi iş çıkarttınız."

Josephine ilgisizce Adrian'a döndü. "Biz bir şey yapmadık. Her şey kendiliğinden oldu."

"Tak tak! Buzlar Kraliçesi nerede? Burası tam olarak başarnı üstlenmen gereken yer."

"Ama bir şey yapmadık ki. Hatta sadece Marcus'la konuştu. Sonradaysa zaten tamamen çok tuhaftı. Sanırım Bay Tanaka bir karar verdiğinde üzerinde daha fazla oylanmadan başka konuya odaklanıyor."

"Şu hayır işi meselesi, değil mi? Mimar komşunmuş."

Marcus gülüşünü saklamak için başını öne eğdi ve "Peter Pan," dedi. "Josephine onu böyle görüyor."

Adrian her zamanki rahat, geniş gülümsemesini saklamaya gerek görmedi. "Sizin Peter Pan dünyanın en iyi ve en zengin on mimarından biri."

"Tanıyor musun?"

Josephine'in meraklı sorusu Adrian'ın imalı, sinsî tebessümüyle karşılık buldu. "Eskiden aynı kulübe takıldık diyelim."

"Şu senin meşhur kulüp mü?"

"Tam üzerine bastın adamım. Sanırım o yüzden hepimiz lanetlendik."

Aklına birçok an gelmişçesine Marcus'tan öteye bakarken büyükelçi çoktan davetlilerin arasında eşiyle birlikte dolaşmaya başlamıştı. "Tabii benimki önemli bir zayılatla kısa sürdü."

Josephine, kulüp işini tam olarak bilmesine de Jasmine'den bildiği kadarıyla onların yollarını birbirine kenetleyen bu kulüp olmuştu. Jasmine'in hatırlamaktan nefret ettiği, ama şimdi Adriano'dan sonra ikizleri ve sevdiği adamla bir yuva kurmasını sağlayan anılardı bunlar.

"Jasmine nasıl? Neden gelemedi?"

"İyi, sadece doktor dinlenmesini söylüyor."

"Bu hafta ona uğrayacağım."

"Eminim beni çekiştirebilmek için dört gözle bekliyor dur."

Adrian bir yandan Josephine ile konuşuyor bir yandan da onlara yaklaşan büyükelçi ve yanındakileri inceliyordu. Josephine konusunda şüpheli yaklaşır olsa da düşmanın daima dikkat edilmeyen olduğunu bilecek kadar çok şey görmüştü.

Büyükelçi yanlarına vardığında Josephine kaskatı keşildi. Elçiyle birlikte gelen grubun gerisinde Eric kısık gözleriyle onu izliyordu! Annesi bu defa yanında yoktu her nasılsa ve o bundan cüret alarak babasının mirasıyla etrafa

hava atıyordu. Arsız bakışları onu kelimelerden çok daha fazla taciz ederken Josephine'in vücudu öylesine kasılmıştı ki elçinin sözlerini uğıldayan kulakları duyamıyordu bile.

İçinden yükselen panik dalgasını bastırabilmek için bakışlarını başka bir yöne sabitlemeye çalışarak sırtını dikleştirdi ve titreyen ellerini geriye doğru alarak saklamaya çalıştı. Donuklaşan bakışları, etrafın uğıltusuna inat soyutlanmış gibiydi. Başını dikleştirerek her zaman bildiğı, sığındığı o Buzlar Kraliçesi olmak tek kurtarıcısıymış gibi yüzüne takındığı samimiyetsiz, soğuk ifadenin altına saklanıp tebessümlerini yüzünden sildi. Bir panik atak krizi geçiremezdi! Burada değil!

"İyi misin?"

Marcus, büyükelçinin bağcılık ile ilgili meraklarını gidermekle meşgulken Adrian hiç de konuşkan gününde değildi. Konuşmaya dâhil olmak yerine resmi selamlaşmasının ardından Josephine'deki değişimi hemen fark edecek kadar ona yakın durmayı tercih etmişti. Genç kadının kaçamak ve telaşlı bakışlarının anlık döndüğü noktayı tarayarak ne olduğunu anlamaya çalıştı.

"Eski skandal âşıklarından biri mi?"

"Benim skandal âşıklarım falan yok!" Josephine fısıldıyor olsa da sesi sert ve buz gibi soğuktu.

"Saçmalık. Gazetelere bakılırsa Arthur ile evliyken hiç uslu bir kız değilmişsin."

Josephine, anlık kontrolünden kaçan bir hiddetle boş tutmaya çalıştığı bakışlarını kalabalığın üzerinden Adrian'a döndürdü.

"Seni lanet olasıca pislik! Bu ne cüret!" Eric'in üzerinde kurduğu baskının hıncını Adrian'dan çıkartabilecekmış gibi sadece onun duyabileceğı bir sesle kelimeleri tıslarcasına genzinden çıkarttı.

“Gülümse ‘Buzlar Kraliçesi’! Herkes bize bakıyor.”

Adrian’ın her şey yolundaymışçasına rahat tavırları ve gülümsemesinin aksine bıçak kadar keskin sesi Josephine’e yeniden kontrolünü sağlattı. Bu adamın onlarca maskesi vardı ve Jasmine her birini atarak altındaki adama nasıl âşık olabilmmişti hayret ediyordu doğrusu! Madem oyunun kuralı buydu, o bundan daha azını başaracak değildi. Tek kaşını kaldırarak tüm soğukluğunu geri kazandı. Gülümsemesine gerek yoktu çünkü onun herkese tepeden baktığını bilmeyen yoktu. Bu tepeden bakışların gerçekliği kimin umurundaydı ki?

“Sen tam bir baş belasısın!” Dayanamayarak Eric’in hâlâ aynı noktada olup olmadığını kaçamak bir bakışla daha kontrol ettiğinde Adrian ona doğru eğilip arsız bir keyifle fısıldadı. “Yakaladım, saat üç yönündeki lacivert takım elbiseli züppe. Sana bakışlarını bu salonda göremeyecek yok sanırım. Belli ki seni unutamamış ‘Buzlar Kraliçesi’, yoksa kalbini çok mu kırdın?”

“Annemin kocası.”

“Ne?”

“Duydun beni.”

“Şaka mı yapıyorsun?”

Josephine, tüm büyüleyici ihtişamıyla Adrian’a doğru dönerek üzerine oturan siyah payetli elbisesinin uzun kuyruğunu savurdu ve çenesini kaldırarak adamı soğuk bakışlarıyla süzdü. “Sana şakacı biri gibi mi görünüyorum? Şimdi, izninle!” Cevap bile beklemeden Adrian’ın yanından ayrılırken bu işe bu gece bir son vermeyi kafasına koydu.

Eric ile konuşacak ve artık ondan korkan o küçük kız çocuğu olmadığını ona gösterecekti.

‘Yüce İsa, yardımcım ol!’

Josephine dar, uzun camların ortasındaki dar geçiştten çıkılan beyaz mermerden geniş balkona çıktığında gecenin esintisiyle derin bir nefes aldı. İçeriden ona kadar ulaşan Franz Liszt melodileri ona herkesin dinleti için yerine geçtiğini haber veriyordu. Piyanonun tuşları ünlü müzisyenin beyninde yankılanırcasına alçaktan yükseğe ve gerisin geriye harmoni içinde yükselip alçalıyor, içinde aynı ritimle çalkalanan korkuya eşlik ediyordu.

Neden korktuğunu bile bilmiyordu aslında. Artık o genç kız değildi ve Eric burada bir rezaleti göze alamazdı muhtemelen. Annesini biraz olsun tanıyorsa böyle bir ihtimal bile söz konusu olamazdı ve tam da bu yüzden onunla yüzleşmek için en doğru yeri seçtiğine daha da inanmıştı, takip etmesi için Eric'e işaret verirken.

Adrian az önce aklından geçenleri okuyabilmiş olsa muhtemelen onun deli olduğundan şüphe ederdi ama o da en az onlar kadar deliydi.

Enstrümanlar alçalan bir sesle yavaşlayarak bir başka nota dizinine doğru yol alırken Josephine Eric'in onu takip edeceğinden şüpheye düşmeye başlamıştı. Mermer kemerlerin arasından ellerini korkuluğun üzerine dayayarak gecenin karanlığında Wilshire Bulvarı'nın genişliğinde kaybolmayı arzuladı. Gözlerini kapatarak derin bir nefesle taze havayı içine çekti. Gergin bekleyişinde bir anda aklına Marcus geldi. İçinde kopan o panik dolu fırtına eşliğinde onu hiç hesaba katmamıştı, lanet olsun! Ya onu aramaya çıkmışsa? Ya burada tam da Eric ile yüzleşirken gelirse? Bir anda fikri ona hiç de ilk aklına geldiği kadar cazip gözükmedi ve telaş içerisinde tekrar salona dönebilmek için arkasına hızla döndüğünde Eric ile burun buruna geldi.

"Demek varlığını hemen hissedebiliyorsun hâlâ."

"Çekil önümden."

"Buraya beni sen çağırdın bebeğim?"

Eric'in saçları şakaklarından beyazlamaya başlamış, yüz hatları derinleşerek yeni çizgiler eklemiş olsa da hâlâ dinçti. Josephine'in üzerine doğru çarpık bir gülümsemeye le bir adım attığında genç kadın ister istemez gerileyerek küpeşteye dayandı.

"Hadi ama, bu ânı ne kadar uzun zamandır beklediğimi ikimiz de biliyoruz."

"Lanet olsun, çekil önümden."

"Çekilmezsem ne yapacaksın küçük hanım? Bağıracağım mı? Annene mi koşacaksın?"

Josephine, gitgide buz kesiyordu; her bir eklemi işe yaramazca donuyordu. Annesi... Eric onu ilk sıkıştırdığında ne olmuştu? Annesi ona inanmak yerine Eric'i tercih etmişti! Şimdi bağırsa ona kim inanacaktı? Hele ki Adrian'ın yanından öylece ayrılarak tam da Eric ile yüzleşmek için buraya, onu kendisi çağırdıktan sonra?

"Midemi bulandırıyorsun. İğrençsin!"

"Annen böyle düşünmüyor ama..."

İmalı bir şekilde bir kaşını kaldırırken sağ elinin parmaklarını Josephine'in yanağına sürttü.

Josephine, köşeye sıkışmıştı! Hırsla çenesini çekerek adamın tutuşundan kurtulmaya çalıştı ve yana doğru kaymak için hamle yaptı ancak Eric'in bedeni buna müsaade etmedi. Bedeni bedenine değiyor, Josephine'in içinde derin bir bulantıyı tetikliyordu.

"Buna cesaret edemezsin! Kameralar var!"

"Balkonda yok."

Evet, yoktu. Balkona çıkmadan önce kendisi de bunu kontrol etmişti. Nefes alıp verişleri sıklaştıkça kalbi deli gibi atmaya başladı.

"Buzlar Kraliçesi, değil mi? Sana böyle diyorlar." Hayranlıkla bakıyormuş gibi başını eğerek nefesini yüzüne üfllediğinde Josephine'in midesi kasıldı. "Annenin seni evden atmasını ben bile beklemiyordum doğrusu ama iyi iş çıkarttın. Annen yerine seninle iş birliği yapmalıymışım. Salak kadın, bütün mirası neredeyse tüketmek üzere... Sense daha genç ve güzelsin. Parana para ekledin, değil mi? Şimdi de yeni yerlere kapak atıyorsun. Seni takdir ediyorum."

Bulantı gitgide yükselirken Josephine'in sırtından aşağı süzülen ince ter tabakası boğazına kilitlenen sesiyle fiziksel bir acıya dönüştü. Kapana kısılmıştı! Hezeyana kapılıp onunla yüzleşmeye kalkarken kahrolasica aklında ne vardı? Adrian üzerine gelirken dikkati dağıtılmıştı ve resmen kendi kendini tuzağa düşürmüştü. Yumruklarını sımsıkı sıkarak etrafa bakınmaya kendini zorladı. Kahretsin! Bir çıkış olmalıydı... Bundan kurtulmalıydı!

"Marcus birazdan burada olur. Bir rezalet çıkmasını istemiyorsan beni rahat bırak!"

Eric Şeytan'ı aratmayacak bir gülüşle Josephine'in tenine değerek kulağına doğru eğildi ve "O biraz zor sevgilim," diye fısıldadı. "Tam olarak büyükelçi ve eşiyle oturuyor. Avusturyalılar onun üzüm yetiştirme tekniklerini çok sevmiş olmalılar."

Nefesinin tiksindirici kokusu Josephine'in boğazına yükselen safrasının baskısına karışırken yeniden yanağına dokundu. "Sahi, o kaba adamda ne buluyorsun? Hisseler değil mi? Onun hisselerini mi ele geçireceksin şimdi de? Aferin kızıma!"

Yapmacık bir kahkahayla başını geriye atarak Josephine'i alkışlar gibi yaptığında genç kadın yumruklarını adamın göğsüne çarparak çaresizce itiraz etti.

“Sen iğrenç birisin! Beni duyuyor musun? Hep iğrençtin, hep midemi bulandırıyordun ve şimdi de bundan fazlası değilsin! Annem öyle aptal ki senin ne kadar sapkın biri olduğunu göremeyecek kadar kör. Ama ben görüyorum ve artık o küçük kız değilim! Beni duyuyor musun?”

Josephine sanki hiç konuşmuyormuş gibi hastalıklı bir bakışla onu izliyordu Eric.

“Annen belki görüyordur bebeğim. Belki gördüğünden çok memnundur. Belki senin beni tahrik etmen...”

Josephine tükürerek Eric’in sözünü yarıda kesti.

“Seni orospu çocuğu! Ben ne o zaman seni tahrik ettim ne de şimdi! Çık hayatımdan, beni rahat bırak artık!”

Josephine hazırladığı onca cümleden hiçbirini söylemiyor, sadece yıllar öncesinin aşağılanmışlık hissiyle kendini temizlemeye çalışıyordu. Kime karşı? Kendine? Öylesine ihtiyacı vardı ki kendini ikna edebilmeye... Annesi onu Eric’i tahrik etmekle suçlarken ve Eric kendisini odasına Josephine’in çağırıldığını söylerken öylesine aciz hissetmişti ki...

“Yoksa ne yaparsın? O iri köpeğini üzerime mi salarsın? Çok dramatik? Ona neler yaparım, biliyor musun?”

Josephine, Eric’i itmeye çalışarak boğuk sesiyle haykırdı. “Ona hiçbir şey yapamazsın! Ona dokunacak olursan seni öldürürüm! Ne olacağı, bedeli umurumda değil, seni öldürürüm Tanrı’nın belası!”

Eric hiç etkilenmedi. Bir milim bile yerinden kıpırdamadan gülümsemesini genişletti ve Josephine’i kollarından yakaladı. “Gerçekten babanın kızıydın. O da annen için böyle söylüyordu. Ne kadar trajik bir ‘kaza’ değil mi? İnan ki hiç zorlanmadım kazayı hazırlarken.”

“Sen ne demek istiyorsun?”

“Zavalı adam... Aslında onun ölmesi çok da işime gel-

miyordu. O ölünce histerik annenle uğraşmak bana kaldı, ama fazla ileri gitmeye başlamıştı.”

“Onu sen mi öldürdün? Arabası...”

Enstrümanlardan saçılan yüksek sesli notalar büyük finale doğru yükselirken Josephine avaz avaz bağırmak istedi ama olmadı. Kelimeler dudaklarından kesilerek çıktı. Sesi tüm hücreleri gibi titriyordu. Bu oluyor olamazdı. Babası bir defa daha avuçlarından kayıp gidiyormuş gibi boğuldu. Hayır, hayır... Sadece canını acıtmak için söylüyor olmalıydı!

“Çok zor olmadı gerçekten. Frenlerine bir iki dokunmam yetti.”

“A... annem?”

“O aptal alkolikten mi bahsediyorsun bana? O hiçbir halı beceremez. Ama sen... Sen öyle değilsin. Aciz kalıp yardım elime uzanacağını düşünmüştüm doğrusu ama sen...”

Bir sanat eserine bakar gibi Josephine’i süzdü. “Sen muhteşemsin...”

Gözyaşları genç kadının yanaklarından süzülürken dudakları konuşabilmek için aralandı, fakat etrafı kemanın ince, yumuşak tınısından başka bir ses dolduramadı. ‘Katil’...

Kelime zihninde dönüp duruyor, dudaklarından dökülemiyordu. Nefes alamadı. Gözleri bulandı. Zaman durdu. Açık kalan ağzı ve görmeyen bakışlarıyla Eric’in tutuşundan sendeleyerek uzaklaştı ve korkuluklara tutunarak ayakta durmaya çalıştı.

Katil! Katil! Katil! Babasının katiliyle burun burunaydı, ancak hiçbir şey yapamıyordu.

“Hadi ama, dramatize etme güzelim. Nerede kalmıştık?”

Eric'in ısrarcı tutuşu yeniden kendini hissettirip Josephine'i karanlığın içine çekerken genç kadın direnmeye çalıştı. Kurtulamıyordu. Bütün gücü bedenini terk etmiş, onu dipsiz bir girdaba doğru çekiyor, tek bir soluk için araladığı dudakları telaşlı telaşlı açılıp kapanıyordu. Korkuyordu. Marcus'a bir şey olursa... Ona da bir şey yaparsa... "Tanrı'm!"

Keman yayları hararetli melodileri ziller eşliğinde büyük bir telaş içerisinde çıkarttı ve kalbinin ritmi de bu telaşa eşlik etti. Eric'in ona eğilen başını itmeli, onu kendinden uzaklaştırmalı, salyalarının yanağında bıraktığı izleri kazımalıydı. Çırpındı. Gerilemek için silkelendi, başaramadı. Önünü bile göremiyordu. Midesindekileri daha fazla tutacak gücü kalmamıştı.

Eric'in sert ve acımasız dudakları dudaklarını bulduğunda nefesinin mide bulandırıcı kokusuyla Josephine bir anda kusuverdi! Kendini tutmak için hiçbir şey yapmadı. Sadece içinden geldiği gibi fışkırırcasına suratı suratına dayalı Eric'in üzerine kustu.

"Seni pislik fahişe!"

Sert darbe aniden yüzüne indiğinde Josephine öylesine uyuşmuştu ki hissetmedi.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun! Öldüreceğim ikinizi de! Seni de o âşığı da! Hayır, sadece onu öldüreceğim ve sen izleyeceksin! Bunun bedelini ağır ödeyeceksin!"

Josephine yukarı kalkan elin sert bir inişini daha savrulduğu yerde beklerken şuursuz bakan gözleri sadece Eric'in görünmeyen bir güçle geriye yalpaladığını ve yere çakıldığını gördü.

Korno ve trombonlar, keman ve tüm diğer yaylıların bir finale daha yaklaşan yükselişine eşlik ederken düştüğü yerden seçebildiği tek şey yere büyümlü yağmur damlaları gibi saçılan kandı.

Josephine, düştüğü yerden loş ışığın içindeki görüntü-
lülere odaklanmaya zorladı kendini. Yerden doğrulma-
ya çalıştı. Sırtı kendisine dönük, Eric'in üzerine abanmış
adam Marcus olamayacak irilikteydi. Adrian? O olmalı-
ydı. Adamın yakasına yapışmış, balkonun en kuytu köşesi-
ne sürükleyerek dışarıdan bakan biri için bir anlam ifade
etmeyecek şekilde sessiz fakat sert bir şeyler söyledi. Gırtl-
ağından gelen boğuk sesini duymasa ve az önce kırılan
burnundan yere saçılmış kanın tam dibinde duruyor ol-
masa Josephine bile onları içlerinin resmiyetinden sıkılmış
iki eski dost zannederdi.

"Belli ki kimleri tehdit ettiğinin farkında değilsin, sana
tek ve son defa söyleyeceğim; sen bittin! Sadece bekle!"

"Seni alakadar etmez Romanov! Sen kendinle uğraş!"

"Beni alakadar etmez mi? Milyon dolarlık yatırımımı
tehdit edeceksin ve beni alakadar etmez, öyle mi? Nedeni
ve sairesi umurumda değil, ben işimi şansa bırakmam ölü
adam!"

"Beni tehdit edemezsin, bana hiçbir şey yapamazsın!
Çek ellerini üzerimden!"

"Yoksa ne? Genç kız gibi bağırır mısın? Seni taciz etti-
ğimi, hatta becerdiğimi mi söylersin? Hem de konsolos-
lukta?"

Adrian rahat bir gülümseme ile gülüyordu ancak avuç-
ları bir pençe gibi Eric'in yakasına asılmış, daralttığı yaka-
sıyla bilinçli bir şekilde nefes alıp verişlerini zorlaştırıyor-
du.

Josephine, kenarlara tutunarak doğrulduğunda hâlâ
midesindeki bulantı geçmemişti ve yüzünün bir yanının
alev alev yandığını hissedebiliyordu. Ne kadar derin nefes

alırsa alsın kendi kusmuğunun kokusuyla içinde kabaran paniğe engel olamadı. Ne yapacaktı şimdi? Bir an önce buradan çıkmayı, hiç kimseye görünmemeyi, mümkünse kendini eve kapatıp bir yüz yıl hiç var olmamış gibi saklanmayı diledi.

İçeriye giren iki genç ve iri adam başlarını öne eğerek Josephine'e hiç bakmadan Adrian'a doğru ilerlediğinde genç kadının içinde yeni bir korku dalgası yükseldi. Konsolosluğun içinde kısılp kalmış, dibe battıkça batıyordu!

Titreyen bacakları daha fazla onu çekemeden az önce doğrulduğu zemine geri düşürdü. Bir tek bacakları değil, tüm vücudu titriyordu. Üşümekten farklıydı bu. Çenesi kontrolsüzce çarpıyor, kendi kendini kavradığı kollarıyla ölmeyi dileyerek sallanıyordu.

Acizlik, kendine acıma ve rezil olma arasında gidip gelen hisleriyle mücadele edemedi. En derine doğru emildiği bir bataklığın içindeydi. Ne gözlerinden süzülen yaşların ne de uğuldayan kulaklarındaki kısık ama öfkeli konuşmaların farkındaydı. Sadece büyük bir uğultu gibi yankılanan kornonun güçlü ama zarif sesi vardı. En usta sanatçının güçlü yeteneği her defasında Josephine'in nefesinden bir soluk daha çaldı.

"Bak ne diyeceğim; adın neydi? Önemi yok. Şimdi hiç itiraz etmeden buradan bu beylerle çıkacaksın. Hoş, itiraz etsen de fark etmez."

Adrian'ın çenesi kasılarak ölümcül bir tebessümle gerildi. Vahşiliğin şiirselliğiyle bütünlenmişti çehresi. Tüm güçlü kasları uzun zamandır özlediği eğlenceye kavuşmuş gibi kasılıyor, Eric'in gırtlığını daha da daraltarak bağırmasına engel oluyordu.

"Onlar seni her şekilde buradan çıkartacaklar. Sonrasındaysa..." Durdu ve yan gözle Josephine'e baktı. "Bayâ

bir eğleneceğiz ahab. Hem de bayâ bir eğleneceğiz.”

Sıkılı dişlerini açıktâ bırakan çarpık tebessümünü sahte nezakete bile ihtiyaç duymadan her kelimesini özetledi. Çapkın göz kırpsı mizahi bir şey anlatıyormuş gibiydi ama ölümcül tehlikenin kokusu her yana sinmişti. Adrian, sırf zevk için Eric’in midesine bir yumruk daha indirip gırtlâğını daha da sıkarak adamlara başıyla işaret verince adamlardan biri cebinden beyaz, mendilimsi bir şey çıkartıp Eric’in ağzına dayadı ve Eric’in çırpınısları dinip gözleri kapanıncaya kadar çekmedi. Adam yığılmadan iki korruma kollarına girerek onu kendi bedenlerine sabitleyip sürüklemeye başladılar.

“Eski binaya götürün. Yemekhane çıkışını kullanın, gören olursa unutmayın sarhoş diyeceksiniz. Fazla gürültü çıkartmayın.”

Adrian’ın her hali bütün bunları daha öncesinde onlarca defa yapmış gibi rahattı. Emirlerindeki doğallık tüm sert hareketlerine bir estetik katıyordu. Neşeli görünen yüzü çatılmış kaşları olmasa neredeyse vurdumduymazdı; ama değildi. Neler olduğunu tam anlayamamıştı ve Marcus’un tehdit edildiğini duymak fazlasıyla canını sıkmıştı. Uzunca bir zamandır Alexander ile sorunlarını bu yöntemlerle halletmiyorlardı belki ama ilk gördüğünden beri sevemediği bu adam, bir şekilde onlara tehditti ve ne kadar pas tutup tutmadığını ölçeklemek hoşuna gitmişti. Sonuçta o buydu, özünde sokaklar yatıyordu. Sahip olduklarını korumak için hiçbir ahlâkı gözetmeyerek hayatta kalabilmişti. Bu adamın derdini keyifle öğrenecekti.

Gözü Josephine’e ilişti. Yerde enkaz halinde titriyor, kesik kesik soluyarak dehşetle açılmış gözlerine rağmen boş bakıyordu. Anlaşılan önce onu halletmeliydi. *Hay aksi şeytan!*

Marcus'un öfkesinden çekindiği için ne olup bittiğini anlamadan onu konsolosun yanından alarak dikkatleri üzerlerine çekmek istememişti ama şu an tam da ona ihtiyacı olan andı. Ağlayan kadınlarla ne yapılabileceğini asla öğrenemeyecekti!

"Hey, Josie? İyi misin?"

Genç kadın onu duyabiliyormuş gibi değildi. Sallanıyor ve anlamsızca bir şey mırıldanıyordu. Tek bir kelime... Ne olduğu anlaşılmayan bir kelimeyi boş bakışlarının eşliğinde ardı ardına karanlığa fısıldıyordu.

"Josie, buraya, bana bak? Beni duyuyor musun?"

Bakmadı.

"Buradan çıkmamız gerekecek. Birazdan korumalar burayı temizlemesi için birini yollayacak. Seni burada görmemeliler. Josie? Vakit kaybediyoruz."

Hiçbir tepki gelmedi. Josephine sallanıyor, sallanıyor ve sadece soluk almaya çabalıyor gibi gözüküyordu. Yaşlar yanaklarından süzülürken dağılmış saçlarına doğru bir yol çiziyor ve o yol her saniye yeni bir yaşla ıslanıyordu. Adrian ceketini çıkararak Josephine'in titreyen bedene sardığında genç kadın gözlerini aniden ona çevirerek ırkıldı.

"Tamam, benim, en sevmediğin. Ama şu an bana güvenmek zorundasın. Sadece dediklerimi yap. Sonra konuşacağız. Şimdi sadece buradan çıkalım, hadi lütfen."

Lanet olsun, yalvarıyordu bile! Josephine haline acımış gibi şuursuzca başını salladı. Adrian'ın uzanan elini buz gibi olmuş avuçlarıyla kavrayıp ağırlığını ona verirken çok güçsüzdü.

"Tanrı'm! Kokuyorsun! Bana bir ceket borcun var Buzlar Kraliçesi."

Adrian söylenerek Josephine'i omzuyla destekledi ve

yan odanın penceresine açılan bölmeğe doğru sürükledi.
"Dua et de pencere açık olsun."

Josephine hiç cevap vermese de o konuşuyordu. Genç kadın yalpaladığında "Dikkat et" diyerek dengesini toplatmaya çalıştı. "Bunun için Marcus da bana borçlu. Halime bak, güya erkenden evime gidecektim." Gökyüzüne bakarmış gibi yaparak Tanrı'ya seslendi. "Günahlarımın bedelini böyle mi ödetiyorsun?"

Pencereyi omuzladığında Josephine'in yorgun fısıltısını duydu. "Çok konuşuyorsun."

"Aman ne güzel, Buzlar Kraliçesi aramıza katılmış. Kaldır kıçını."

Adrian iğneli konuşsa da Josephine'i pencereden içeri iteklerken rahatlamıştı. Genç kadının bitkin bedeni son gücünü toplayıp ona tutundu.

"İşte böyle, harikası Buzlar Kraliçesi. Şimdi çeneni tutabilir misin bilmiyorum ama hiç ses çıkartmadan arka koridordan dolaşip malzeme kapısından çıkacağız. Bir zamanlar burada çalışan bir sevgilim olduğu için şükretmelisin; ama bunu Jasmine'e söylersen seni kusmuğunun kokusunda boğarım."

Josephine kendini zorlayarak başıyla onayladı ve derin bir nefes eşliğinde kendinden hiç beklenmeyecek olanı yaptı; orta parmağını havaya kaldırarak tam da Adrian'ın suratına tuttu.

"Aferin, çabuk öğreniyorsun."

"Teşekkür ederim."

"Şunu bil ki senin için yapmıyorum."

Lanet olsun! Onun için yapıyordu. Her ne döndüğünü tam duyup anlayamamış olsa da Josephine'in asla onlara zarar verecek bir şeyin içinde olmadığını ve onu korumak zorunda olduğunu biliyordu, bir şekilde! Onun da aileden

olduğunu kabullenmeye başlamalıydı.

İçgüdüüne söverek genç kadını çekti. Ayrıca Eric'i de sevmemişti. Sebepsizken de onu döverdi, sıkıntı değildi.

"Biliyorum ama olsun..."

"Marcus iyi bir adam."

Koridorda çıkışa doğru ilerlerlerken Adrian çenesini tutamamıştı yine. Hem fark etmişti ki konuşmak Josephine'e iyi geliyordu.

"Evet, biliyorum."

"O da aileden artık. Ona zarar gelmesine müsaade edemem."

"Anlıyorum."

"Onu seviyor musun gerçekten?"

Evet, aferin Adrian! Kız yeni bir panik atak krizi geçirsin diye tepin, olur mu!

Kendi densizliğine okkalı bir küfür savurdu. Çıkışa vardıklarındaysa Josephine gözlerinde tutamadığı yaşlarla bakışlarını yumarak beklenmedik bir şekilde, soruyu inler gibi cevapladı.

"Bir önemi yok ki... Biz sadece... Ortağız..."

Adrian, acımasızca gülerek Josephine'i arka çıkışı onlara açan görevlinin önünden başını saklayarak geçirdi ve adama hızlı bir baş hareketiyle teşekkür etti. Kapıda onları bekleyen korumaya işaret vererek şişkin bir zarfı çocuğa verdirdi ve hızla Josephine'i onları bekleyen kendi arabasına bindirerek emniyet kemerini taktı. Son sürat gaza bastığında spor araba kanatlanırcasına asfaltta kaydı. İşte bu hissi seviyordu. Keyiflendi.

Telefonunu eline alarak, "Bakalım Bay Valerian kendine âşık olabileceği birini çoktan bulmuş mu?" diye mırıldandı ve çalan telefon sesine ışıyla eşlik etti.

"Valerian, çıkabiliyor musun?" Marcus'un cevabını ta-

kiben Adrian, "Biz mi?" diye soruyu tekrarladı, yan gözle Josephine'e bakarak. "Biz Josie ile biraz dolaşmaya çıktık. Üvey babasına kustu. Arabama da kusarsa sen temizlersin!"

Adrian'ın gözleri bir anda kocaman açılarak yan koltuğuna döndü ve aniden frene asıldı. "Kusuyor! Tanrı'm! Lanet olsun! Sakın!"

Hayır, çok geçti.

"Kustu!"

Josephine daha fazla kendini tutamayarak birbirine dolaşan elleriyle açmaya çalıştığı pencereden dışarı kusmaya başladı!

Doris Day - *Dream A Little Dream of Me*

Bölüm 13

KORKULAR

Marcus, gergin hareketlerle bir ileri bir geri yürüyor, konuşmadan önce ses tonunu sakın tutmaya çalışıyordu. Adrian Josephine'i ona bırakarak Eric'in yanına gitmesine engel olduğu için hâlâ öfkeliydi. İlk gördüğünden beri aklını bulandırıp dövme arzusu uyandıran bu adamı gönül rahatlığıyla öldürebilecekken Adrian bir skandala ihtiyaçlarının olmadığını söyleyerek onu burada, Josephine'in bu küçük dairesinde bırakıp adeta kaçmıştı!

Hâlâ hazmedemiyordu ama şimdilik öncelikli konusu bu değildi. Eric'in amacı, bağlantıları neydi birazdan nasılsa öğrenirlerdi ancak, saatlerdir banyoya kendini kilitleyen Josephine'le konuşmalıydı. Neden yanından ayrılmıştı? Neden ona hiçbir şey söylememişti? Eric'i her gördüğünde şeytan görmüş gibi bakan gözleri neden bu defa ölü bir sessizlikle ışıldamayı durdurmuştu?

Acı çekiyordu, belliydi ama bu acı aldığı darbeden çok daha derindi kalbinde. Eve girer girmez banyoya kilitlenmişti kendini ve kimsenin yanına girmesine izin vermiyordu.

Marcus, kasılmış ellerini birbirine bastırdıktan sonra ensesine götürüp sıkarak rahatlatmaya çalıştı. Bir saatir banyonun kapısının önünde volta atarak su sesinin kesil-

mesini bekliyordu ama son on dakikadır öğürme seslerinin eşlik ettiği su sesi kesilmiş olsa bile Josephine hâlâ çıkmamıştı! Tanrı aşkına, bu bekleyiş onu neredeyse öldürebilirdi!

Düşmanı olsa döverdi, zorlukla karşılaştı üzerine ilerlerdi, ama şimdi? Çaresizce bekliyor, ona sorması gereken soruları düşünmeye çalışıyor, içindeki endişeli öfkeyi basılamaya uğraşıyor, fakat aklında onun iyi olup olmadığına dair duyduğu endişeden başka hiçbir şey, hatta öfkesi bile, bütün halde duramıyordu.

En nihayetinde kapının kilidi dönerek açıldığında Marcus derin bir nefes aldı. Yüzleşme ânı gelmişti ve şimdi Marcus'un endişeli gerginliği ikiye katlamıştı. Alacağı cevaplardan mı, yoksa alamayacaklarından mı korkmalıydı?

Josephine, kararsız adımlarla dışarıya çıkarken daha fazla saklanamayacağını farkındaydı. Ne zaman hayatının bir ucundan tutsa diğer yanı elinde kalıyor, kendisini suçlayan bakışların ya da skandalların ortasında buluyordu. İşte şimdi gene oluyordu...

Her şey karmaşa içerisinde uluorta olup bitirken gazetelerin manşetlerinden ne kadar uzak kalabilecekti? Dahası, Marcus ile bir cambazın ip üzerinde gezindiği gibi oynadıkları aralarındaki bu şey bunca olan bitene göğüs geremezdi. Eric ile olanları bilse... Marcus için işi önemliydi ve bu gece onca çalışma, uğurumun kıyısından dönmüş sayılırdı.

'Hepsi benim hatam!' diye içinden geçirdi, gözlerini ayaklarında sabit tutmaya çalışarak. Dibe batıyor ve neredeyse, az kalsın Marcus'u da kendiyle dibe çekiyordu. Hele bundan sonra olacaklar... O adamın babasının ölümünden sorumlu olduğunu nasıl unutabilirdi? Nasıl bunu hiç öğrenmemiş gibi hayatına devam edip onun her gittiği yerde

karşısına çıkmasına razı gelebilirdi? Bunu ispatlayabilecek hiçbir şey yoktu elinde ve bu midesini bulandırıyorlardı
"İyi misin?"

Marcus'un sesi arzuladığından çok daha sert ve kaba çıkmıştı. Boğazını temizleyerek yeniden denedi. "Sana biraz soda getirmiştım."

Josephine yatağına doğru ilerleyip otururken başucunda duran sodayı görerek minnettar oldu. Bir yerlerde dudaklarını aralayıp bir şeyler söylemesi, en azından teşekkür falan etmesi gerekiyordu ama yapamadı. Başını kaldırıp Marcus'un yüzüne bile bakamadı. Baktığında ne görecekti? Suçlama? Acıma? Öfke?

Başını onay verircesine salladıktan sonra uzanarak sodayı avuçlarının arasına aldı. Öğürmekten boğazı yanıyordu. Kalp ritmi hâlâ bir düzene girmemişti, solukları hâlâ sık ve telaşlıydı. Düşündükçe delirecek gibi oluyordu ve düşünmediği tek bir salise bile yoktu; babası öldürülmüştü. Babasının katili! Lanet olası Tanrı'nın cezası!

"Beklediğin için teşekkürler." Sodadan bir yudum alarak bakışlarını Marcus'a çevirmeye zorladı kendini ve hızlıca "Şimdi iyiyim. Gidebilirsin," dedi.

Elinden geldiğince kendine hâkim olmaya ve dik durmaya, en ince detayına kadar elleriyle dokuduğu soğuk kostümüne tutunmaya çalışıyordu ama olmuyordu! Sesi fire veriyordu! Marcus tüm gergin duruşu ve her halinden belli olan hiddetine karşın ona böylesine şefkatle bakarken bütün o zıvalıklar uçup gidiyordu.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Seninle konuşmadan olmaz! Önce toparlan biraz." İnatçı keçi!

"Konuşacak bir şey yok. Bir dahakine daha dikkatli davranacağım ve böyle bir şeyin yaşanmasına izin vermeyeceğim."

Kaşlarını çatarak kızgın bakışlarını karşı duvara yönlendirmiş olsa da Josephine'in kızgınlığı Eric'eydi.

"Bir daha mı? Bir daha diye bir şey olmayacak!"

Marcus sert bir hamleyle yatağın üzerinde oturan Josephine'in önünde dizlerinin üzerine indi ve kaba bir şekilde sodayı avuçlarından çeker çekmez kollarını kavrayıp genç kadını kendisine bakmaya zorladı.

"Bir daha o sülük senin soluduğun havaya bile yaklaşamayacak! Adrian'ın onunla işi bittiğinde büyük bir zevkle onu canlı canlı ahıra gömeceğim." Marcus'un dudakları bunu yapacağından eminmiş gibi acımasızca gerildi. Dişleri birbirine kenetlenmiş, ant içiyor gibiydi. Josephine te-laşla kocaman açılmış gözleriyle ona öylece bakakaldı.

"Adrian'ın işi bittiğinde mi?"

"Gülümse Kraliçe, o piçi şu an ben sorguluyor olmaydım ama Adrian kendi sorularına cevap alamadan onu öldürürsem skalamızda bir cinayetin sansasyonel durabileceği konusunda bayâ bir ısrarcı oldu."

Josephine'i biraz gülümsetmek istemişti ama işin doğrusu karşısındaki bu güzelliğin yanağında gördüğü kırmızımsı morluğa sebep olan eli kopartmayacağı konusunda kimseye garanti veremeyecek kadar iyi tanıyordu içinde savaş naraları atan canavarı.

Josephine'in kolundan yukarıya doğru ince bir tüy gibi kaydırmaya çalıştığı parmakları, yanağındaki morluğun üzerine geldiğinde durdu. Parmaklarının sertleşmiş derisi ateş gibi yanarak sızlayan yanağına küçük iğne uçları gibi batıyor ama buna Marcus'un sebep oluyor olduğunu bilmek de genç kadının içine güven yayıyordu. Var gücüyle ona sarılmak, güçlü kollarının arasına sığınarak kendini onun güven veren heybetine bırakma dürtüsüne güçlkle engel oldu. Tam aksine dimdik durdu. Yorgundu, birinin

onu koruyup kollamasını arzulayacak kadar yorgundu ama bu hayatta kimsenin onu kendisi gibi kollayamaya-
cağını öğrenmişti. Dik durmalı, asla taviz vermemeliydi.

"Acıyor mu?"

Marcus yüzünü buruşturarak acı çeken kendisiymiş gibi sormuştu bu soruyu. Her bir dokunuş gibi bu ifade de Josephine'in bendini bir defa daha zorladı. Sessizce başıyla onayladı. Acıyordu; ama acıyan yanağından çok daha fazlasıydı.

"O pezevenği öldüreceğim!"

Benim olana elini uzattı! Hızla doğrulan Marcus içinden yükselen sahiplenmeye engel olmadı. *Benim olan!* Bu fikir beyninde yankılandı.

Josephine onundu! Yüksek sesle söylemeye korksa bile bu böyleydi ve onu korumalıydı. Oysa başarısız olmuştu. Bir defa daha başarısız olmuştu! Tıpkı babasının annesini merdivenlerden itişine yetişememesi gibi, yine engel olamamıştı!

"Siktir!"

"Adrian Er..." Josephine o ismi ağzına almak bile istemedi. Yutkundu ve devam etti. "O adamı nereye götürdü? Ona ne yapacak?"

Genç kadının ürkek sesi Marcus'u sürüklendiği maziden geri çıkarttı.

"Bazı şüpheleri var. Onları öğrenmeye götürdü."

"Ne gibi şüpheler?"

"Sana neden saldırdığı, geçen bir yıldır olan olaylarla bir bağlantısı olup olmadığı, Alexander'ın mezarından hortlayan annesiyle bağı falan."

"Hayır yok. Yani öyle bir bağ..."

"Neden? Nasıl bu kadar emin olabilirsin ki?"

"Onun yaptığı benimle kişisel." İşte şimdi ters köşeye sıkışmıştı.

"Nasıl kişisel?"

Marcus yeniden önünde diz çökerek genç kadını kavradı ve bakışlarını kaçırmamasına engel oldu. Tüm dikkatiyle hem onu inceliyor hem dinliyordu.

"O... o... o benim..." Nasıl söylenirdi? "Babamı..."

Gözlerinin önüne gelen görüntüyü ötelemek için boşluğa doğru kirpiklerini kırıştıtırıp dolan yaşların dökülmesine sebep oldu. "Babamı... Öldürdü..."

Kesik iki solukta çıkıvermişti son kelimeler. Sesi gitgide alçalırken boğazına dolanan yumru öylesine büyümüştü ki Marcus'un kollarının arasına bedeni pelte gibi salındığında gırtlığını yırtarcasına haykırdı. "O katil! O babamı öldürdü!"

Gözyaşları bir bir aşağı süzüldü. Alamadığı soluğuyla tıkanan ciğerleri yeniden havayla dolarken omuzları sarsılarak Marcus'un bedenine çarptı. "O katil! Babamı, benim babamı öldürmüş, anlıyor musun? Benim babamı..."

Hıçkırıkları arasında sesi gitgide boğuldu. Söylemişti ve artık gerçektir. Kendi bedenine hapsolmadan önce son bir defa daha haykırdı.

"Arabasının frenlerini bozmuş ve ben bunu asla ispat edemeyeceğim, anlıyor musun? Asla!"

Marcus, geçmek bilmeyen saatler boyunca Josephine'i izledi. Çaresizce izlemenin ne demek olduğunu bildiğini sanıyorduyrsa yanılmıştı. Esas şimdi çaresizce izliyordu Marcus ve şiddet arzusuyla alev almıştı.

Josephine, geçirdiği atağın ardından yaşadığı onca şeyin yüküyle yatağın kenarına büzüşmüş, küçük bir kız çocuğu gibi ağlayarak onu sarmaladığı kollarının arasın-

da uyuyakalmıştı. Öyle masum ve yalnız gözüküyordu ki Marcus gerçekten onu teselli edecek sözleri söyleyemeyi çok istemişti. Oysa ne söyleyebilirdi ki intikam yeminleri edemedikten sonra? Ne avuturdu kollarının arasında kanadı kırılmış zayıf bir serçe gibi titreyen bu genç kadını?

Onu ilk defa bu kadar çaresiz ve pes etmiş görüyordu. Ruhunda bir şeyler kopup gitmiş, geriye boş bir kabuk bırakmıştı. Bu gece Josephine için çok şey değişmişti. Soğuk güzelliği tüm mücadelelerini yersiz addedercesine solmuştu. Dudağının yanındaki kabuk bağlamaya başlayan yarası her gözüne iliştiğinde Marcus'un içine tarifi olmayan bir acı yayılıyordu! Onu koruyamamıştı! Ne annesine ne de yanında kendini acemi bir çaylak gibi yersiz ve yetersiz hissettiği bu kadını... Genç kadın hafifçe kıpırdandığında acıyla yüzü buruştu.

"Uyandın mı? Bir şey ister misin? Sana su getireyim mi?"

Josephine, kendini gözlerini açmaya ve gerçeklerle bir defa daha yüzleşmeye hazır hissetmedi. Marcus'un saatlerdir onu saran kolları onu bırakıp gider diye korkudan uyandığından beri kıpırdamamıştı. Sadece onun varlığı tutunabildiği tek şeydi ve çılgın dibe vuruşunu erteleme-sine sebep oluyordu. Daha da canını yakansa onu hayata tutamayacak olduğunu bilmesiydi. Her şeye katlanabilir, dik durabilirdi; hatta Eric ve söylediklerine bile dayanabilir, çareler arayabilirdi. Fakat Marcus'un tüm bu skandallarla bir gün ondan sıkılacağı fikri içini bir kurt gibi kemiriyor, tüm gücünü, direncini emiyordu.

Güçsüz sesi, yanan boğazından çatallanarak çıktı.

"Gidecek misin?"

"Önceliği ben değilim," diye hatırlattı kendine.

"Gitmem gerek. Adrian beni bekliyor. Sen iyi misin?"

Josephine, yastığa başını gömerek Marcus'a göstermemeyi umduğu bir sızıyla gözlerini daha sıkı yumdu. Ağlamamalıydı... Daha fazla ağlayamazdı. O yalnızdı.

"İyi olacağım. Unuttun mu ben Buzlar Kraliçesi'yim."

Bu defa Josephine'in sesi hiç de inandırıcı gelmemişti. Daha çok kendisiyle dalga geçer gibiydi.

"Git artık Marcus. Biraz yalnız kalmalıyım." Yalnız olmaya alışmalıydı.

Marcus, şaşırarak bir süre Josephine'in koluna yayılan sarı ipek gibi saçlarına baktı. Hiç kıpırdamamış, arkasını bile dönmemişti genç kadın. Ona ne verebileceğini, nasıl ulaşabileceğini bilemiyordu. Aklındaki tek düşünce bir an önce Adrian'ın yanına gidip tüm bunların bedelini o Eric denen piçe ödetmekti. Belki o zaman avını yakalayıp sahibinin ayaklarına getiren sadık bir hayvan gibi Josephine'in güvenini kazanır, hatalarını telafi ederdi. Josephine gitmesini istemişti, yalnız kalmayı istemişti; oysa istese, ona ihtiyacı olduğunu söylese bir saniye bile yanından ayrılmazdı.

Marcus doğruldu ve kolunu Josephine'in başının altından çekerek yataktan çıkarken Josephine'in güçlü çıkmaya çalışan zayıf sesini bir defa daha işitti.

"Yıldızların masallarının devamı var mı?"

Marcus tekrar geriye, aynı pozisyona dönerek Josephine'i göğsüne doğru çekerken Josephine bu pozisyonda sonsuza kadar kalabilirdi. Marcus'un kollarındayken kendisini gerçek anlamda erişilemez, dokunulamaz hissediyordu. Hiç kimse zarar veremezmişçesine güvendeydi bu kolların arasında. Bütün dünya umurunda değildi, hatta sahip olduğu hiçbir lüks umurunda değildi. Ne acı ki sadece onun olmak, Josephine'e geri kalan tüm yaşamı boyunca yeterdi.

"Evet Kraliçe, elbette devamı var. Masallar hiç biter mi?"

"Anlatacak kadar vaktin var mı?"

"Nerede kalmıştık en son?"

"Phaethon Samanyolu'nu oluşturmuştu Apollon'un Güneş'i taşıyan atlı arabasıyla."

"Peki bakalım; hatırlayayım..." Marcus başını geriye yaslayarak kısa bir süre düşündükten sonra Josephine'in saçları arasında parmaklarını dolaştırarak anlatmaya başladı.

"Phaethon arabayı öylesine uzaklara sürmüş ki Dünya yüzeyi soğumaya başlamış. Atlar bu durumu fark etmişler ve Phatheon'un kontrolünden çıkarak hızla Dünya'ya doğru koşmaya başlamışlar. Phatheon çok korkuyormuş. Yeniden kontrolü kazanmaya çalışmış fakat mümkün olmamış. Atlar Dünya üzerinde Afrika'ya denk gelen bölgeden geçerlerken öyle alçalmışlar ki geçtikleri yerler Güneş'in sıcak ışınlarından kavrulmuş ve kurumuş."

Marcus gözlerini yumdu ve hikâyeye odaklanmaya çalıştı. Kollarının arasındaki, tüm acılarını unutturmayı dilediği kadına verebildiği tek şey masallardı.

"Nehirler, göller ve tüm su kaynakları bir anda kupkur olmuş, sararmış, çatlamış ve çöle dönüşmüş. Phaethon gerisinde bıraktığı büyük çöle bakarak dehşete kapılmış. Öylesine üzgünmüş ki atların hâkimiyetini geri kazanabilmek için var gücüyle dizginlere asılmış, asılmış, asılmış ama yine başaramamış. Daha da korkuncu, tüm bu telaşı içinde asıl tehlikenin onu ileride beklemekte olduğunu görememiş."

Josephine gözlerini hiç açmadan Marcus'un kalp atışlarını dinledi ve her atışında kendi kalbinin ritmini ona denkleyebilmek için soluğunu tutarak avucunu kalbinin

tam üzerine yerleştirdi. Ona denk olabilmeyi hayal ederek ii sızladı.

“Genç Phaethon bir anda tam önünde onu beklemekte olan büyük akrebi” gördüğünde artık her şey için çok geç kalmış. Akrep, güçlü devasal kuyruğuyula, arabada başı çeken atı bir anda, o fark edene kadar sokmuş. Böylece araba eskisinden daha hızlı bir şekilde gitmeye başlamış. Artık Phaethon’un kontrolü yeniden kazanmasının hiçbir imkânı kalmamış. Babasının onu caydırmaya çalışma işteğinin haklılığını o an anlamış ama artık bunun için de çok geçmiş.”

Her zaman böyle değil miydi? Olan olduğnda başta düşünmek istemediğimiz seçeneklerin makullğn anlamaz mıydık? Josephine Phaethon’u çok iyi anlayabiliyordu. Tıpkı Eric ile tek başına yüzleşmenin yersiz bir karar oluşu gibi Phaethon da boyundan büyük işlere cesaret etmiş ve elinde hezimetle kalakalmıştı.

“Sonra ne olmuş?”

“Baş Tanrı Zeus tüm olan biteni başından beri izliyor-muş. Phaethon’a her şeyi toparlayabilmesi için fazlasıyla vakit tanımış olsa da o her geçen zamanda bunu başaramamış. Sonunda Zeus çok sevdiğ Dünya’ya daha fazla zarar gelmemesi için bir yıldırım yollayıp Phaethon’u öldürmüş ve Apollon’un genç oğlunun vücudu Dünya’ya doğru düşmeye başlamış.”

Marcus’un sesinde hissedilir bir keder vardı. nlene-meyen kayıpların acısını derinlerinde yaşıyordu.

“Apollon ne yapmış? Zeus’a kızmamış mı?”

Marcus, başını iki yana sallayarak derin bir nefes verdi. “Ne yazık ki o Zeus, dokunulmaz. Dahası Apollon kendisini suçlamış. Sevgili oğlunun yapacaklarını ngrememiş

* Scorpio

olmaktan derin bir kedere hapsolmuş. Belki kendi Tanrısal kibrine o denli sahip olmamış olsaydı her şeyi Zeus'dan önce fark edebilirdi ve her şey daha farklı olabilirdi." Tıpkı annesi ile babası tartışırken kulübesinde olmak yerine annesinin yanında olsa babasının annesini merdivenlerden yuvarlamasına engel olabileceği gibi...

"Hiçbir şey yapmamış mı?"

"Mitolojik Tanrı kuralları farklı işliyor Kraliçe."

"Oğlunu yeniden canlandırsaymış en azından..."

"İkinci şanslara inanır mısın?"

"Hayır, inanmam."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bu yüzden Mitolojik Tanrıların bile geri alamayacağı şeyler var, ne yazık ki."

"Peki, ne olmuş o zaman?"

"Arabanın atları ahırlarına geri dönmüşler, Phaethon'un vücudu da Eridanus Nehri'ne düşmüş ve dibe doğru batmış'. Phaethon'un ölümüne çok üzülen kız kardeşleri tam dört ay boyunca durup dinlenmeden ağlamışlar. Onların bu hallerine acıyan Tanrılar, en sonunda, bu kız kardeşleri Eridanus Nehri boyunca dizilerek daima inleyen ve sarsılan kavak ağaçlarına dönüştürmüşler."

Marcus derin bir soluk alarak Josephine'e baktı. Hikâye onu sıkmış mıydı? Genç kadın tepkisizce göğsünde yatıyor, parmaklarıyla kalbinin hemen üzerinde minik şekiller çiziyordu. Marcus'un tanımlayamadığı bir şeyler... 'Seni Seviyorum'

"Mitlere göre Phaethon'un başına gelenleri duyan arkadaşları Cygnus, onun cesedini bulabilmek için bu nehre girmiş. Cygnus, Phaethon'un çok yakın ve sadık bir arka-

* Eridanus, gökyüzünde çok uzun, dolambaçlı bir nehir olarak betimlenir. Bazı yazarlar bu nehrin Nil Nehri'ni temsil ettiğini söylerler.

daşymış. Phaethon'un cesedini bulmak için nehre öylesine art arda dalarak bıkmadan usanmadan nehir boyunca yüzmüş ki bu hareketleri onun nehirde yiyecek arayan bir kuğuya benzetilmesine sebep olmuş. Sanırım aralarında bir aşk ilişkisi de olacak ki daha sonra Cygnus, arkadaşının acısıyla ölmüş. Tanrı Apollon da Cygnus'un bu çaresizliğine acıyarak onu gökyüzüne Kuğu Takımyıldızı olarak koymuş."

"Aşk için ölünür mü?"

Marcus sustu. İcini yararak yükselen bir çaresizlikle 'Evet,' demek istiyordu. Josephine'in yüzündeki tek bir darp izi için bile ölebileceğini biliyordu fakat bu his onu hazırlıksız yakalamıştı.

"Sen dinlen artık Kraliçe, ben de neler olduğunu öğreniyim."

Damien Rice - *Fool*

Bölüm 14

SAVAŞ

Marcus, Adrian'ın verdiği adresteki eski, yanmış bina enkazının önünde durmuş iki yanında yumruk yaptığı ellerini gevşetmeye çalışıyordu. Buraya kadar çiğnediği hız kurallarından köprü olurdu ama bir an önce gelmek ve Eric denen o pislik lağım faresiyle yüzleşmek istemişti.

Boynunu iki yana eğerek çıkırtı sesleriyle tatmin olduktan sonra kendinden emin adımlarıyla yandaki şantiyeye doğru ilerledi. Çok yakında Alexander'ın hayatını bir zamanlar cehenneme çeviren bu mekânın bambaşka bir yüzü olacaktı ve Marcus temeline Eric'i gömmek için sabırsızlanıyordu.

Prefabrik ek binanın kapısından içeriye girdiğinde küçük bir deponun ortasında elleri arkadan bağlı oturan Eric'i gördü. İçerisi onun haricinde bomboş duruyordu. Korumalar çoktan gönderilmiş, görünüşe göre sadece gölgelerin arasında duran Adrian Eric'in yanında kalmıştı. İçerisi serindi fakat Marcus bu mesafeden bile Eric'in alnında birikmiş ter zerreciklerini görebiliyordu.

"Demek dayanamadın."

Adrian karanlığın içinden, ölümcül bir tehlike gibi gömleğinin bileklerini kıvrarak yavaş adımlarla çıktı. Suratındaki şakacı tebessüm, üzerine birkaç damla kanın

ince ince sıçradığı gömleğine tezattı. Adımları Eric'e yaklaştığında eğilerek onunla göz teması kurdu. Sesindeki tüm alaycı şakacılığa rağmen bakışları çelik kadar sertti.

"Görüyor musun bak! Dostlarım artık tüm eğlenceyi bana bırakamayacak kadar monoton yaşamlarından sıkılıyorlar." Doğrularak ağır adımlarını hiç bozmadan Eric'e bakışlarını sabitlemiş Marcus'a yöneldi.

"Biz de tam Alex ile kimin devam edeceğini tartışıyoruz."

Alexander, geniş omuzları ve ince fiziğiyle varla yok arası kaybolduğu karanlığın içinde bir masaya yaslanmış, kollarını önünde çaprazlayarak acımasız ve rahat bir ruh halini yansıtıyordu, zihnindeki onlarca düşünceyi gizleyerek. Marcus onun da burada olduğunu fark etmemişti, ancak şaşırmadı. Düşüne bildiği tek şey Josephine'in çaresizliği ve yüzünün yan tarafındaki morluktu.

Öfkesinden beklenmeyecek kadar sessizdi. Bedeni her hücrelerine kadar gerilmiş çelik bir zırhtan farksızdı. Alınına düşen birkaç saç yanağında boylu boyuna uzanan derin ize dokunuyor, onun nasıl bir varlık olduğu hakkında şüpheler uyandırıyor. İlahi bir savaşçıyı hatırlatıyordu Alexander'a.

"Josie ile konuşabildin mi?" Alexander'ın sesi ilgili ama tehlikeli bakışları gibi soğuktu.

Marcus soruyu cevaplamadı. Birkaç uzun adımda Eric'in yanına vardı ve savurduğu yumruğu Eric'in kırık burnuyla buluşarak, etrafa oluk gibi fışkıran kan eşliğinde sandalyeyle birlikte onu yere devirdi. Eric'in dudağında ki, Adrian'ın *incelikli* sorgusundan kalma kurumuş kan izi, bu darbenin yanında neredeyse hiçbir şeydi. Adrian ve Alexander telaşla birer adım öne fırlayıp Marcus'u tutamadan adam çevik bir hareketle Eric'i girtlağından yakalayarak bağlı olduğu sandalyeyle birlikte yukarıya

çekti. Yüz yüze duruyorlardı. Marcus'un beyni 'İntikam!' diye bağırırken söylenecek söz kalmamıştı. Adrian onlara ulaşamadan var gücüyle kafasını Eric'in kanla kaplanan suratına indirdi.

Üzerine sıçrayan kırmızı sıcak sıvı, Marcus'un yüzünün sağ yanından aşağı süzülürken kandan doğmuş ve kan için var olmuş gibi duruyordu. Elinden almazlarsa bu adamı canlı canlı kendi elleriyle parçalara ayıracaktı.

"Yavaş, sakın biraz! Gelmemeliydin buraya! Konuşmadan öldüreceksin adamı."

"Gebersin!"

Marcus, Eric'i tutarak elinden almaya çalışan Adrian'ı eliyle fırlatırcasına geriye itekleyip sendelemesine sebep oldu. Hiç kimse bu piçi elinden alamayacaktı. Onu parçalarına ayırıp buraya, tam bu inşaatın temellerine gömecekti! Sandalyeyle birlikte adamı yere çarptığında ahşabın çatırtısı yankılandı ve Eric sere serpe yere yığıldı.

"Marcus, bekle!"

Marcus'un tekmesi Eric'in iki bacağının arasıyla buluşarak kaburgalarına inen yumruğuna eşlik ederken Alexander'ın sesi ilk defa telaşlı çıkmıştı.

Eric, acı içinde debelendi. Öksürükler arasında ağzının içine dolan kanı yere tükürerek boğulmamaya çabaladı. Kaburgalarından en az iki tanesi kırılıp ciğerlerine batmış olmalıydı, bu tahammülü olmayan acıya başka hiçbir şey sebep olamazdı. Korkuyla yalvarırcasına inerken Alexander'ın bile sözlerinin onu elinde tutan bu ölüm makinesine erişemediğini dehşet içinde anladı ve inleyerek panikle yalvardı.

"Beni alın, bunun elinden alın, her şeyi anlatacağım! Yalvarırım!" Nefes alamıyordu. Balık gibi açılıp kapanan ağzı her nefeste yanan ciğerleriyle çığlığa dönüştü.

"Sen öldün orospu çocuğu!"

Marcus hiçbirini görmüyor ve duymuyordu. Sadece kurbanı ve o vardı.

"Yemin ederim bilmiyordum... Yemin ederim bilsem ona elimi sürmezdim. Sana ne dedi bilmiyorum ama onu sevdiğini bilsem ona asılmazdım. Yemin ederim bak... Diğerlerinden birisin diye düşündüm."

"Ona bir de asıldın mı?"

Marcus, bir tekme daha atarak onu yeniden soluksuz bıraktı. Ağır ağır yanına çökerek iri eliyle adamı gırtlığından yakaladı ve yüzüne bakmaya zorladı. Onun için boş bir poşetten farksızdı. Gerilen kol kasları onu ikiye bölmek için can atıyor, Marcus'a ölüm naraları atıyordu. Parmakları etine daha da batarken Eric'in yüzündeki korku dolu dehşete bu defa Alexander da Adrian da sessiz kalmıştı. Konuşma farklı yöne doğru gidiyordu ve saatlerdir onlara sırtarak bakan bu piçin yüzünde ilk defa korkuyu görüyorlardı. Geri dönüşün olmadığını anlamıştı.

"Söyle! Ne zamandan beri!" Parmaklarını kırık kaburgalarının arasına koyarak döndürdü ve acı dolu bir feryada gülümseyerek karşılık verdi. Öfkesi onca yıldır ilk defa bedeninde kontrolsüzce serbest kalmış, paganlar gibi kan banyosu yapıyordu.

"Yemin ederim, fazla bir şey olmadı. Sadece annesiyle yatmaya başladığımda onu birkaç defa biraz sıkıştırdım, o kadar. Yemin ederim, sadece elledim... Birazcık okşadım, o kadar... Sadece biraz değdim... Sana söylemedi mi?"

Yanlış cevap!

Kan Marcus'un damarlarında uğuldadı ve kendini elinden kurtarabilmek için düşünmeden konuşan adamın cevapları zihninin duvarlarında yankılandı. Az önce tekmelediği iki bacağıının arasına bir tekme daha savurarak ayaklarını yerden kesti ve arkasında bağlı koluna tersinden indirdiği darbeyle çıkan kemik sesinden haz aldı. Si-

rıtiyordu. Eric kanlar içindeydi ve bu adamın ölümünün her anından zevk alıyordu.

“Öldür beni! Yalvarım bitsin! Öldürün beni yalvarım...” Kelimelerinin her biri kırık kaburgalarının bastırarak döndürülmesiyle yükselen çığlıklarıyla kesilirken bu defa Adrian ve Alexander’a ölmek için yalvarmıştı. Dayanılmaz acı tüm bedenini yakıyor, var olan tüm düşünme mekanizmalarını kapatıyordu.

“Vay canına, sessiz çiftçimize de bak sen! Meğer içinde bir Karın Deşen Jack yatıyormuş.” Adrian halinden hoşnut bir şekilde az önce Alexander’ın yaslandığı masaya yöneldi ve Marcus’u orada bırakarak masanın üzerine kuruldu. “Marcus’a bire on koyuyorum, bence öldürür.”

Alexander, sert bakışlarıyla tasvip etmeyerek Adrian’a başını salladı. İş başa düşmüştü. Birkaç adımda Marcus’a yaklaşıp kolundan kavradı.

“Yeter bu kadar. Onu öldüreceksin!”

“Ölsün! Onu yaşatmayacağım.”

Alexander, ona ulaşmanın ne kadar zor olduğunu biliyor, gözlerindeki kararlılığı tanıyordu. Bu sınırı o da yaşamıştı karısı için ve şayet bu işittiklerini birisi Heaven için söylese hiç tereddüt etmeden oracıkta boynunu kırardı.

“Bırak Alex, öldürsün. Bir pislik eksik, bir pislik eksik demektir.” Adrian adamın her çığlığından eğleniyor gibiydi. Marcus gelmese kendi yapmayı planladığı ne varsa Marcus hakkını vererek yapıyordu doğrusu. Ailesine zarar vermesinden şüphe ettiği kim olursa olsun o da bundan azını yapmazdı. “Hey, dostum; Alex’in annesini sormayı unutma!”

“Yok! Yemin ederim kimseyle bir bağım yok. Kendi başıma planladım.”

Bu defa Alexander “Neyi?” diye sordu. Bir çığlık daha yükseldikten sonra ciğerlerinden ağzına dolan kanı yere

tükürerek zorlukla "Collister'ın kazasını," diyebilirdi. Gözleri kan torbaları ile şişmiş ve kapanmıştı.

"Bu pezevenk, Josephine'in babasını öldürdü." Ama Marcus için daha da önemlisi onu taciz etmişti. Ona el sürmeye cesaret etmişti ve her karşılaşmalarında bu dehşeti ona yeniden yaşatmıştı.

Marcus'un zihninde kandan bir perde vardı sadece. Aklındaki tek görüntü, geçirdiği panik ataklarla kaskatı kesilip yerde kıvranan Josephine'di. Her bir imgede adamın boynundaki parmakları daha da kasılarak onu soluksuz bıraktı. Çok yaklaşmıştı. Boğuk çığlıklar gırtlğından yükselirken gözleri yuvalarından fırlayarak açılmış adam solumaya çalıştı. Marcus'un ellerinin altında çırpınıyor, vardığı sonun dehşetiyle altına işiyordu.

Marcus, sürüklendiğı sınırda bir an geriye çekildiğini hissetti. Kasılmış yüz hatları ondan kopartılan adamın gırtlğına sökebilmek için derin bir narayla kasıldı fakat omuzlarındaki tutuş onu ne pahasına olursa olsun bırakmadı. Alexander ve Adrian onu zapt edebilmek için aynı anda ona asılmış, adamı güçlükle parmaklarının arasından kopartırcasına almışlardı. Her ikisi de ona bağıyor, bir şeyler söylüyordu fakat kalbinin atışlarıyla uğuldayan kulaklarında Marcus duyamıyordu bile. Çıkamaz bir ölüm labirentinin içindeydi. Duysa dahi dudaklarından dökülen kelimelere bir anlam yüklemiyordu zihni. Sadece içindeki öfke canavarı 'Öldür!' diye haykırıyordu, 'Öldür!'

İki adam tüm fiziksel güçleriyle onu sürükleyerek geri-deki panel duvara yasladılar.

"Bırakın beni!" Dişlerinin arasından hırlayarak ikisini birden iteklemeye çalıştı. Neredeyse en az kendi kadar iri bu iki adamı bile beraberinde sürükleyerek Eric'e yeniden saldıracaktı ki Alexander'ın kelimeleri zihninde tokat gibi yankılandı.

"Josephine'i düşün, lanet olası! Bu sen değilsin! Sen bu olamazsın!"

Marcus, o an bir ömür gibi gelen süre kadar durakladı. Öfke dolu bakışlarını hırçınca Alexander'a doğru çevirdiğinde arkadaşının çenesinin yanından ince bir kan damlasının süzülerek gömleğinin yakasına damladığını gördü. Bunu o mu yapmıştı? Eric'i öldürme hırsıyla saldırırken önüne ne geldiyse devirmiş, kendi dostlarına mı zarar vermişti? Bakışlarını Adrian'a çevirdiğinde yüzündeki gergin endişeyi görebiliyordu. Hızlı nefes alıp verişleri arasında Marcus'u göğüsleyerek tutmaya, markaja almaya çabalıyordu.

"Sen katil değilsin dostum." Adrian'ın anlayışlı sesi dostça ama kararlıydı. "İnan bana bu taşımak istemeyeceğin bir yük olur." Bunun onu ikna edebilmek için son şansı olduğunu biliyor, sonuçlarının çok ağır bedellerle geleceği şeye sebep olmaması için bakışlarıyla ona yalvarıyordu.

"Ben sokaklarda çok katil gördüm dostum, sen onlardan biri değilsin. İzin ver halledelim."

Marcus, bakışlarını yeniden düştüğü yerde öksürüp öğürerek kendi pisliği içinde soluk almaya çalışan Eric'e çevirdiğinde içini tiksinti kapladı. O bir katildi ve onu öldürdüğünde dünyadan bir pislik eksilecekti. Kanının tadını alabiliyordu. Peki, ya o zaman? O zaman kendisinin ondan bir farkı olacak mıydı?

"Bırakın beni!" Sert sesi soğuk bir buz kalıbı gibi sakın ama keskin emrini verdi. Alexander'ın işaretiyle Adrian onu bırakarak bir adım gerilerken Alexander her an onu tutabilecekmiş gibi sağ yanından ayrılmadı. Tutabilir miydi açıkçası bilmiyordu da.

"Sen katil değilsin Marcus. Sen bu değilsin."

"Dudağın..."

Alexander yumruğunun tersiyle bileğine doğru sıyı-

arak dudağından süzölen kanı sildi ve omzunu hafifçe silkererek "Ödeşiriz," dedi.

Marcus, havada süzölürcesine adım adım Eric'e yaklaştı. Besin zincirinin en üstündeydi ve bu aciz pisliği öldürmek o an öylesine kolaydı ki... Ayağını kaldırıp başına bassa... Bir tekme... Bir tekme daha... ve beyni dağılana kadar bir tekme daha... Babasından ne farklı kalırdı?

Bir an zihninde Josephine'in sesini duyar gibi oldu. "Sen baban değilsin!"

Değildi... O katil olabilirdi; ama olmamalıydı.

"Biraz daha burada kalırsam onu öldüreceğim."

"Sen git," dedi Alexander. Adrian yaklaşarak "Biz hallederiz," diye ekledi, omzunu sıkıp dışarıyı gösterirken.

Marcus, nereye gitmekte olduğunu bilmeden aracını tüm hiddetiyle sürdü. Eric'i öldürmediği için bir yanı pişman olsa da o sınırdaki kendini bu kadar rahat, bu denli doğal hissetmiş olmaktan da zihninin derinlerinde korkmuştu. İçinde, derinliklerinde kendiyile savaşıyor, öfkesiyle kendini tanımlayabilmenin ne kadar kolay olduğuna şaşıırıyordu. Bu, bir gün etrafındakilere de zarar verecekti. Biliyordu... Bugün vermemiş miydi?

Sabahın ilerleyen saatlerinde frene basarak arabayı park ettiğinde Josephine'in dairesinin önüne gelmişti yeniden. Aklında onlarca düşünce ve görüntü uçuşuyor ama en sonunda hep ona hayal kırıklığıyla bakan Josephine'in görüntüsüyle sonlanıyordu. Bir gün olacak olan buydu. Bir gün Josephine ona bu hayal kırıklığıyla bakacak ve onu yargılayacaktı. 'Bana uygun değilsin' diyeceğinden öylesine emindi ki içindeki bu korkudan kurtulmasının hiçbir yolu yoktu.

Evet! Ona uygun değildi kahretsin ki, ama onu deliler gibi istiyordu! Arzu kıskançlıkla karışarak içinde çağlarken bir mağara adamı gibi onu kaçırmak ve tercihsiz bırakmak için deliriyordu. Onunla konuşmalı, ondan uzak durmasını söylemeliydi, fakat ona bir o kadar ihtiyacı vardı.

Hızlı adımlarla apartmandan içeriye dalarak yukarıya yöneldiğinde resepsiyona bakmadı. Josephine'den başka kimseyle konuşacak durumda değildi.

Josephine, elindeki tableten son dakika haberine bakarken okuduklarına inanamadı. Doğruluğundan emin olmak için gözlerini kırptırdı ve hızla birkaç siteyi daha kontrol etti. Gerçekti! Ardı ardına çalan kapıyla irkilerek kapıya koştu ve boş bakışlarıyla açtı. Karşısında dikilen Marcus'u gördüğündeyse dudaklarından küçük bir çığlık kaçtı. Üstü başı kan içindeki adam, ölümler şafağını atlatmış gibi darmadağınktı.

"Azizler aşkına! Marcus sen ne yaptın?"

"Konuşmamız gerek."

"İçeri gir çabuk."

Josephine birilerinin onları görüp görmediğini kontrol ederek Marcus'u içeriye çekti ve salona yönlendirdi. Sevinmeli miydi üzülmeli miydi, bilemiyordu. Marcus'u oturur oturtmaz ellerini üzerinde gezdirerek bir yarası olup olmadığını kontrol etti.

"İyi misin? Yüce Tanrı'm, ellerin!" Marcus'un berelenmiş yumruklarını avuçlarının içine alır almaz telaşa ayağa kalktı. "Burada bekle."

Koşarcasına içeriye gidip ellerinin üzerindeki sıyrıkları temizleyebilmek için hızla bir kâse sabunlu su ve yumuşak bir bezle geri döndü.

Marcus oturmaya tahammül edememiş, ayağa fırladığı gibi içinde dinmeyen öfkesiyle bir aşağı bir yukarı yürümeye başlamıştı.

Kendine kızgındı. Ondan uzak durmasını söylemek yerine onu yatağa sürükleyerek sadece ona ait olabileceğini söylemek, bunu emretmek için deliriyor ve bu bencilce arzu için kendisine kızıyordu. Babasını da tüketen böylesi bir delilik miydi yoksa bu sadece ona mı hastı bilemiyordu ama seviye atladığına emindi. Karşısında ona ait geniş tişörtle dikilen genç kadını gördükçe içi susturulamaz bir şekilde 'Sana ait olanı al!' diye bağırıyor, tüm iradesiyle alay ediyordu.

"Marcus otur şöyle. Sakinleş."

Josephine, gerginliği hissetmişçesine temkinle Marcus'un gözlerine bakarak onu geniş kanepeye doğru itti. Bir şeyler ters gidiyordu, emindi ama çözemiyordu. Okuduğu haberden sonra karşısında Marcus'u gördükçe karsısızca ne yapması gerektiğini düşünüyor, deli gibi ürkiyordu. Marcus'un önünde çömelerek yere oturdu ve başını hiç kaldırmadan, sessizce sabunlu suya batırdığı bezle, olabildiğince hassas davranarak yumruklarının üzerini silmeye başladı. Elleri paramparça olmuştu. Bunun nedenini anlaması için o haberleri görmüş olmasına gerek yoktu. İçini soğuk bir ürperti kapladı. Onun başını belaya sokmuştu!

"Josephine..."

"Marcus..."

Her ikisi de aynı anda başlamış ve aynı anda susarak birbirlerinin gözlerine bakmışlardı. Marcus'un keskin ve sert bakışları Buzlar Kraliçesi'nin hüznü ve ürkek bakışlarıyla karşılık bulunca afalladı.

"Önce sen Kraliçe..."

Josephine sessizce başını sallayıp devam etti.

"Sen mi yaptın?"

"Neyi?"

Genç kadın başıyla yanda duran tableti işaret etti. Mar-

cus uzanıp son dakika haberlerinin açık olduğu cihazı eline alırken Josephine ıslak bezi avuçlarının içinde ezerek, dizlerine bastırduğu elleriyle kıpırdamadan oturmuş bir cevap bekliyordu. Marcus haberi yüksek sesle okumaya başladı.

Büyük harflerle; *'BUZLAR KRALİÇESİNE BİR DARBE DAHA'* yazıyordu günün son dakika manşetinde. Bu da, en azından bir süreliğine, tüm gazetelerde buna benzer başlıkların yer alacağı demektir.

'ÜNLÜ AVUKAT COLLISTER'IN ÖLÜMÜ ARDINDAKİ GERÇEKLER'

Bir başka başlıktaki yazıları gördüğünde Marcus inanamadı.

'YILLAR SONRA SU YÜZÜNE ÇIKAN CİNAYET'

Son dakika ibaresiyle yayınlanan haberde "Ünlü avukatın mirası yeniden kızını bulacak mı?" diye yazıyordu. Bir diğer son dakika haberini daha okurken Marcus şaşkınlığını daha fazla gizleyemedi.

"Buzlar Kraliçesi'nin annesi yeniden dul kaldı. Bayan Collister'ın eşi, dün gece geçirdiği trafik kazasından ağır yaralı olarak kurtulan Collister dulunun kocası, karısının eski kocasını öldürdüğünü itiraf etti. İtirafına ilişkin ses kaydı ve mirasta sahteciliğe ilişkin Kacy Collister'i de kapsayan belgeleri teslim ederken gözaltına alınmadan önce kendini vurdu. Ünlü avukatın ölümünden önce Kacy Collister ile ilişki yaşadıklarını kanıtlayan belgelerin de ortaya çıkmasıyla mirasa mahkemece el konularak yeniden değerlendirilmeye alınacağı konuşuluyor. Bu durumda Buzlar Kraliçesi..."

Marcus bakışlarını önündeki tableten kaldırarak Josephine'e odaklanmaya çalıştı.

"Bunu sen mi yaptın?"

Marcus kaşlarını hayretle havaya kaldırarak mırıldandı. "Onu onca polisin önünde nasıl vurup intihar diyebilirim ki?"

"Onu sormuyorum tabii ki. İtiraf... İtirafı sen mi yaptın?"

Josephine sorgularken ellerini işaret etmişti. Marcus başını yana eğerek genç kadının tepkisini ölçmeye çalıştı. Teknik olarak itirafı o almış sayılmazdı. Belli ki itirafname kısmını bir şekilde Alexander ve Adrian ayarlamışlardı ama yine de *teknik* olarak trafik kazası kısmına katkıda bulunmuş olabilirdi.

"Ben sözel iletişimde pek iyi sayılmam, biliyorsun. Bir itirafname almış olmam teknik olarak mümkün değil ama... Kamyon mu çarpmış demişler?"

"Söylemiyor..."

Josephine kaşlarını çatmaya çalışsa da için için yaşadığı rahatlamayı saklayamıyordu. Bu adamlar hayatına girmemiş olsaydı... Marcus hayatına girmemiş olsaydı aldığı her nefes pişmanlıklar ve çaresizliklerle ciğerlerine batıyor olacaktı. Babasının katiliyle her yüzleşmesinde o da ölecek ama huzur bulamayacaktı. Oysa şimdi babasının ruhu huzur bulmuştu.

"Onu ellerimle öldürmüş olmayı isterdim."

"Başın ne gibi bir belaya girerdi! Tanrı'm, değer mi? Sahip olduğun her şeyi, işini riske atmaya değer mi?"

"Değmezdi... Onun için değmezdi ama senin için Kraliçe... Senin için değerdin Josephine."

Josephine kendini daha fazla tutamayarak Marcus'un üzerindeki kanlara aldırmandan boynuna atıldı ve dudaklarıyla dudaklarını kapladı. Onu hem ilk hem de son defa öpüyormuşçasına öptü.

"Değmez... Delisin sen. Benim için değmez..." O çok

daha kıymetliydi. “Skandallar Kraliçesi için kendini tehlikeye atmaya değmez.”

Marcus gelirken aklında söylemeyi planladığı ne varsa unutmuştu. Josephine’in belini kavrayarak onu kollarına aldı ve yıllardır çektiği susuzluğu dindirircesine dudaklarını dudaklarına hapsetti. Soluk soluğa kalıp aklını başından alıncaya dek genç kadını öptü. Teninin taze kokusunu içine çekiyor, onunla soluk alıp onunla soluk veriyordu. Elleri dokunabildiği kadar çok dokunmak için amansız bir yarıştaymışçasına bedeninin üzerinde hareket etti.

“Değerdi Kraliçe...”

Alt dudağını dişleyerek çekti ve üzerindeki ince kumaşın üstünden göğsünü kavrayıp, uçlarını parmaklarının arasında sıkarken inledi. Josephine’in tüm bedeni ona açılarak onu davet ediyordu.

“Senden vazgeçmeye hazır değilim...”

Son sözleri ihtiyacı içinde öylesine boğuktu ki Josephine zorlukla duyabilmişti. O da hazır değildi ve onun başını belaya sokuyor olsa bile hiç olamayacaktı. Bedenlerinin buluşması zevk ya da gereklilikten fazlası, yaradılışın var ettiği en büyük ihtiyaçtı. Onlar tek bedende anlam bulabiliyorlardı ve öyle de yaptılar.

Marcus, genç kadının üzerindikilerden kurtulup çıplak teninde yaralanmış avuçlarını gezdirirken Josephine inledi. Kendi üzerindeki kanlı gömleği ve pantolonunu çoktan bir yerlere atmıştı bile. Onun karşısında çıplaklığından, ihtiyaçlarından utanmıyordu. Arzuluyordu ve bunu görebilmesine izin verdi. Onun için deliriyordu.

Dudaklarıyla pembe göğüs uçlarını kavradığında Josephine’in geriye doğru sendelemesini iri avucuyla engelledi. Yuvarlak kalçalarının altından geçirdiği diğer eliyle bacaklarını kendi beline doladı ve onu duvara dayayarak

içine girdi. Sertti. İhtiyaçla yanıyordu. Her zerresini istiyor, her hücresinin zevkle inlemesini duymak için yalvarıyordu. İçini birkaç sert darbeyle fethettikten sonra aynı hızla çıkarak bu defa genç kadının önünde diz çöktü. Soluğu önünde onun için kabarmış o en mahrem yerinin derinliklerini yalayarak genç kadını ürpertiyle inletti. Tek bacağı omzunun üzerine alırken onu izlediğini bilen gölgelenmiş bakışlara bakışlarıyla cevap verdi. Gözlerinin içine bakmaktan bir an olsun geri durmadan dilinin uslanmaz darbeleriyle Josephine'i istila ediyordu. Genç kadın küçük çığlıklarıyla inleyerek parmaklarını saçlarının arasına doladığında Marcus memnuniyetle bir elini kendi erkekliğine götürerek sırasını bekleyen ihtiyacını sıvazladı. Ona sahip olacaktı.

Marcus her bedeli ödemeye hazırdı. Onun olana sahip olacaktı ve bundan geri dönemezdi. Josephine'in duvarda dayalı sırtı yay gibi kasılırken Marcus duruşunu değiştirerek diliyle daha derinlere indi ve geç kadının tüm özünü sahiplendi. Hareketleri ne yumuşak ne de can acıtıcıydı. Josephine'in parmakları saçlarının arasında kıvrılırken bu son derece hayvansı ve ilkel bir ihtiyacın ötesindeki her şey onun için silinmişti. Sahiplenme ihtiyacı...

Bedeni diğer yarısına kavuşmak için ısırapla titirken zihninden kendine "önce onun ihtiyacı" diye hatırlattı. Onun, yani sevdiği kadının... Durmadı. Josephine ona yalvarmaya başladığında tüm iradesiyle ona dokundu. Nihayetinde Josephine, ayak parmakları kıvrılarak çığlık çığlığa sarsılmaya başladığında Marcus zevk dalgaları başka bir boyuta geçinceye dek bekledi ve ayağa kalktı. Düşmemesi için onu kollarının arasına almıştı. Sevdiği kadının soluksuz davetini kulağında tatlı bir fısıltı gibi işittiğindeyse bir an bile bekleymeden bacaklarını beline

dolayıp yeniden içine doğru kaydı.

Duvarın sert soğukluğu Marcus'un kollarında yanarak kavrulan bedenine tezat oluşturuyor, Josephine'i dönerek uçuğu girdabın içinde biraz olsun serinletiyordu. Az önceki haz tayfı ona yetmemişti. Marcus'u istiyordu. Derinliklerinde, bedeninde, teninin altında... Aldığı her solukta onu istiyordu. Bedeni, uğrunda her şeyi feda edebileceği tek erkeği kabul ederken gözlerinden ihtiyaçla birkaç damla yaş süzüldü. Onu çok seviyordu. Kendinden bile daha çok seviyordu. Marcus kavradığı kalçalarının arasında dokunuşlarını gezdirip tüm mahremini sahiplenirken Josephine teslimiyetle fısıldadı. "Seni seviyorum."

Marcus duyduğundan emin olamamışçasına genç kadına bakarak birkaç saniye duraksadı ve ardından sertçe, tam da o an ihtiyaç duyduğu gibi içine girip çıkmaya başladı. Josephine boğuk sesini toparlamaya çabalayarak inlemeleri arasında kelimelerini fısıltı gibi sürdürdü.

"Sadece bil Marcus... Kuralı bozдум, seni seviyorum." Gözyaşları inlemelerine karışıyor, kelimeleri dudakları arasında eziyordu. Marcus vahşice inlerken "Bunu bir kere duy ve unut," diye fısıldadı, "sadece seni seviyorum..."

Ama Marcus'un unutabilmesi mümkün değildi. Tutku damarlarında doruğa ulaşırken Marcus'un zihninde sadece bu iki kelime yankılandı; 'Seni seviyorum...'

Ve kalbi bencil bir cevapla çağıladı; 'Her şeye rağmen sadece beni sev...'

Tom Odell - *Can't Pretend*

Bölüm 15

FARKINDALIK

Ertesi sabah farklı bir sabahtı. Josephine için hesapta olmayan bir savaş yeni başlıyordu fakat içini dolduran his kaybetmişlikti.

Yatakta doğrularak Marcus'u izledi bir süre günün ilk ışıklarında. Uyuyalı henüz birkaç saat olmuştu. İlk defa onunla birlikte yaşlanmanın nasıl olabileceğini düşündü Buzlar Kraliçesi. Onunla olmak onun dünyasına dâhil olmak demekti ve Josephine bu hissi ömrünün sonuna kadar özlemle içinde taşıyacaktı.

Marcus'un ıssız dünyası Josephine'e kopmamak için ayak direttiği bir huzur vermişti. Onu da kendisiyle birlikte kendi çıkmazlarına sürükleyemeyeceğini bilerek içi sızladı. O yargılanacak, tüm kirli sırlarıyla herkesin gözleri önüne serilecek, haftalar boyu hiç dinmeyecek fısıldaşmalara maruz kalacaktı. Bütün bunların Marcus'un kendine kurduğu sakin dünyaya neler yapabileceğini düşündükçe tüyleri ürperdi. Ona, kurduğu düzenine ve sakinliğine zarar vermektense ölmeyi yeğlerdi.

İnsanlar üzerine yürüdüğünde Marcus'un kendini nasıl zorlayacağını ve nasıl eziyet çekeceğini tahmin edebiliyordu, ancak buna rağmen dayanamamış ve ona sevgisini söylemişti. İlişkilerinin en büyük kuralını ihlal ederken

ona bir seçim şansı sunmalıydı ve sunmuştu. Cevap vermesinden korksa da sunmuştu ve Marcus onu bin parçaya bölerek sessiz kalmıştı.

“Uyuyamadın mı?”

Marcus gözlerini aralamadan mırıldandığında Josephine kendini yatağa, Marcus’un başının üzerine dayalı kash kolunun boşluğuna bırakarak yanağını adamın göğsüne dayadı.

“Mahkemeyi düşünüyordum. Annemle yüzleşmem gerekecek.”

“Kolay olmayacak ama sen hepsiyle baş edeceksin. Sen Buzlar Kraliçesi’sin.”

“Yorulдум...” Josephine sırtını dönerek yatağın öbür ucuna yuvarlandı ve dizlerini karnına çekerek ellerini etrafında kavuşturdu.

“İlk bağ bozumundan önce hisselerimi senin devralmanı istiyorum.” Josephine gözlerine dolan yaşları bastırarak duygularını sesinden uzaklaştırmaya kendini zorladı.

“Ne dedin sen?” Panik dalgası içine yayılmaya başlarken Marcus Josephine’in sözlerini anlamlandıramadı. Konuşmaları tahmin ettiği yöne doğru gidiyor olamazdı! Telaşla yattığı yerden doğruldu ve Josephine’in sırtını, sakince nefes alışını izledi.

“Hisseleri sana devretmek istiyorum.”

Josephine korkuyordu. İçi onlarca bıçak darbesiyle parçalanırken kendini aldığı kararın doğruluğuna ikna etmeye uğraştı. “İlk ürünlerin depoya girmesi an meselesi. Çok yakında dağıtım başlayacak. Bütün bu olanlar beklenmedikti. Mahkeme süresi boyunca gazetelerin başlıklarını fazlasıyla dolduracağıma eminim. *Collister dulu ve kızının miras kavgası...* En iğrenç şeyler dökülecek ortaya. Annem çirkinleşecek, eminim. Bu fırsatı kimse kaçırmayacak. Bu

yüzden benim çekilmem en doğru karar olacak iş için.”

Marcus uzanarak Josephine’i kendine doğru çekmek için omzuna dokundu fakat genç kadın silkinerek yattığı yerden doğrulup ayağa kalktı. Yatakta oturan Marcus’a son defa bakarcasına yukarıdan gözlerini dikti. Yerden aldığı sabahlığını üzerine geçirirken fazlasıyla soğuk ve donuk olabilmek için tüm benliğiyle mücadele içine girmişti.

Marcus onu tanıdığı ilk gün bile karşısında görmediği bu soğukkanlı Buzlar Kraliçesi’ni anlamaya çalışarak bakıyordu. Hayır, Josephine bu olamazdı! Sustu. Marcus sustu fakat Josephine ifadesiz sesiyle konuşmayı sürdürdü. Marcus sevgisine karşılık vermiş olsaydı belki her şeyden vazgeçerdi. Mahkemeden, haklarından... Hiçbirinin önemi olmazdı ama şimdi mantıklı düşünmek zorundaydı. Bakışlarını Marcus’tan kaçırarak arkasını döndü.

“Buradan uzaklaşacağım. Bir süre Avrupa’ya giderim sanırım. Avukatla görüştüğten sonra Keon ile konuşacağım. Bana Paris’te bir şeyler ayarlar.”

Marcus tüm öfkesiyle patlamak, genç kadını kollarından tutarak kendine gelinceye kadar sarsmak ve gırtlığı parçalanana kadar hiçbir yere gidemeyeceğini haykırmak istiyordu ama bunun yerine tehlikeli bir avcı gibi yerinden doğrularak yerdeki pantolonunu bacaklarına geçirdi.

“İstedğin bu mu Josephine? Seni mutlu edecek şey bu mu?”

Marcus’un sesi içinde kopan fırtınaya rağmen ondan beklenmeyecek kadar kontrollü çıkmıştı.

“Mutluluk mu? Yapılması gereken bu Marcus! Aramızdaki şeyin bu şartlar altında ne kadar daha gizli kalacağını sanıyorsun?”

“Bunu birlikte atlatabiliriz.”

Josephine büyük bir acıyla gülümsedi. “Bunu hiç zan-

netmiyorum. Aramızdaki bu şeyin bir gün biteceğini ikimiz de biliyorduk.”

‘Ben kuralı bozdum ve bir bedeli var, biliyordum,’ diye geçirdi içinden. “Şimdi bedellerimi tek başıma ödeyip borçlarımı temizleme zamanım.”

Derin bir nefes alarak omuzlarını geriye itti ve başını dikleştirdikten sonra çelik gibi parıldayan mavi gözlerini yıllar yılı çalıştığı o ifadesiz duruşla bezedi. Marcus’a ve onun tüm hayali olan bu işe zarar veremezdi. İçi isyanla parçalara ayrılıp yanarken tüm soğukluğuyla, arada uzayan sessizliği yırtarak son sözlerini söyledi. “Her şey için çok teşekkür ederim.”

Marcus önünde dimdik ayakta durarak başını kapıya doğru çeviren Buzlar Kraliçesi’nin ince boynuna bakakaldı bir süre. Bir şeyler demek için aralanan dudakları aynı hızla kapanarak ince bir çizgi halini aldı.

Teşekkür ederim...

Dün onu sevdiğini söyleyen kadın tarafından, kısa ve net bir teşekkürle kapıya gönderiliyordu. Onun varlığını bile hesaba katmadan gerekli tüm hükümleri verip kararları almış ve konuyu tartışmaya kapayarak sadece teşekkür ediyordu. Dudaklarını aralamak, ona ‘teşekkürünün canı cehenneme’ demek istedi ama yapmadı. İçinde çağlayarak kabaran öfke kulaklarına hain, fesat yalanlar fısıldadı ve o ‘bunlar yalan’ diyemedi. İçindeki ses kuvvetlendikçe gözleri damar damar parıldadı. ‘Yalan!’ diye haykırdı öfkesi, ‘Yalan söylüyor, seni kullandı! Şimdi sana ihtiyacı kalmadı!’

Ve Marcus inandı...

Marcus’un hiçbir şey söylemeden yerden gömleğini alarak kapıya sert adımlarla ilerleyişini izlerken Josephine dik duruşunu bir salise bile bozmadı. Soğuk, mesafeli, donuk ve ifadesizdi. Dışarıdan bakan biri için duyusuz bile

sayılırdı. İçinde kendi zehri ile zehirlenmiş kalbi ona zerre acımadan çarpıyor, sabahlığının ceplerine gizlediği titreyen elleriyle alay ediyordu. Şimdi değil, biraz daha dayanmak zorundaydı. Biraz sonra yıkılabilirdi ama Marcus kapıdan çıkıp gidene kadar dayanacaktı. Ona en azından bu kadarını borçluydu.

Alt dudağı istem dışı seğirmeye başladığında Marcus çoktan kapıya varmıştı. Bir saniye kadar kapıya uzattığı eli orada bekledi fakat arkasına dönmedi. Dönseydi Josephine'in soğuk kuzey nehirleri gibi acıyla ışıldayan buz mavisi gözlerini görebilirdi ya da teninden tüm renklerin nasıl çekildiğini izler, titreyen bacaklarını kontrol edebilmek için nasıl direndiğini fark ederdi. Dönmedi. Bir saniye daha kalırsa ona zarar vermekten korkarak kapıyı ardından var gücüyle çarpıp çıktı. Gerisinde kalan yıkımdan bihaber ilerledi. Bir yandan gömleğini sırtına geçirmeye çalışırken asansörden inen Keon'a çarptı.

"Dostum, günaydın."

Keon'un gülüşü Marcus'un dehşet verici ifadesiyle yüzünde asılı kaldı. Marcus cevap vermeden hızla asansöre dalarak tuşa basmıştı. Josephine'in Paris biletini yumruklamamak için kendini zor zapt ediyordu. Tanrı bilir, belki de o uyurken bunu çoktan o aşağılık piç kurusuyla planlamıştı Buzlar Kraliçesi!

"Bir sorun mu var?"

Marcus tüm öfkesiyle kapama işaretine art arda kıracak gibi bastıktan sonra kapı kapanırken öfkeyle yumruğunu iç kabine savurdu. Canının ne kadar acıdığının hiçbir önemi yoktu. Buzlar Kraliçesi zaten çoktan kalbini sökerek buz kalesinde ezmiş, parçalarına ayırarak zaferinin nişanesi olarak her bir köşesine dağıtmıştı.

Kaç saat olmuştu? Marcus bilmiyordu. Yıkım onu en beklemediği anda pençesine almış, bir boksörün en ölüm-cül darbeleri peşi sıra karşılaşması gibi bedenine indirmiş, zihnini darmadağın etmişti. Düşünemiyordu... Tek hissettiği korkunç bir acının pençesinde çırpınan kalbinin onunla acımasızca alay ediyordu.

'Sev,' demişti annesi, '*sevmekten korkma.*' Sevmiştii lanet olsun ki, sevmekten korka korka sevmiştii. Bunu hiç dile getirmemiş olsa bile sevmiştii. Zihni öylesine dağınık ve bulanıktı ki puslu bir sabaha uyanmış gibi soluksuz kalmıştı. Oysa dışarıda hava çoktan kararmış, telefonu şarjı bitinceye dek hiç susmadan çalmıştı. Kimseyi görmek ya da konuşmak istemiyordu. Damarlarında dolaşan öfkeye alıştı o, ancak bu defa farklıydı. Öfkeyle olsa vurur, kırar ama en nihayetinde arzuladığını alırdı. Bu farklıydı... Bunda tüyleri ürperten, hayal kırıklığı ve şaşkınlıkla harmanlanmış keskin bir acı vardı.

Annesini merdivenlerin dibinde yatarken bulduğunda bile hissettiği bu değildi. Onu çaresizce hastaneye kucağında taşıyışında, bunu yapanın babası olduğunu bile bile çaresizce bekleyişinde ya da yatağa mahkûm kalan annesinin nefes aldığı her gün için şükredip, onu daha dengeli bir adam kıldığı için acı çekmesine bencilce devam etmesini arzularak bir gün daha yaşayabilmesi için dua edişinde... Hiçbirinde hissettiği bu değildi. Ne babasına duyduğu öfkede ne de kendine duyduğu nefrette, böylesi bir ıstıraba hiç katlanmamıştı. Kalbi eriyor, damarları asit dolaşmışçasına yanıyordu. Hayır, hazır değildi... Tenine milyonlarca iğne batıyordu. Hiç hazır olmamıştı ve biliyordu ki hiç olmayacaktı bu kopuşa.

Ne umut etmişti ki? Buzlar Kraliçesi'nin taştan kalbinin

sevginin güneşiyle eriyip atmaya başlayarak ona ait olacağını mı? Kollarını boynuna sardığı sıcaklıkla onun çocuklarını doğurup sarmalayacağını mı? Neyi hayal etmişti ya da neyi hayal etmeye korkmuş ve zihninin derinlerine gömmüştü? Aptaldı. Kendine dair sahip olduğu her ne varsa Buzlar Kraliçesi'nin soğuk topraklarına gömmüştü. Bir daha asla ayrı adam olamayacaktı ve şu an olduğu adamın kim olduğunu da bilmiyordu.

Günbatımı kızılığı, karanlığı kucaklayıncaya dek amaçsızca sokaklarda dolaştı. Kaçmaya çalıştıkça dibe battı. İçinden binlerce lanet okutacak derecede her yerde Josephine vardı. En sevdiği ne varsa Buzlar Kraliçesi işgal etmişti. Şehri, kasabayı, çiftliğini, kulübesini ve kalbini...

Acımasız bir yağmacıydı ve anlık zevki için en kötüsünü söylemekten çekinmemişti. Onu sevdiğini söylemişti ve sahip olduğu her ne varsa kendi izini bırakarak çekip gitmişti. Annesi '*sen iyi birisin*' demişti ona olan notlarında ama o artık kim olduğunu bilmeyen çaresiz, âşık ve terk edilmiş bir yabancıydı. Büyük bir yıkımın ortasında, Buzlar Kraliçesi'nin bıraktığı enkazda oturuyor, nefes alıyor ama soluyamıyordu.

"Marcus? İyi misin?"

Bakışlarını kaldırdığında aracın camından ona dehşetle bakan Sadie'yi gördü. El frenini hızla çekerek tek kelime etmeden araçtan indi ve Sadie'nin yüzüne bile bakmadan kulübesine, bedeninin her hücreğine kazındığı gibi evinin her köşesine kazınan Josephine'in izlerini silmeye doğru ilerledi. Gözlerinin önünde, buz gibi bakışların çözülerek kimsenin göremediği o tatlı tebessüme dönüştüğü aldatıcı Buzlar Kraliçesi vardı. Hayal dahi edemeyeceği kadar ona tutkuyu öğreten ve yine hayal dahi edemeyeceği kadar derin bir izi kalbine kazıyan kadın...

Marcus, ardından koşturan Sadie'ye aldırmadan kulübeye girdi ve kapıyı sertçe kapatarak kilitledi. Josephine'den ayrıldığından beri ilk defa dudaklarından bir ses döküldü. Bütün boğazını yırtarcasına çıkarak tüm çiftliği inleten, ahırdaki tüm atları şahlandıran bir haykırış, yere devrilen kitaplığın sesine karıştı. Onun elini sürdüğü ne varsa yakıp yıkmaya ve onu evinden, kalbinden kazımaya yemin etti.

Yapabilse kalbini kendi elleriyle söküp üzerine tükürürdü. Yatak odasına gelinceye dek önce salondaki koltuğa ardından mutfakta onun elinin değdiği her bir eşyaya saldırdı. Silecekti! Zihni ona *'Peki, ya o şimdi ne yapıyordur?'* dedikçe durmadı. Yatak odasına sıra geldiğindeyse tüm nefretiyle avuçladığı çarşaflarda hâlâ sevdiği kadının teninin kokusu duruyordu.

Yapamadı. Avuçlarındaki çarşaflara bakarak olduğu yerde dondu. İri cüssesi bağura bağura dizlerinin üzerine çökerken solgun kumaşı kalbinin üzerine bastırdı. Artık insanların neden onun hakkında bu kadar dedikodu yapmaya meraklı olduklarını anlamıştı. Ondan, onun o soğuk duruşundan korkuyorlardı. O soğuk duruşunda var olan ezici acımasızlık en yaman savaşçıların bile kalbini yerinden masum bir melek gibi söker ve zaferini kutlarken tatlı bir kurabiye gibi yerdı. Daha fazla zapt edemediği yaşlar gözlerinden hoyratça inerken var gücüyle bağırırdı.

"Lanet olsun sana! Seni seviyorum! Lanet olsun ki seviyorum!"

Farkındalık...

Bu, Josephine'in dayanamayacağı kadar ağır bir his-

ti. Boş bir kabuk gibi yatağa kıvrılmış Marcus'un çıkışını takip eden saatler boyunca hiç tepki vermeden kapıyı izlemişti. Gözyaşları yanaklarının üzerinde kurumuş, suskunluk yemini etmişçesine, tek bir çığlık bile dudaklarından dökülmemişti. İçinden sadece zorlukla bastırıldığı bir kahkaha atma arzusu yükseliyordu. Tam da ondan bekleneneği gibi, olmayan kalbinden kopan, arsız, acımasız, soğuk kahkahalar... Kendi kendini küçümserken yüzüne nasıl bir fahişe olduğunu vuracak kahkahalardı onlar.

Bir panik atak kriziyle ölmeyi dilemişti ama o kadar bile şanslı değildi. Öylesine uyumuş gibiydi ki kesilen nefesi için dahi çırpınmamıştı. Ölümü kabullenmek gibiydi. Kendi zavallılığına gülmek istiyordu. Tutunduğu tek dayanağını hastalıklı bir ruh gibi parçalayarak nasıl yok ettiğine gülmek istiyordu. '*Onun için...*' diyordu için için ama kalbi *yalancı* diye bağırıyordu. Gerçeği itiraf etmekten korkuyordu.

"Josie, aç kapıyı. Josephine eğer üçe kadar açmazsan balkondan geleceğim!"

Dışarıdan gelen Keon'un sesine tepki vermeden yatmaya devam etti. Bir süre sonra sesler kesildi ve balkonun kilidinden gelen zorlama sesinin ardından Keon'un içeriye girdiğini duydu. Umursamadı. Sadece saatler önce Marcus'un çıplak bedenini sarmalayan çarşafları burnuna kadar çekip yüzünü onun yastığına gömdü.

Onun... Evinde baktığı her yere *onun* diyebileceği anıları vardı artık. Sancı alaycı bir hilebazdı ve onu göğsünün hemen ortasından tekrar yakaladı.

"Tanrı aşkına, ne yapıyorsun böyle? Neler olduğunu bana anlatacak mısın yoksa gidip bir Çin kurabiyesi mi kırayım?"

Keon'un huysuz ama endişeli sözleri odaya dolarken

Josephine acıyla yüzünü buruşturdu. Başını yarılcasına ağrıyordu ve tek istediği yalnız kalıp acı çekmekti. Marcus'un gözlerinde gördüğü hayal kırıklığıyla kendini son- suza dek lanetlemişti o. Ona âşık olduğu için kendinden ebediyen nefret etmeliydi. Marcus ona âşık olmamıştı, ama sevmişti, bunu biliyordu. Ona güvenmiş, onu hiç kimsenin görmediği gibi görmüştü. Sessiz çığlıklar ciğer- lerini parçalayarak içinde yankılanırken Keon üzerindeki çarşafı çekerek ona çıkıştı.

"Kendini böyle boğamazsın Buzlar Kraliçesi. O vahşi ne yaptı gene?"

Boş gözlerini ilk defa Keon'a çevirdi. Adam ona en- dişle bakıyor, onu avutmak istercesine yatağın yanına oturmuş omzuna dokunmakla dokunmamak arasında gi- dip geliyordu.

"Bu defa ölümcül darbe, desene."

İşte o an Josephine daha fazla içinde tutamayarak gül- meye başladı. Önce bir kıkırdama ve ardından peşi sıra gelen kahkahalar arasında boşalan gözyaşlarıyla soluk al- maksızın ağlamaya başladı. Deliriyordu.

"O değil... Ben yaptım... Oh Keon... Ben... Ben sefil biri- yim... Her şeyi mahvettim..."

Yeryüzünden hiç var olmamış gibi silinse ne iyi olurdu. Keon ister istemez küçük kız kardeşini kucağına almış- çasına onu kollarının arasında kavrayıp destek olmaya ça- lıştığı anda sarsılarak titredi.

"Tamam... Tamam... En baştan alsak? Bunu çözebiliriz ufaklık."

"Anlamıyorsun!" Josephine derin bir iç çekip hıçkırık- larıyla yeniden bölüne bölüne konuşmaya çalıştı. "Anla- mıyorsun, anlayamazsın... Ben... Ben korktum... Mahvet- tim... Çok korktum..."

"Anlat o zaman Josie. Sakinleş... Hadi yüzünü yıkayalım. Herkes hata yapabilir."

Josephine hızla geri çekilerek Keon'u itekledi. "Ben değil! Ben yapamam! Yapmamalıydım! Onun için yaptım... Öyle olduğunu sandım..." Tutarsız konuşmaları kendisiyleydi. Kendini ikna etmeye çalışıyor ama bunu bile başaramıyordu.

"Benim tek bir hatam her şeyi mahvederdi; onun hayallerini, şirketi... Her şeyi ve ben hata yapıyorum... Durmadan hata yapıyorum..."

Durdu, ıstırapla Marcus'un çıkıp gittiği kapıya baktı. "Bu onun için daha iyi. Böyle olmalıydı... Er ya da geç bu olacaktı ve şimdi olması, benim tüm aramızdakileri bitirmiş olmam daha doğru... Ben düşündüm... Evet, düşündüm..."

O an sessiz bir dinleyici gibi onu dinleyen Keon sabrı taşmışçasına onun sözünü kesti. "Neyi düşündün Josie? Onu terk etmenin ona bir ödül olduğunu mu? Tanrı'm siz kadınlar..."

Keon bakışlarını tavana kaldırarak bir eliyle çenesini ovuşturdu ve derin bir nefes alarak tekrar Josephine'e baktı. "Perişan gözüküyorsun ve o da buradan çıkarken yarını çıkartabilirse şanslıymış gibi duruyordu. Her ne düşündüysen Josie bunun bir hata olduğunu görmen için gökyüzünden tepenize meteor mu düşmeli?"

"Biliyorum... Ama..."

"Ama ne?"

"Bilmediğin şeyler oldu."

"Gazetelerde yazarlar mı?"

Josephine utançla başını salladı. "Bilmiyorsun Keon, bilemezsin. Davalar açılacak, gazeteler hiç susmayacak. Muhtemelen kazanacağım ama her ne olursa olsun sonuç

benden yana da ondan yana da olsa beni yargılayacaklar.”

Sarsıcı bir hıçkırık sözlerini kesti. Parçalanıyordu ve onun dağılan parçalarını tutmaya kimsenin gücü yetemezdi. “Anlayamazsın! Kimse anlayamaz! Hayatımdaki her şeyi gözler önüne serecekler. İnan bana, bunu yaptıklarında kimse ama hiç kimse benim için iyi şeyler konuşmayacak.”

“Bu onun umurunda mı sanıyorsun? O sana âşık Josie. Bütün o haberleri kıçlarına sokmalarını söyleyecektir.”

“Hayır, o bana âşık değil. Beni seviyor ve anlıyor, ama bana âşık değil. Sonunda benden nefret edecek.”

“Hah! Buna gerçekten inanıyor musun?”

Josephine bir an sessizleşti ve boş bakışlarını karanlığın çöktüğü gökyüzüne çevirdi. “Söyledim ona Keon. Onu sevdiğimi söyledim. Ondan hiçbir şey beklemeden, karşılığını beklemeden onu nasıl sevdiğimi söyledim ve unutmasını istedim, ama yalan söyledim.”

Bir an daha sessizleştikten sonra başını önüne eğerek yüzüne düşen sarı saçlarının arkasına saklandı. “Unutmasını istemedim. Onun da beni sevmesini istedim... Aynı benim onu sevdiğim gibi sevmesini, âşık olmasını umut ettim. O sustu...”

“Söylemesine gerek mi duydun Josie? O ahmak kendisine yüksek sesle söyleyebilmişse ön dişimi kırarım ki sen bir de ondan sana söylemesini beklemişsin. Biz erkeklerden bazen çok fazla şey bekliyorsunuz, mon amour. Filler uçabilir mi?”

“Senin dediğin gibi âşık olsaydı gider miydi? Sen olsan gider miydin?”

“Ama o ben değil ufaklık. Kimse ben olamaz.”

Keon hüznüyle gülümseyerek ona göz kırpmış ve yenden kollarıyla sarmalayarak ona güven vermeye çalışmıştı

ama ona güven verebilecek kollar onunkiler değildi. Kendi yalnızlığında boğulmasını engelleyen tek arkadaşı binlerce parçaya ayrılmıştı ve onu nasıl toplayabileceğine dair tek bir lanet olası fikri bile yoktu. Ayrıca, kendi başındaki çılgın bela ile başı fena halde dertteyken dünya üzerinde yatağa atamayacağı tek kadınla neden bu denli uğraşmak isteyeceğini kendisine hatırlatmak zorundaydı; 'Çünkü o kendisi gibi yalnızdı.'

"Her şey düzelecek Skandallar Kraliçesi. Kalk, kurabiye yapıyoruz. Yarın Sachiko Tanaka'nın kimsesiz çocuklarını mutlu etmem gerek."

Nouela - *The Sound of Silence*

Bölüm 16

ZOR KARAR

1 ay sonra...

Boşluk ve amaçsız bir devinim...

Josephine'in her gününü tanımlayan tek kavramdı bu. Amacını yitirmişti. Miras mahkemesi haberi gazetelere düştüğünden beri ortalıkta dolaşmıyor, meraklı bakışların hedefine oturmamak için kimseyle görüşmüyordu. Düzenli olarak yaptığı tek şey kimsesiz çocuklar için kura-biyelerdi ama o masum çocukların yüzlerini görmek bile ona Marcus ile asla sahip olamayacağı bir geleceği hatırlatıp ıstırap veriyordu. Jasmine ve Heaven'ın davetlerini bile birçok defa sırf bu sebeple reddetmişti.

Acı her geçen gün içinde azalmak yerine artarak kalbini tam anlamıyla oyuyor, geriye kurşuni bir boşluk bırakıyordu. En korkuncu gecelerdi. Yastığını ıslatan gözyaşlarıyla her saniyesinde boğulacakmış gibi hissediyordu, Keon yardımına koşana kadar. Kimi zaman o da olmuyordu. Kendi başına ıstırabının derinliklerindeki o yıkılmış boşluğu yaşayarak şafak sökünceye dek kendisine bir gün bu acının azalacağını söylüyordu. Kendini kandırıyordu. Azalmak yerine titreyen elleri ve her nefes aldığı anda acı-

yan ciğerleri ona acımasızca her baktığı yerde Marcus'u hatırlatıyordu.

Yoksunluk çekiyordu. Nasıl, bir bağımlı yoksunluk krizinin en dibinde acıyla tenini parçalamak isterse Buzlar Kraliçesi de öyle kendi tenini parçalayıp hiç durmadan, bıkmadan ve usanmadan sızlayan kalbini söküp almak istiyordu. Marcus giderken kalbini ölünceye dek sızlasın diye ona bırakmıştı ve kalbi sadece onun bu emrini dinliyorken Josephine ona söz geçiremiyordu. Daha da acısı geri dönüşü yoktu. Tek tesellisi hakkında çıkacak haberler konusunda haklı çıkmış olmasıydı. Günlerce, Alexander basına düşen dedikoduları bastırmaya çalıştığı halde, hakkında birçok şey yazılıp çizilip Romanov baskısıyla tekzip edilmişti.

Durdu ve etrafa bakındı. Her şeyin başladığı yerde, Romanov Holding'in içindeydi, bir defa daha. Artık bildiği o tanıdık toplantı odasının içerisinde kendisini küçücük hissediyordu. Hisseleri devretmeyeceğini söyleyerek kapıyı vurup çıktığı gün Marcus onu o eski külüstür Mike'a kadar takip etmemiş olsa ya da Mike bir kere olsun düzgün çalışmayı başarsa belki de her şey çok daha farklı olacaktı, fakat olmamıştı. Şimdi dışarı park ettiği Mike bile ona acı veriyor, Marcus'un izlerini taşıyordu. Muhtemelen park cezası alacaktı ve aracı çekilecekti ama umurunda değildi. Bir an önce Alexander ile görüşerek devir sözleşmesi için avukata vekâlet verip buradan çıkmak istiyordu.

"Merhaba Josephine."

Alexander geniş toplantı odasının girişinden geçerek masaya doğru ilerlediğinde Josephine yaşadıkları ânın ironisi ile tebessüm etti. Bundan neredeyse bir sene önce-sinde bu odada istenmeyendi ve şimdi ona şüpheyile bakan bu adam ona kendini yeniden değersiz hissettiriyor-

du. Başıyla selamına karşılık verirken omuzlarını geriye alarak sırtını dikleştirdi. Olmuyordu. Kendine ne olduğunu, kim olduğunu hatırlatmak istedi fakat hatırlayabildiği tek şey Marcus'un gitmesini istediği o günden sonra kendisinden geriye kaldı. Değişmişti. Bir daha asla eskisi gibi olamazdı.

"Avukat hazırsa vaktini almadan gerekli belgeleri imzalayayım."

Alexander bakışlarını gözlerinin altındaki kapatmaya çalıştığı mor halkalara ve daha da kaybettiği kilolarla elmacık kemiklerinin altında çökmüş yanaklarına dikti. O günden beri sadece ölmeyecek kadar yiyebiliyordu. Gündelik yaşama dâhil olmaya dair yaptığı hiçbir şey kalmamıştı. Bir süre basını takip etmiş ama daha fazla tahammül edemeyeceğini anladığında, özellikle son bir haftadır, herhangi bir haber kaynağına bakmayı da bırakmıştı. Alexander keskin bakışlarını ondan ayırmadan tam karşısındaki sandalyeye geçip yavaşça oturdu.

"Avukat gelmeyecek Josie."

"Neden? Bugün devir sözleşmesi için gerekli belgeleri imzalamamız için en uygun gün."

"Bugün değil. Sen bu sabah medyaya bakmadın mı?"

"Medyaya mı? Bir haftadır bakmayı bıraktım. Neden ki?" Josephine'in kafası karışmıştı. Alexander'ın ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Daha fazla ne olmuş olabilirdi?

"Josie neden Heaven'ın telefonlarını açmıyorsun?"

"Gazetelerde bu mu var? Hiç sanmıyorum. Neler oluyor?"

"Davetini de birçok defa geri çevirdin. Jasmine'inkileri de..."

"Karın için beni sorguya mı aldın Alexander? Sosyalleşecek havamda değilim, tamam mı? Bunu geçtiysek şim-

di medyada ne var? Ya da dur ben bakayım."

Josephine masanın üzerinde duran çantasına uzanarak telefonunu çıkartmaya yeltenmişti ki Alexander uzanarak ellerini yakaladı.

"Ellerin titriyor."

"Şimdi de nörolojiye mi merak sardın? Bu benim sorum." Josephine ellerini çekmek istediye de Alexander bırakmadı.

"En son ne zaman yemek yedin?" Tüm bunlar genç kadın için fazlasıyla anlamsızdı ama Alexander bu durumu çok iyi tanıyordu. Şans onu bu darboğazın içinde kendi pislğinde boğulmaktan çekip almasa o da aynı böyle olacaktı. Bu acıydı, hem de acının kabullenilemez derecede en saf hali; aşk acısıydı.

"Alexander Romanov! Bırak ellerimi." Ayağa kalkmaya yeltenerek kelimeleri özenle seçti. "Bugün birkaç kâğıt imzalamayacaksak ben gidiyorum. Birkaç gün içerisinde Paris'e uçuyorum. Hazır olduklarında evrakları avukatıma iletirsiniz, o bana ulaştırır."

Alexander onu sertçe çekerek sandalyesine geri düşürürken "Hiçbir yere gitmiyorsun küçük hanım," dedi ve o sırada kapı kaba bir şekilde vurulmadan açıldı.

Josephine içeriye dolan erkeksi varlığı gözleri kapalı bile olsa tanırdı; Marcus! Alexander'ın bıraktığı ellerini geri, kucağına çekerken yasak meyveyi çalarken yakalanmışçasına tedirgindi. Marcus arkasında yürüyen Adrian ile odaya girdiğinde Josephine'in kalbi duracak gibi oldu. Soluk alıp verişleri önce heyecanla artarken sonra yerini, var olduğu konumu hatırlayarak sönen bir yokluğa bıraktı. Nefesi kesildi.

Marcus hiç olmadığı kadar kusursuz duruyordu. Yeni tıraş olmuş cildi Josephine'de dokunma arzusu uyandırı-

yor, geriye taranmış saçları ve dik duran güçlü çenesiyle onda daha önce olmayan bir şeyi vurguluyordu. Bir fark... Yara izlerinden çekinmiyordu. Koyu renk takım elbise giymiş, açık renk gömleğinin yakasını kravat takmadan açık bırakmıştı. İzleyen bakışlarından eser yoktu, acı çekiyormuş gibi bir hali de yoktu. Dahası onu unutmuşçasına, hiçbir şey yaşamamışlarcasına çekinmeden ona bakıyor, baştan aşağı onu aşağılayarak süzüyordu. Josephine başka bir şeyler giymiş olmayı diledi. Rengi kaçmış, eski mavi bluz ve yıpranmış kotunun altına giydiği spor ayakkabıları ile nasıl görüldüğü evden çıkarken umurunda değildi ama Marcus'la karşılaşabileceğini de düşünmemişti. O tek kelimeyle muazzam gözüküyordu ve Josephine onu görmeye hazır değildi, hiç olmayacaktı da. Kendisi bir enkazken onun böylesine bir ihtişamla içeriyi doldurması nefesini boğazında düğümleyerek hiç durmadan kanayan kalbine bir çentik daha attı, ancak ne kadar kanarsa kanasın o ölemiyordu!

Marcus toplantı odasına adım attığında Adrian'ı buraya gelmeye onu ikna ettiği için öldürebilirdi. Son bir aydır zihninden, teninden, sahip olduğunu zannettiği her ne varsa her birinden tek tek atmaya çalıştığı kadın karşındaydı ve o hiçbir şeyi silip atamamıştı. Onu bu odada gördüğü ilk günü hatırlayan zihnine lanet olsun ki onu o gün takip etmemeliydi. Çıkıp öylece giderek Romanovlar'ın ayaklarının altında ezilişini izlemeliydi, ama son bir aydır her gün lanet ettiği kalbi buna izin vermemişti.

O günden Adrian onu bu sabah ziyarete gelinceye kadar kendi evine bile girmemiş, ahırda yatmıştı. Kasları uyuşuncaya dek çiftlikteki en ağır işleri tek başına yapmış, yorgunluk zihnini uyuşturana kadar sadece çalışmıştı.

Adrian bu sabah kapısında belirip onu kaba kuvvetle

sürüklemese ve onu kışkırtmasa her gün yaptığı o şeyleri yapmaya devam ediyor olurdu, ama bir anlık gafletle intikam istemiş, Josephine ile yüzleşme arzusuna kapılmıştı. Ve işte buradaydı. Buzlar Kraliçesi'nin tam karşısında... Tüm mağrur azametiyle oturuyor, dik duruşundan hiçbir şey kaybetmeden ona bakıyordu.

Marcus bakışlarını kaçırdı. Ona biraz daha bakarsa onu omzuna atıp çıkarak ikna edinceye dek kendisinden başkasına ait olamayacağını ispatlardı.

Kararlı adımlarla Buzlar Kraliçesi'nin varlığını yok sayarak ilerledi ve masanın en uç köşesine ilgisizce oturdu. Josephine'den kaçırıldığı öldürücü bakışlarını Alexander'a dikerek sakinleşmeye çalıştı ve odaya girdiklerinde Josephine'in bileklerini kavrayan ellerini kırmamak için kendiyle mücadele etti.

"Neden buradayım Romanov?"

"Daha çekilir bir adam olman için." Soruyu Alexander yerine cevaplayan Adrian huysuzca homurdanarak odadaki bar bölümüne yöneldi ve hepsi için birer viski kadehi çıkarttı. "Bunun için içkiye ihtiyacımız olacak."

Alexander çarpık bir gülüşle Adrian'ı onaylarken eğilerek Marcus'un önüne elinde tuttuğu tablet bilgisayarı uzattı. "Bunun için buradasınız Marcus. İyi bak. Eminim bunun için ikinizin de iyi birer mazereti vardır. Şimdi, şu satış meselesi epey bir süreliğine ertelendiğine göre, sevgili Josephine Paris biletini iptal etsen iyi edersin. Önce bu pislik temizlenecek!"

Alexander'ın emreden sesine eşlik eden Marcus'un küfrü odada yankılandı. Elinde tuttuğu tableti kıracaktı gibi sıkıyor, kasılmış dudaklarının arasından ardı ardına küfrediyordu. Josephine neler olduğunu anlamaya çalıştı.

"Neler oluyor?"

Marcus tableti masarun üzerinden sertçe Josephine'e doğru itti ve Josephine tablet önüne gelir gelmez gördüğü ilk görüntüyle küçük bir çığlık attı. İnanamıyordu! Telaşla tableti eline alıp görüntüleri tek tek kaydırды ve içini istem dışı kaplayan özlem hissiyle her birini şaşkınlıkla inceledi.

Çiftikteydiler, Marcus ve o vardı. Mutluydular. Marcus onu kucaklamış dudakları dudaklarında evin içine doğru sürüklüyor ve o hatıralarındaki en gerçek kahkahalarını atıyordu. Henüz hiçbir şeyi yıkmamış, hiçbir şeyi itiraf etmemişti. Hiçbir şeyi eline yüzüne bulaştırmamış, hiçbir çalkantının içine kendini atmamıştı. Üzerinde onun gömleği ve teninde hâlâ ona ait koku ile mutluydu, sadece bunu o an bilmiyordu. Oysa şimdi biliyordu ki bir daha asla mutlu olamayacaktı.

Gözlerine hücum eden yaşlara izin vermemek için kendini zorladı. Diğer fotoğraflar ondan daha acı vericiydiler. Bir iki göz kırpmayla içinde geriye kalmış en soğuk yana tutunmaya çalışarak 'Şimdi değil' dedi kendine ve omuzlarını dikleştirerek dudaklarındaki özlem dolu şaşkınlık nidasını silmeye çalıştı.

"Bu mu yani? İmzaları iptal ettirip beni Paris'e uçmak-tan alıkoyacak şey bu mu?" Josephine büyük bir kararlılıkla ayağa kalkarken masanın üzerine bıraktığı çantasını aldı ve tableti Alexander'ın önüne bıraktı. "Emin olun ben bütün ömrüm boyunca bundan çok daha fazlalarıyla yüzleştim beyler. Eminim siz de bu kadarıyla baş edebilirsiniz."

Derin bir iç çekerek tüm cesaretini topladı ve bir meydan okuma gibi Marcus'a döndü. "Dediğim gibi, evraklar hazır olduğunda avukatıma yollarsınız. O nereye göndereceğini bilir. Bir süre geri dönmeyeceğim."

Adımlarını sıklaştırarak odanın kapısına yöneldi. Dı-

şariya çıkıp kapıyı kapatmayı başardığı anda burayla, bu insanlarla olan tüm bağ kırıntılarını da yok etmiş olacaktı. Arkadaşlıkları, dostlukları, aşkı... Geriye hiçbir şey kalmamış olacaktı artık. Bir defa daha, yeniden, her defasında yaptığı gibi tüm hayal kırıklıklarını taşıyarak yeni bir hayat kuracaktı, tekrar kaybedebilmek için.

Elini uzatarak kapı tokmağını tuttu. Çevirmek için döndürmüştü ki çalışmaktan nasırlaşmış pürüzlü bir el elini kavrayarak öfkeyle geri çekti. Gözlerini kaldırdığında çelik gibi parlayarak ona bakan adamla yüz yüze geldi. Onu varlığıyla yakıp yokluğuyla savuran adam gözlerinin içine bakıyordu.

"Nasıl? Tanrı'm, nasıl bu kadar bencil olabiliyorsun? Bu insanlar senin için bu kadar çok şey yapmışken sen nasıl hâlâ onları umursamadan bu skandalı gerinde bırakarak çekip gidebiliyor ve işin bundan nasıl etkileneceğini umursamadan yaşamaya devam edebiliyorsun?"

Marcus adım adım yürüyerek genç kadını köşeye sıkıştırdığında ne Adrian ne de Alexander yerinden kıpırdadı. Marcus Josephine'in kolunu sımsıkı kavrayarak acımasızca sıktı. Elini biraz olsun aralarsa uçup gitmesinden korkuyordu.

"Beni rahat bırak! Ne hissettiğim ya da ne yaptığımı seni ilgilendirmez! Ne yani? Seninle öpüştüğüm için hisse senetleri mi düşecek? Beni baştan çıkartıp hisselerimi ele geçirdiğini mi yazmalarından korkuyorsun? Tanrı aşkına! Merak etme unutulur. Böyle şeyler kolay unutuluyor. İki gün sonra hakkımda başka bir şeyler yazarlar, başka biriyle görürler ya da annem bir yerlerde bana saldırır ve inan bana unutulur."

Marcus öfkeyle hırladı. Tam haykırmak için ağzını aralamıştı ki Alexander buna müsaade etmeden sözünü kesti.

"Aslında haklısın Josie. Ve ne var biliyor musun? Belki bazen skandalları engellemek yerine skandalların olmalarına izin vermek gerekir. Kim bilebilir ki?" Yüzündeki sinisi tebessüm gitgide yayılırken Alexander hiç taviz vermeden onlara doğru yürüdü. "İşin aslı, hisse senetleri değer kaybetmek yerine değer kazandı."

"Nasıl?"

"Ürünler için aşk iksiri diye ön siparişler yağıyor, *Buzlar Kraliçesi'ni eriten krem* diye kadınlar kuyruğa geçti."

Ve Adrian bunu biliyordu... Ve Adrian bunu Marcus'tan saklamıştı... Ve Adrian bile bile bunu manipüle etmişti! Marcus kendi aptallığına küfrederek ona kandığı için dişlerini gıcırdattı. Aptal bir âşık gibi nasıl Josephine'e kanmışsa Adrian'a da kanarak bu kılıkta buraya kadar gelmiş ve görmemeye yemin ettiği kadını görerek unutmaya çalıştığı tüm hislerin, zindanında zincirlerini kırmasına sebep olmuştu. Lanet olsun, bir aydır içinde tek bir şey azalmamış sadece öfkesi eşliğinde artmıştı!

"Ama... Ama bunun olmasına izin veremeyiz. Bunun böyle bilinmesine izin verip sonra aksiyle insanları hüsrana sürüklersek ürün satışları düşer!"

"Biz mi Josie? Hani gidiyordun? Bu bizim sorunumuz değil mi?"

Alexander usta hamlelerle onun çıkış yollarını kapıyordu. Kalbinin bir yanı onlarla kalmak ve zaferin kutlamasını yaparken onlarla kadeh tokuşturmak istiyordu ama öteki yanı onlara zarardan başka bir şey veremeyeceğini söylüyordu. Dahası Marcus'un bakışlarında ona dair hiçbir şey kalmamıştı. Onu en çok yaralayan da buydu. Öylesine silip atmıştı ki onu, ne bir tereddüt vardı ne bir özlem... Ona bakan o öfkeli gözlerde sadece hayal kırıklığı ve nefret vardı. Onu suçlayamazdı, biliyordu, ancak yine

de sanki bir aydır acı çeken bir tek kendisiymiş gibi hissediyordu ve bu, dayanabileceğinden çok fazlaydı.

Onu sevmemiş olmayı dileyerek dudaklarını ısırды ve Marcus'un tutuşundan sıyrılarak kendini oracıkta bırakmamak için kapıya yaslandı. 'Şimdi değil...' Dışarıya çıktığında dilediği gibi ağlayacak ve geçirebileceği en büyük panik atağı geçirecekti ama şimdi değil... 'Ne olur şimdi olmasın' diye yalvardı içinden. Binlerce parçaya bölünüyor ve o fotoğraf karesindeki âna dönebilmek için umutla çırpınan kalbine dur demeye çalışıyordu. Bir tek kelime daha etmedi. Ederse iskambil kâğıdından kalelerinin yıkılacağını biliyordu. Başını dikleştirerek gözlerini odanın köşesine sabitledi ve bekledi.

"Her neyse Josie, hiçbir yere gitmiyorsun. Bay Tanaka'nın karısının onuruna düzenlenecek davete ve kimse-siz çocuklar yararına düzenlenecek açık arttırmaya hep birlikte katılıyoruz. Marcus sen de buna dâhilsin!"

"Ben hiçbir davete gelmiyorum."

"Geliyorsun Valerian! Yoksa inan bana seni kendi çiftliğine gömerim!"

Alexander kaskatıydı. Yüzünde hiçbir mimik kıpırtısı yoktu. Dünya üzerinde gelmiş geçmiş en kahrolası belaymışçasına ayakta dikiliyor, bir milim olsun kıpırdamıyordu. Kararlılık öylesine benliğine hâkimdi ki zafere koşan bir komutan gibi hepsine tepeden bakıyordu.

"Git kendini becer Romanov!"

Marcus hiddetle onu geçmeye çalıştı ama Alexander buna izin vermeden onun önünde dikilmeye devam etti. "Bu işi sen istedin Valerian! Güzel karıma yaranmak adına, seni ezip geçebilecekken yapmadım ve bu işe para yatırdım." Dışlerinin arasından bir tehdit gibi dökülen kelimelerin üzerine basa basa "Ben asla kâr etmeyeceğim

bir şeye paramı yatırmam!" dedi. "Şimdi, izin ver işimi yapayım ve hepimiz kazanalım. Yoksa inan bana, bunun bedelini ikinize de ödettirim."

Uzun zamandır gözükmeyeceği kadar tehlikeliydi Alexander ve istediği zaman ima ettiği her şey olabilir. Heaven onu daha iyi bir adam yapmamış olsaydı olurdu da ama şimdi hayatında kendini adadığı minik bir kızı ve ömrünü adadığı güzeller güzeli karısı vardı. Bu hallerini görse Heaven'ın onu cezalandıracağına hiç kuşkusu olmasa da her şey Papatya'sının sevdikleri içindi. Bu ahmaklar bunu göremiyorsa onlara kendi gösterecekti.

"Beni böyle korkutabileceğini mi zannediyorsun Romanov! O halde elinden geleni ardına koyma!"

"O davete geleceksin Marcus Valerian!" *Taş kafalı herif!*
"Ben her zaman istediğimi alırım. Sen gelmezsen ben de taktik değişirim."

"Pisliğin tekisin!"

"Öyle mi? Sen daha hiçbir şey görmedin. Eminim *Sevgili* Josephine'e eşlik etmek isteyecek birileri çıkacaktır, öyle değil mi Josie? Keon'a sorsak mı? Bence bu davete o da geleceğine göre âşık kadın imajına onun dokunuşları fazlasıyla yeterli olacaktır."

Ziller çalıyordu. Hayır, hayır değil, çanlardı... Ya da camlar kırılmıştı, hem de bütün holdingin camları aynı anda kırılmaya karar vermişti. Belki de hiçbiriydi... Sadece Marcus'un zihninde elektrik bağlantısı yapan teller kopmuş, yeryüzüne Thor'un yıldırımını düşmüş, dünyada kıtalar yer değiştirmişti. Bilmiyordu... Marcus sadece öfkeyle içini saran kıskançlığın onu kendisinden alarak hınçla ve hırsla kararlar verdirdiğini biliyordu.

"O piçi orada göreceğim olursam yemin ederim boynunu kırarım!" Adımını Alexander'ın ayağının dibine dayamıştı

ki Alexander bir adım bile gerilemedi ya da rahat tavrını bozmadı.

“Bunu geliyorum olarak kabul ediyorum.”

Adrian’ın hemen arkasına yaklaşarak ona getirdiği viski bardağını aldı ve hafifçe başıyla zafer selamını verdi. Alexander kehribar rengi sıvıyı keyifle yudumlarken son derece ciddi ve bir o kadar da kararlıydı. Adrian belli belirsiz selamını kendi usulüyle alırken biliyordu ki onlar asla yaşanmayacaklardı.

“Ben size gerekli bilgileri ileteceğim,” dedi Adrian. “Unutmadan, fotoğrafları kimin sızdırdığını bulacağız.”

Tabii hâlâ bilmiyorlardıysa...

Marcus yemin edebilirdi ki bu fotoğrafları önleyebilecek tüm kudrete sahipken bile isteye engellememişti pislikler!

Adı bilinmeyen bir müzisyenin yorgun notaları gibiydi hayat. Uzuyor, anlamsızca dramatikleşiyor ama bitmek bilmiyordu. Marcus’u izlerken geçen zamanda tıpkı böyleydi Josephine için. Çaresizce izliyor, kendi bir enkaza dönüşürken onun devleşmesine şahit oluyordu.

O gece davete gitmek için hazırlanırken aynada kendisine bakmaya bile tahammül edemedi. Sade, derin yırtmaçlı, siyah bir tuvalet giymişti ve saçlarını ensesinin biraz üzerinde, sert bir topuzla toplamıştı. Yorgun gözaltılarını kapatarak sadece keskin hatlarını vurgulayan mat bir makyajla görüntüsünü tamamlamış, her zamankinden daha da soğuk görünebilmek için dua etmişti.

Duygularını aldırabilmeyi diledi Tanrı’dan. Hepsi olup bitinceye dek kalbini sökebilmek ve kendi elleriyle kazdı-

ğı mezarında çaresizce sonsuzluğu beklerken dilediğince ağlayabilmek için yakardı, ancak görünen o ki Tanrı onu duymuyordu. Ne derlerdi? 'Ya hep, ya hiç...' Hep'e sahip olamamış ve koca bir hiç ile kalakalmıştı. Özlemle kavru- lan teninin altında her hücresiyle biliyordu ki Marcus da onu aynı böyle sevebilseydi hayatının geri kalanını bir çift- çinin kulübedeki karısı olarak geçirmek en büyük lüksü olurdu.

Sindiği köşeden çıkarak davetin verildiği şatafatlı ote- lin lobisinden balo salonuna doğru, kendinden emin gö- rünmesi için tüm gücünü sarf ettiği adımlarla yürümeye başladı. Tek başına, kırmızı bir halının üzerinden, sivri topuklarını zeminin yumuşaklığına saplayarak yürüyor, sırtından beline kadar olan derin dekoltesinin üzerinden zarif bir kavisle sarkan ipek şalının altında dimdik sırtını sergiliyordu. Bu gece onun savaş gecesi olacaktı.

"Josie! Bir an gelmeyeceksin zannettim, Tanrı'ya şükür bu gecenin bunalıcı resmiyetine karşın sen varsın!"

Sachiko, onları görüntüleyen gazetecilere aldırmadan, olabildiğince içten ve samimi bir kavrayışla, Josephine'i balo salonunun geniş kapılarından geçmeden yakaladığı sırada iki görevli de Josephine'e masasına kadar eşlik et- mek üzere yanlarına geldi.

"Gerek yok çocuklar, Bayan Kensing benimle. Benim masamda oturacak."

Belli belirsiz Josephine'in "Tanrı'ya şükür," dediğini duyduğunda geniş bir gülümsemeyle elini kavrayarak kendi koluna koydu ve muzipçe, "Size eşlik etmeme izin verin güzel bayan," dedi.

"Esas sizler bana izin verin Buzlar Kraliçesi ve 'Çelim- siz Samuray'."

"Keon! Merhaba."

Josephine irkilerek her ikisini de, gözlerini dikip onları izleyenlere ve patlayan flaşlara aldırmadan kollarına çeken Keon'a döndü. Arkalarından sessizce gelerek onları ürkütmüştü ancak neşesi her zamanki gibi son derece yerindeydi.

"Ukala herif! Seni gördüğüm zaman gerçekten bir katanayı yanımda taşıyor olmayı diliyorum."

"Neden? Kendi uzun dilini bana kestirtmek için mi?"

"Uzuvların sana fazla geliyor anlaşılan. Senin için budamanı ister misin?"

Sachiko'nun imalı bir kaş kaldırışla süslediği kısa bakışı, işaret ettiği yeri hiç tereddüt etmeden göstermişti. Josephine ister istemez gülümsedi. Emindi ki Marcus da bu budamaya gönüllü alkış tutardı. Marcus aklına geldiğinde Josephine huzursuzca kıpırdandı ve etrafına tereddütlerle bakınarak onu aradı.

"Marcus geldi mi?"

"Hayır tatlım. Senin Yeti henüz buraya teşrif etmedi." Keon'un umursamaz ve sıkkın tavrına Sachiko küçük bir dirsek darbesiyle itiraz etti.

"Adamın seni neden sevmediğine şaşmamak gerek Bay Flores! Gerçekten çekilesi gibi değilsin. Dahası, bir insan seni neden sever, çok merak ediyorum."

Sachiko düzgünce tepesinde toplanmış ve ona terbiyeli bir hava katan saçlarının arasına parmaklarını sokuşturarak gevşetmeye çalışırken gözlerini devirip Keon'un cevap vermesine izin vermeden Josephine'e döndü. "Henüz gelmedi Josie. Romanov bana birlikte geleceğinizi haber vermişti ama senin yalnız giriş yaptığını haber verdiklerinde ben de seni karşılamaya geldim."

"Beni almaya gelen araç boştu. Teşekkürler Sachiko. Ne kadar minnettar kaldığımı tahmin bile edemezsin."

“Emin ol biliyorum. En azından bunca göz üzerindeyken dik durmaya çalışmanın ve olmadığın biri gibi davranmak zorunda kalmanın ne demek olduğunu biliyorum. Ayrıca tabii ki bu gereksiz mimara katlanmanın da nasıl bir şey olduğunu biliyorum! Dedem sende ne görüyor acaba Keon?”

“Bilmem tatlım. Sanırım sende olmayan şeyi; yeteneği görüyor olabilir mi dersin?”

“Yetenekmiş! Senin elinden çıkan hiçbir şeyin ruhu yok. Buna mı yetenek diyorsun sen?”

“Üzgünüm ama ruhsuz projelerim milyarlarca dolar değerinde hayatım. Bu da bana inan yetiyor. Peki ya sen? Hiç değilse düz bir duvarı tasarlayabilir misin? Hiç sanmıyorum!”

Keon ve Sachiko az sonra birbirlerini canlı canlı yiyecek potansiyele sahip atışmalarına hararetle devam ederken Josephine kendi hayal kırıklığını saklayarak onları susturdu.

“Hey, hey... İkiniz de lütfen beni daha fazla germeyin. Gerçekten bir panik atağın eşiğinde sallanıyorum ve tam şurada bir tane geçirmemi istemezsiniz, değil mi?”

Josephine’in tehditkâr tonlaması altında her ikisi de boğazlarını temizleyerek çatık bakışlarını başka yönlere çevirdiler. Gerçekten istemezlerdi, Tanrı saklasın!

Her ikisi de adımlarına hız vererek, takındıkları kocaman yapma tebessümlerle, masalarına doğru tek kelime etmeden ilerlediler. Josephine ise gülümseyemiyordu. Gözleri sadece Marcus’u arıyordu. Onlarca insan onlara bakarken o sadece bir çift göz için hepsiyle göz teması kuruyordu. Yanında gecenin ‘*Altın Mimarı*’ Keon ve ‘*Tanaka’nın Gözde Torunu*’ Sachiko ile ilerlerken dedikoducu bakışlar ister istemez üçünü birden saygıyla selamlamak

zorunda kalmışlardı. Bunun bile yarın dedikodu gazete-lerinde yazılacağını, internette haftalarca konuşulacağını bilmek ve tüm bu saygının ikiyeüzlülüğünü donuk tebes-ümelerde görmek Josephine'in midesini bulandırdı. Belki de sırf bu yüzden hiç olmadığı kadar Buzlar Kraliçesi'ydi o an.

"Siz ikiniz hep böyle misiniz?"

Sachiko tebessüm ederek insanları baş selamıyla se-lamladığı arada, sıkıldığı dişlerinin arasından "Bu en iyi ha-limiz," dedi.

"O arsa için bile olsa bu projeyi tamamlayabileceğimi sanmıyorum ama yaşlı katır bu balo ile cayma hakkımı ta-mamen elimden aldı!"

"Sen bile küçük çocukları düşünmeyecek kadar kalpsiz olamazsın!"

"Hem de nasıl olurum bir bilsen. Pamuk Prenses'in kötü kalpli üvey annesi bile olurum ama ne var ki bu imajı-mı zedeleyerek bir sonraki projemde almam gereken izin-lerde önüme taş koyacağı için yapamıyorum baş belası."

Josephine yutkundü. Bu işin sonu nereye varırdı bilmi-yordu ama proje boyunca çok renkli sahnelere gebe ola-cakları kesindi.

"Sorumu geri aldım, siz tebessümlere devam edin."

Josephine yanındaki ikilinin tuhaf atışmasında biraz olsun gevşemişti ki tam da o saniye bir dolu flaş yeniden patlamaya başladı. Bu defa flaşların odağında onlar yok-tu. Masalarına otururken basın mensuplarının salondan çıkartılmadan hemen önce aldıkları son kareleri görmek için herkesle birlikte onlar da ana kapıya doğru döndüler. Marcus... Daha doğrusu Marcus ve Josephine'e göre bir ka-kaduya benzeyen Sadie!

Josephine'in kalbi tekledi ve bir an öleceğini zannetti.

Marcus, tüm ihtişamıyla girişi doldurarak patlayan flaşlara mankenlere taş çıkartan görüntüler verirken yanındaki Sadie de bir o kadar o pozlara dâhil olmak adına kendisini Marcus'un üzerine atıyordu. Kalbi daha fazla parçalana-bilirmiş gibi acıdı. Josephine'in her türlü histen arınmış olması gereken bedeni kıskançlıkla alev almıştı. Sadie'nin İngiltere Kraliçesi'nin halkı selamlayışı gibi poz verişleri ve Marcus'a gösterdiği sahiplenicilik belki de hayatında izlediği en zor, en mide bulandırıcı şeydi. Josephine'in başı dönmeye başladı. Dipsiz bir girdaba doğru çekilirken zaman Keon'un kısık sesle çaldığı ışıltıyla bölündü.

"Dik dur Buzlar Kraliçesi, buraya doğru geliyorlar. Yeti oyunun kurallarını değiştirmiş."

"Josie, yemin ederim haberim yoktu..." İkililer daha önceden Marcus için ayarlanmış masadaki yerlerine doğru yürürken Sachiko panikle Josephine'in koluna tutundu. Çuvallamışlardı. "Onların yerlerinin hemen değiştirilmesini söyleyeceğim."

"Bekle, gitme. Sorun değil Sachiko, bu gece basına yeterince malzeme verdik. Yerlerini değiştirmek sadece daha fazla soruna yol açar. Zaten eminim bu fotoğraflardan sonra bir önceki skandalın adı bile anılmayacaktır."

"En azından o kakadu kılıklı kadını başka masaya oturtabilirim."

"Gerçekten kakaduya benziyor, değil mi?"

"Evet, tek bakışta tam on ikiden!"

Acı tebessüm Josephine'in dudaklarına yayılırken merhamet dilenmenin o saatten sonra bir faydası yoktu genç kadın için. "Kimseyi başka masaya aldırma. Ben Buzlar Kraliçesi'yim, unuttun mu? Haydi, herkese görmek istediklerini vermemiz gerekir."

"İyi olacak mısın?"

Olacak mıydı? Sessizce başını aşağı yukarı salladı ve önündeki dolu şarap kadehine uzandı. En son ne zaman iyi olmuştu ki zaten?

İlerleyen saatlerde Josephine herkesin meraklı bakışları altında, yüzüne takındığı sahte, soğuk ve mesafeli tebesümün yapaylığını saklamadan tüm hislerini perdelemişti. Dışarıdan bakan hiç kimse içindeki dağılmış kadını göremezdi. Onu bir an bile yalnız bırakmayan Keon dışında hiç kimse bir boşluk anında Sadie'yi nasıl da parçalamak arzusuyla kıvrandığını fark etmemişti.

"Gene öyle bakıyorsun."

Keon sadece Josephine'in duyabileceği şekilde eğilerek fısıldadı.

"Nasıl?"

"O kadını öldürmekle yetinmeyecek kötü kalpli bir cadı gibi."

Marcus yanında oturan Sadie'nin kulağına eğilmiş, kadının kıkırdamaları eşliğinde bir şeyler anlatıyordu. Uzaktan bakan biri için uzun zamandır birbirlerini tanıyor olmanın getirdiği rahatlık bedenlerinden okunuyordu. Josephine ellerinin arasında buruşturduğu saten karışımı kumaş peçeteyi çekiştirerek onların tepesinden ileriye bakmaya kendini zorladı. Belki de olınası gereken, doğru olan buydu.

Tam karşısına oturduğundan beri Marcus başını kaldırmayı tek bir an için bile ona bakmamıştı. Ondan sakındığı tüm yakınlığı Sadie'ye gösteriyormuş gibi duruyordu. Josephine'e bakmıyor, onunla konuşmuyor, görünmezmiş gibi onunla ilgili her şeyi yok sayıyordu Marcus.

Değişmişti, farklıydı. Toplantı odasında gördüğünden bile daha farklıydı. Yüzünün o yaralı yanından çekinmiyor, ne başını eğiyor ne de bu tür ortamlarda daha önce sergilediği o kibar çekingenliğinden bir iz barındırıyordu. Hiçbir şey Josephine'in terk ettiği gibi değildi. O değişmişti.

"Onu öldürmek istiyorum."

"Hey Buz Cadısı, bunu kendin istedin, unuttun mu?"

Josephine inledi. "Ben bunu istemedim!"

"Ne istemiştin peki? Ne olacağını zannetmiştin? Siz kadınlar... Bir şey yaptığınızda sorumluluklarından hep kaçırıyorsunuz."

"Ben hiçbir şeyin sorumluluğundan kaçmıyorum. Burada olmak benim tercihim değildi."

"Doğru, ağlak bir bebek gibi hisselerden kurtulup Paris'e kaçacaktın."

"Kaçmıyordum!"

"Peki ya ne?"

Josephine bakışlarını sola doğru kaçırarak omzunu silkti. "Onu yeniden görmeye tahammül edene kadar gidecektim sadece."

"Gören de terk edilen sendin sanır."

Keon fazlasıyla acımasız ve alaycıydı. Bu halinin hayatındaki son zamanlarda değişen durumlarla alakası var mıydı emin değildi. Josephine kendi parçalanmış kalbiyle öylesine meşguldü ki biraz ilerisinde oturan Marcus'un ayağa kalkıp ona yaklaştığını fark etmemişti bile.

"Benimle dans edeceksin."

Marcus'un sağ omzunda beliren varlığı Josephine'i hazzırlıksız yakaladı ve yerinden sıçramasına sebep oldu.

"Sakin ol ve hemen kalk."

"Seninle dans falan etmeyeceğim."

Marcus sözlerine aldırmaadan dirseğini kavrayarak onu zorladığında Josephine hiç tanımadığı bu dokunuşların soğukluğuyla titredi.

"Tabii ki dans edeceksin Buzlar Kraliçesi. Aşk iksiriyle erimemiş miydin sen? Romanovlar'ın emri bayan!" Yapay bir nezaketle Josephine'e doğru eğilerek etraftakilere poz verirken sıkılı dışlerinin arasından tısladı. "Şimdi kaldır lanet olası kıcını!"

Keon hafifçe Josephine'i iteklerken başıyla, onu öldürecekmiş gibi bakan Marcus'u selamladı.

"Ona iyi davran Marcus."

"Yoksa ne yaparsın? Paris'teki küçük aşk yuvana mı götürürsün? Mümkünse geri getirme."

Acıtmıştı. Öyle acıtmıştı ki Josephine artık uyuşmuştu. Marcus'un ağzından küfür gibi dökülen her kelimenin darbesiyle dik durmaya çalışıyor ama dizlerinin titremesine engel olamıyordu. Herkes onlara bakıyordu. Marcus ile aralarındaki ilişkiyi çözmeye çalışmakla uğraşırken kimse nefreti akıllarına bile getirmezdi, o fotoğraflar üzerine ama Marcus'un ona karşı bariz bir şekilde hissettiği tam da buydu; nefret!

"Çok isterdim dostum ama proje bitmeden mümkün değil. İstersen sana anahtarlarını verebilirim seve seve."

Keon şarabından umursamazca bir yudum alarak omzunu silkti. Bakışları biraz ilerisindeki masada, çocuklara sağlık fonu sağlayan genç bir cerrahla sohbet etmekte olan Sachiko'daydı. Neşeli kahkahasıyla elini ona uzatmış ve beraberinde romantik bir parçanın çalındığı piste doğru ilerlemeye başlamıştı. Kadehi ağır ağır masaya bırakırken oturduğu yerden doğruldu ve muzip baş eğişiyle Marcus'un gözlerinin içine bakarak "Boş versene," dedi. "Ne var biliyor musun Marcus, mon cher; canın cehennem!"

Hızla ayağa kalktı ve ikinci bir tepkiyi dahi beklemeden Josephine'i beraberinde sürükledi. "Hadi Josie bebeğim, dans ediyoruz."

Josephine'i Marcus'un tutuşundan kopartmış, o itiraz edemeden meraklı bakışlar altında piste yönelmişti. Genç kadının kalkarken Marcus'un tehditkâr bedenine çarparak tökezlemesini umursamamıştı bile. Josephine şaşkınlıkla sadece Keon'un duyabileceği şekilde fısıldadı.

"Neler oluyor?"

"Hiç, hiçbir şey! O kör ahmaktan kurtulmak istemiyor muydun? İşte seni kurtardım."

Hayır istemiyordu! Lanet olsun! Ona belki de yakın olabileceği son fırsattı ve bunu istemek fazlasıyla acınası olsa da işin gerçeği o dansı istemişti! Hayal kırıklığıyla dolu bakışları gerisinde kalan Marcus'u aradı.

"Teşekkür ederim ama gerek yoktu."

"Bebeğim aşk seni tam bir kararsız şapşala çeviriyor."

"Saçmalama!"

"Saçmalamıyorum, adımlarını kolla."

Josephine'i abartılı bir dönüşle piste sokarak kibar ve göz alıcı birkaç figürle pisti ele geçirdiğinde Sachiko'nun dikkati bir anda onların üzerine döndü.

Neler oluyordu? Keon nasıl böyle düşüncesizce hareket ederdi? Josephine ertesi gün konuşulacak üretken haberleri düşündükçe bayılacak gibi oldu. Marcus ile aralarındaki gerginlik yetmezmiş gibi şimdi de Keon'un tüm flörtözlüğüyle sergilediği tutku çemberinin içine hapsolmuştu.

"Keon ne yapıyorsun?"

"Şov Buzlar Kraliçesi, şov yapıyorum."

"Her ne yapıyorsan kes şunu!"

Göz alıcı hareketlerle Sachiko ile dans eden doktora

yaklaştıklarında Keon genç kadına en can alıcı tebessümünü gösterdi.

"Seni kullanıyorum chéri, birazdan anlarsın. Ortamı hareketlendiriyorum diyelim."

Sachiko'ya tuhaf bakışlarla bakıyordu Keon ve Josephine nasıl olduğunu anlayamadan bir anda kendini keskin bir dönüşle doktorun kolları arasında buluverdi. Sachiko Josephine'den daha da şaşkındı. Josephine'in paralize olmuş sinirlerinin aksine onunkiler amansızca çekildiği kolların arasında gayet canlıydı!

"Bu da ne demek şimdi Flores?" Sachiko kaşlarını çatarak Keon'u tekmelememek için kendini zor tuttu.

"Marcus'a bak Samuray."

"Bana şöyle demeyi kes!"

Sachiko dikkatli bakışlarla kısa dönüşler arasında Marcus'u yakaladı. Masanın önünde öfke ve hırsla kudurmuş bir boğa gibi dikiliyordu.

"Tanrı'm! Sen ne yaptın?"

"Birazcık aşk büyüsü yaptım, mon amore."

"Çok acımasızsın."

"Ben mi acımasızım? Şimdi bu masalda hain kurt ben miyim? Josephine'in elinden kayıp gitmesine göz yuman bu aptal ya da aşkı adına aşkından vazgeçen Buzlar Kraliçesi değil de, akıllarını başlarına getirmek isteyen ben miyim?"

"Valerian The Hulk'tan bahsediyoruz Bay Cupid; Bruce Banner'ın yaşayan versiyonundan! O adam sorunlarını yumruklarıyla çözer! Bütün geceyi mahvedeceksin!" Sachiko Keon'un etrafı süzen dikkatli duruşuna aldırmadan omzunu silkerek dans adınılarını yakaladı. "Gerçi hoş, bu da demek olur ki senden kurtuluyorum, çünkü gece mahvolursa dedem de seni mahveder."

“Emin olma Samuray. Üç dakikayı çoktan aştık ve Marcus hâlâ beni ya da şu şebeği yumruklamadı.”

“Doktor Codman şebek değil. Ayrıca, şükrederim ki Tanrı hiç değilse birinize sağduyu vermiş olsun.”

“Şebek değilmiş! Deminden beri sana bakarken ağzı neredeyse memelerine düşecek bir şebekten başka bir şey değil o.”

“Memelerime mi!”

Sachiko’nın dudakları önce şaşkınlıkla küçük bir ‘o’ halini aldı ve ardından çatılan kaşlarıyla bakışlarını Keon’a dikti. Tam da daha fazlası olmaz derken bu adam her saniye onu deli edecek yeni bir şey icat edebiliyordu.

“Birincisi Doktor Codman saygın bir doktordur. Tesis tamamlandığında gönüllü olarak tıbbi birimle ilgilenmeyi teklif etti ve bunun için ona müteşekkirim. İkincisine gelirsek nereme düştüğünü sizi ilgilendirmez bayım! Lütfen kabalaşmayın.”

Keon umursamaz tavrını hiç bozmadan Sachiko’yu kendine doğru daha da çekerek aralarındaki mesafeyi kapattı. Genç kadına tepeden bakıyordu.

“Adamın teki memelerine düşüyor ama memelerini koruduğum için kaba olan benim şimdi de, öyle mi? Ne kadar adil! Ayrıca beni elbette ki ilgilendirir. Proje tamamlanana kadar benim altında çalışıyorsun ve...”

“Bu benim özel hayatım! Sen daha önce özel hayat diye bir şey duymadın mı?”

“Yanımda çalışanların işlerini etkileyecek duygusal çalkantılara düşmesi kesin olarak yasaktır! Bu yüzden çoğunlukla tek çalışırım ve eğer seninle çalışmaya mecbursam sen de benim kurallarına uymaya mecbursun. Gerekirse proje bitene kadar seni şahsi gözetimim altında tutarım. Sahibin benim ve sen de kölemsin! Anladın mı? İpler benim elimde, chéri.”

Sachiko gözlerini kocaman açarak yaşadığı şokla gırtlaktan bir inilti koparttı. Ciddi miydi bu adam? Sırf onu gıcık etmek için buna cesaret edeceğinden hiç şüphesi yoktu! Çıldırmak üzereydi. Karşısında sırttan adamın keyifle genişleyen tebessümü altında adımlarını kaçırdı ve istem dışı sertçe ayağına bastı.

"Ah! Bunu bilerek yaptın!"

"Hayır!" Sachiko bir an durdu sonra tek kaşını kaldırıp içten bir tebessümle başını yana eğdi. "Ya da vazgeçtim. Tüm sorumluluğu alıyorum. Daha da saçmalarsan gezecek bir ayağın olmayacak Cupid."

Keon tecrübeli hareketlerini yavaşlatarak Sachiko'nun tenine değecek kadar eğildi. Sakin solukları kulağını yalarken genç kadın tedirginlikle ürperdi. Onu tedirgin eden bu teklifsiz yakınlıktan ziyade adamın baskın varlığıydı.

"Seni cadı! Bunun bedelini ödetmeyeceğimi mi sanıyorsun?" Başını genç kadının boynuna öyle eğmişti ki dudakları neredeyse onun tenine değmek üzereydi. Sachiko'nun kalbi maraton koşarcasına çarpmaya başladı.

"Özel hayatıma karışamazsın! Ben aşktan beslenen bir sanatçıyım."

"Aşkımış, sanki hiç âşık olmuşsun gibi..."

Aşk... Daha önce hiç âşık olmamıştı. Ne var ki aşk karşısında gördüğü yıkıcı manzaraysa bunu istemeye cesaret edemezdi.

Marcus masaları devirebilirdi. Kan tepesine hücum etmiş, içindeki şeytanlar Josephine'i kolunda sürükleyerek içinde bulundukları bu sıkıcı salondan dışarı sürüklemesini söylüyordu. Çok güzeldi. Fazlasıyla güzeldi... Öyle

güzel ama bir o kadar da yabancıydı ki işte Marcus'u yapmak istediği şeyden alıkoyan da buydu.

Yanında Sadie'yi getirerek küçük bir aptal gibi davranmıştı, biliyordu. Sadece onun acı çekmesini, insansı bir tepki vermesini, hepsinden de çok onu kıskanmasını arzulamıştı. Oysa Josephine ne Romanovlar'ın ofisinde ne de salona girdiği ilk andan itibaren orada, tek bir duygu belirtisi bile göstermemişti.

Holding binasındayken hiç değilse annesiyle yaşadığı sürecin kalıntısı koyu, derin mor halkaları vardı gözlerinin altında. O mor halkaların kendisi için olmasını dilemişti salak gibi ama değildi. Bu geceyse kelimenin tam manasıyla muhteşemdi. O tam anlamıyla Buzlar Kraliçesi'ydi. Tek bir his bile hissetmediğine, kalbinin kaya kadar sert buzdan yapıldığına yemin edebilirdi.

"Dans edelim mi biz de Marcus?"

Sadie'nin teklifiyle Marcus'un çenesindeki kas seğirdi. Âşık olduğu acımasız kadın, önce Keon'un kollarında şimdiyse hiç tanımadığı bir züppenin kollarında kuğu gibi süzülüyordu. Kendi beceriksiz adımlarıyla onun yanında kendini daha da çaresiz hissetmeye hiç niyeti yoktu.

"Ben dans etmem."

Josephine'i elinde tepsiyile kendi kendine dans ederken yakaladığı o ânı hatırladı. O zamanlar ne kadar da farklıydı. Şimdi dimdik sırtı ve kaskatı bedeniyle tebessüm etmeyen o ilahi çehresinin aksine sıcacıktı. Gözlük ve pijamalarıyla Arthur'un hasta yatağının başında nöbet tutan Josephine, elinde kurabiye tepsisiyle reveranslar yapan o kusurlu kadın... Hiçbiri yoktu. İlk tecrübesini yaşamaktan korkan ve onu arzulayan, ağlayan ve ağlarken gülebilen, tatmin olurken pervasızca ona dokunup ince parmaklarını sırtına batıran o tutkulu kadın gitmişti. Sahte tebessü-

münü öldürücü bir silah gibi savuran bu kadın Madam Tussauds'un balmumu heykelleri kadar donuk bir sahtelikteydi.

Onu bozmak, dağıtmak, tüm bu kusursuzluğunu acımasızca silerek hangisinin gerçek olduğunu görmek istiyordu. Ona her baktığında delirecek gibi hissediyordu ve söküp atmayı dilediği gözlerini ondan alamıyordu! Bir yalana nasıl da bu kadar kapılmıştı! Ona nasıl âşık olmuştu ve hâlâ nasıl böyle delicesine artan bir aşkla sevebiliyordu?

"Buraya kadar!"

"Anlamadım?"

Sadie Marcus'un ani çıkışıyla bakışlarını ona çevirdi. Onunla baloya gelmesini istediğinde önce çok sevinmişti ama Marcus fazla sevinmesine izin vermeden eklemişti: "Bunun için sana ek ödeme yapacağım."

Çalan müzik biterek bir yenisine doğru geçiş yaparken Josephine hâlâ dans etmeyi tamamlamamıştı. Onu kavrayan kollar en azından bir parçalık daha bırakacakmış gibi gözükmüyordu. Marcus bu herifin tüm geceyi onunla geçirmeyi arzuladığından yeterince emin, okkalı bir küfür savurdu ve daha fazla düşünmeden, tüm heybetli azametiyle piste doğru yürüdü. Etraftaki her şey, müzik dahi silinmişti kulaklarından. Ne Sadie'nin sorgulayan sesi ne de piste yaklaştığında Keon'un neşeli ıslığı... Sadece çıldırtan bir uğultu vardı kulaklarında.

Josephine'in zarif tebessümü ve ince bileğini adamın omzuna dayayarak belinin kıvrımına dokunmasına izin veriş... Bulanıktı her şey. Marcus için net olan tek varlık ona aldatılmış cenneti sunmuş kadındı. *Josephine...* Adı büyüülü mızrak gibi döküldü. Ne onu izleyen gözler umurundaydı ne de ertesi günü bile beklemeden internet ha-

berlerine dökülecek geri dönüşü olmayan dedikodular. Sorun skandalların ortasında olmaksız, bu kadın buna çoktan alışmış olmalıydı. Madem öyle kendisi de pek tabii bu oyunu oynayabilirdi.

“Josephine!”

Marcus pistin orta yerinde, dans eden çiftin yakınında öylece dikildi. Sinen fısıldaşmalar ve küçük hayret nidaları altında, başka hiçbir kelime etmeden elini uzatıp kabaca genç kadını belinden yakaladı ve dudaklarından dökülen küçük çığlığa aldırış etmeden kendi bedenine çekti.

‘Benim kadınıım’ diye bağırın zihni susmuyordu. Pervasız ve tehlikeliydi. Doktor bir an tereddüt ettiyse de Marcus’un yüzündeki ifadede gördükleri onu geriletti. Marcus’un geniş omuzları, son zamanlarda dur durak bilmeden yaptığı ağır çiftlik işlerinden daha da kavislenmiş, ceketin altından bile içerde yatan tehlikeyi haber veriyordu.

Josephine’e ömür gibi gelen kısa bir an pistin ortasında durdular. Genç kadın bağırarak kaçmakla dimdik durarak kaderiyle yüzleşmek arasında tereddütteydi. Marcus onu öylesine sıkı kavrayarak bedenine hapsetmişti ki kaçmak istese bile kaçabilir miydi, bilmiyordu. Onlara bakan onlarca göz merakla ne olacağını beklerken Josephine nefesini tuttu. Zaman durdu. Teslimiyetin ötesinde, merhamet bile dilemeden bekledi.

Ona bakan bu adam artık bakışlarında şefkat taşımıyor, dokunuşlarında merhametin yumuşaklığını barındırmıyordu. En ölümcül düşmanına ya ölecek ya öldürecekmiş gibi bakıyordu. Artık aşağılanmasından kaçabileceği hiçbir yeri kalmadığı gibi kaçmaya da gücü kalmamıştı Josephine’in.

“Dans edeceğimizi söylemiştim.”

Marcus'un sesinde onu besleyen tiksintiden başka tek bir ifade bile yoktu. Acımasızdı. İntikam istiyordu. Ona itiraz etmek sadece manşetlere taşınacak başlıkları daha da gülünesi kılardı. Josephine sessizce başını salladı ve zaten onun onayını dahi beklemeden ilk adımı atmış olan Marcus'un adımlarına titreyen bacaklarını zorlayarak uymaya çalıştı.

Bu defaki dans az öncekinden çok farklıydı. Josephine'in adımlarında ne bir ustalık ne de bir zarafet vardı. Tökezliyor, bağı çözülmüş dizlerinin üzerinde zorlukla ayakta durabiliyordu. Sevdığı adamın bedenindeki yakınlığı kanayan bir yaraya tuz basmak kadar canını yakıyordu ve geldiğinden beri onu görmezden gelen Marcus, şimdi tüm dikkatiyle sadece onu izliyordu. Her bir notanın yerli yerinde basıldığı pistte yerinde olmayan tek şey Marcus'un kalbiydi; kendi elleriyle söktüğü kalbi.

"Özür dilerim."

"Ne için Kensing?"

Marcus şimdi daha sakindi. Bu sakin hali mi yoksa az önceki öfkeli hali mi daha ölümcüldü genç kadın kestiremedi.

"O gün... Ben... Ben sadece..."

Kelimelerini toparlayamadı. Arzuladığı tek şeyin sadece onun kollarında, bunca insanın gözlerinden uzak bir yerde, yaşlılıktan ölünceye dek onu sevmek olduğunu söyleyemedi. Ölümünden sonra bile sadece onu sevmek istiyordu. Bir insan öldükten sonra bile sevmeye devam edebilir miydi? Öyle bir hak tanırsa ebediyen acı çekmeden sevebilmek için hemen şimdi ölmeyi isterdi.

"Konuşma! Olması gereken oldu. Aramızdaki anlaşmaya gereğinden fazla anlamlar yüklemek lüzumsuz. Bir anlaşmamız vardı ve bitti."

Tek kelime: 'Bitti'

Bir insan kaç defa öldü? Dirilip dirilip ölmek diye bir şey var mıydı? Marcus'u uzaklaştırdığı gün ölmüşse şayet, Josephine bu her ifadeden yoksun söylenmiş sözle bir defa daha ölmüştü işte.

Toparlanmaya, sırtını dikleştirip en ifadesiz haline yeniden bürünmeye zorlayamadı bile kendini. İçini saran panik dalgası her uzvunu kaplarken ne yüzünden akan yaşları durdurabiliyor ne de söylenenleri duyabiliyordu. Çırpındı. Soluksuz kalan dudakları açılıp kapandı, gözleri karşısında onu kavrayan bedeni görebilmek için var gücüyle açıldı. Bulanıktı. Tüm duyuları onu terk etmişti. Bir soluk, sadece tek bir nefes için ciğerlerini zorladı, olmadı.

"Derin nefes al! Lanet olası şimdi değil! Derin nefes al dedim!"

Parlak ışıklar beynine acı vererek Josephine'in zihninde patladı, kasılan midesindekiler genzine yükseldi. Karanlık ona tatlı bir melodiyle seslendi; "*Bana gel...*" Nefes alabilmek için gırtlığını tırmalayan parmakları gevşedi ve her şeyi gerisinde bırakıp karanlığın onu yutmasını bekledi.

Kendini o sancılı rahatlamaya teslim etmişti. Artık önemli değildi, *bitmişti...*

Ve Josephine vazgeçti.

Adele - *Million years ago Live in Ziggo dome Amsterdam*

Bölüm 17

SENİ SEVİYORUM

Marcus acil servisin koridorunda kapana sıkışmış, bir ileri bir geri yürüyordu. Gözleri bir an kravatını kendi boynundan sarkıtmış gitmek için onu bekleyen Sadie'ye takıldı. Bu kadından kurtulamayacak mıydı? Marcus parmaklarını birkaç düğmesini açtığı yakasının içinden, ensesine doğru doladı ve başını geriye atarak inledi. Tanrı onunla dalga geçiyor olmalıydı.

"Sen çiftliğe dön Sadie."

"Hayır! Burada, senin yanında kalacağım."

Sadie ısrarla Marcus'a tutunmaya çalıştı. Nasıl da görmüyordu? Onun yanında olan o fahişe değil kendisiydi! Kıskançlıkla onu hâlâ böylesine etkileyen bu kadın için lanet okudu. Geberip gidiverse o Marcus'un tüm yaralarını sarar, onu iyileştirdi. Yeniden eski mutlu günlerine, sadece ikisinin olduğu günlere dönerlerdi. Onun yok olmasını öyle çok istiyordu ki...

"Çiftliğe dön dedim! Babana söyle birkaç gün gelmeye bilirim. Güneydeki çitlerde sorun vardı, elden geçirsin."

"Neden burada kalıyorsun ki? Bırak onu, hastaneye kadar getirdin işte. Birlikte dönelim. Benimle gel."

Marcus sadece daha da gerilerek tek kaşını kaldırıp dik

dik Sadie'ye baktı. Daha fazla kelimeye ihtiyaç yoktu. Sadie tek bir bakışla oradan gönderilmişti.

"Yarın gelirim o zaman, nerede kalacaksın?"

"Gelme Sadie!"

"Marcus, lütfen... Görmüyor musun? O seni istemiyor! Buna daha ne kadar seyirci kalmam gerek? Seni seviyorum ve..."

"Sadie! Yeter! Bunun hiçbir yanı seni ilgilendirmez ve bir daha sakın ama sakın o kelimeyi benim adıma ağzına alayım deme!" Nefesi sıkışmış, damar damar olmuş gözleri hiddetle açılmıştı. Kendine güçlkle hâkim olabiliyordu. "Babanın hatırına, daha fazla saçmalamadan işine dön."

Marcus kelimelerini tüketir tüketmez, hızla arkasını dönerek bankoların önünde oturan Keon'un yanına yöneldi yoksa bütün öfkesini Sadie'den çıkartacaktı.

Genç kadın düşen omuzlarının üzerinden son bir defa daha Marcus'a bakarak gözyaşlarını sildi. Sadece onu sevmesini istemek neden bu kadar imkânsızdı? Onu tüm kalbiyle sevmekten başka ne günah işlemişti? Onu zerre umursamayan ve asla onun Marcus'u sevdiği gibi sevmeyecek bu kadın için değer miydi? Oysa onun kalbi bir tek Marcus'u sevmişti. Bedeni kiminle olursa olsun zihninde sadece onu hayal etmişti. Öfkeyle hastanenin dışına çıkarken nefretle bağırdı.

"Dilerim geberir! Dilerim sen de onunla birlikte geberirsin pislik!"

"Neden kimse bir şey söylemiyor?"

Marcus'un asabi serzenişiyle Keon oturduğu yerden

kalkarak iki elini ceplerine soktu ve geriye doğru esnedi.

"Merak etmediğin şeyler için gerginlik çıkartmanın anlamı yok."

"Merak edip etmemem senin meselen değil."

"Elbette benim meselem. Sachiko onu bana emanet etti ve ayrıca o benim için özel biri."

Keon'un tüm endişesine rağmen alaycı hali Marcus'u deli ediyordu. Bir an önce defolup gitmezse hastanede bir yatak da onun için ayıracaklardı ama bu Marcus'un işine gelmiyordu. Bu yüzden Marcus sabırla kendini sakın kalmaya zorladı.

"Senin beklemene gerek yok Valerian. Bundan sonrasıyla ben ilgilenirim."

Gülüyor muydu o bir de? Keon'un yüzündeki ukala sırtışı silmek mümkün olabilse Marcus hemen oracıkta bunu seve seve yapardı. Onun yerine sadece boynunu çıkırtılarak hırsıyla avucunu duvara vurmakla yetindi ama Keon aldırış etmedi.

"Söylesene Valerian, onu bu denli özlerken aptal gibi uzaktan izlemek nasıl bir his?"

İşte bu! Buraya kadardı lanet olasıca! Marcus önleyemediği hisleriyle tüm korku ve kızgınlıklarına kendisini bırakarak bir iki adımda Keon'un yanına yaklaştı ve yumruğunu bir an bile tereddüt etmeden sertçe sağ boşluğuna geçirdi. Nefesi kesilen Keon bir iki saniye iki büklüm kaldı. Güçlülükle soluk alsa da onlara yönelen güvenliğe eliyle yerinde kalmasını işaret edip tüm zarafetiyle sırtımayı sürdürdü. Marcus çoktan yakasına yapışmış onu dışarıya doğru sürüklüyordu.

Hiç kimse Marcus'un umurunda değildi. Bir saniye daha bu herife katlanamazdı. Josephine kollarının arasına yığıldığında korkunun ne demek olduğunu ilk defa öğ-

rendiğini fark etti. Artık yetişkin bir erkekti ve kollarının arasına yığılan sevdiği kadın için çaresiz kalmak... Bu bir ölümdü. Ne babasının şömine demiriyle üzerine saldırıp yüzünü parçalayışında, ne annesinin her darp edilişinde, ne de onun merdivenlerden yuvarlanıp kollarının arasındayla kıpırtısız yatışında... Hiçbirinde öğrendiği korku bununla boy ölçüşemezdi. Her ne yaparsa yapsın onu seviyordu. Onu söküp atmanın ve onsuz bir yaşam düşleminin mümkünatı yoktu.

Keon ise sadece daha da yüksek sesle güldü. Nefesini yeniden eski ritmine sokarak Marcus'un kine eş bir güçle bileklerini kavradı ve dimdik doğruldu.

"Ona bu kadar çok âşıkсан söylemelisin dostum."

"Âşık falan değilim ben!" Hırçın kelimeler aralarında bir süre asılı kaldı. Kimi kandırıyordu?

"Haklısın bu aşktan da fazlası. Sakın bana itiraz edeyim deme ahmak! Benimle Paris'e gitmesi fikriyle sürünüyorsun. Seni terk ettiğinde küçük bir çocuk gibi kaçıp o sersem kafanı kumlara gömdün!"

Marcus'tan herhangi bir cevap gelmeyince Keon onu baştan aşağı süzerek yakasındaki tutuşu geri savurdu. Dikkati avuçlarına takılmıştı. "Ellerine bak..."

Marcus avuçlarını yumruk yaparak ondan saklamaya çalıştıysa da geç kalmıştı. "Her zamankinden fazla çalışıyorsun."

"Çiftliğin yoğun işlediği bir dönem." *Yalan!*

"Eminim öyledir. Geceleri de bu yüzden uyuyamıyorsun eminim!" Keon Marcus'un gözaltlarını işaret etti.

"Çok rahat uyuyorum, hatta bu kadar rahat uyuduğum başka bir zaman hatırlamıyorum!" *Daha da büyük yalan!*

"O halde benim adım geçtiğinde beni öldürmek istemiyorsun ve şu yanında getirdiğin saçma kadını sırf böyle

bir davet nasıl olur görsün diye getirdin, çocuk gibi davrandığın için değil?"

"Evet, aynen öyle!" Marcus kendi yalanları arasında köşeye sıkışmıştı. Her kelime üzerine yüklenerek onu çıkmaza sürüklerken dişlerini gıcırdatarak sıktı.

"Dişlerini bensiz kırmayı başaracaksın Valerian."

Keon öyle acımasızca üzerine geliyordu ki Marcus gözlerini yumarak derin bir nefes almaya çalıştı ve geriye doğru omurgasını esneterek kendine bir boşluk aradı, yoktu! Keon orada durmuş, tüm acizliğini konuşmasa bile tek tek yüzüne vuruyordu.

"Nereye varacaksın Keon?"

"Hiçbir yere. Sen zaten varılacak yerdesin. Ben gidiyorum. Doktora iyi davran."

Nereye gidiyordu? Tamam, defolmasını söylemişti ama... O giderse Josephine'in başında kim bekleyecekti? Pislik herif ne halt yemeye çalışıyordu böyle!

"Gidemezsin, bekle!"

"Aha! Demin beni kovuyordun, şimdi de kalmam için yalvaracak mısın yoksa? Gittim bile Valerian, dışarıdaki gazetecileri ben hallederim."

Keon her zamanki kurnaz sırtışıyla tek hamlede kendini acile açılan kapıdan dışarıya attı ve gazetecilerin içeriye girmesini engelleyen güvenliklerin arasından geçerek tüm dikkatleri üzerine topladı. Marcus sesli bir küfür savururken gazetecilerin arasına dalıp şov yapmayacaksa onu yakalamanın hiçbir yolu olmadığını bilerek kafasını avuçlarının arasına aldı.

"Bay Valerian, Bayan Kensing'in refakatçisi siz misiniz?"

Arkasından gelen sese hızla döndüğünde karşısında bundan daha berbat bir şey dikiliyor olamazdı! Birkaç saat

önce Josephine'in beline dolanan, kırmak istediği o kollar beyaz önlüğüyle karşısında duruyordu. İçinden sadece 'İşte fırsat' dedi.

"Daha önce tanışma fırsatımız olmadı, ben Doktor Codman. Bayan Kensing için istediğim tahlillerin bir kısmı geldi. Ondan önce sizinle konuşursak iyi olur sanırım."

Lanet olsun! Bu da neydi şimdi! Gözleri bir an imdat çağrısı gibi, az önce Keon'un çıktığı kapıya döndükten sonra sıkıntılı bir şekilde yeniden doktora döndü ve başıyla onayladı.

"Benimle gelin Bay Valerian."

Marcus doktorun ciddi bakışlarından bu defa ürkerek onunla birlikte gösterdiği odaya doğru ilerledi ve doktor dar odanın ortasında duran masanın gerisine geçerken kendisi de küçük koltuklardan birine isteksizce tünedi.

"Josephine nasıl? Tahliller dediniz, bu sadece bir panik atak krizi değil miydi?"

"Şu an daha iyi ve evet, genel olarak bu gece olan için panik atak diyebiliriz ama sizinle açık konuşacağım Bay Valerian..."

Doktor durarak elindeki dosyadan bir takım kâğıtlar ve ultrason görüntüleri çıkarttı, "Davette dans ederken, Bayan Kensing bir takım özel şikayetlerinden ve sancılarının bahsetmişti. Daha sonra gelip bir takım tetkiklerden geçmesi için sözleşmiştik."

Tam olarak Marcus'un onu yumruklama arzusuyla kurdurduğu zamandan bahsediyordu, lanet olsun! Doktorun her kelimesinde Marcus daha da gerilerek aklında dolanan bin bir soruya bir yenisini ekledi. Her nedense doktorun yüzündeki ifade ona *her şey yolunda* demiyordu bir türlü! Josephine'e refakatçi olmanın getirdiği huzursuzluk yerini çoktan tarifi olmayan bir korkuya bırakmıştı bile.

"Bayan Kensing bayıldığında ben bu tetkikleri bekletmek istemedim ve isabetli bir karar olmuş. Bir kısmının sonuçlarını aldık."

Marcus huzursuzca altındaki küçük koltuğa sığışmaya çalıştı. 'Söylesene!' diye bağırmamak için dilini ısırды ve sabırla bekledi.

"İlk başta periyotlarındaki gecikmeden dolayı kendisi bir gebelikten şüphelenmiş ancak ev testi negatif çıkmış."

Gebelik mi? Marcus'un kalbi neredeyse ağzına geldi. Bundan şüphelenmiş ve ona hiçbir şey dememiş miydi? Babası olacağı bir bebeğe hamile olması... Önceden olduğu gibi korkutmuyordu onu. Onu belki de Josephine ile birbirlerine bağlayan son bir bağdan mahrum olduğunu işitmek içinde tarifsiz bir sızı doğurdu. Bir bebek... Josephine onu sahiplenmek istemese bile onu sarmalar, Buzlar Kraliçesi'nin onu soğuk varlığıyla zehirleyip kalbini kırmasına müsaade etmezdi!

"Kan tahlili daha net cevap verir, öyle değil mi?"

"Evet, doğru. Testleri yeniledim ve bir takım ultrason görüntülemeleri istedim. Başka tahliller de istedim ancak ilk çıkan sonuçlara bakılırsa Bayan Kensing'in şimdilik hamile kalması pek mümkün değil."

"Ne demek istiyorsunuz doktor?" Marcus kollarında tuttuğu minik, sarı bir bebeğin hayallerinden kurtulmaya çalışarak doktorun yüzündeki sıkıntılı değişime odaklanmaya çalıştı.

"Gerçekten üzgünüm, ancak basit bir dille söyleyecek olursam, sol yumurtalığında büyük sayılabilecek bir kist var ve hormon tedavisi için geç kalınmış. Ne kadar stresli bir dönemden geçtiği düşünülecek olursa gecikmeden ameliyat olması gerek. Daha sonra patolojiden gelecek sonuçlara göre bir değerlendirme yapacağız."

Çocuk? Peki, bir daha çocuk sahibi olabilecek miydi?

"Çocuk sahibi olmak isteğinizi anlıyorum..." *Yüksek sesle mi söylemişti?* "Ancak önceliğimiz bu kisti temizlemek. Bu konuda çok başarılı bir doktor arkadaşım var, sizi ona yönlendireceğim. Bayan Kensing'in durumunda genellikle yumurtalığı almaya gerek kalmadan sadece kist temizlenebiliyor ancak bunu şimdiden söylemek doğru olmaz. Bu tip ameliyatlardan sonra, kısa sürede, doğal yollarla başarılı bir şekilde çocuk sahibi olabilen birçok hastamız var. Onu daha sonra doktorunuzla ve sizinle birlikte değerlendireceğiz."

Marcus'un zihnindeki sorunun cevabı ne evet ne de hayırdı. Buzlar Kraliçesi bunu gerçekten önemseyecek miydi? Ve bir dakika! Neden kendisi? Böyle bir konuyu neden hep birlikte değerlendireceklerdi?

"Bu arada, merak etmeyin Bay Valerian, sırrınız bende güvende. İlişkinizin boyutunu ve çocuk denemelerinizi saklı tutacağımdan emin olabilirsiniz. Bayan Kensing'in hayatı basın için bu kadar ilgi çekiciyken sizi anlayabiliyorum. Yine de bu onun için her şeyden daha zor, daha hassas bir süreç olacak. Hele ki çocuk konusunda... Ne denli istediğini anlamamak mümkün değildi, bu yüzden sizin desteğinize fazlasıyla ihtiyacı var."

Marcus sadece başıyla onaylayabildi. Çocuk denemeleri ve ilişki... Doktora bunları mı söylemişti? Neden? Ayrıca, madem böyle bir denemeleri vardı kendisinin ne zaman haberi olacaktı? Soruları, özellikle de sonuncusunu zihninden çıkartamıyordu. Aralarındaki anlaşmaya göre en önemli kural, bu yönde en ufak bir şeyden kuşkulansa kendisine söylemesiyken o, bunca zamandır bunu yapmamıştı! Lanet olsun! Bu ilişkide ayrılmalari haricinde ne, o Tanrı'nın belası anlaşmaya göre olmuştu ki?

"Bayan Kensing'i daha fazla yalnız bırakmayalım," dedi doktor ve yatakların sıralandığı acil alanına doğru ilerlerken Marcus'un peşinden gelmesini bekledi.

Perdelerle çevrili Josephine'in yatağının başına geldiklerinde genç kadın bitkin bir halde yastıkların üzerinde yatıyordu. Beyaz çarşafar arasında Buzlar Kraliçesi'nden geriye hiçbir eser yoktu. Sarı saçları solgun birer organ gibi yastığa serilmişti ve kan solgun teninden varlığı fark edilmeyecek kadar çekilmişti. Acınası, küçük bir kız çocuğuna benziyordu bu haliyle. Genç kadın onu görünce huzursuz bir utançla toparlanmaya çalıştı.

"Kendinizi zorlamayın lütfen."

Doktor ona yaklaşarak incecik koluna bağlanmış serum şişesini kontrol etti ve yeniden ona dönerek anlayışlı bir tebessümle devam etti. "Sizi bir süre daha burada misafir edeceğiz."

Nedenler doktorun açıklamasında yerli yerine otururken Josephine sabit bakışlarıyla sadece tavanı izledi. Gözlerine dolan kristal yaşları akıtmamak için dirense de yanaklarından aşağı süzülmesine engel olamadı. Marcus perdelerin arasındaki girişe yaslanmıştı. Tüm gösterişli heybetiyle doktorun konuşmasını bitirmesini izlerken gözlerini bir an olsun Josephine'den kaçırmadı.

"Bir çocuk sahibi olmak istediğinizi çok iyi biliyorum Bayan Kensing ve emin olun bu aşamayı geçtikten sonra en iyi meslektaşlarımla bu yolda ilerlemenizi sağlayacağız. Şimdilik bu konuda endişelenmeyin."

Doktorun son sözlerinden sonra Josephine acıyla şekillenen ifadesini saklamak isteyerek gözlerini sımsıkı yumdu ve sağ yanına doğru kıvrılırken dizlerini karnına doğru çekti. Tüm dünyaya kendini kapatmıştı. Doktor bir iki saniye bekledikten sonra Marcus'a dönerek "Ben kalaca-

ğınız odayı ayarlatıyorum. Size yardımcı olacaklar. Daha sonra ameliyatın detayları için konuşuruz,” dedi ve onları yalnız bıraktı.

Marcus ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Ne demeliydi? Konuşmaya neresinden başlamalıydı? İşin acınası yanı artık ona kızgın bile değildi. Sadece ona sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordu.

‘Bir önemi yok.’ Normal bir çift olsalardı ona bunu söylerdi. Önemli olan onun sağlıklı olmasıydı ki böylelikle ona kızmaya devam edebilirdi. Bir çocuk sahibi olamayacak olmalarının bile hiçbir önemi olmazdı. Birçok çocuk evlat edinebilirlerdi ve kendi sahip olamadıkları tüm sevgiyi ona verebilirlerdi. Birbirlerini severlerdi... Onu severdi... Tıpkı o uğursuz sözlerden öncesi gibi onu severdi. Bunu ona hiç söylememiş olsa da onu tüm kalbiyle severdi. Lanet olsun! Bunu ona hiç söylememişti!

“Gidebilirsin.”

Josephine’in sesi öylesine kısık ve boğuk çıkmıştı ki Marcus orada yatan tüm acıyı çaresizce gördü. Sessizce yanına yaklaşarak yatağın hemen yanındaki sandalyeye oturdu. Genç kadının sırtı ona dönüktü. Kolunu tutarak onu kendine döndürmeyi düşündü ama genç kadın dokunsa ufanıp dağılacakmış gibi hastane kıyafetleri içinde öylece yatıyordu. Ona dokunmak yerine üzerinden kenara kaymış örtüyü çekiştirerek omuzlarının üzerine kadar örttü.

“Buradayım, yanındayım.”

“Yanımda olmana gerek yok. Ben hallederim...” Sesi gözyaşlarını güçlükle dizginlediğini saklayamadan titredii. Acı çekiyordu. Fiziksel acıdan çok daha fazlasını hissediyordu.

“Hiçbir yere gitmeyeceğim Josephine. Bu defa beni ko-

vamazsın. Bunu sonuna kadar birlikte atlatacağız ve hepsi bittiğinde seninle konuşmamız gereken çok şey var.”

Marcus düşünceli ama bir o kadar da kararlıydı. Bu saçmaydı. Bunu çok daha önce yapmalı, o *git* dediğinde korkularına sığınıp gitmemeliydi. Kalıp mücadele etmeliydi ama etmemişti. Pişmanlıkla yumruklarını sıktı. Hangi kadın ondan uzaklaşmasını istediği bir erkeğin bebeğini doğurmak isterdi ki? Belki bunu birçok nedenden dolayı yapabilecek birçok kadın olabilirdi ama kendine dürüst olması gerekirse Josephine onlardan biri değildi. Kendi aptallığına acımasızca tebessüm edip başını iki yana salladı. Bu yüzden kalacaktı. Her şeyden önce, ondan bir bebek ihtimalini saklamışsa bunun nedenini bilmek istiyordu; sadece şimdi sırası değildi.

“Burada olmanı istemiyorum.” Josephine birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra içini kavuran gerçeği güçlkle itiraf etti, “Benden nefret etmene dayanamıyorum.” Arkasını dönüp ona bakmaktan korkuyordu. Daha fazla onu aşağılayan bakışlarını görmeye nasıl dayanırdı?

“Neden? İstedığın bu değil miydi?”

“Lanet olsun! Hayır!”

Aciz ve kimsesizdi. Gözyaşları ardı ardına süzülürken acıyla büzüldü. Oysa hiçbir yalnızlık bir daha asla erişmeyeceği annelik hayallerinin tükenişinin yanından bile geçemezdi. Marcus ile bir şansı daha olmayacaktı ve Tanrı biliyor ya bir daha başka hiç kimseyi kendine böylesi yakına alamazdı.

Her şey için onun ilki ve sonuncusu olan adamın yarıl原因an bakışlarını sırtında hissediyordu. Varlığının her hücresi acı dolu bir yangınla acırken, tek başına kalmak ve sahip olamadıklarının yasını tutmak istiyordu. Kemiklerine kadar uyuşmuştu. Bir daha hiç ısınamayacakmış

gibi içi üşüyordu. Bu hissettiği boşluğun tarifi yoktu ve bu onun sonuna kadar hak ettiği cezasıydı.

“Senden nefret etmiyorum Josephine.”

Marcus tereddütle genç kadına uzandı. Kelimeler ağzından kendiliğinden dökülüyordu. Kararsız elini yavaşça Josephine’in omzunu koydu. Baloyu saymazsa haftalar sonra ilk defa ona dokunuyordu ve o yara almıştı, hem de çok derinden. Güven verircesine hafifçe dokunduğu omzu okşayarak devam etti.

“Ne kadar istersem isteyeyim, ne kadar denersem deneyeyim senden nefret edemiyorum. Seni bu kadar çok severken bunu başaramıyorum Buzlar Kraliçesi. Sana âşık olduğum için kendimden nefret ediyorum; ama senden edemiyorum...”

Josephine tereddütle yastığa gömdüğü bakışlarını Marcus’a çevirerek onun çökmüş omuzları ve öne eğilmiş başıyla yüzleştirdi. Bu doğru olamazdı! Ona bakmıyordu. Gözleri kapanmış, çenesi kasılmıştı. Sahip olduğu öfke yerine acıyla yeniden şekillenmişti.

Josephine, içindeki bu yoğun karmaşada yok olmayı diledi. Onunla geçirdiği o son günden sonra bir daha hiç bütün olamayacak şekilde kalbi yarım kalmıştı. Bir tek kalbi değil, zihni, mantığı, duygularını besleyen her ne varsa yarım kalmıştı. Şimdi onu tamam yapan tek varlık karşısında, hasta yatağındaki bu aciz, acınası görüntüsünün önünde onu daha da cezalandırırcasına nefret etmediğini söylüyordu. Başka bir zamanda ve başka bir mekânda olsa yüzlerce defa hayalini kurduğu bu aldatıcı sözlere var gücüyle tutunur, onun nefesini nefesine katıncaya kadar özür dilerdi ama ya şimdi...

“Böyle konuşma. Bu doğru değil. Benden böyle mi intikam alacaksın?”

Kelimeler şaşkınlıkla Marcus'un gırtlığında boğuldu-
lar.

"İntikam mı?"

"Git buradan."

Evet, yapması gereken tam olarak buydu. Aptal Buzlar Kraliçesi'ni kendi lağım çukurunda tek başına bırakıp defolup gitmesi gerekiyordu ama bunu zaten bir defa yapmıştı ve apaçık görünen oydu ki başarısız olmuştu. Derin bir nefes alıp gözlerini yumduktan sonra sesini kontrol altına almaya çalışarak ellerini iki yanında yumruk yapıp sıkıttı.

"Sana âşık olduğumu söylüyorum ve tek aklına gelen bu mu? Senden intikam aldığım ve gitmem mi? Hayal gücüne şapka çıkartmalıyım doğrusu, yazar olmalıymışsın." Alaycıydı ve bir o kadar da ısrarcı. Josephine söyleyebileceği her şeyi zaten bir defa söylemişti. Şimdi sıra ondaydı. Hayır, bu defa geri adım atmayacaktı, lanet olsun!

"Ne yapacağım peki Josephine, söylesene? Seni kendime âşık edip sonra da senin beni terk ettiğin gibi sana cehennemin dibine gitmeni mi söyleyeceğim?" Kendine hâkim olmaya çalışmasına rağmen Marcus'un sözleri keskin birer bıçak gibiydi.

"Ben sana cehennemin dibine gitmeni söylemedim."

Marcus bu defa acı bir tebessümle güldü ve kafasını sallayarak hızla Josephine'e eğildi. Omuzlarını kavradığında aklını başına getirene dek silkelememek için kendine zor hâkim olabiliyordu.

"Bana bak Josephine! Gözlerini sakın kaçırayım deme!" Baktı. "Beni sürüklediğin cehennemin farkında değil misin gerçekten? Benim için ne kadar zor olduğunun? Tanrı şahidimdir ki Keon'u öldürebilirdim ya da şu dava süreci boyunca tuttuğun avukatı. Her dava sonrası basım açık-

lamasına çıktığında yanındaki o avukatın seni kavrayan kollarını kırmadığım için davayı kazanabildin Buzlar Kraliçesi! Bana borçlusun!”

Aralarındaki yakınlıktan Josephine’in sırtı ürperdi ve kelimelere güçlkle odaklanabildi. Dudakları tenine öyle yakındı ki... Geri çekilmek istedi ama Marcus’un onu sabitleyen parmakları izin vermedi. Çakmak çakmak olmuş gözleri kelimelerinden çok daha fazlasını ima ederek yüzüne kilitlenmişti. Kısananmış mıydı gerçekten?

“Benimle ilgili haberleri mi takip ettin?”

“Haberleri değil... Seni...”

Seni?

Marcus bakışlarını kaçırarak geriledi ve ısırapla parmaklarını saçlarından geçirdi. Delirebilirdi, hatta delirmişti. Orada öylece durmuş ona gitmesini söyleyen kadına aşkını ilan ediyordu!

“Çaresizlik bu olsa gerek,” diyerek ellerini cebine soktu. Daralan göğüs kafesinin tam ortasında canı acıyordu. “Seni biraz olsun mutlu görebilseydim belki bunu yapmazdım, ama değildin.” Durdu. Konuşmadan Josephine’e baktı. Öyle dağılmış gözüküyordu ki birçok defa kusursuzluğunu silmeyi hayal ettiği gibiydi, fakat yine de kusursuzdu.

“Bunu bize neden yaptın Josephine?”

Josephine cevap vermedi. Dudaklarını dişlerinin arasında eziyor, birbirine dolanmış parmaklarını çekiştirerek yok olmayı bekliyordu. Ne diyebilirdi ki kendi aptallığından başka?

“Söylesene kadın! Bunu bize neden yaptın? Seni izledim! Tanrı’m! Bir sapık gibi takip ettim; çıkan haberleri, fotoğrafları ne varsa hepsini kestim, topladım. Defalarca her kahrolasica mimiğini ezberledim! Siktir!”

Marcus ondan uzak kalabilmek için kendini sandalyeye bıraktı ve dirseklerini dizlerine yaslayarak başını avuçları arasına aldı. Ona bakmamalıydı, ona dokunmamalıydı. Lanet olsun bu işkenceye, lanet olsun! Daha ne kadar katlanmak zorunda kalacaktı? Kaç defa daha ölecek ve yeniden aynı cehennemde dirilecekti? İsyanla bağırdı.

“Söylesene! Neden susuyorsun? Mutsuzdun. Davayı kazandığında bile mutsuzdun. İşte o zaman sana kızdım. Hem de çok kızdım! O zaman senin yüzündeki o mağrur gururlu ifadeyi dağıtmak, sert düzgün duruşunu bozmak ve kabuğunu çatlatıp ağlarken görmek istedim! Tüm kalbimle bunu diledim! Belki o zaman yaptığının ne kadar aptalca olduğunu anlardın! İçindeki acıyı belki o zaman görürdün.”

Josephine susuyordu. Bir şeyler ters gidiyordu. Marcus hızla ayağa kalktı ve arkasını döndü, çıkışa doğru yürüyüp yeniden yatağın yanına adımladı. Kaçıp gitmekle kalmak arasında arafta gibiydi. Eğildi.

“Sakın! Sakın bana beni sevmediğini söyleme. Seviyor-sun Josephine, buna eminim, sen söyledin.”

Sözleri öyle sert, öyle çaresiz ve öyle isyan doluydu ki Josephine ona bakmaya dayanamadı. “Söylememiş bile ol-san bunu biliyorum lanet olası! Bana bak! Bedeninin bana nasıl açıldığını biliyorum, altımda nasıl inlediğini biliyo-rum! Tutkuyla ismimi nasıl sayıkladığını biliyorum! Ama ne var biliyor musun? Yıllarca Buzlar Kraliçesi’ni o kadar güzel oynamışsın ki artık sen bile o olduğuna inanıyorsun. Belki de gerçekten ona dönüşmüşsündür.” Durdu, alaycı bir tebessümle geriledi. “Belki... Belki ben gereğinden fazla anlamlar yükleyen aptal hayalperestin tekiyimdir.”

Josephine boğulma hissi içinde zangır zangır titremeye başladı. Gözyaşları cam kırıkları gibi gözlerine batıyordu.

Etrafını saran duvarlar bir bir patlayarak alaşağı olurken Marcus etraflarını saran beyaz perdelerin gerisine doğru yönelmiş, azameti ile yenik bir komutan gibi ona dönmeden sadece başını omzunun gerisine doğru indirerek ona son bir defa bakmıştı.

“Bu kadar mı zor? Benimle olman bu kadar mı imkânsız?” Vazgeçti. Tüm çabası boşunaydı. “Sadece tek bir şeyi söyle Josephine; beni gerçekten sevdin mi?”

Tam o sırada Josephine herhangi bir şey söyleyemeden doktor geldi. Hızla tansiyonuna baktıktan sonra bakışlarını tuhaf havanın estiği bölmenin içinde gezdirerek yolunda olmayan bir şey aradı.

“Bayan Kensing, dinlenin lütfen, nabzınız çok yüksek. Uyumanızı sağlayacak ve sizi sakinleştirecek bir şey ekliyorum serumunuza. Odanız hazır, şimdi sizi odanıza götürecekler. Sakin olmaya ve biraz uyumaya çalışın.”

Doktorun yanına gelen görevliler Josephine’i tekerlekli sandalyeye aktarırken bakışları bir an Marcus’la buluştu. Genç kadın ‘Gitme’ demek istiyordu, ‘sevdim ve hep seveceğim, tüm kalbimle!’ diye haykırmak istiyordu ama boğazına yapışan yumru buna izin vermedi. Marcus ağır adımlarla ondan uzaklaşırken Josephine gitme demek yerine yavaş yavaş kalp atışlarını eski düzenine sokan rehabetin kollarına kendini bıraktı. Böylesi belki de daha güvenliydi.

Ed Sheeran - *Perfect*

Bölüm 18

YÜZLEŞME

“Dün gece olanları duydun mu?”

Adrian Alexander’ın holding binasındaki odasına kurulmuş, sert kahvesini yudumlarken elindeki tableten dedikodu haberlerini taradı.

“Evet, böylesi daha iyi.”

“Medyada manşet bir defa daha değişti. Şimdi herkes Buzlar Kraliçesi’nin sağlık durumunu konuşuyor ve Yüce İsa, gerçekten acımasızlar.”

“Bana mı söylüyorsun? Hisseleri etkilememesi için doktora bir basın açıklaması yapmasını söyledim sabah. Şu saatlerde avukatla birlikte açıklamayı yapıyordur. Ameliyattan bahsedilmeyecek ve sadece yoğun çalışma temposuna dayalı dirençsizlik gibi bir şeylerden uyduracaklar.”

“Bu durumda hastanede fazla kalmaz.”

“Ameliyatın hemen ardından bile çıkabileceğini söyledi doktor. İki gece kalmasından yanayım, en azından kapıdaki gazeteciler azalır.”

“Arka girişten çıkartabiliriz.”

“Marcus’u da mı? Boş ver, kalsınlar.”

“Çiftliğe götürmesini söyleriz.”

“Sence götürür mü?”

"Söylememize gerek bile kalmayacağına eminim."

"Söylesene Adrian, aşk konusunda bu kadar açık görüşlüken nasıl oldu da Jasmine konusunda bir o kadar kör olabildin?"

"Aşk ne zaman iki artı ikinin dört ettiği bir denklem oldu ki? Adriano olmasaydı ne kadar sefil bir adam olurum... O benim hayatımın mucizesi."

"İşte bu konuda çok haklısın. O çok akıllı bir çocuk, kesinlikle amcasına benzemiş."

Adrian büyük ve neşeli bir kahkaha atarak kolunu Alexander'ın masasına dayadı.

"Umarım yaklaşık bir yirmi yıl sonra kızını senden çaldığında da böyle düşünürsün. Daha şimdiden bebek Angel'in başından ayrılmıyor ve uyurken hayranlıkla onu izliyor."

Alexander sevimsiz bir homurtuyla karşılık verdi. "Onu okuması için Londra'ya yollamalıyız ve hatta daha sonra Avrupa'daki işlerin başına geçirmeliyiz." Adrian kaba bir kahkaha daha atarak geriye yaslandı keyifle.

"Her ne yaparsan yap Alexander, bir gün senin artık olamadığın kadar genç bir erkek senden onu çalacak dostum."

"Bana diyene bak! Sen iki kere düşün, pislik herif! Sanki senin ikizlerin yok."

"Onlar mı?" Adrian sinsice sırtarak umursamazca elini havada salladı. "Onları öyle bir şımartacağım ki hiçbir erkek onlarla başa çıkamayacak ve böylece istemeyecek. Benim kızlarım onlar."

Alexander şu an konuştukları bu şeylere hâlâ inanamıyordu. Çok değil sadece bir sene önce hayatları cehennem dibine batmış iki umutsuz, zengin zorbaydılar. Değişmeyen tek şey başarıydı ve bunu boş konuşmalarına asla

borçlu olmamışlardı. Uzanıp çekmecedен birkaç belge çıkartarak Adrian'a doğru uzatırken düşünmeden edemedi. Ailelerine bir şey olursa nasıl adamlar olurlardı?

"Emekliye ayrılmış dedikoducu bunaklar gibi o mağazin sayfalarından kafanı kaldır da şunlara bak. Daniel annemin ölüm raporlarını araştırdı. Hepsi sahte. DNA raporları için rüşvet verilmiş."

"Bana diyene de bak. Tüm haberleri benden önce nasıl aldığını çok merak ediyorum."

"Karına rüşvet veriyorum."

"Ha ha, çok komik! Neyse... Ne yapacağız?"

"Yaptık bile..." Alexander fazlasıyla gergindi. Söyleyeceği şeyleri bilmektense hiç bilmemeyi tercih ederdi doğrusu. "Bir dedektif tuttum ve onu buldum. O hayatta... Glendale'de bir klinikte."

"Klinikte derken?"

"Özel bir klinik... Yangından sonra bir bacağını kaybetmiş ve bir süre sonra da sahte bir isimle Glendale'deki kliniğe yatmış, ardından bir sene önce çıkmış."

"Alex, senin için zor olmalı."

"Bilmiyorum, zor olmalıydı ama değil. Bir şey hissetmiyorum. Heaven olmasaydı belki daha farklı hissederdim ama artık önemli gelmiyor. Sadece o manyak kadının ailemize bir zarar verme ihtimali..."

"Bilmediğimiz düşmandan iyidir. Halledeceğiz."

"Ben bu kadar emin olmazdım dostum. Annemden bahsediyoruz. Kendi öz oğlunun ölümünü planlayan kadından; ama her ne planlıyorsa tek başına yapıyor olması çok zor bir ihtimal."

"Biri ya da birileri yardım ediyor olabilir."

"Evet, biri yardım ediyor ve o pislik her kimse eli bura-ya kadar uzanıyor!"

Adrian elinde karıştırdığı kâğıtlardan birini çekip haykırarak Alexander'a salladı.

"Aman Tanrı'm! Bu belge gerçek mi?" Düzenli banka transferlerini gösteren bir dökümdü. Bir yıl öncesine kadar kliniğe havale edilen tüm dekontların açıklama bölümünde Romanov Holding yazılmıştı. "Bizimle dalga geçmiş piç!"

Alexander soğuk bir sertlikle başını salladı. "Evet ve onu elime geçirdiğimde o kâğıtların hepsini kışına sokacağım."

"Sakin ol dostum. Onu bulacağız. Sen şunu gördün mü?"

Alexander merakla eğilip Adrian'ın gösterdiği dokümana baktı. Kuşkuyla kısılan gözleri önce kâğıdı taradı ve sonra Adrian ile karşı karşıya geldi.

"Tanıyor musun?"

"Gönderimlerin hepsi farklı hesaplardan ama şu birkaç isim bizim eski çalışanımız. Bak bu..." Adrian listeden bir ismin üzerine işaret etti, "bu adamı hatırlıyorum. Finans bölümünde çalışıyordu."

"Nerede bulabileceğimizi biliyor musun?"

"Sanırım biliyorum."

Bir an önce adamı bulabilirlerse annesine kimin yardım ettiğine de ulaşabilirlerdi. Alexander kuşkuyla geri yaslandı. Uzun süredir yapılmış olan tüm bu transferler holding çalışanlarının üzerinden yapılmışsa o zaman bu kişi içeridendi ve hissettiği şey doğrudu.

"Bana Müdür Dickens'ı yolla. Ya da yollama, vakit kaybetmesin. Maaş hesapları ile karşılaştırsın listeyi. Bu hesapların hepsini kontrol etmesini istiyorum. Holdingle geçmişte ya da bugün bir bağı olan var mı içlerinde bulsun."

"Dickens'tan hoşlanmıyorum. Bu işe katmalı mıyız? Bu kişinin kim olduğunu bilmiyoruz daha ve... Dur bir dakika. Şuna bak, annenin klinik görüntülerine..."

Elinde tuttuğu kâğıtların arasındaki fotoğrafları tararken Adrian aniden kasılarak dikleşti. Kâğıdı Alexander'a uzattığında her ikisi de tüm ciddiyetleriyle görüntüye odaklandılar.

"Kensing? Fane Kensing değil mi o?"

Alexander annesinin hastaneden çıkış ânını gösteren güvenlik kamerası görüntülerinin gerisinde, annesinden uzakta bir aracın hafif puslu görünen sürücü koltuğunu işaret ediyordu.

"Kesinlikle ta kendisi!"

"Tarihe bak. Annemin çıkış gününde orada ne işi var?"

"Bilmiyorum dostum, ama içimden bir ses çok yakında öğreneceğimizi söylüyor."

"Bu görüntülere birkaç açıdan ihtiyacımız var. Ayrıca annemin kayıtlı olmayan ziyaretçi listesini de almalıyız."

"Ben kliniğe gider görevlilerle bir konuşurum bakalım."

"Hayır, oraya gitmen dikkat çeker. Sen şu nakliyelerle ilgilen. Gelen ön siparişlere bakılırsa Çekoslovakya'daki ana depoyu büyütme zorunda kalacağız. Bir de navlun fiyatlarımız hâlâ yüksek." Adrian ayağa kalkmış başını sallayarak kapıya yürüyordu ki Alexander arkasından seslendi. "Unutmadan, bir de reklamlar. Bu salak reklam departmanını değiştirmemiz gerek. Çalıştıkları firmadan memnun değilim. Bu kaçınıcı korkunç işleri... Bana dosya diye sundukları çöp yığınına olur gözüyle bakarken o salakların aklı neredeymiş?"

"Ben de seninle aynı şeyi konuşacaktım. Sundukları işler çok kötü. Reklam işlerini Josephine'e devretmeyi teklif

edecektim. Yeni alışmaları reklam firması ile o yrtsn. Hastaneden çıktıktan sonra toparlanmasına da yardımcı olur. Tabii başka bir dolu şeye de...”

“İyi fikir. Öyle olsun.”

Josephine’in hastaneye yatışının ertesi günüydü. Doktor bekletmeden ameliyata almalarını söylediği için tüm tahliller tamamlanmış ve Josephine ameliyata hazırlanmıştı. Marcus geceyi odanın dışında geirmış, sadece geç kadının ilaçların etkisiyle uyuduğu anlarda odaya girerek sessizce başında beklemişti. Tüm söylediklerinin üzerine ve geç kadının suskunluğunun ardından daha ne diye bilirdi?

Odadaki doktor tansiyonunun ve ateşinin ölçülmesini bekleyerek sonuçları aldı ve Josephine’e gülümsedi.

“Hazır mısınız Bayan Kensing? şimdi sizi ameliyathaneye indirecekler.”

“Hazırım.”

“Birazdan aşağıda görüşürüz o halde.”

Doktor çıkar ıkmaş kapıda bekleyen görevliler içeriye girip Josephine’i ameliyathaneye götürmek için alırken Marcus’la göz göze geldiler. Geç kadın önce bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı ama ardından derin bir solukla tekrar kapatarak baķıřlarını çevirdi. Ona ihtiyaç vardı ve bunu söylemekten ölesiye korkuyordu. Bütün gece uyanık kalabildiği dakikalarda bunu dşnmşti. Marcus ona inanır mıydı?

Tüm cazibesiyle karşısında dikilen adamın kusursuz ihtiyaı altında ezildi. Bir bebeğinin olup olmayacağına bile emin olamazken onunla aile olmayı hayal edebilir

miydi? Tanrı şahit, o bebeği deliler gibi istemişti. Onu tüm kalbiyle sevip koruyacaktı ama olmamıştı. Tanrı ona bu şansı vermemişken şimdi o Marcus'tan ikinci bir şans dileyebilir miydi? Ondan, sözlerinin geçiciliğinden bu denli korkarken bunu ummaya hakkı var mıydı?

Koridor boyunca ilerlerlerken yanından ayrılmayan Marcus'a kaçamak bir bakış attı. Fazlasıyla endişeli duruyordu. Tekerlekli sedye yatak asansörüne girerken Josephine tüm cesaretini topladı ve gecedeki ilk sözlerini söyledi.

"Sorun yok, iyi olacağım."

Marcus boğazına düğümlenen yumruyu yutkunurken kendine lanet ediyordu. Onun söylemesi gerekenleri bir defa daha Josephine söylüyordu. 'İyi olacaksın, sorun yok.' Bunları diyen kendisi olmalıydı, tıpkı bir ay önce yüksek sesle seni seviyorum demesi gerektiği gibi. Öfkesi gözlerini kör etmeden bu kadına sınıksız tutunup onun tüm endişelerini göğüslemesi gerekirken kaçmış, kaçarken de onu suçlamıştı. Kendine itiraf etmekten kaçındığı gerçek ürkekçe karşısında duruyordu. Sevdiği kadını bir ay önce yüzüstü bırakmıştı.

Hakikat kafasına balyoz gibi çarparken geriye doğru tökezledi ve sağ gözünden tek damla yaş yuvarlanarak yeni belirmiş, sert sakallarının üzerine aktı. Zaman ağır çekim akıyordu. Asansörün kapısı üzerine kapanırken Josephine gülümsemeye çalıştı. Ne mutlu ne de sahte bir tebessümdü. Sadece korku doluydu.

Marcus aniden kapanmak üzere olan asansör kapısına elini uzattı ve kapıların tekrar açılmasıyla içeriye daldı.

"Buradayım, burada olacağım."

Eğildi ve görevlilerin şaşkınlığına aldırmadan Josephine'in dudaklarına haddini aşan bir öpücük kondurdu.

Ağlıyordu. Yumruk halindeki elini Josephine'in yanağına dayayarak başparmağıyla kendi gözyaşlarına karışan Buzlar Kraliçesi'nin yaşlarına dokundu.

"Benimle konuşacaksın Josephine, cevaplaman gereken sorularım var. Sana söylemek zorunda olduklarım var ve bunu ameliyattan sonra yapacağız. Böyle sessizce kaçamazsın. O yüzden iyi bir ameliyat geçersen iyi edersin... *Buzlar Kraliçesi.*"

'Buzlar Kraliçesi'

Unvanını duyduğunda genç kadın kasılarak dikleşmek yerine acıyla başını salladı. Dik durmaktan yorgun zihni artık mücadele edemeyecekti. Vazgeçmişti. Kaybetmişti. Kaçabilecek bir yeri kalmamıştı. Heaven'in neden senelerce konuşmamayı seçtiğini anlayabiliyordu. Dudaklarını bir kere açarsa bir daha kapayamamaktan, içini yakan, kavuran bu kasırğa gibi acıyla haykırmaktan korktu. O da böyle mi hissetmişti bilmiyordu ama bildiği bir tek şey varsa az sonra gözlerini ameliyat için kapattığında şayet bir daha açmayacaksa görmek istediği son şeye bakıyordu.

"Susabilirsin, dilediğin kadar sus, ama eninde sonunda konuşacaksın." Marcus, son bir defa alnına dudaklarını değdirip geri çekilmeden teninin kokusunu içine çekti. Genç kadın bir yaprak gibi titriyordu. "Ben hiçbir yere gitmiyorum aşkım! Gitmeyeceğim!"

Aşkım... Josephine çoktan narkozu almış, rüya görüyor olmalıydı! Doğru mu duymuştu?

Asansör zemin kata ulaştığında içeridekilerin çıkabilmesi için Marcus hızlıca geri çekildi ve onun o soğuk bölmeye alınışını izledi. Sevdici kadının bakışlarına işlemiş acı kabullenişe ve vazgeçmişliğe tahammülü yoktu. Ona annesini hatırlatıyordu. Annesini ve çaresizliğini... Bu defa bir çocuk değildi, buna müsaade etmeyecekti!

"İsterseniz burada bekleyebilirsiniz bayım. Çıkar çıkmaz size haber veririm."

Hemşireye minnetle bakarak başını salladı. Söz vermişti, gitmeyecekti... Bu defa değil...

Zaman geçmek bilmiyor gibiydi. Marcus ameliyathanesinin kapısından bir an olsun ayrılmadan bekledi. Endişe içini gitgide kemirip tüketiyor ve o da umduğu tek şey için Tanrı'ya dua ediyordu. Sevdığı kadını ona bağışlaması için her şeyden vazgeçerdi. Gerekirse sadece sağlıklı ve mutlu olduğunu bilmekle yetinir, gerçekten onu artık istemiyorsa bir daha onu hiç görmezdi.

İçini saran kuşku adamı hazırlıksız yakaladı. Josephine ona hep bunu yapıyor, onu hep hazırlıksız yakalıyordu. Hayatına girişine hazırlıksız yakalanmıştı, onu sevişine de ve en çok da gidişine hazırlıksız yakalanmıştı. Pişmandı. Josephine ikinci şanslara inanmıyordu, kendi söylemişti. Düzeltecek fırsata sahip olamama endişesi Marcus'un içini eziyor, zihnini cehennemin içinde parçalıyordu.

Huzursuz kıpırdanmalarla dolu gitgelleri arasında Josephine'in çıkışını beklerken kimse ona yanaşmadı. İçeri giren hemşire bir ara kapıdan görünüp ona ameliyatın sürdüğünü söylemişti ama daha sonrasında o da hiçliğe karışmıştı. Tanrı aşkına! Delirmek üzereydi! Sürgülü kapı aniden açılıp Doktor Codman ameliyathane kıyafetleriyle kapıda görüldüğünde Marcus yerinden sıçrayarak ayağa kalktı.

"Doktor? Her şey yolunda mı? Josephine iyi mi?"

"Her şey yolunda Bay Valerian. Tamamlandı ve her şey mükemmel."

“Emin misiniz? Ona zarar verecek bir şey yok, değil mi?”

Doktor, Marcus’u rahatlatırcasına gülümsedi ve avuçlarını birbirine bastırdı.

“Hiçbir şey yok. Tekrarlayacağını da zannetmiyorum. Jinekolog arkadaşım sizi daha çok bilgilendirecektir ancak bu tarz kistlerde üzüntü ve stresin çok önemi var. Özellikle ilk doğumunu yaptıktan sonra herhangi bir sıkıntı kalmayacaktır.”

İlk doğumu? Sağlıklı olması için hamile kalması gerekiyorsa Marcus ne pahasına olursa olsun, seve seve bunun olmasını sağlardı. Derin bir soluk alarak ne zamandan beri ağrıdığını bilmediği ciğerlerini havayla doldurdu ve yüzünü avuçlarının arasında sıvazlayıp başını geriye atarak Tanrı’ya teşekkür etti. Geçen dakikalar boyunca onu burada beklerken bir defa daha anlamıştı ki ondan vazgeçebileceğini düşünerek hayatının en büyük hatasını yapmıştı. Josephine ona belki ondan vazgeçmeyecek kadar âşık olmayabilirdi ama onu sevdiğini söylemişti, biliyordu. O halde ona âşık olması için bir ömür beklemesi gerekse bile bekleyecek ve bunu sağlayacaktı.

“Çok teşekkürler doktor. Her şey için teşekkür ederim.”

Doktor memnuniyetle başını salladı. “Normalde fazla kalmanıza gerek yok hastanede ama Bay Romanov gazetecileri halledene kadar bir iki gün burada dinlenmenizi istedi. Bayan Kensing için de iyi olacağını düşünüyorum çünkü bedeni çok zayıf düşmüş. Sanırım son zamanlarda düzenli beslenmemiş ve fazlasıyla uykusuz kalmış. Hazır buradayken ona biraz takviye yaparız.”

Sevdiği kadın acı çekmişti!

Bir süre sonra Josephine yarı ayık halde odaya getirildiğinde hasta bir bebek kadar aciz gözüküyordu. Hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kendi yatağına geçirildi ve hemşireler ağrı kesicili serumunu ayarlayıp oda ışıklarını kısarak "Uyusun," dedikten sonra odadan çıktılar.

Bütün hengâmenin ardından içeriyi derin bir sessizlik kaplamıştı. Genç kadının kapalı gözlerinden istem dışı yaşlar inerek yüzünü ıslatıyordu. Darmadağınık saçları ve solgun yüzüyle halsiz düşmüş bedeni bir defa daha Marcus'u annesinin başında beklediği o çaresiz günlere sürüklediğinde sıkıntılı bir soluk vererek düşünceleri kendisinden uzaklaştırdı. O annesi değildi, güçlüydü.

"Marcus..."

"Buradayım."

"Gitmedin..."

"Gitmeyeceğim. Artık buradayım Josephine. Hiçbir yere gitmeyeceğim, sen git desen bile."

Marcus genç kadının yanına oturdu ve sandalyesinden eğilerek buz kesmiş avcunu kendi ellerinin arasına hapsetti.

"Gitme..."

Daha fazla dayanamayarak ellerinin arasındaki avucu dudaklarına götürdü ve sıcak dudaklarıyla öptü.

"Asla aşkın. Gitmeyeceğim. Üşüyor musun?"

"Artık üşümüyorum..." Genç kadının kapalı gözlerinden birkaç damla daha yanaklarına süzülürken Marcus uzanıp güçlü parmaklarıyla onları yakaladı.

"Ağlama artık, hepsi geçti."

Genç kadın halsizce başını iki yana sallamaya çalıştı. "Geçmedi... Gidemezsin... Sana söylemem gerekenler var ama... Ama..." dudaklarını sıkarak yutkundu ve devam etti. "Midem çok bulanıyor..."

“Şimdi uyu. Hiçbir yere gitmiyorum ve söyleyeceğin her şeyi dinleyeceğim. Ama sonra... Seni seviyorum Josephine...”

Josephine beklediği komutu almışçasına, damarlarında dolaşan ilaçların da etkisiyle onu eteklerinden aşağı çeken karanlık uykunun kollarına düştü. Ona söylemeliydi... Neyi söylemeliydi aklını toplayamıyordu ama sadece söylemesi gerektiğini biliyordu.

Uyku onu kavradığında bunun bir hayal olmamasını umdu.

Saatler sonra Josephine uyandığında başında uğultulu bir ağrı vardı. Gözlerini açmadan bekledi. Neyin gerçek neyin hayal olduğunu anlamaya çalıştı. Gözlerini açarsa ellerini tutan Marcus'un haftalardır kurduğu hayaller gibi uçup gitmesinden korktu. Zihni son zamanlarda yeterince acımasız oyun oynamıştı ona. Ürkerek gözkapaklarını araladı ve loş odanın içinde gözlerini gezdirdi. Elinin üzerinde dayalı duran başı gördüğünde derin bir iç çekişle rahatladı.

“Uyandın mı?”

“Evet.”

Marcus itinaıyla sevdiği kadının alınına dokunup ateşine baktı ve gülümsedi.

“Hadi bir şeyler ye, saatlerdir uyuyorsun.”

“Kaç saat oldu?”

Marcus Josephine'in yatağının sırtını yarım kaldırarak yastıklarını düzeltirken yan gözle saate baktı.

“Altı saat kadar olmuştur. Öyle derin uyuyordun ki hemşirelerin gelişlerini duymadın bile.”

Josephine utanarak dudaklarından kaçan küçük tebessüme engel olamadı. Onunla böyle ilgilenmesi, sakın ses tonu... Hâlâ uyuyor olmalıydı.

"Hastanelerle baş etmesini biliyorsun."

Marcus yemek sehpasını önüne çekerek yatağın kenarına dikkatle otururken acı tebessümü eşliğinde "Evet," dedi, "biliyorum. Annemle uzun bir süre geçirdim."

Genç kadın karşısındaki güçlü erkeğin yüzünü kaplayan hüznün ile söylediğine pişman olsa da geri alamayacağını biliyordu, tıpkı tüm diğer söyledikleri gibi. Sessizce ona uzattığı kaşığa doğru eğildi ve çorbadan bir yudum aldı.

"Ben kendim yiyebilirim."

"Doğru, birçok şeyi kendin yapabilirsin, öyle değil mi?"

Marcus'un sesinden geçen öfke tonunu görür görmez, Josephine yastıkların arasına sindi. Ne derse, ne yaparsa hatalı bir şeyler yapıyor ve artık neyi hatalı yaptığını bile bilemiyordu.

"Ben öyle demek istemedim..."

Pişmanlık Marcus'un içine oturdu. Karşısında duran bu kadının bugüne kadar tanıdığı Josephine ile hiçbir alakası yoktu. Ne kendinden emin ona kafa tutan halleri, ne mücadeleci yanı ne de heyecanlı panik atakları... Geriye boş bir kabuk kalmış gibi kaşığa uzanırken solmuş sarı saçlarını avuçlarıyla düzeltmeye çalışıyordu.

"Bekle biraz, şurada tarak olacaktı."

"Sorun değil."

Sana daha fazla yük olmak istemiyorum... Cümlelerin tamamlanmadığı tarafında bu yatıyordu Josephine için, ama daha da önemlisi adamın ilgisinden korkuyordu. O ilginin içini daha da çok yakan bir ümitte kaplamasından ürküyordu.

Marcus, tarağı alıp arkasına geçerek özenle saçlarını tararken Josephine gözlerini yumdu. Bu ânın hiç bitmemesi için her şeyini verebilirdi. Bir fırça, bir fırça darbesi daha ve bir tane daha...

Genç kadın ne zaman geriye yaslandığını ve ne zaman başını Marcus'un omzuna dayadığını bile ayırt edemiyordu. Hissettiği tek şey onu sarmalayan güçlü kollar ve yüzünün bir yarısına yaslanmış Marcus'un yaralı yanıydı. Her ikisinin de gözlerinden yaşlar süzülüyor, Josephine gitgide yükselen hıçkırıklarına engel olamıyordu. Mücadelenin sonuna varmış ve artık gidecek yeri kalmamış gibi ona sarılan kollara tutundu.

Fiziksel acıyı hiçe sayacak bir yanmayla kalbi kavru-luyor, her şeyi baştan yaşama imkânı olsa seve seve tüm acısına rağmen yaşayacağını biliyordu. Sevddiği adamı çok ama çok özlemişti ve artık biliyordu ki Marcus onu sevi-yordu. Kendisinin ona âşık olduğu gibi bir aşkla sevmese de onu seviyordu ve bu bile ona yetmez miydi?

"Özür dilerim... Sana âşık olduğum için, anlamayı bozduğum ve tüm kurallarını çiğnediğim için..." Kelime-ler dökülmeye başladı bir anda. "Sensiz... Sensiz olmu-yor... Yapamıyorum... Özür..."

Dudaklarından dökülen özrü dudaklarına dokunan uzun parmaklarla kesildi. Marcus onun sırtını daha da kendisine bastırarak kollarını etrafına daha da sıkı doladı. Ensesinden omzuna doğru birleşen noktada nefesi Josep-hine'in tüylerini ürpertip kalbini eriterek yankılandı.

"Anlaşmanın canı cehennem!" Marcus'un sesinden hiddet okunsa da kalbinde sadece aşkın telaşı vardı. "Her şeyi ben mahvettim. Sana söylemem gerekirdi. Sana na-sıl âşık olduğumu kendime bile söyleyemezken sana na-

sıl söyleyebileceğimi bilemedim. Beni affet. Seni tüm o iğrençliğın içinde yalnız bıraktım. Korkakça kaçtım. Affet beni aşkım.”

Josephine, ilaçların etkisiyle bir halüsinasyon görüp görmediğine emin olamayarak tereddüt etti. Marcus ikinci defa *aşkım* demişti!

Marcus onun herhangi bir şey söylemesini beklemeden alnını alnına dayadı ve tüm pişmanlığını Josephine’in önüne serdi.

“Gitmemeliydim. Git dediğinde seni dinlememeliydim... Anlaşmayı bozduğumu, kural tanımadığımı itiraf edemedim.” Öylesine çaresizdi ki, genç kadını inandıramaktan korkarak her bir soluğuna kulak verip sözlerini sürdürüyordu. “Aptalın tekiyim... Zavallı bir korkak gibi davrandım.”

“Korkak olan bendim! Sana âşık oldum ve benden bıkmandan, skandallarımın nefret etmenden korktum!”

“Bilmeliydim, anlamalıydim... Sana güvenmeliydim...” Onu kollarından bırakmaya bir an olsun tahammül edebilse önünde diz çökerdi. Neler çektiğinin, kalbinin ne kadar parçalandığının bir anlamı yoktu. “Dün bile ahmak gibi davrandım. Sana değil, esas kendime öfkeliydim.”

Genç kadın dönmeye çalıştığında kollarını daha da sıkarak ona engel oldu. “Yüzünü görürsem söyleyemem bunları Josephine. Sana layık olmadığımı biliyorum, yine de benim olmanı istemekten vazgeçemiyorum.”

Josephine, zorlukla tüm fiziksel acısına rağmen ona doğru yeniden dönmeye çalıştı. “Sen... Sen ne demek istiyorsun?” Öylesine şaşkıındı ki kulaklarının duyduğuna kalbi inanamadı.

“Senden vazgeçemem Josephine... Benim Josephi-

ne'im... Fazlasını istemeye hakkım var mı bilmiyorum ama istiyorum."

Marcus, Josephine'i bırakarak sıkıntıyla yüzünü sıvazladı ve ayağa kalkarak bir ileri bir geri hareket etti. Hayır, onun bir defa daha yürüyüp gitmesini söylemesini izleyemezdi! Hızla eğilerek genç kadının şaşkınlıkla aralanmış kuru dudaklarını kendi dudaklarına hapsetti ve tüm soluğu tükenene kadar onu öptü.

"Sana ihtiyacım var... Bana ihtiyacın var..."

Dudakları dudaklarını berelercesine sömürüyor, dişleri onu terk ettiği için minik ısırıklarla onu cezalandırıyordu. Josephine'in gözyaşları bu defa çırpınan kalbinin sevinciyle döküldü yanaklarından. Marcus'u kavrayan parmakları sınıksız gömleğine tutunmuş, bir daha gitmesine izin vermeksizin ona sarılmıştı. Dilinin telaşlı hareketleri ağzını istila ederken o da ona yetişmeye çalışıyor, her ne veriyorsa ilk defasıymışçasına büyük bir heyecanla kabul ediyordu.

Marcus bir an geriledi ve nefes nefese soluyarak alnını genç kadının alnına dayadı. İki yanından kavradığı yüzünü parmaklarının arasında okşarken hıçkırıkları genzine dayanmış sık soluklarına karışarak onu bir çocuk gibi çaresiz bıraktı.

"Gidemezsin Marcus..."

Josephine'in içini bir telaş kaplamıştı. Neden durmuşlardı? Gidecek miydi? Bir hata olduğunu mu söyleyecekti? "Sakin, sakın şimdi gideyim deme..." Yakasına doladığı parmaklarını amansızca sıkarak sevdiği adamı daha yakın olabilmiş gibi kendisine çekti. "Bundan daha fazla benimle skandala batamazsın. Seni, işi korumak istedim ama olmadı. Bu iş senin için her şeydi ama benim haberlerim çoktan ona bulandı artık."

"Bu iş benim her şeyim mi? Sen çıldırmış olmalısın kadın! Sen benim her şeyimsin Buzlar Kraliçesi. İstediğim bir tek sensin."

İsyan! Marcus her zerresiyle genç kadına isyan ediyordu. Hiç tereddüt etmeden eğildi ve boynunun yanını öpüp tüm kokusunu ezberine kazıyarak sevdiği kadını kolları arasında sarmaladı. Bir adım ötesinde kendisine daha fazla hâkim olamamaktan ve istemeden de olsa onu incitmekten korkuyordu. Çenesini Josephine'in başının üzerine dayarken kollarında sudan çıkmış balık gibi titreyen Josephine'i hissettikçe gülümsemesine hâkim olamadı. Gülümsüyordu. Bir aydır ilk defa içten ve aşkla gülümsüyordu.

"Seninle yeni bir anlaşma yapmalıyız Kraliçe. Kuralları değiştirmeliyiz."

Josephine, büyük bir teslimiyetle başını salladı. Hiçkırıkları boğazından istem dışı dökülürken Marcus'un derin soluklarıyla sakinleşti. Ondan gelene razıydı. Ucunda her ne olursa olsun bu defa kaçmayacak, sevdiği adamla görüşleyecekti.

"Birinci kural; bir daha bitti demek yok. İkinci kural; sadece bana âşık olacaksın Buzlar Kraliçesi. Üçüncü ve son kural; sadece benim aşkıma kabul edeceksin."

Marcus, genç kadının yanağı boyunca parmağını gezdirerek istem dışı gülümseyen dudaklarının üzerinden hafif bir dokunuşla geçti. Geriye çekildi ve yanaklarını tekrar avuçlarıyla kaplayarak sordu. "Şimdi mühürlüyorum, itirazın var mı?"

Yoktu. Bu asla reddedemeyeceği bir anlaşmaydı ve Josephine sessizce başını iki yana sallayarak dudaklarının onun tarafından esir alınmasına izin verdi. Dili diline ka-

rışırken bir solukluk mesafede fısıldadı. "Sen de ben ne dersem diyeyim gitmeyeceksin."

"Gitmeyeceğim kraliçem."

Yaşlar gözlerinden süzülürken Josephine kıkırdadı. "Ve bir de düşündüm de, yanında bir başka kadını görmeye tahammül edemiyorum."

Marcus büyük bir başarı sağlamış gibi geniş bir tebessümle ona baktı. "Biliyordum!"

"Ne yani? Bilerek mi yaptın?" Genç kadın çatılı kaşlarıyla yumruğunu hafifçe omzuna geçirdiğinde Marcus acımış gibi yaparak elini kavradı ve parmaklarının her birinin üzerine minik öpücükler kondurdu.

"Özür dilerim... Beni cezalandırabilirsin."

"Bunu yapacağım! Buradan çıkar çıkmaz seni cezalandıracağım."

"Bunu tüm kalbimle bekliyorum."

Hastane yatağına birlikte kıvrıldılar ve Marcus bir süre kolları arasındaki âşığının nefes alıp verişlerini dinledi. Gözlerini kapatırsa bunların bir rüya olmasından ve uyanığında yok olmalarından korkuyordu.

"Fazla kıpırdanıyorsun Kraliçe. Kendime hâkim olmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Biraz daha kıpırdanırsan koltuğa geçmek zorunda kalacağım."

"Ne? Nasıl yani? Neden?"

Kafası karışan Josephine Marcus hafifçe kasıklarını ona yasladığında ne demek istediğini anlayarak dudaklarından küçük bir çığlık çıkarttı ve yüzüne yayılan geniş tebessüme engel olamadan kalçalarını hafifçe salladı.

"Bunu mu kastediyorsun?"

"Uyu çabuk!"

Ve Josephine uzun zamandır uyumadığı kadar derin

bir uykuya daldı. Bu kâbusların olmadığı bir geceye uyanmak gibiydi.

Çocuksu haylazlığa yenik düşüp kalçalarını bir defa daha salladığında Marcus'tan yükselen acı dolu küfürle kahkaha attı. Onu seviyordu...

Metallica - Nothing Else Matters

Bölüm 19

ORION

Ameliyattan bir gün sonra dışarıdaki gazeteci kalabalığının dağılmasının ardından Marcus çıkış işlemlerini tamamlayarak Josephine'i hastanenin arka kapısından kendi arazi aracına bindirdi.

"Çiftliğe gidiyoruz Kraliçe."

Josephine, heyecanla çarpan kalbini susturmaya çalışarak "Buna gerek yok. Ben iyiyim gerçekten. Evime gidebilirim," dedi.

Marcus aracı çalıştırırken birden durdu ve eğilip bakışlarını kucağındaki ellerine dikmiş Josephine'e çevirdi. "İyisin?"

"Evet. Gerçekten iyiyim. Sorun yok... Beni eve bırakabilirsen gerisini hallederim."

"Hım... Tamam o zaman. Seni evine bırakayım."

Başını iki yana sallayarak başka bir şey söylemeden aracı sürmeye başladığında Josephine kalbinde mutsuz bir sıkışma hissetti. Bu kadar kolay kabul edeceğini düşünmemişti. Sancısı olduğunu söylese? Belki biraz midesinin bulandığını ya da başının döndüğünü söylese Marcus onunla kalırdı. Ne halt yemeye böyle bir nezaket göstermeye çalışmıştı ki?

Tamam, bazı şeyleri aralarında konuşmuş olabilirlerdi ama muhtemelen Marcus hâlâ ona öfkeliydi ve her ne kadar gerçek hislerinden bahsetmiş olsalar da o geceyi ya da ödedikleri bedelleri konuşmamışlardı. Onu bir defa yüzüstü bırakmışken gerçek anlamda onu hiç affedecek miydi? Düşünceler daha da bunalmasına ve acıyla sızlanmasına sebep olurken dişlerini sıkarak başını camdan dışarıya çevirdi.

"Hava hâlâ soğuk..." Josephine aralarındaki sessizliği boş bir ifadeyle bozdu.

"Evet, neredeyse ilkbaharı yarılacak ama gündüz sıcak olmasına rağmen geceler fazlasıyla soğuk. Üşüdün mü?"

"Hayır, araba sıcak..."

"Yağmur çiselemeye başladı, üşürsen arkadaki battaniyeyi üzerine örtebilirim. Hatta bekle..." Marcus aniden aracı sağa çekerek geriye doğru uzandı ve arkadan küçük bir battaniye alarak Josephine'in üzerine örtterek kenarlarını koltukla genç kadının arasına sıkıştırdı. "Tamam, böyle daha iyi."

"Teşekkür ederim..."

"Dinlen biraz. Geldiğimizde seni uyandırırım."

Genç kadının koltuğunu arkaya doğru yatırdıktan sonra aracı çalıştırarak yoluna devam etti. Josephine'in içerideki kararsız gerginliği bastırmaya çalışan konuşma çabalarının da üzeri böylece çizilmiş olmuştur.

Josephine, çaresizce susmak ve gözlerini kapatarak kendisini hayallerinin serbestçe ona mutluluk sunduğu rüyalarının kollarına bırakmak zorunda kaldı. Göz kapakları ağırlaşarak zihninde dolaşan geçmişteki onunla geçirdiği mutlu anlarının görüntülerine teslim olduğunda hâkim olamadığı bir iki damla yaş gözlerinden süzüldü.

Marcus üzerindeki battaniyeye sarılarak sessizce kapadığı gözlerinin gerisindeki yaşları gizlemeye çalışan Josephine'i yan aynadan izliyordu. Onu böylece affedecek miydi? Kendi hatalarının olduğu su götürmezdi ama buna rağmen Josephine bir defa onun kalbini hiçe saymış ve sözerek yerinden almıştı. Ona öfkelenmek istiyordu ama olmuyordu. Şimdi bu haline baktığında bambaşka bir gerçekliği görüyordu.

Kendi evine gitme konusundaki tereddüt ve hissettiği yalnızlığı su götürmezdi. Tıpkı gitmesini istediği gün olanlar gibi, araftaydı. Bunu o gün görememişti ama şimdi görebiliyordu Marcus. O gün tüm kalp kırıklığı, içinde yabancı olduğu hisleri ve canı acıdığı için duyduğu öfke ile göremediği ve bu geçen zaman boyunca onu defalarca izlese bile anlayamadığı şeyleri şimdi en yalın haliyle görebiliyordu.

O seilmeyi dilenemeyecek kadar gururlu ve sevdiğini korumaya çalışacak kadar onurluydu. Bunca zamandır onu suçlamak kendi hatasını, güvensizliğini kabullenmenin yanında ne kadar da kolay olmuştu. Genç kadın paramparça olup tek başına akıntıya karşı yüzerken yaptığı tek şey kendi öfkesine yenik düşerek sadece kendi acılarına bakmaktı. Holding binasındaki o gün, bütün bunları kabullenebilirdi ama o, bunun yerine intikam istemişti. Onun ne kadar acı çektiğini ya da dağıldığını umursamamış, kendi hatalarına bakmaksızın onun korkularını yargılamıştı.

Çok merak ediyordu, o gün gitmeseydi... O evden korkak gibi kaçmak yerine sevdiği kadına tutunabilseydi Buzlar Kraliçesi'nin buzları erir miydi? O gittiğinde ardından da böyle ağlamış mıydı Josephine? Kendine ağır bir

küfür savurarak direksiyona avuçlarını vurdu. Ne zaman bu kadar kör bir ahmağa dönüşmüştü?

Aracı hızla çiftliğin yoluna sokarken onu bir daha asla bırakmamaya bininci defa yemine etti.

'Eviymiş! Senin evin benim olduğum yer Josephine...'

"Uyan hadi bakalım, geldik. Seni taşımamı beklemiyorsun herhalde?"

Josephine tanıdık kelimelerle gözlerini aralarken ne zamandan beri uyuyor olduğunu kestirmeye çalıştı. Gözlerini kırpıştırarak karanlığın içerisinden dışarıyı görmeye çalıştı ama cam ince yağmur damlalarının çizdiği anımsatan ıslak izleriyle kaplıydı.

"Neredeyiz biz?" Hâlâ yorgun ve uykulu hissediyordu kendisini. Üzerindeki battaniyeye daha da sıkı sarılarak karanlık boşlukta tanıdık bir nokta aradı.

"Çiftlikte."

"Hangi çiftlik?"

Dejavu!

Bu ânu daha önce yaşadığına emindi. Marcus'un çiftliğine ilk gelişi de böyle bir andı. Marcus onu çiftliğe getirmiş olamazdı, değil mi?

"Şu arabadan insek de beni sorguya içeride çeksen? Çok açım. Horlayarak uyumamış olsan yolda bir şeyler yerdik. Senin gibi bir kadının böyle horlayabiliyor oluşu çok yazık." Bu kelimeler bile tanıdıktı. Tek fark, ilk duyduğunda karşısında homurdanan huysuz ve öfkeli adam yerine çapkın bir gülüşle onu baştan çıkartmak istercesine tebessüm eden Marcus vardı. Ayrıca Tanrı yardımcısı olsun, Josephine'in olmadığı kadar muhteşem gözüküyor-

du! Tüm kaslarının ahenkli hareketleriyle yüksek araçtan dışarıya çıkarken Josephine arkasından derin bir soluk alıp nefesini tuttu.

"Hey! Ben horlamam." Gözü saate iliştiğinde boğuk bir inilti çıkarttı. "Tanrı'm! Ne kadar çok uyumuşum."

"Daha iyi Kraliçe, bu gece seni uyutmayı planlamıyorum."

"Hey! Daha yeni ameliyat oldum!"

Josephine'in heyecanlı çıkışının ardından Marcus aracın içine doğru eğilerek Josephine'in hemen önünde durdu ve gülümsemesini yanağının bir yanına doğru genişletip hafifçe başını sola eğerek muzipçe "Aklında neler var öyle senin?" dedi.

Bu haliyle yaramaz bir çocuktan farksızdı. Josephine utanarak tüm kanın yanaklarına hücum etmesine engel olamazken Marcus uzanıp yüzünün üzerine düşmüş bir tutam sarı saç parmaklarının arasına aldı ve sadece o tutam varmış gibi ona bakarak ekledi; "Her şeyin bir zamanı var sevgilim. Cezanı çekmenin de..."

Saçı usulca kulağının arkasına sıkıştırıp parmaklarının gerisini teninde gezdirdikten sonra geri çekilirken Josephine'e hızlıca göz kırptı.

"Kaldır poponu Kraliçe."

Azizler aşkına! Şu anda neler oluyordu! Josephine hızla çarpan kalbinin üzerinde ellerini kavuşturdu ve bu defa arzudan alev alev yanarken yutkunamadı. Kalbi heyecanla deliler gibi çarpıyor, yanakları ateş almış gibi yanıyordu. Üşümekle yanmak arasında kararsız bir hissin pençesinde kalmıştı. Vadedilenler ve vadedilmemiş olanlar havada asılı kalmıştı. Nefes almayı bile unutmuş bir şekilde tıkanarak yumruğunu hafifçe göğsüne vurdu.

"Tanrı'm! Buradan nasıl sağ çıkacağım!"

Josephine kendi kedisine söylemiş olsa da Marcus onu duymuştu. "Ayaklarınla Kraliçe. Ayaklarını araçtan aşağı indirerek."

Hâlâ gülüyordu. Genç kadın birkaç saniye boş düşüncelerle ona baktı.

"Ben yürüyemem. Burası çamur içinde, ayakkabılarım..."

"Eline al o zaman. Burası çiftlik."

Geçen sefer duyduğunda başını ağrıtan bu sözlerle bu defa o da gülümseyerek karşılık verdi. Ağırlığını öne vererek araçtan aşağı süzülecekti ki kendisini tüm bedenini kavrayan kuvvetli kolların arasında, ayaklarını yerden kesilmiş olarak buldu. Kollarını iri adamın boynuna dolar-ken kalbi atmayı bırakmış, zaman bile durmuştu. Öylesine özlemişti ki ona böylesi yakın olabilmeyi... Hem ağlıyor hem gülüyordu. Sanki hiç gitmemiş gibi ve ona hiç git dememiş gibi, bir kâbusun en karanlık anından uyanmıştı.

"Bu... Bu gerçek mi? Sen gerçek misin?"

Elleriyle Marcus'un yüzünü kavrarken bacaklarını karnındaki sızlamaya rağmen beline doladı. Teninin kokusunu temiz havanın içinde alabilmek için derin nefesler alıyor, yanaklarından süzülen yaşların serin havanın etkisiyle bıraktığı hissi umursamıyordu.

Marcus ayağıyla aracın kapısını itip kapatmış olsa da durduğu yerden kıpırdayamadı. Kadını, sevdiği ve âşık olduğu tek varlık kollarının arasındaydı. Saatlerce onu böyle tutabilir ve bir an bile onu taşımaktan yorulmazdı. Bütün o geçen zamanda onun yükünü taşıyabilir, onu koruyabilirdi ama yapmamıştı! Kendisini bunun için asla affetmeyecekti.

"Özür dilerim sevgilim... Daha erken gelmediğim için beni affet..."

“Affetmek mi?”

Josephine biraz daha yaklaşıp dudaklarının Marcus’un dolgun dudaklarına değmesine izin verdi. “Sen beni bağışla...”

Tüm bu an zihninin bir hayal ürünüyse de ondan geriye hatırlamak istediği tek şey bu haliydi. Kahraman bir şövalye gibi savaşın ortasından prensesi çekip aldığı bu ânu hatırlamak ve ona verdiği bu hissi asla ama asla, nefes aldığı tek bir gün bile unutmamak istiyordu.

Dudakları ahenkli bir dansın başlangıcında gibi yavaş ve hissederek hareket etti. İnce çiseleyen yağmurun altında teni tenine dokunduğu her noktada nemli izlerini bırakıyordu. Solukları yağmurun ince tınısına karışırken Josephine inledi. Darmadağındı. Buna rağmen gözlerinin altındaki mor halkalar, kızarmış yanakları ve soğumuş minik burnunun ucuyla Marcus’un dokunuşu altında ısıldıyordu.

Birinin verdiği nefes öbürünün soluğu olurken ne Marcus ne de Josephine gözlerini bir an bile kırptılar. Marcus’un avuçları Josephine’in bluzundan içeriye doğru kayarken genç kadın inleyerek başını geriye attı ve sevdiği adama sarılı bacakları kasılarak daha da sıkı sarıldı.

Marcus bu öpüşmeyi biraz daha kesmezse duramayacağı hissedince kendisini derin bir nefes almaya zorladı. Sertleşmişti. Hiç durmadan, yağmur çıplak tenlerine akarken içine girmek ve onu bir daha ondan uzaklaşmamaya yemin edinceye dek sahiplenmek istiyordu bedeni. Sertliği nabız gibi atarak kasılırken dudaklarından istem dışı bir kükreme döküldü.

“Josephine...”

Başını Josephine’in boynuna dayadıktan sonra gözlerini yumarak birkaç saniye, mümkünmüş gibi, sakinlemeyi

bekledi. Kelimeleri unutmuştu. Damar damar olmuş gözlerini tutku bürümüş, içindeki en ilkel dürtüler alevlenmişti. Parmakları ister istemez kadının göğüs uçlarını bulduğunda içindeki derin arzuyu biraz olsun serbest bırakarak onları sıkıştırdı ve avuçladı. Josephine'in inleyerek tüm ağırlığını kollarına bırakıp kasılmasından erkeksi bir haz duyuyordu. Soluğunun düzene girmesini ve kanın damarlarında biraz daha normal bir hızla dolaşmasını beklemeye çalışıyorduydu da bunun yanında Josephine olduğu sürece mümkün olmayacağını anlamak onu daha da heyecanlandırdı.

"Seni bırakmak istemiyorum Kraliçe."

Bu kadını seviyordu. Varlığının tüm parçalarıyla seviyor, onu her şeyiyle kabul ediyordu. Dileyebildiği tek şeyse onun da kendisini tüm eksiklikleriyle kabul edebilmesiydi.

"Ama bugün bunun için uygun değil..." Güçlkle söyleyebilmişti. Sesi erotik çağrışımlar yapan boğuk bir hırıltı gibiydi. Josephine isyanla kendini göğsüne bıraktıktan sonra hafifçe güldü ve yavaşça sevdiği adamın boynunun boşluğuna sokulup başını omzuna yasladı.

"Teşekkür ederim..." Bu gerçektir, bu ânı yaşıyordu. Bunu kendisine defalarca söylemesi gerekse de gerçek olduğunu hissediyordu. "Geldiğin için teşekkür ederim..."

"Ah Josephine... Biraz daha burada kalırsak... İçeri girmemiz gerek sevgilim."

"Yıldızlara bakabilir miyiz?"

"Yıldızları mı özledin?"

"Seni özledim."

Marcus onu daha da sıkı sarmalayarak kulübenin arkasındaki teleskop odasına yöneldi. Hava kapalıydı ama önemi yoktu. Genç kadını odaya koyarak tüm ısıtıcıları

açtıktan sonra biraz beklemesini söyleyip kulübenin mutfağına giderek onlar için hızlıca sandviç hazırladı ve iki kupa kahve ile geri geldi. Elinde yumuşak kumaştan bir oduncu gömleği tutuyordu.

“Üzerini değiştirmeliyiz. Üşütme.”

Josephine, bu odadaki ilk seferi gibi çekingendi. Marcus ona yaklaşıp elindekileri kenara bıraktı ve sızlayan kasıklarına aldırış etmeden sevdiği kadının üzerindeki ıslak kıyafetleri bir bir çıkarttıktan sonra saçlarını kurularıp tepesinde topladı. Onunla ilgileniyordu.

“Acıkmuş olmalısın.”

“Biraz...” Ona uzun gelen gömleğinin kumaşı teni ni okşayarak üzerine geçerken karnının guruldaması bu defa onu ele vermişti. Utanarak tebessüm etti ve bakışlarını aşağı doğru kaçırdı. Marcus tüm düğmeleri tek tek düğmeledikten sonra sandviçlere uzandı ve genç kadının eline vermeden ısırması için uzattı.

“Ben yiyebilirim.”

Marcus homurdanmak ya da itiraz etmek yerine daha önce kimseye göstermediği şirinlikle eğilerek yanağına öpücük kondurduktan sonra sandviçi Josephine’in dudaklarına dayadı.

“Bunu düşüneceğim. Şimdi ye bakalım.”

Josephine ona uzatılan ekmekten kocaman bir ısırık alarak gülümsemesini gizlemeye çalıştı. Bu çok hoşuna gitmişti ama hâlâ gerçekliğine inanamıyordu. Hastanede fazla ilaç almış olabilir miydi? Ya da belki de çoktan aklını yitirmişti! Melekler ona acısın! Yeniden o yalnız boşluğuyla yüzleşme fikri ürpermesine sebep oldu.

“Üşüdün mü? Isıtıcıları açtım, bir battaniye daha getireyim.” Marcus yeniden ayaklanacaktı ki Josephine elini tutarak ona engel oldu.

"Gitme. Lütfen sadece bütün bunların gerçek olduğunu söyle." Genç kadın fazlasıyla çaresiz gözükiyordu. "Bana söylediklerin... Hepsi gerçek mi? Bana âşık olduğun... Bütün bunlar, burası... Gerçekten burada mıyım yoksa rüyalarımından biri mi? Aklımı yitirmiyorum, değil mi?" Kalbi yeniden deliler gibi atmaya başlarken kesilen soluğunu düzene koymak için zorlandı.

"Sakin ol Kraliçe, buradayım ve hayal olamayacak kadar gerçeğim."

Sevdiği kadını göğsüne çekerken Marcus kendine küfrederek sızlandı. Gazetede çıkan haberleri gördüğünde Josephine'in de canının yanıyor oluşundan mutlu olmuştu. Oysa onun tüm duvarlarının tarumar edilip akıl sağlığını dan bile şüpheyeye düşürecek derece parçalandığını görmemişti.

"Seni seviyorum Josephine." Göğsündeki başına doğru eğilerek alnına uzun bir öpücük kondurdu. "Sen yaşamama girdiğinden beri seviyorum ve bunları rahatlıkla söyleyebilecek bir adam değilim."

"Duymaya ihtiyacım var."

"İşin aslı, benim de duymaya ihtiyacım var Kraliçe. Yalnızca beni sevdiğini ve bir daha gitmemi istemeyeceğini duymaya ihtiyacım var."

Derin sessizlik ikisi arasında binlerce anlam yüklenirken Marcus gözlerinden süzülen yaşları elinin tersiyle itti. "Tanrı'm... Ne kadar zormuş... Evet, itiraf ettim ve beni duydu." Bakışlarını Josephine'in bakışlarına sabitledi. "Evlen benimle. Benimle evlen ve bana her gün beni sevdiğini söyle."

Josephine şüpheyeye ona baktı. Doğru mu duymuştu?

"Evlenmek mi?"

"Evet... Uygun bir teklif gibi görünmeyebilir, henüz

bir yüzük de alamadım. Daha farklı olmalıydı teklif, biliyorum ama... Evlen benimle."

Josephine gözlerini kırıştırdı. Elinde bir iğne olsa etine batırır ve ânın gerçekliğini kontrol ederdi.

"Emin misin?"

"Buraya gel, şu yıldıza bak."

Teleskobu önlerine doğru çekerek kısa bir süreliğine birkaç ayar yaptı ve sonra Josephine'in bakmasına izin verdi.

"Orion, onun hakkında en çok sevdiğim masallardan biri Orion ve Av Tanrıçası Artemis'in evlenmek için nişanlanmış oldukları."

"Sol taraftaki mi?"

"Evet, o. Bulutlardan çok görünmüyor ama orada olduğunu fark edebilirsin. Artemis'in ağabeyi Apollon bu evliliğe karşı çıktığı için Artemis'e kötü bir oyun oynamış. Denizden çok uzakta görünen bir karaltıyı vurup vuramayacağına dair Artemis'le bir iddiaya girmiş ve Artemis, tabii ki av tanrıçası olarak tek atışta okuyla hedefini kolaylıkla vurmuş. Ancak vurduğu hedef nişanlısı Orion'muş."

"Bu çok korkunç!"

"Evet, ne yazık ki öyle... Artemis durumu anlayınca öylesine büyük bir acı yaşamış ki yaşama olan tüm bağlılığını kaybetmiş. Nişanlısının cansız bedenini Ay arabasına koyarak kendi elleriyle gökyüzüne taşıyıp en karanlık yerine götürmüş. Daima gökyüzündeki en parlak yıldız olması için onu oraya, en karanlık yere yerleştirmiş. Kendi acısı da hiçbir zaman dinmemiş ve Artemis'i temsil eden Ay bu yüzden her zaman soğuk kalıp hiçbir hayat barındırmamış."

"Her ne olursa olsun kendini asla affedememiştir."

"Sanırım öyledir. Sevdiğinin içindeki ışığı öldürdüğün

ve bir daha asla hatanı geri alamayacağını bildiğin zaman acın asla dinmez. Seni holdingde gördüğümde... Ya da davette... Sana zarar verdiğimde kendi acımın hafifleyeceğini zannettim. Ne kadar özür dileysem de hatalarımı geri alamam ama daha fazla geç olmadan telafi edebilirim. Evlen benimle Josephine. Karım ol. Benden uzak durma ki bir daha seni göremediğim için yaralamayayım."

"Oh, Marcus..."

Josephine hem ağlıyor hem gülümsüyordu. Bulunduğu yerden doğrularak sevdiği adamın yüzünü avuçlarının arasına aldı ve ona, ait olduğu yere doğru çekildi. Dudakları dudaklarına değdikten sonra bir sonraki soluşunu almadan fısıldadı. "Evet... Binlerce defa evet..."

Sözleri birbirini takip eden diğer öpüşleriyle kesilmişti. Marcus onu kollarının kavrayabileceği en sıkı şekilde kavrayarak kendine sabitledi. Bu anın bitmesine ya da herhangi bir şey ile bozulmasına tahammül edemezdi.

"Neye evet dediğini biliyorsun, değil mi Kraliçe? Ben öfkeli bir adamım."

"Evet, biliyorum ve kesinlikle sana söz veriyorum önümüzdeki yıllar boyunca seni Keon'un Buda öğretileri ile yoğuracağım. Bolca yoga yapacağız."

"Yoga mı? Ben mi?" İşte buna gülerdi. "Ah, hayır sevgilim... Asla beni o şarlatan Keon gibi göremeyeceksin."

"Hey! O şarlatan değil."

"O adamda ne buluyorsun anlamıyorum doğrusu. Üstelik kadınlardan hoşlanıyor piç."

"Onunla ilişkimiz farklı."

Marcus dudaklarını daha da sert Josephine'e bastırarak dudaklarını minik ısınklarla çekiştirdi.

"Yasaklı kelimeler! Böyle konuşmanı yasaklıyorum, hele ki sana daha da yakın olmam doktor tarafından yasaklıyken. Kaç gün demişti doktor?"

Josephine kahkaha atarak “Bir ay,” dediğinde Marcus onu kollarının arasında çevirerek kendisiyle birlikte geniş koltuğa devirdi. “Bir ay demediğine adım gibi eminim Kraliçe.”

“Sen ne zaman bu kadar talepkâr oldun böyle?” Hafifçe Marcus’un eline vurdu. Her ikisi de fazlasıyla eğleniyordu.

Josephine, bacaklarını uzatarak sevdiği adamın beline doladı. Ona yakın olmak yaşadığını hissettiriyordu. Bu ölümden sonra hayat olduğunu hissetmek gibiydi onun için.

“Talepkâr mı? Ben mi? Ben sadece seni düşünüyordum Buzlar Kraliçesi. Sen o kadar süre nasıl dayanacaksın?”

“Buzlar Kraliçesi mi? *Sevgilim*’e ne oldu?” Genç kadının kaşları muzipçe çatılırken Marcus’un kolları arasında yüzünü ona dönerek yanağını kalbinin tam üzerine dayadı.

“Sevgilim... Karım...” Marcus soluğunu tuttu, “Bayan Valerian...”

Saçlarının büyüğü kokusunu içine çekti. Kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez bıraktığı hazla inledi.

Bu gerçekten de rüya değildi, onu seviyor ve her nasıl olmuşsa kendisini bugüne kadar herkese kapatmış bir kadın tarafından sevililiyordu. Bir an içi titreyerek fark etti ki bu onun ilk aşkıydı.

Once - *Falling Slowly*

Bölüm 20

BAŞLANGIÇLAR

6 ay sonra...

"Derin nefes, derin nefes! Nefes alıyorum, nefes veriyorum... Aman Tanrı'm! İnanamıyorum. Olamaz, şimdi kusacağım!"

"Sakin ol Josephine, biraz daha kıpırdanırsan gelinliğin fermuarı elimde kalacak."

Josephine elini kendisine yelpaze yaparak yüzünü serinletmeye çalıştı. O odanın içinde bir ileri bir geri dolanırken arkasında fermuarını çekmeye çalışan Jasmine'e yan gözle bakıp nefesini yüksek sesle verdi. Mide bulantısını bastırması için ona kraker bulmaya giden Heaven nerede kalmıştı?

"Çok heyecanlıyım. Tanrı'm ciddi heyecanlıyım ve bu yüzden midem daha da bulanıyor."

"Bir iki aya bulantıların büyük ölçüde azalacak."

"Sanki hiç bitecekmiş gibi gelmiyor. Umarım rahibin önünde kusmam."

Jasmine gözlerini devirerek arkadaşını sakinleştirmek için hafifçe kolunu okşadı.

"Eminim kusmayacaksın. Bunu onlarca defa konuştuk."

Yine de Yağmur senin için bir kesekâğıdı bulunduracak, merak etme.”

İkisi de birbirlerine baktıktan sonra bir an elinde kesekâğıdı tutan Yağmur’un görüntüsüyle kıkırdamaya başladılar. Daniel nikâh töreni öncesi bir kaza çıkmaması adına Yağmur’u dışarıda oyalama kararı almıştı ve yenden dekore edilen verandaya bakan camdan gördükleri kadarıyla bu oyalama epey kapsamlı bir paketti! Josephine hamilelik hormonlarını baskılayarak kızaran yüzünü camdan kaçırdı.

“Halinden memnun gözüktüyor.”

“Kabullenmesi kolay olmadı, ama ağabeyimi hiçbir kadın için bu denli kararlı görmemiştım. Ona gerçekten âşık ve onun sevgisi için her ne gerekiyorsa yapacağına adım kadar eminim.”

“Görünüşe göre çoktan elde etmiş bile.”

Jasmine dalgın dalgın dışarıya bakarak içini çekti ve omzunu silkererek önemsiz bir şey konuşuyormuş gibi “Yağmur’un vize sorunu için nikâh kıydılar geçen hafta,” dedi.

“Ciddi misin?”

“Evet, çok ciddiym. Her ne kadar resmi şeyleri bahane etseler de Daniel bu konuda kendini aştı.”

“Haksızlık etme, o her zaman anlayışlı ve sevecen biriydi.”

“Evet, ne demeysin. Yağmur’un hakkında romantik hikâyeler yazdığı şu gizli kahraman konusunda ne kadar anlayışlı olduğunu görmeliydin. Onu daha önce hiç bu kadar çaresiz görmemiştım. Bulsa o adamı yeryüzünden silecek kadar kıskandı. Sarhoş bile oldu, inanabiliyor musun?”

Jasmine dehşetle ellerini iki yana açıp o Latinlere has

mimikleri abartılı bir şekilde kullanarak aksanla haykırdı. "Daniel, benim ağabeyim! O akli başında, erdem timsali adam sarhoş olup Yağmur'un kapısına dayandı. Ve tabii nihayetinde o gizli kahramanın kendisi olduğunu ortaya çıkarttığıdaysa resmen beş yaşındaki çocuklar gibi böbürlendi." Öğürüyormuş gibi yaparak yüzünü buruşturdu. Aklına her geldiğinde aslında kendisini gülmekten alamıyordu genç kadın.

"Yanında durmaya tahammül edemeyeceğin kadar kendisiyle övünüp aptal aptal sırtıyordu ve inan bana lise âşıkları gibiydiler." Eğilerek camdan dışarı baktığında gülererek elini savurdu ve başını iki yana salladı. "Hâlâ da farklı değiller." Ağabeyi adına çok mutluydu. Nihayet onun da mutlu olduğunu görmek içini ısıtıyordu. "Daniel benim için hep bir baba olmaya çalışırken kendisi genç olamadı ve şimdi Yağmur'la kaybettiği tüm yılları geri alıyor."

Josephine onu onayladı. Gerçekten de çok mutlu gözüküyorlardı ve tanıdıkları Daniel bu mutluluğu korumak için her şeyini ortaya koyardı.

"Onun için çiftliğin bize devri dâhil, her şeyin bu denli yoluna girmiş olmasına seviniyorum. Daniel bunu çoktan hak etmişti."

Jasmine'in yüzü buruk bir tebessümle aydınlandı. Bunca yıl ve onca acıdan sonra kovuldukları çiftlikleri artık yeniden onlarındı. Bunun için Daniel gizli gizli çok uğraşmıştı ve kırılan gururlarını yeniden toplamak için her şeyi yapmıştı. Şimdi de Yağmur ile gerçekten mutlu gözüküyordu.

"O kararlı ve inatçı biri." Jasmine'in gözleri dolarken içini kaplayan sevgi, ifadesine yansdı. "Adriano ve benim için onca şey yaparken onun içindeki fırtınaları göremediğim için kendime kızıyorum."

“Yaşadıkların hiç kolay şeyler değildi. O yaşta genç ve yalnız bir anne olmak ve birçok imkânsızlıkla mücadele etmek... Bunların arasında o sana destek olurken daha fazlasını yapmak elinden gelmediği için kendini suçlamamalıydın. Sen harika bir kardeşsin ve o da yaşadığınız hiçbir andan pişman değil.”

“Biliyor musun? Çiftliğin bizim için gerçekten çok özel bir yeri vardı. Oradan ayrılmak zorunda kaldığımız günü hatırlıyorum da... Daha çok küçüktük. Daniel çok erken sorumluluk almak zorunda kaldı ve ben de hamile kalarak işini hiç kolaylaştırmadım. En azından çiftliğin yeniden bize ait olmasına çok mutluyum.” Genç kadının gözleri dolarken yüzündeki acı dolu tebessüm çok şey anlatıyordu.

“Hey! Burada yeni hamile olan ve dilediği gibi ağlayabilecek tek kişi benim! Çek şu yaşlarını!”

Gülüşmeleri arasında kapı tıklatıldı ve ardından yavaşça açıldı. Çiftlikte evlenmeye karar verdiklerinde Marcus ile kimseyi çağırma konusunda anlaşmışlardı. Josephine yanında sadece önem verdiği ve onlara önem veren insanların olmasını istiyordu. Kendi seçerek kurdukları aile bireylerinden başka onlar için kimse önemli değildi. Bu yüzden ne iş dünyasından ne de sosyeteden kimseyi çağırmışlardı. Bu yüzden, kapıdan içeriye Heaven bir eşlikçiyle girdiğinde Josephine olduğu yerde dondu.

Orta yaşın sonlarındaki siyahî kadının saçları başının etrafını şirin beyaz kıvrıkcıklar halinde çevrelemiş, tebessümündeki sıcaklık yıllar hiç geçmemişçesine olanca tazeliliğiyle yüzünü aydınlatmıştı. İri siyah gözlerinin kenarlarındaki kırışıklardan süzülen bir iki damla yaş hiçbir kuşkuyla yer bırakmaksızın konuğunun kim olduğunu belli ediyordu.

"Nana?"

"Yüce Tanrı'm! Şu haline bak! Çok güzel olmuşsun..."

Nana bunu söylerken gerçekten bunu kastetmişti. Henüz bir aylık hamile olsa da Josephine'in hatları kavislenmiş, göğüsleri dolgunlaşarak karnında belli belirsiz bir yuvarlaklık oluşmuştu. Son aylarda verdiği tüm kiloları hızla geri alıyordu ve bu tatlı dolgunluk onu daha da güzelleştirmişti.

"Nana... İnanamıyorum..."

Josephine hıçkırıklar içinde ileri atılarak kendini Nana'nın kollarına bıraktı.

"Buraya gel koca kız. Seni çok özledim."

"Yüce İsa... Bu... Bu... Nasıl? Nana?" Josephine'in sesi hıçkırıkları arasında boğulurken kolları sımsıkı karşısındaki siyahî kadına dolandı. "Seni özledim..."

"Geçti artık bebeğim... Küçük kızım... Buradayım ve gitmeyeceğim."

Josephine, biraz gerileyerek gerçekliğini kontrol etmek istercesine yüzüne baktı. Gerçekti. Onun Nana'sıydı. Yıllar hiç geçmemişçesine karşısındaydı ve onu en mutlu gününde kollarının arasında tutuyordu.

"Nasıl geldin? Tanrı'm!"

Nana sevgiyle tebessüm etti. Gözlerinden akan yaşlara hâkim olamasa da Josephine'in sevincini paylaşıyordu. Genç kadının yüzünü avuçlarının arasına alarak okşadı. Yorgun gözleri ona yılların hasretiyle bakıyordu.

"Kendine harika bir eş seçmişsin minik bebeğim. Seninle gurur duyuyorum."

"Marcus mu? Seni o mu buldu?"

"Evet. O iri adam kapımda belirdiğinde bir saniye daha senden uzakta kalamayacağımı biliyordum. Her şeyi anlattı."

Nana titreyen dudaklarından kaçacak hıçkırıklarla bugünü dramaya çevirmemesi için tüm iradesini zorluyordu. Josephine'i halen küçük bir çocukmuş gibi kollarının arasına çekerek sırtını küçük küçük okşadı. Onu yeniden konuşabilecek gibi hissedinceye kadar bir anne şefkatiyle sarmaladı.

"Sana ulaşmayı çok istedim Nana. Seni bulmak istedim ama senin Amerika'dan gittiğini söylediler."

Yaşlı kadının kederle dizleri titrediğinde Josephine Nana'yı ellerinden tutarak kendisiyle birlikte yatağın üzerine oturttu. Ona bakıyor, yanaklarını avuçlarının içine alıp kadının gözyaşlarını parmaklarıyla siliyor, gerçekliğine inanamıyordu. Nana, yanaklarını kavrayan Josephine'in zarif ellerini avucunun içine aldığı anda Josephine başını anneye gibi sevdiği kadının dizlerine bırakmamak için direndi.

"Evet, Avrupa'da bir ailenin yanındaydım, çocuklarına bakıyordum."

"Annem yüzünden, değil mi?"

Nana acı ve tiksintiyle yüzünü ekşiterek bakışlarını kaçırdı.

"Davadan hiç haberim olmadı."

"Önemli değil Nana. Annem babamı hiç sevmedi zaten. Beni de sevmedi."

Nana isteksizce başıyla onayladı.

"Annenin o adamla ilişkisini biliyordum. Eğer gitmezsem seni kimsenin bilmediği bir yerde yatılı okula göndermekle tehdit etti beni. Daha çok küçüktün... Bilseydim..."

Yaşlı kadının gözlerinden akan yaşları Josephine parmaklarıyla tekrar silerek boynuna sarıldı.

"Önemi yok Nana. Hiçbirinin önemi kalmadı artık. Onları yaşamasaydım şimdi Marcus'a sahip olamayacaktım." Geri çekildi ve avucunu karnına koydu. "Marcus'a ve bu küçüğe... Bizimle kalacaksın, değil mi?"

Nana avucunu Josephine'in karnının üzerine koyarak neşeyle aydınlandı. Bir değil iki evlat bulmuştu geri döndüğünde.

"Onu duyduğumdan beri aksine beni kimse ikna edemez zaten. Ayrıca kocan bunun için yeterince ikna ediciydi diyebilirim."

Kocası mükemmel bir mucizeydi hayatında. Josephine yaşlarla parlayan gözlerinin aksine içtenlikle gülerek burnunu çekti. "Yüce Tanrı'm... Makyajım mahvoldu, değil mi?"

Jasmine ve Heaven bu duygusal ânın yanında bunun hiçbir önemi olmadığını biliyorlardı. Hızla ona toparlanması için yardımcı oldular ve Nana'ya dışarı kurdukları mihrabın önündeki yerine götürmek için eşlik ettiler. Tören birazdan başlayacaktı.

Marcus uzun yıllar sonra ilk defa büyük konağın kapılarını açmıştı. Eskiyi anımsatan her şeyi Keon ile birlikte değiştirmişler ve adeta burayı yeniden inşa etmişlerdi.

Artık geçmişe dair her şeyi silmenin zamanı geldiğine inanıyordu Marcus ve buna Sadie de dâhildi. İkisine ait basına sızan özel fotoğrafları onun yolladığını bulmak zor olmamıştı ve Haig'in hatırına bu olayı görmezden gelmişti. Ancak Haig de bunun böyle devam edemeyeceğini biliyordu ve Marcus'un onu geçen ay emekliye ayırmasına itiraz etmemişti.

Sadie her ne kadar çiftlikten ayrılmamak için dirense de adamın onun bu taşkın halleriyle babasını utandırmasına daha fazla göz yumamayacağı ortadaydı. Sadie'nin tüm itirazlarına rağmen Haig ile onu dava etmemek konusunda anlaşmış ve karşılığında bir daha geri gelmemek üzere Avrupa'da yeni bir başlangıç yapabilecekleri imkânını onlara sunmuştu.

Mihraptaki yerini çoktan almış olan Marcus, bakışlarını malikânenin bahçeye uzanan patika yoluna açılan kapısından alamıyordu. Sevdiği kadının yanına gelmesini beklerken fazlasıyla sakin gözüküyordu ama kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Nihayet bütün sorunlar geride kalmıştı.

Onların evlilik töreni gerçekleşirken polisler de Alexander'ın annesinin yıllar sonra hortladığı Glendale'deki hisseleri toplayan şirkete usulsüz borsa işlemlerinden dolayı baskına gitmişti. Alexander'ın annesinin varlığı ispatlanmıştı ve bir saat önce gelen telefon onun tutuklandığı haberini vermişti. Şirket işlemlerinin yanı sıra geçen seneki saldırılardan da suçlanacaktı ki avukatlarının ellerinde sağlam kanıtlar vardı. Kadının kaçabileceği hiçbir yer kalmamıştı. Geriyeyse bir tek o kadının suç ortağını yakalamak kalmıştı, ancak bunu da daha sonra düşünecekti, şimdi değil.

Alexander, Adrian ve Daniel sağdıç olarak arkasına dizildiğinde Heaven'ın dedesi Josephine'i damada teslim etmek üzere getirmek için malikâneye gitmişti ama henüz kapıda gözükmüyorlardı. Marcus beklediği her saniye gerilerek yakasını çekiştirmeye başladı. Yakasındaki beyaz gül onu şapşal gibi gösteriyor olmalıydı ama buna sevdiği kadın için katlanacaktı.

"Nerede bunlar?" diye homurdandı.

"Seni gören de George Mirdland gelinini kaçırmaya gitti zanneder."

"Kapa çeneni Alexander. Çok uzun sürdü bu. Bir sorun olabilir."

Ne zamandan beri bu denli endişeli bir adam olmuştu söylemek zordu doğrusu ama söz konusu Josephine olduğunda kendini her an telaşa kapılmaktan alıkoyamıyordu.

Doktor doğal yollarla hamile kalması için en az bir sene

beklemeden tedaviye başlamayacaklarını söylemişti ama o, geçen ay Josephine'in gebeliği gerçekleşmemiş olsaydı gerekli tüm randevuları almıştı bile. Hiçbir şeyi sevdiği kadınla bir gelecek hayal etmekten daha çok istememişti hayatında. Şimdi dedikodu sayfaları yüzünden erteledikleri bu küçük formaliteyi de hallettikten sonra çok daha huzurlu hissedecekti.

Boğazındaki yumruyu yutkundu ve tam telaşla malikâneye gitmek için adım atmıştı ki Adrian onu durdurdu.

"Yüce İsa, rahatla biraz dostum. Karımı kimsenin bir yere kaçırdığı yok."

"Sen öyle san Adrian, baksana biraz daha gelmezlerse adam gidip gelinini omzuna atarak getirecek."

Marcus tüm gerginliğiyle intikamını almadan, Jasmine Daniel'in alaycı tavrına ateşli bir homurdanmayla çıktı.

"Daniel! Dalga geçmeyin! Nikâhının detaylarıyla ilgili beni konuşturma istersen? Hem daha Yağmur'un ailesiyle tanışmadın bile."

"Ben bu Yeti miyim işimi şansa ve skandallara bırakayım? Gerekli önlemlerimi aldım bile!"

Bir anda bekleyen sağdıç ve nedime grubu içinde tüm gözler Yağmur'a döndü ve genç kız kızarak bakışlarını çiftlik evine doğru kaçırdı. Bir şeyleri devirmeden ya da mihrabı rahibin başına yıkmadan önce bir şey bulmalıydı!

"Gelin geliyor..."

Yağmur'un duyurusuyla bir anda bir sessizlik çöktü.

Josephine büyüleyiciydi. Beyazlar içinde Marcus'a doğru, elinde gelin buketiyle yürüyen görüntüsü adamın kalbinin ritim atlamasına sebep oldu. Basamakla yükseltilmiş mihrabın altına yerleştirilen piyanonun geline eşlik eden yumuşak tınısıyla Marcus'un zihni son bir yılın anılarına bulandı. Her adımda ona doğru gelen güzel eşi sadece ve

sadece ona aitti. Onu seviyor, onu tüm kusurlarıyla kabul leniyordu. Tanrı şahitti ki Josephine onu daha iyi, çok ama çok daha iyi bir adam yapıyordu.

Josephine'in heyecanı buketinin altına gizlediği titreyen ellerinden okunurken, genç kadının yanaklarından süzülen ince yaşlar tebessümüyle özdeşleşiyor, sevdiği adama rahibin önünde edilen yeminden önce yeminlerini sunuyordu. Onlar birbirine aitlerdi. Evetler ya da başka hiçbir şey olmadan bile onlar birbirinin eşiydi.

Josephine'in adımları yere serili beyaz örtünün üzerinde her ilerleyişte bir kalp çarpıntısı diğerini kovaladı. Genç kadın Heaven'ın dedesi George'dan güç almasa bu yolu tek başına yürüyebilir miydi bilmiyordu. Başka zaman olsa belki de bir panik atak krizine tutulacağı en uygun gün bugün olurdu; ama sevdiği adamın kollarında -az sonra rahibin önünde sözlerini unutursa geçirmesi muhtemel olanı saymazsa- son altı aydır neredeyse tek bir atak bile geçirmemişti.

Buketi tutan elini ister istemez karnına götürdü. Bu bir mucizeydi. Geçirdiği tedaviden sonra bebeğine bu denli hızlı kavuşacak olması da bir mucizeydi. Aslında, başlarda hiç umudu yoktu. Buna rağmen Marcus asla pes etmemiş, tek bir geri adım ya da olumsuz düşüncede bile bulunmamış, ona umut olmuştu. Bunu her gece onun kollarında uyurken tüm bedeninde hissetmişti Josephine.

Sevdiği adamın gözlerine bakarak gülümsemesinin genişlemesine izin verdi. O sevilen, mutlu bir kadındı ve böylesine sevilmenin tedavi edemeyeceği yara gerçekten yoktu bu dünyada. Gelmiş geçmiş en mutlu gelin o olmalıydı.

Marcus, George Mirdland'ın kolundan sevdiği kadını teslim alırken gururla ışıldadı. Ne rahibin sözlerini

işitebiliyordu ne de başka bir şeyi. Ellerini avuçları arasında tuttuğu karısının gözlerinde kaybolmuştu. Ardında Alexander boğazını temizleyip o fark etmediğinde de hafifçe dürttüğünde gerideki küçük gülüşmelerle kızardı. Rahip dua kısmını bitirip onlarla ilgili yaptığı konuşmaya geçmişti bile.

"Belli ki oğlum, Josephine'e fazlasıyla âşkınsın. Diliyorum bu aşk bir ömür sizleri sağlıklı kutsar ve yaşlı bacaklarım şişmeden bu nikâhı tamamlamamı sağlar."

Rahibin muzip sözleri gülüşmelerin artmasına ve Marcus ile Josephine'in tebessümle birbirlerine sokulmalarına sebep oldu. Rahip yeniden ciddileşerek sözlerine devam ederken Marcus başparmağı ile avucunda duran Josephine'in elinin kenarına küçük şekiller çizmeye başladı. *'Seni seviyorum'* diyordu sessizce. *'Sen yaşamımsın...'*

Sıra birbirleri için yazdıkları kelimeleri okumaya geldiğinde ortada yazılı kâğıtlar yoktu. Söylenen her kelime birbirlerinin kalplerine bir ömrün ötesinde seslenişleriydi.

"Ben yalnız seninle sevebilirim, bir tek seni sevmekten korkmam, ben seninle iyi biriyim, sen bana kim olduğumu hatırlatansın. Ben sadece senin sevdiğinim, başka hiç kimse değilim..."

Marcus, Josephine ile birlikte annesinin ona bıraktığı notları ağlayarak okumuştı. Beşinci sayfada 'Sen o değilsin' yazıyordu ve Marcus artık biliyordu ki o, babası değildi. Evlilik yeminlerini ederek birbirlerini özlemle kucaklarken alkışlar ve tüm diğer sesler onların uzağındaydı. Bir tek kendi dünyaları vardı onlar için ve o dünyalarını paylaşan minik bir kalp.

"Hadi ama dostum, izin ver de biz de gelini tebrik edelim."

Marcus kolları arasında tuttuğu karısının dudaklarına

ateşli bir öpücük daha kondururken seremoniye son dakika yetişen Keon'un neşeli iğnelemesine hurlayarak cevap verdi. Her ne olursa olsun bu adamı yeniden mihrapta görmeden içi rahat etmeyecekti.

Birbirlerinden güçlkle ayrılarak kokteyle geçiş yapsalar da Josephine sevdiği adamın uzağında durmaya niyetli değildi. Her an ona dokunmak, her an onunla olmak ve bunun bir rüya olmadığına her gün kendini ikna etmek zorundaydı. Marcus da onu ikna etmek konusunda fazlasıyla cüretkârdı doğrusu. Aklına gelen düşünceyle bir an kızarak ürperdi.

"Ne oldu sevgilim? İkna edilmeye mi ihtiyaç duyduğun yine?"

Marcus, sevdiklerinden oluşan kalabalığın içinde karısının tatlı pembeliğini görür görmez etrafındakilerden kurtulup soluğu hemen yanında almıştı. Beline dokunurken kulağına fısıldayan sesi Josephine'in tenini ürpertti. İstem dışı, tatlı bir iniltiyle yarıya düşen göz kapaklarını örten kirpiklerini titreştirdi ve kuruyan dudaklarını belli belirsiz diliyle yalayıp ısırdı.

"Marcus! Biri duyacak!" Sesi kızmaktan çok puslu, erotik bir fısıltı gibi çıkmıştı.

"Umurumda değil sevgilim. Birazdan sana yapacaklarımı bilmeleri için inan bana duymalarına gerek yok."

"Marcus..."

Adamın farkındalığı Buzlar Kraliçesi'nin bacalarının arasında tanıdık bir sızlama bırakmıştı. Hiç beklemeden oluşan ıslaklık, bir an önce bu ham ihtiyacın giderilmesi için yalvardığı bir ihtiyaca dönüşmüştü bile. Ona yakın olmak, tenini teninde hissetmek ve tüm bunların gerçek olduğuna yeniden ikna edilmek için yanıyordu. Sesinde engelleyemediği cilveli tını Marcus'un da aynı delilikle

kavrulmasına sebep oldu. Cennet ona gülsün, iyi ki bir ceket giyiyordu! Zonklayan erkekliğini bastırmak için karısını kollarının arasına aldığı anda her ikisinin de solukları hızlandı.

"İçeriye git sevgilim. Bir iki dakika içinde geliyorum. Beni sağdaki odada bekle. Kimse fark etmeden geri geliriz."

"Bu delilik!"

"Beni sen delirtiyorsun kraliçem."

Soluğu soluğuna karışırken Marcus ihtiyacını anlayabilmesi için karısının avucunu ceketinin altından pantolonunun üzerine bastırdı. "Görüyor musun sevgilim? Bütün bedenim senin için deliriyor. Bir an önce bir şey yapmazsak kutlamayı erken bitirmek zorunda kalacağımız için hazırlıklara yazık olacak."

Josephine gülümseyerek başıyla onayladı ve bedeninin kocasını uyanışını kimse görmeden hızlı adımlarla büyük eve doğru yürümeye başladı. Bir iki dakika sonra yaşayacağı vadedilmiş hazzı düşünürken titriyor, dikleşen göğüslerinin sancısıyla inlememek için kendini zor tutuyordu.

Tam kapıdan içeriye girmişti ki iri bir el onu kavrayarak içerideki genişliğe doğru fırlattı.

"Fahişe! Yetmedi mi? Sana verilen yetmedi mi?"

Neler oluyordu?

Çarptığı yerin kalçasında bıraktığı sert sızıyla Josephine içgüdüsel olarak ardı ardına üzerine gelen darbelerden korunabilmek için düştüğü yerde dizlerini kendisine doğru çekti ve başını iyice eğerek iki yanına sabitlediği kol-

larınm arasına aldı. Bir şeyler feci halde ters gidiyordu. Tanıdık ses tüylerini diken diken ederken içinde köşeye sıkışmış olmanın getirdiği panik vardı. Bu Fane'di!

Josephine kollarının arasından adamın yüzünü görmeye çalıştı ancak sadece çamurlu paçalarını ve dağılmış, hırpani silüetini görebildi. Kendini düşünmeye zorladı. Bir çıkışı olmalıydı. Az sonra Marcus gelecek ve onu kurtaracaktı. Buna odaklanmaya ve olabildiğince az darbe almaya çabalamalıydı.

Topuklarından kendisini iterek koltuklara doğru süründü. Fane tutarsız kelimelerle ardı ardına hakaretler yağıdırıyor, kendi kendine konuşuyormuş gibi gülüyor ve ardından ona hamle yapıyordu. Bir an durdu, geriledi. Elini belinin gerisine götürdü ve o an Josephine kısa bir 'klik' sesini takip eden metal sürgü sesiyle olduğu yerde dondu. İşte o an tüm dünyası durmuş, tüm hisleri alarm halinde Marcus'un gelmemesi için dua etmeye başlamıştı.

Fane'in elindeki tabancayı görebilmek için ona bakmasına bile gerek yoktu ama o uyuşmuş bir halde Fane'in elinde duran o uğursuz metale bakakaldı. Bir damla gözyaşı akarak yanağından aşağı yuvarlandığında ona doğrultulmuş tabancanın önünde zaman durmuştu. Ölecekti, burada bebeğiyle birlikte hiçliğe karışacaktı ama Marcus'a bir zarar gelmesine katlanamazdı, hayır. Onun yerine ölmeye razıydı fakat onun gerisinde kahrına yaşayamazdı!

"Josephine!"

Marcus, Josephine'in biraz dinlenmesi gerektiğini konuklara söyledikten sonra büyük bir dilim çikolatalı pastayı alarak eve yöneldiğinde aklındaki planlarla karşısında duran manzara arasında en ufak bir bağ bile yoktu. Eşikte küçücük bir salise durakladı. Hayır! Bu mümkün olamazdı! Bu gerçekleşiyor olamazdı!

Tüm renkler yüzündeki tebessümle birlikte silinirken geriye sadece derin, dipsiz bir karaltı kaldı. Elindeki tabak yere doğru kaydı, kalbi ritim atladı. Etrafa sıçrayan parçacıkların üzerine basan iri adımları kırık parçaların üzerinde çitirtılar çıkartırken kan damarlarını öfkeyle dövmeğe başladı. Onu çağırın vahşetin sesi Fane'e aitti.

Sevdiği kadın, karısı, çocuğunun annesi yerde küçük bir top haline gelmiş, korkuyla sallanıyor, neredeyse milat kadar eski gelen bir fısıltıyla dua ediyordu. Kolları artık sadece karnının etrafına sarılmış, orada yatan aşklarının en minik somut halini korumaya çabalıyordu. Darmadağındı. Az önce beyaz örtünün üzerinden bahçede ona doğru yürüyen o masalsı güzellikten eser kalmamıştı. Kâğıt kadar beyaz teninde dudağının kenarından sızan kırmızı leke, derin soluklar halinde inip kalkan göğsüne doğru damladı.

Marcus başını iki yana salladı. Hayır! Hayır, onu kaybedemezdi.

Damarlanmış gözleriyle ağzından tükürükler saçarak hakaretlerini yağdıran adam elinde tuttuğu tabancayı karısına doğrultmuş, onun haykırışıyla dik bakışlarını Marcus'un gözlerine dikmişti. Gülüyordu.

"Git buradan Marcus! Silahı var!"

Gitmek? Nereye? Yanında Josephine'in olmadığı bir dünyaya ait değildi o. Buradan ya onunla çıkacaktı ya da sadece onu çıkartacaktı ama onsuz çıkmak gibi bir seçeneği asla yoktu.

Öfke damarlarında uğuldadı, bir ırmak gibi içinde çağladı. Hiçbir şeyin, ne kendi yaşamının ne de başka bir yaşamın karısının yanında önemi vardı. Kasları omuzlarında gerildi, bacakları yere hiç olmadığı kadar sert bastı. Ne dün vardı ne de yarın. Sadece ve sadece yaşadığı o an vardı. Josephine haricinde her şey derin bir karanlıktı.

Fane, Josephine'i tepesinin üzerinden dökülen dağılmış topuzundan kavrayabilmek için hamle yaptığında Marcus'un bedeni ölüm meleği gibi hiddetli bir kudretle aralarında belirdi. Silah ya da başka bir tehdit, hiçbiri onu durduramazdı. Bendinden boşalmış darbesi Fane'in üzerinde yankılanırken eşlik eden tek ses soğuk çelikten yükselen, sağır edici patlamaydı. *Bam!*

Bir, iki ve üç... Ne bir acı ne de başka bir şey... Silah ateşlenmişti. Marcus'un sağ kolundan kan sızıyordu fakat Marcus hissetmiyordu. Sert adımlarıyla adamın üzerine doğru ilerledi. Adam namluyu önce ona, sonra bir anda yön değiştirerek yeniden Josephine'e doğrulttu.

"Onu vururum! Tek bir adım daha atarsan onu vururum!"

Adam bir şeyler diyordu ama ne? Ölümle bezenmiş hiddet damarlarında öylesine çağlıyordu ki Marcus'un duyabildiği tek şey içinden yükselen çığlıktı. 'Öldür!'

Josephine doğrularak ona bir hamle yaptığında tetik bir defa daha çekildi ve Marcus midesinden yükselen saf-rayla olduğu yerde kasıldı. Kurşun aralarından geçmişti.

"Her şeye sahipsiniz! Her şey bu fahişe yüzünden... Öldüreceğim!" O an ne yapacağını bilemedi Marcus. Josephine'in gözlerindeki korku içini parça parça etti. "İkinizi de öldüreceğim!"

"Sen ölü bir adamsın Fane Kensing!"

"Bunu göreceğiz, ama öyleyse de yalnız gitmeyeceğim!"

"Onu bırak." Josephine'i işaret etti. "Bırak Josephine dışarı çıksın, ben de ne istiyorsan sana vereyim. Ne istediğini söyle sadece!"

"Ne isteyebilirim artık? Her şeyi bok ettiniz. Sen, fahişe karın ve dışarıdaki o piç kurusu arkadaşların! Ne varsa elimden gitti bugün, sizin yüzünüzden!"

Bağırıyordu. Az önce düştüğü yerden doğrularak yavaş adımlarla ayağa kalktı. Şakağı yarılmıştı ve yüzünden aşağı kan süzülüyordu. Yaralı bir hayvan gibiydi. Dudakları gerilerek iğrenç dişlerini ortaya çıkarttı. Küfredip şakağındaki kanı elinin tersiyle sildi ve kapıyı görebileceği mesafeye kadar geriledi.

"Alexander'ın annesinin ortağı sen misin?"

"Ortak mı?"

Histerik bir kahkahanın ardından yere tükürdü ve yavaşlayan gülüşü öfkesinin derinliğinde kaybolurken bağırırdı. "O ucuz fahişe benimle ortak olduğunu zannediyordu sadece. Oysa ben onu kullandım! Bunca zamandır özenle işlediğim her şeyi bok ettiniz!"

Marcus konuşmadı. Adamın dikkatini Josephine yerine kendi üzerinde tutmaya çabaladı. Fane'in her boşluğunda bir adım karısına yaklaşmaya çalışıyor, iki yana açtığı kollarıyla en ufak bir şeyde sevdiği kadının önüne atlayacakmış gibi duruyordu.

Josephine'in gözleri Marcus'un kolundan sızan kandan bir an olsun ayrılmadı. Şoka girmişti. İleri geri sallanırken derin nefesler alıp bir çıkış aradı. Kendi zihninin karanlık girdabından kurtulamıyordu. Kan süzülerek Marcus'un parmağından aşağı damladığında aklını yitirmenin eşliğinde nefesini tuttu ve gözlerini sessiz hıçkırıklarının arasında sınıksı yumdu.

"O buraya gelmeli. Alexander... Birazdan burada olur. Onu da öldüreceğim." Artık kendi kendisine konuşuyordu Fane. Ter saç telleri arasından yere damlıyor, etrafa yaydığı tiksindirici tütün ve ot kokusuna karışıyordu. "Gelecek, evet. O gün avukatın ofisinde söylediği her şeye pişman edeceğim! Kendisini kahraman zannediyor, değil mi? Elbette gelecek. Babam olacak o kart pezevenk hisseleri bu fahişeye bırakmak yerine bana bırakmış olsaydı her

şey çok daha çabuk hallolacaktı. Ama bu orospu onu nasıl kandırırsa bütün işlerimi alt üst etti. Oysa hiçbiriniz neye uğradığınızı anlamayacaktınız bile!”

Histerik bir kakhaha diğerini takip ederken Marcus onun kafasının yerinde olmadığını fark etti. Aldığı uyuşturucu ve alkolün etkisiyle gözlerini kırptırıyor, kasları seğiriyor, yüzünde, vücudunda bir şeyler dolanıyormuş gibi durmadan üzerinden bir şeyleri silkeliyordu. Silahı tutan eli titrediğinde diğer eliyle de kavrayarak sabitlemeye çalıştı. İlk silah patlamasının sesini dışarıdakiler duymuş olmalıydılar ve Alexander çoktan polise haber vermişti muhtemelen. Marcus kendisini düşünmeye zorladı. Josephine’i bir an önce daha fazla zarar görmeden buradan çıkartmanın yolunu bulmalıydı.

“Bunu neden yapıyorsun Fane? Neden babanı utandırıyorsun?”

Josephine ıstırapla inlediğinde Fane kafasının içindeki sesleri durduramıyormuş gibi olduğu yerde sallandı ve serbest elini kısa bir an başına götürdü. Marcus bu boşluktan yararlanamadan kısa bir an içinde tabancayı tutan elini diğer eliyle kavrayarak tutuşunu sertleştirdi.

“Kapa çeneni fahişe! Sen ne bilirsin ki? Babamın konyunda gününü gün ederken ben düştüğüm batağın içinde debeleniyordum.”

“Bu senin hatan.”

“Sus! Sus! Sus! Lanet olası çeneni kapa! Sana çeneni kapamanı söyledim!”

Marcus sessizce Josephine’e susmasını işaret etti.

“Benim hatamış! Kumar oynadım evet. Ama babam ne yaptı? Bana borçlarımı daha fazla kapatamayacağını söyleyerek beni o adamların eline bıraktı! Tedavi görmeliydim, ben bağımlı bir keşmişim! Söylesene, zenginliğin içinde paramı harcayamayacaksam zengin olmanın ne

anlamı var? Ben de Romanov orospusunu buldum. Öfkeli ve aç gözlüydü. Akli da zehir gibi çalışıyor. Hortlak bir anne tam bana göreydi ve fırsatı değerlendirdim. Madem babam para vermiyordu, o halde ben de onun iş ortaklarından kendi payımı alacaktım.”

Fane namlunun ucuyla Marcus’u işaret etti. “Sen zavallı çiftçi! Sen ortaya çıkana kadar bu fahişe dışında tüm planlarım yolundaydı. Sen olmasan bu fahişeyi de halletmem mesele olmayacaktı! Ama sen ne yaptın? O fırsatçı burnunu işlerime soktun!”

Bir ileri bir geri bir iki adım attıktan sonra namluyu Josephine ve Marcus arasında gezdirdi.

“Nerede kaldı dostların? Yoksa yeterince dostun değil mi? Seni bırakıp kaçtılar mı?”

O an Marcus arka girişten içeri girerek iç salondan dolaşıp eski tip salonun ikinci çıkışından Fane’in arkasından yaklaşan Alexander’ı gördü. Tedbirle ilerliyor, en ufak bir hatada Josephine’in hayatını tehlikeye atmaktan kaçınıyordu. Marcus ile göz göze geldiklerinde diğer açıdan yaklaşan Adrian’ı işaret etti ve sessizce Josephine’i gösterdi.

“Sıkıntı yok. Nasılsa biriniz öldüğünde gelmek zorunda kalacaklar. Hanginizi seçsem?”

Namlu bir defa daha ikisi arasında gidip gelirken Marcus bildiği tüm azizlerin adıyla ona merhamet etmesi için Tanrı’ya yalvardı. Öfkeli olmak o an yaşadığı his karmaşasını ifade etmek için çok cılız bir ifadeydi. Josephine’in nefes alıp verişleri sıklaşarak tıkanmış, artık herkesten çok daha iyi bildiği o karanlığına doğru çekiliyordu ve Marcus hiçbir şey yapamıyordu. Fane ikisi arasında elemeyi yapacak çocuksu bir tekerleme tutturduğunda Marcus’un daha fazla ihtiyatlı davranacak gücü kalmamıştı. Karşısındaki adamın akıl sağlığı belli ki yerinde değildi ve kumar borç-

larının yanında Tanrı bilir daha neler için ihtiyaç duyduğu maddi güç adına gözü dönmüştü.

Marcus'un yüzündeki ifade değışirken Alexander neler olacağını anlamışçasına başını iki yana salladı fakat Marcus artık avına kilitlenmişti. Her ne pahasına olursa olsun bunu burada bitirecekti.

Üç... İki... Bir...

Namludan çıkan kurşunla aynı anda Marcus Josephine'in önüne geçerek Fane'in üzerine atladı ve yana doğru yuvarlandılar.

"Hayır!"

Sessizlik...

Josephine için var olan tüm sesler silinmiş, geriye önüne atlayarak yere yuvarlanan sevdiği adamın görüntüsü kalmıştı. O an öldüğünü düşündü. Ölmüş ve cehenneme sürüklenmişti, bu da onun işkencesiydi. Etrafta yankılanan çığlığı havayı yararken onu kavrayan Adrian'ın kollarından kurtulabilmek için çırpındı, debelendi ve sürüklendi. Adrian onu olabildiğince uzağa çekmeye çabalarsken o, olabildiğince yakına gitmeye çabalıyordu.

Marcus tüm heybetli ağırlığıyla adamı olduğu yere sabitleyerek silahı tutan elini mengene gibi kavradı ve başının üzerine sabitledi. Fane bileğini bir milim bile kıpırdatamıyordu. Ter altından süzülürken parmağını çekmediği tetiği Marcus'a doğru döndürebilmek için var gücüyle mücadele etti. Bileği Marcus'un tutuşu altında kopacakmış gibi acıyor ama yine de pes etmiyordu. Bunun yanlarına kalmasına izin vermeyecekti. Hepsi onun hakkıyken avuçlarından uçup gitmesine izin vermişti ama kimse Fane Kensing'i böyle ortada bırakamazdı. İlmekilmek ördüğü planlarının avuçlarından kayıp gitmesini sessiz sakin izleyeceğini sanıyorlarsa yanılıyorlardı!

Fane son bir hamleyle dizini Marcus'un sol yanına doğ-

ru geçirdi ve iri adamın kaburgalarının altında kurşunun açtığı derin sıyrıktan akan taze kan hızlandı. Beyaz gömleği kırmızıya bulanmış, kalın karın kaslarının üzerine yapışmıştı. Ne var ki Marcus hiçbir acıyı hissetmiyordu. Hissettiği tek şey Josephine'in korkusuydu. Saniyeler içinde olan her şey onlara sanki saatler gibi geliyordu.

Dişlerini sıkı ve alnını Fane'in burnuna geçirdi. Hırçındı. Fane'in acı ılığından zevk alıyordu. Adamın elindeki tabancayı umursamadan doğruldu. Sadece o âna, yapacağı şeye odaklanmıştı. Acı ya da kan umurunda değildi. Ne ona bakan gözler, ne de haykırışlar vardı. İçindeki Savaş Tanrısı ona adım adım yapacaklarını emrediyor, o da sorgusuz sualsiz uyguluyordu.

Fane tetiğe bastı. Yüksek, yakından bir gümleme kulaklarındaki sessizliğe karıştı ve kurşun boşluğu yararak bilinmez bir yerlere saplandı. Marcus gözünü bile kırpmadı. Tek bir hamlede adamı bileğinden çekerek, kolunu olanca gücüyle dizine vurup kemiğın eti yarışını boş bakışlarla izledi. Mide bulandırıcıydı ama Marcus'a bir anlam ifade etmiyordu bile. Savaş Tanrısı emrediyordu; 'Öldür'!

Vahşi bir şiirsellikte dolu savaş karesinin öznesiydi Marcus. Vuruyordu. Fane'in tüm direncini kırarak vuruyor, kemiğın her bir kırılma sesine bir yenisini ekliyordu.

Alexander, iri adama ulaşp silahu uzaklaştırdıktan sonra geriletebilmek için onu tutmaya çalışmıştı ama nafi le. Marcus onun her bir tutuşunu savuşturuyor, söylediği hiçbir şeyi işitmiyordu. Uzaklardan gelen siren sesleri onu geri tutmaya çalışan Alexander'ın haykırışlarına karıştığında Marcus insanoğlunun en vahşi narasıyla kükredi. Karanlığın içinde öfkenin aydınlattığı tek bir ava saldırıyordu. Ter zerreleri etrafa saçılıyor, zaman ağır çekim bir film karesi gibi dramatik bir yavaşlıkta ilerliyordu. Yumruğu yeniden havaya kalktığında omzundaki kasla-

rın üzerinde hissettiği o t  y kadar hafif dokunuşla durdu.   nce bir adım, sonra iki adım... Yavaş yavaş geriledi.

‐Marcus, yeter! Bana bak... Lütfen...‐

Josephine’in boğuk sesi h   kırıkların arasında zorlukla tutunduğunu gösterircesine cılızdı. Bir eliyle karnını korumaya çalışarak kimsenin yaklaşamadığı kocasına korkusuzca yaklaşmış, titreyen eliyle onu tutuyordu.

‐Sen katil değilsin...‐ Yalvarıyordu. Soluk soluğaydı ve birazdan bulunduğu yere y   lacakmı   gibi bakıyordu. Kalbi deli gibi çarpıyor, kendisini kararan dünyasının boşluğuna bırakmamak için var gücüyle direniyordu.

‐Bırak gerisini polisler halletsin, lütfen.‐ Endişeli ıstırabı sesinin her tonundan okunuyordu. ‐Yaralısın. İzin ver yaralarına bakayım.‐

Marcus, vahşi bakışlarını bir an olsun karısının g  zlelerinden ayırmadan adamın parmakları arasından kayarak d   mesine izin veridi. Onun için tek bir gerçeklik vardı sığınabileceği, o da Josephine’di. Kollarını Josephine’e doladı ve vücudundan sızan kan beyaz gelinli  ini lekelerken onu sımsıkı göğsüne bastırdı. Karısına tutunamazsa o pi  i öldürürdü.

‐Geçti bebeğim,‐ diye fısıldadı. ‐Hepsi geçti. Derin enfes al Buzlar Kraliçesi. Sen çok güçlüsün, nefes al. Bunu atlatabilirsin, atlatabiliriz.‐

Viktor Lazlo & Serhat Hacipasalioglu – *Total Disguise*

Bölüm 21

MÜHÜR

Daniel polisleri getirmiş, tüm resmi işlemlerle ilgilenmişti. Marcus konuşabilecek gibi değildi ancak gelen sağlık ekipleri yaralarına dikiş atıp sararken polise ifadesini vermişti. Artık Fane'in son bir yıldır olan olayların gerisindeki iki isimden biri olduğu ispat edildiğine göre geri kalanıyla Alexander'ın avukatları ilgilenecekti.

Marcus, Josephine'den uzak kaldıkça asabilesiyordu. Doktorun kötü bir haber vermesinden korkarak Josephine ile ilgilenen sağlık ekibinin yanına yaklaştı. Onun için ayrı gelen özel ekip, beraberlerinde getirdikleri bir dolu cihazla içeriği neredeyse küçük bir kliniğe dönüştürmüşlerdi. Sedyenin üzerinde uzanan karısı biraz öncesinden çok daha iyi gözüküyordu ancak rengi hâlâ solgundu. Başucunda duran Nana elini avucuna almış onu rahatlatmaya çalışan bir ninni söylüyordu.

"Bay Valerian, ben de şimdi sizi soruyordum."

"Bir sorun mu var doktor?"

"Hayır, hayır; her şey yolunda... Bayan Valerian'ın kollarında ve bacaklarında birkaç çürüğü var ancak bedenine önemli bir darbe almadı. Zamanında geldiğiniz için çok şanslı. Bebek için de her şey yolunda. İlk haftaları olduğu için gayet korunaklı bir ortamda ve eşiniz onu tüm darbe-

lerden sakınmayı başarmış. Cesur bir anne...”

Doktorun rahatlatıcı ve güven veren sözleri Marcus’un biraz olsun içini rahatlatmıştı ama hiçbir şey onu karısını kol-larının arasına almak kadar rahatlatamazdı.

“Onu artık dinlenmesi için alabilir miyim?”

“Evet, elbette; ancak siz de dikişlerinize dikkat edin lüt-fen.”

“Tabii, elbette.”

Marcus doktora başını sallarken onu duymamıştı bile. Bir an önce karısının sağlıklı olduğunu kendi gözleriyle görmeliydi. Hızla eğilerek onu kucakladı ve Nana’ya iş-lemeler sırasında yanında olduğu için teşekkür edip merdi-venlere doğru yöneldi.

“Bay Valerian, size dikkat etmenizi söyledim. Dikişleri-nizi patlatacaksınız.”

“Elbette doktor, dikkat edeceğim.”

Dinlemiyordu bile. Hızlı adımlarla karısını yukarıya çı-kartıp bir an önce yalnız kalmaları için adeta koşuyordu. Geriye kalan her şeyle diğerleri ilgilenirdi. Onunsa şu an ihtiyacı olan tek şey karısını ait olduğu yerde, yatağında görmektir. Odalarının eski, geniş, ahşap kapısını dirseğiyle açarak ardından ayağıyla kapattı ve yeniden dekore edilen odanın tam ortasında duran beyaz direkli geniş yatağın ortasına genç kadını bıraktı.

“Marcus, doktoru dinlemedin bile.”

“Fazla konuşuyordu.”

“Dikişlerin ama...”

“Ama yok. Dikişlerim yerinde, iki sıyrık için doktor abartıyor. Şimdi sen uslu bir kız ol ve beni bekle. Herkesin gittiğinden emin olup geliyorum. Ayrıca hiçbir şey yeme-din. Gelirken senin için bir şeyler getireceğim ve sen de itiraz etmeden yiyeceksin, anlaştık mı?”

Josephine başını sallayarak onayladı. Gerçekten şimdi bunu duyunca kendisini aç hissetmişti.

Aradan bir kırk beş dakika geçtikten sonra Josephine çoktan soyunmuş, odanın içindeki büyük banyoda temizlenerek yumuşak örtülerin altına girip kendisini iri yastıklara bırakmıştı. Sabırsızlıkla kocasını bekliyordu. Nerede kalmıştı? Biraz daha beklerse göz kapaklarının ısrarla onu iteklediği derin uykuya yenik düşecekti. Tam dışarı çıkarak ona bakmaya karar vermişti ki kapı açıldı ve Marcus elinde tuttuğu kocaman tepsiyle içeriye girdi.

"Çok özür dilerim kraliçem. Seni biraz fazla beklettim."

"Ben de sana bakmaya geliyordum."

"Herkesin gittiğinden emin oldum ve Nana'yı uygun bir odaya yerleştirdim. Daha sonra onun odasını birlikte düzenlersiniz. Ayrıca sevgili karım eminim benim sandviçlerimi özlemiştir."

Josephine'in midesi guruldayarak ondan önce bir cevap verince ikisi de güldü. Marcus henüz yatağın üzerine tepsiyi bırakamadan Josephine iştahla sandviçlerden bir tanesini eline alarak kocaman ısırdı.

"İmmm... İmmm! Mmm..."

Marcus gülümseyerek eğildi ve karısının mayonez bulan dudaklarını hafifçe emerek öptü.

"Gerçekten immm."

"Dalga geçme. Tanrı'm kurt gibi açım."

"Ufaklık biraz fazla mesai yaptı. Sen bir şeyler ye ve ben de temizlenip geleyim."

Josephine dolu ağzıyla konuşarak elindeki sandviçi Marcus'a doğru uzattı. "Sen de yemelisin."

"Yiyeceğim, gelince. Kesinlikle yiyeceğim."

Birkaç dakika sonra Josephine doymuş bir şekilde yataкта uzanmış eliyle karnının üzerinde minik ritimler tu-

tarak Marcus'u bekliyordu. Banyonun kapısı açıldığında genç kadın bugün yaşadıklarına inanamayarak belinde beyaz bir havluyla odaya giren iri adama baktı. Üst bedeni çıplaktı ve ıslak saçları havluyla kurulanarak dağıtılmıştı. Odanın ışığını yarıya indirerek yeniden Josephine'e baktığında aklından geçirdiklerini okumak için kâhin olmaya gerek yoktu. Genç kadın birden kızarak ısınmaya başladı. Marcus gülümsemedi. Dik adımlarla üzerine doğru gelirken yatağın hemen kenarında durdu ve karısına baktı.

Josephine'in kollarındaki morluklara bakışları takıldığında yüzünde oluşan vahşi ifadeyle genç kadın telaşlandı ama ağzını açıp konuşmadan Marcus belindeki havlunun kayarak yere düşmesine izin verdi. Tüm ihtişamı ile karşısında duruyordu. İri kasları karnından kasıklarına kadar inen her kıvrımda hayran kalınası bir ihtişama dönüşmüştü. Antik mermer heykeller gibi Josephine'in üzerinde yükseliyordu.

Eğildi. Bir bacağını yatağa koyup diğerini yanına çekerken karısını boynunun arkasından destekleyerek dudaklarına doğru çekti. Bedeninde onu koruyamamaktan korktuğu anların izini taşıyan incinmişliklere bakmaya tahammül edemiyordu. Bunun yerine her birini tek tek öperek iyileştirecekti. Önce dudakları...

Ağzının hemen yanındaki küçük sarımsı lekeyi öperek dilinin ucuyla dokundu ve Josephine inleyinceye dek alt dudağını emerek ağzını aralanmaya zorladı. Dili istilaçtı. Ağzının her yanını işaretleyerek dolduruyor, biraz sonra bedenine yapacaklarının işaretleri gibi oyuncu bir ısrarla onu zorluyordu. Dudakları çenesine, oradan da boynuna doğru ıslak bir hat izleyerek kayarken karısını geriye doğru yatırdı ve yumuşak yastıkların üzerine usul-

ca bıraktı. Bir iki saniye Josephine'in bedeni isyan etmesine yetecek kadar uzaklaşmıştı ki bir anda genç kadın neye uğradığını şaşırarak kendisini yatağın başına kelepçelenmiş olarak buldu.

"Hey, sen ne yapıyorsun?"

"Şuışt, çok konuşuyorsun."

Josephine gülümsedi.

"Çöz beni."

Marcus gülümsemiyordu. Tutkuyla karısının üzerinde-ki geceliği ellerinin üzerine sıyrarak çıplak kalan bedenini izledi.

"Sence seni dinleyecek miyim Buzlar Kraliçesi?"

Josephine beklentiyle inleyerek sırtını istekli bir kavisle yataktan kaldırarak başını iki yana salladı. Elbette dinlemeyecekti. O da dinlememişti. Şimdi Marcus'un intikam zamanıydı ve Josephine bu intikamın kurbanı olmak için sabırsızlanıyordu. Arzuyla titredi.

"Dokun bana."

"Nerene Kraliçe? Söyle bana. En çok nerene dokunmamı istiyorsun?"

Josephine dolgunlaşarak belirginleşmiş göğüslerini kabartarak anlamasını bekledi ancak Marcus bacaklarının arasında dikilmiş, dizlerinin üzerinde duruyordu. Başını iki yana salladı.

"Söyle Kraliçe."

Josephine yutkundu ve kuruyan dudaklarını pembe diliyle yaladı.

"Göğüslerime dokun."

Marcus avına yaklaşırçasına eğildi ve önce bir göğsünü avuçladı, ardından dudaklarını değdirerek Josephine'in sarsılmasını sağladı.

Göğsünün ucu Marcus'un dudakları arasında kaybo-

lurken genç kadın en mahremindeki arzusuyla inledi. Bacaklarının arasından çekilmeyen adam onları kapamasına engel oluyordu. Kayganlaşan kadınlığı ihtiyaçla kasıldı ve Marcus'un dili göğsünün pembe ucunun etrafında dönerken soluksuz kaldı. Marcus önce birini sonra diğerini öpüyor, yalıyor ve emerek dişlerinin arasında acıtmadan ısıırıyordu. Josephine daha fazla dayanamayacağını düşünerek yatak başlığına bağlı kelepçelere asıldı.

"Söyle kraliçem. Başka nerene dokunayım?"

Josephine inledi. Kadınlığı ateşe dokunmuş gibi alev almıştı. Onu orada, bacaklarının arasında istiyordu. Kısık sesi boğuk bir tınıyla fısıltı gibi dudaklarından döküldü.

"Oraya, orama dokun."

Utaniyordu. Her ne kadar sevdiği adama defalarca ait olmuş olsa da o her defasında utanarak pembeleşiyor, Marcus'un eril bir zevkle kasılmasına sebep oluyordu.

"Buraya mı?"

Marcus işaret parmağını ince tüylerin hemen ortasına, mabedi olarak gördüğü tapınağının kanatlarının hemen üzerine yerleştirdi. Josephine başıyla onaylarken göğsünün hemen altına, kaburgalarının arasında parlayan mor ize bir öpücük kondurdu.

"Burayaysa söylemen gerek Bayan Valerian."

Josephine üzerindeki dokunuşun hazzı ve duyduğu kelimenin mutluluğuyla kalçalarını kaldırarak ne zaman yumduğunu bilmediği gözlerini aralayıp Marcus'a baktı. Bayan Valerian'dı artık. Uzunca bir zamandır ilk defa kendini yalnız hissetmiyordu. Ne annesinin lekelediği babasının soy ismi ne de ona ait olmayan saygınlık sembolü isim... O bir çiftçinin karısıydı. Bay Valerian'ın Bayan Valerian'ıydı. Gözünden süzülen mutluluk yaşlarıyla bakışlarını kaçırmadan kocasına baktı. Onun kocası...

"Evet, oraya Bay Valerian. Seni tam olarak orada, ait olduğun yerde istiyorum."

Marcus inleyerek kararan gözlerini bir an bile Josephine'in gözlerinden ayırmadan aşağı doğru kayd ve karından aşağı ıslak bir yol çizerek parmağının durduğu yere diliyle dokundu. Kanatları parmaklarının nazik dokunuşlarıyla aralarken sevdiği kadının ıslaklığında dilini dolaştırdı. Onun her şeyine hayrandı. Onun için arzuyla dolmasına, tutkuyula inlemesine, kokusuna, teninde, dilinde bıraktığı hisse... Her şeyine. Erkekliği isyan ederek sarsılırken kendi tatminini önemsemedi. İstedığı tek şey karısıydı.

Kalçasının üzerindeki siyahlaşmış izi parmaklarıyla okşayıp diliyle öptükten sonra yeniden bacakları arasındaki yerine döndü. Ait olduğu yere... Onundu, ona aitti. Parmağını içeri doğru kaydırıp derinlerdeki o gizli haz noktasına ulaşırken diliyle kanatları arasındaki irileşmiş pembeliğe zevk vererek başparmağıyla dokundu. Bir eli uzun ince bacakları olabildiğince açık tutuyor, Josephine'i olduğu yere sabitliyordu. Genç kadın inleyerek çığlık attığında Marcus hareketlerini derinleştirdi ve hızlandırdı.

Josephine'in başı geriye düşmüş, yastıkların üzerinden yükselerek tekrar üzerine yapışuyordu. Bacakları kasılıyor, titriyor, ona dolanmak için deli gibi onunla mücadele ediyordu. Parmaklarının hareketleri hızlanırken içinden çıkan parmağın yerini Marcus'un yaramaz ağzı aldı ve tekrar tekrar onu çılgınlar gibi atlamak istediği bir uçurumun kenarına getirdi. Ne saldırı kalmıştı geriye ne de başka bir şey. Geçirdikleri onca zorluğun ardından içlerindeki kaybetme korkusuyla tutunuyorlardı birbirlerine.

"Benim için gel bebeğim... Şimdi."

Marcus'un hükmedici komutuyla Josephine daha fazla

direnemeyerek onun verdiği hazza teslim oldu. Bileklerindeki yumuşak kelepçelere asılarak yükseldi ve titreyen bacaklarını Marcus'un tutuşundan kurtararak sevdiği adamın etrafına doladı. Cennetteki yasak meyveler aşkına, aklını yitiriyordu!

Marcus yükselerek sık sık kasılan Josephine'in kaygan vadisinden içeriye doğru erkekliğini ezici bir yavaşlıkla kaydırarak nabız gibi atan kanatlarının içini okşadı. Kalçalarını yükseltmiş, belden aşağısını kucağına alarak ağırlığını ona vermeden içine girip çıkmaya başlamıştı.

"Daha hızlı! Lütfen..."

"Hayır kraliçem. Yavaş..."

Bebeğe zarar vermekten korkuyordu. Doktora bunu defalarca sormuştu ve aldığı tüm o onay sözlerine rağmen halen içinde bir yerlerde küçük bir korku barındırıyordu. Bu yüzden kendisini tutkusunun ezici telaşına bırakmamak konusunda kararlıydı.

İçine doğru birkaç defa kayıp çıktıktan sonra Josephine'in itirazlarına aldırmadan uzaklaştı ve küçük, tatlı ağzının önünde durdu. Josephine anlamıştı. Işıldayan gözlerinde beliren tutkuyla onu ağzına aldı. Tüm ağzını dolduruyordu. Pembe dili etrafında daireler çizerken Marcus kükrercesine inledi. İstem dışı kalçaları ileri geri hareket ediyordu ve daha fazla dayanabileceğini zannetmiyordu.

Telaşla uzaklaşarak Josephine'in bacakları arasına geri döndü ve tek bir hamlede karısının derinliklerine doğru kendini gömerek kasıldı. Josephine de onunla birlikte kasılıyor, kadınlığını kasıklarındaki kalın tüylere sürterek inliyordu.

Bu, kelimenin tam anlamıyla bir delilikti. Bedenlerin bir bütün olduğu, âşığının bedeninde yaşamaya başla-

dağı, kalplerinin tek bir noktadan ortak attığı ve yaşama can verildiği bir delilik... Aşkta adı. Karısını ilk gördüğü günden beri kalbini söküp alan, ruhunu ayakları önüne seren ve aptallar gibi ona hatalar yaptırıp çıldırıncaya dek kışkırtan şeydi. Âşıktı... Bir ömür iyileşemeyeceği bir hastalıkta mutlu olmaktı. Âşıktı. Uyanmak istemediği bir rüyadaydı ve bu rüya onun gerçekliğiymiş artık.

Josephine'e tutundu. Parmakları kalçalarına batarken gözleri gözlerine kitlendi ve kükredi.

Sadece onu istiyordu, sadece onunla geçecek bir yaşam... Ne fazlası ne eksigi... Onunla her şey mümkündü, mutlu olmak bile. Ve o mutluydu. İnledi. İniltisi Josephine'in iniltisine karıştı ve karısı kasılarak gözlerini yumup yataktan yükselirken Marcus'un kasılmaları onunkilere şiddetle karıştı.

Kelepçeleri çözüp içinden çıkmadan onu üzerine çekerek yatağa bedenini bırakırken boğuk bir sesle fısıldadı.

"Seni seviyorum Bayan Valerian, sana âşığım."

"Ben de seni seviyorum Bay Valerian. İtiraf etmeliyim ki o davette seni gördüğüm o gün seni ölümüne arzulamıştım."

Josephine, parmağını Marcus'un yüzünün sağ yanındaki izde dolaştırırken tek kaşını kaldırdı ve umursamaz, tehlikeli bir edayla kocasının üzerine daha da yerleşti. "Buna dokunmak ve dudaklarımla üzerinde gezmek istemişim. Tanrı'm çok seksiydin. İçeri kasıla kasıla yürürken tökezlememe sebep olduğun için seni boğabilirdim. Gözlerimi senden alamadığım için neredeyse düşüyordum. Buzlar Kraliçesi'nin ilk ve tek hatası sana bakmak olmuştu. Bunu yaptığuma inanamıyorum..."

Josephine parmaklarıyla yüzünü örtüp kıkırdadı. "Bakışlarımı senden uzaklaştırabilmek için şeyinin serçe par-

mağım kadar falan olabileceğini hayal etmeye çalıştım.” Kıkırdamaları içten kahaahaya dönüşürken içinde yenden hareketlenen kalınlığın üzerinde kalçalarını salladı. “Şimdi benimsin... Ve serçe parmağım... Gülme! Gerçekten bu konuda cahilmişim.”

Seksi bir kahaaha ile Marcus yeniden Josephine’in üzerine yuvarlanıp yüzünü avuçları arasına aldı. Kahaahasını zapt etmeye çalışırken göğsü sarsıldı.

“Sen gerçekten Buzlar Kraliçesi’sin Josephine Valerian... Benim kraliçemsin.”

- S O N -

20 yıl sonra...

Bir hafta!

Geçirmesi gereken lanet olası bir haftayı neredeyse tamamlamıştı ama bunu artı bir gün daha sürdürüp sürdüremeyeceğine emin değildi Adriano. Hiç kimsenin Angel ile birlikte ortalıktan kaybolmasından şüphelenmemesinin tuhaflığı bir yana kendi öz kardeşlerinin bile bu plana alet olmuş olmasına içtenlikle küfrediyordu. Angel’ı akşam yemeği için otelin lobisinde beklerken tüm bakışların asansöre yönelmesiyle tüyleri diken diken oldu. “Siktir!”

Yine oluyordu. Daha önceki üç akşam gibi bu akşam da Angel asansörden çıktığında tüm bakışları üzerinde toplanıyordu. Bunun olduğunu bilmek için artık dönüp bakmasına gerek bile yoktu. O şirin, sevimli, minik kız çocuğu ya da tatlı genç kız değildi artık, buna hiç şüphe yoktu; ancak bu denli ölümcül derecede çekici ve insanı bir bakışta

ayaklarına kapanmaya ikna edecek kadar tehlikeli olmak zorunda mıydı? Ya da ona öyle geliyordu, bilmiyordu. Az ilerisinde tökezleyerek pahalı bir vazoya çarpan adamın bakışlarını takip ettiğinde az önceki şüphesinden ıstırapla geri adım attı. Çok seksiydi lanet olsun!

“Tanrı’m, ne giymiş o öyle?”

Kendi kendine mırıldandı, fakat yanındaki adam ilahi bir kışkırtma gibi onu cevapladı.

“Çok seksi, değil mi? Kaç gündür buralarda. Onun gibi bir seks bombası için yalnız olmak ne kadar büyük bir haksızlık.”

“O yalnız değil.”

“Hiç sanmıyorum. Kesinlikle üç gündür havuza ve kahvaltıya yalnız iniyor.” Adam gözlerini mini, beyaz bir elbisenin içinde derin göğüs dekoltesini cüretkârca sergileyen Angel’dan alamayarak inledi. “Bunun böyle devam etmeyeceğini bilmelisin.”

“Ne saçmalıyorsun sen?”

“Bu gece o kadın benimdir.”

Adriano kulaklarına kadar hiddetle kızarıırken yakası açık beyaz gömleğinin üzerindeki koyu renk ceketinin yakalarını düzelterek ellerini çıtlattı.

“Kendine o kadar güvenme dostum.”

“Araya girebileceğini sanıyorsan yanıyorsun ahabap, geri bas. O piliç benimdir.”

Adriano yüzünde haşın bir gülümsemeyle adama döndü. Onu ilk defa şimdi görüyordu. Orta boylarda, hemen hemen kendisiyle yaşıt, yakışıklı sayılabilecek tipik bir Amerikalıydı. Bir şeyleriyle hava atabileceğini sanıyordu muhtemelen ve buraya küçük bir kaçamak yapmak için geldiği her halinden belli oluyordu. İçi bir an tiksintiyle doldu. Kimse onun olana el uzatamazdı ve bu ‘onun olan’

hissinin tam da şu an hangi cehennemden çıkageldiğini sorgulamayacaktı.

O da babası ve ailesinin diğer erkekleri gibi meselelerini yumruklarıyla çözebilirdi, bundan da şu anda son derece büyük bir haz duyardı ama Angel ile hâlihazırda belaya girmiş başını daha fazla belaya sokmak ve Las Vegas polisine dert anlatırken bir süreliğine de olsa ayaklı bombasını kutlar sofrasında yalnız bırakmak istemiyordu.

Adama doğru tek kaşını kaldırdı ve sinsice sırıttı.

“İzle o zaman ‘dostum’. Hangimiz daha uzağa işeriz bir görelim.”

Adam ne olduğunu anlayamadan hızlı ve kararlı adımlarla Angel’a doğru yürüdü ve genç kız ne olduğunu anlamadan arkasından kollarını beline dolayarak kendisine doğru çevirdi.

Angel, küçük bir çılgılık atmıştı. Belinde hissettiği kolların sahibiyle yüz yüze geldiğindeyse rahatlayarak ince parmaklarıyla Adriano’nun güçlü kollarından destek alarak kendisini davetkâr bir şekilde ona bıraktı.

Adriano’nun bakışları alev alev yanıyordu. Buna sebep olmak için genç kızın yaptığı hiçbir şey yoktu aslında. Üzerinde bir çuvala bile gelse etraftaki herkesin dikkatini çekebilecek kadar güzeldi ve Adriano neredeyse ömrünün yarısından fazlasını bunun farkındalığıyla mücadele ederek geçirmişti. Nefesi nefesine karışırken Angel’ın kendinden emin tebessümü Adriano’nun sert ifadesinde soldu ve yerini tereddütlü bir çekinceye bıraktı.

“Adriano...”

“Sus!”

“Ama...”

“Sus dedim!”

Angel, yeniden konuşmak için dudaklarının arasından

soluklanan bir hamle daha yaptığında Adriano hiç tereddüt etmeden eğildi ve genç kızın dudaklarını kendi dudaklarıyla aralayarak tecrübeli tutkusuyla onu esir aldı. Ona hiç merhamet etmiyor, yılların gergin bekleyişini tek bir dokunuşta çıkartabilecekmiş gibi herkesin önünde apaçık onu öpüyordu. Belindeki eli sahiplenici bir şekilde kalçasına doğru kayarken herkese 'o benim' diyordu. Mı-lattan bu yana, ilk aşkın kaderi yazıldığından beri onların aşkları da kaderlerine yazılmıştı.

"Siktir!" diye fısıldadı Adriano. Daha fazla inkâr etmenin, ondan uzak durmaya çalışmanın bir anlamı kalmamıştı. Babası ya da Alexander, hepsinin canı cehenneme! Ne düşünürse düşünsünler o iki ihtiyara edecek bir çift lafı elbet vardı!

Genç kızın dudakları tecrübeli dudakları altında ezilir bedeni avuçlarının arasında şekil alırken, acemi cüretkarlığını aşan ihtirasıyla genç kızın titrediğini fark etti ve bu defa aşkla tehlikeli tebessümlerinden birini bahsetti.

"Yoksa geri adım mı atıyorsun ufaklık?"

"Asla!"

Angel titriyordu. Sesi boğazından çatallanarak çıkmıştı. Adriano onu tutmuyor olsa oracıkta yere yığılacak kadar iradesi bedenini terk etmişti. Günlerdir işin buraya varmasını dileyerek onu kışkırtmaya ve tahrik etmeye çabalıyordu ama nihayetinde yenildiğini kabullenmekle yüz yüze geldiğini düşünmüştü. Bu gece yemekte her şey için ondan özür dileyecek ve önündeki bir yüz yıl boyunca utancından burnunu bile dışarıya çıkartmamak üzere başını yastığına gömecekti.

Ne çok hazırlanmıştı bu plan için ve ne çok dua etmişti. Şimdi sonunda bir yerlerde duası yankı bulmuş olsa gerek, kalbi heyecanla kanat takıp sevinse mi yoksa ardın-

dan başka bir şey gelecek diye beklese mi, emin olamıyordu. Adriano'nun yeni taktiği de bu olabilir miydi?

"Demek kendinden bu denli eminsin?"

"Evet."

Angel'in cevapları kısa ve netti çünkü tek bir kelime daha söylemeye soluğu yetmiyordu. Boğazına takılan hıçkırıkla zavallı arsız kızlar gibi Adriano'nun ayaklarına kapanıp onunla oynamaması için yalvarabilir ya da histerik kahkahalar atabilirdi. Sakin durdu ve bekledi. İçinde kopan fırtınaların ve tereddütlerin yüzünden okunduğunu biliyordu ama bununla baş edebilirdi, öyle değil mi? Josie Teyze uzun seneler boyunca bunu yapabilmişse o da yapardı.

Omuzlarını dikleştirdi ve başını geriye doğru atarak sol kaşını hafifçe kaldırdı. Tüm dikkatiyle Adriano'yu süzdü. Yüzüne yansıyan öfke ve isyanı görebiliyordu. Yeni gelen turist kafilesi ile lobi dolmuş, insanların ilgisi onların üzerinden başka yönlerle çekilmişti. Sadece iki üç gündür onunla konuşabilmek için etrafında dönen köşedeki adam onlara bakıyordu. Tüm cesaretini topladı ve yüzünde maskul olmasını umduğu tebessümüyle başını hafifçe sağa eğerek derin bir nefes aldı.

"Ben kendimden eminim Adriano. Çok uzun zamandır eminim. Peki ya sen? Sen kendinden emin olabiliyor musun?"

Hayır, emin falan olamıyordu. Emin olmadıysa kendini bildi bileli Angel'dan uzak kalmaya çalışmanın doğru bir karar olduğuydu. Bu gece bir defa daha anlamıştı ki onu bir başka erkeğin kollarında görme fikri bile onu, tüm medeni fikirlerine rağmen iktidarsız, münzevi bir katile çevirebilirdi.

Gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Hayır ufaklık.

Kesinlikle emin olamıyorum. En doğru kararı aldığımı zannederken ne denli ölümcül bir hataya düşmemiş olduğumdan emin olamıyorum.”

Angel’ın aklı karıştı. Gözlerini kırpıştırarak ne demek istediğini sorgularcasına Adriano’ya baktı. Gözükmeye çalıştığı olgun kadından çok daha tecrübesizdi ve bunun tek sebebinin kendisi olduğunu bilmek Adriano’ya ilkel bir haz veriyordu. Angel’ın ikizlere ondan vazgeçtiğine yeminler ettiği zamanlarda biraz eğlenmek için gözüne kestirdiği oğlanları azıcık tehdit etmişse ne olmuştu yani? Evet, o zamanlar da onu başka bir erkeğin kollarında düşünmekten, dahası gerçek olduğunu bilmekten nefret ediyordu ama başka şansı yokmuş gibi hissediyordu. Ne de olsa o Alexander Romanov’un kızıydı. Ailedendi.

Dahası onun el değmemiş ergen hormonlarının, kişiliğini bulma çabalarının ve havai gençliğine dair değişken ruh hallerinin kırıp incitebileceği biri değildi. Onun için kutsal ve erişilmezdi ama görünen o ki şimdi kollarının arasında, tam da erişebileceği bir yerdeydi. Ve o... ve o artık toy bir delikanlı değildi. Belki halen daha hırçınca geçirebileceği yıllara sahip olduğu yaşlardaydı ama babasının umutsuzca annesine tutulduğu noktadaydı. Onların hatalarını yıllar boyu dinlemişti. Şimdi kesinlikle o hatalardan birini yapmanın sınırındaydı ve onu bir ömür kendi yaşamına sahiplenmek değildi hata olan.

Adriano’nun, son üç gün boyunca Angel onu zıvanadan çıkasıya deli ederken fazlasıyla düşünecek zamanı olmuştu. Kendisine düşünmeyi haram kıldığı her şeyi düşünmüştü, genç kız odadaki tek yatakta kollarının arasında uyuyarak onu hadım bir erkek zannederken! Hata olan, Angel’ın ellerinden kayıp gidişini izlemek olurdu. Derin bir iç çekişle Angel’ı daha da çok kendi bedenine bastırdı.

"Görüyor musun küçük Angel? Bana neler yapıyor-sun?"

Angel masumca bakışlarını kaçırdı.

"Neler?"

Adriano, derin ve içten gülerек dayanma sınırının son zerresini de Angel'a teslim edip başını geriye attı.

"Ah bebeğim... Gerçekten ya çok şeytansın ya da çok melek. Zaman zaman hangisi olduğuna karar veremiyorum bile ama bildiğim bir şey varsa artık otobandan önceki o son çıkışı kaçırdın. Bundan sonra bana razı olmak zorundasın."

Angel, Adriano'nun sesindeki tehditkâr vaat ile irkildi. İster istemez yüzü kızarmış, tüm bedeni klimaların yaydığı soğuğa karşın ince bir terle kaplanmıştı. Yutkunamıyordu bile. Sonunda oynadığı oyunun sonuna gelmişti ama kalbi öylesine deli bir heyecanla çarpıyordu ki söylenen hiçbir şeyin nereye vardığını anlayamıyordu. Adriano duruşundan anlamış olacaktı ki eğilerek Angel'ın kulağına fısıldadı.

"Bu akşam yemeğimiz biraz bekleyecek ufaklık. Bunun için Alexander beni öldürecek muhtemelen ama bu gece onun minik meleğini ebediyete kadar çalacağım."

Tehdit, tehlike, arzu, tedirginlik, mutluluk, ego, şüphe, ihtiras... Kavramların her biri Angel'ın içinde birbirine dolanmış, kalbini kanatlanmış bir kuş gibi olması gereken yerden çıkmaya zorluyordu. Duyduklarına inanamadı. Gerilemek ve Adriano'nun sakin yüz hatlarına bakmak istedi ama Adriano ondan bir milim bile uzaklaşmasına izin vermedi.

"Sen? Ne? Anlamadım..."

"Ben sevgili Angel, şu anda, tam da burada..." Bir an sustu ve Angel'ın ellerini bırakmadan yavaşça kayarak

dizlerinin üzerine çöktü, "herkesin önünde, tüm kalbimle soruyorum. Benimle evlenir misin?"

Angel inanamadı. Bir süre şok olmuş bir halde donakaldı. Açık kalan ağzını toplayabilmesi bile birkaç saniyesini almıştı. Tam da her şeyin bittiğini düşündüğü bir anda bu teklif... Bir yerlerden birileri çıkarak bir kameraya falan el sallamasını istemeyecekti, değil mi?

"Hayır ufaklık. Bu bir kamera şakası değil ama biraz daha beni böyle bekletirsen dedikodu sayfalarının en çok tıklanan haberi olacak."

Etraflarındaki turistler çoktan cep telefonu kameralarına sarılmışlardı, kimisi alkışlayarak kimisi ıslık çalarak onların bu ânına eşlik ediyordu. Angel sevinçle gözlerinden dökülen yaşlara engel olamadı. Evet demek için dudaklarını araladı ama kahkahalarına karışan hıçkırıklarından ne dediği anlaşılmıyordu. Başıyla onayladı ve herkesin duya-bilmesi için yüksek çıkmasını umduğu bir sesle bağırdı.

"Evet, elbette *pescà*. Seninle evlenirim. Hem de hemen şimdi, burada Las Vegas'ta."

Adriano keyifle ayağa kalktı ve tek bir adım bile atmayı mecali kalmayan Angel'ı kucakladı. Olan olmuştu artık ve ne zamandır omzunda taşıdığını bile bilmediği dikenli bir yükten kurtulmuşçasına hafiflemişti. Bir anda tüm sorunları çözülmüş gibi gözüküyordu gözüne. Gülümsemesi muzip bir hal alırken Angel'la birlikte dışarıya yöneldi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Hemen bir rahip bulmaya. O videolar çekildikleri hızla internete düşecekleri için tüm ailenin buraya doluşmasına sadece bir saat veriyorum."

"Aman Tanrı'm!" Angel olan bitenin şimdi farkına varabiliyordu. "Babam çok kızacak!"

"Bunu şimdi mi düşünüyorsun?" Adriano sorusunda

ciddi olsa da tek kaşını kaldırarak Angel'a muzipçe göz kırptı. "Dert etme ufaklık. Vegas'tayız ve ayrıca ben senin için gerektiğinden çok daha fazla bekledim. Artık o bile önümde duramayacağını biliyordur."

Gerçekten de biliyordu. Adrian az önce telefonuna gelen video ile büyük bir keyifle Alexander'ın ofisindeki geniş deri koltuğa yayılırken en kaliteli purosunu yaktı ve önündeki viski bardağını huysuzca homurdanan Alexander'a doğru kaldırdı.

"Çocuklarımızın şerefine dostum."

"Bundan keyif alıyorsun, değil mi adi piç kurusu?"

Adrian gevrek bir kakhaha ile cevap verdi. "Kesinlikle keyif alıyorum dostum. Heaven olmasa daha o helikopterin havalandığı dakikada soluğu Vegas'ta alırdın, biliyorum ama artık bazı şeyleri kabullenmenin zamanı geldi de geçiyor bile."

"Dua et o ukala piç senin oğlun."

Adrian Alexander'ın üç gündür defalarca attığı tiradı artık ezbere biliyordu. Elini umursamazca sallayıp, "Biliyorum, biliyorum," diye onu geçiştirdi. "Benim oğlum olmasaydı derisini yüzerdin ve gözlerini oyardın. Ayrıca kızına dokunan her bir parmağını büyük bir sevgiyle tek tek kırıp kışına sokardın. Eksiğim var mı?"

Alexander homurdanarak bir küfür daha savurdu ve "Yok!" diye çıkıştı.

Adrian'ın yıllardır iddia ettiği şeyde haklı çıkmasını hazmedemese de biliyordu ki bir gün kızı yuvadan uçacaktı. Onu güven kapsülünden çalanın Adriano oluşu içini rahatlatıyordu. İtiraf etmek istemese de kızını ondan başka bir erkeğin kollarına asla gönül rahatlığıyla emanet edemezdi ama bu yine de huysuz baba rolünü layığıyla oynamayacağı anlamına gelmiyordu. En azından belki

Heaven bir defacık olsun Adriano ile erkek erkeğe muhabbeti yapmasına izin verirdi. Gözleri şeytani bir ışıldama ile parladığında Adrian başını iki yana sallayarak sırttı.

"Aklımdan bile geçirme dostum. Aklımdan bile geçirme..."

Meghan Trainor ft. John Legend - *Like I'm Gonna Lose You*

TEŞEKKÜR

Hissiz ile başlayıp *Maske* ile devam eden serüvenimiz *Yoksun* ile sonlanırken benim de yaşamımda birçok şey değişti. Sizlerle büyülendim, tüm güzelliklerimi acılarım-la birlikte dostlarımla paylaştım. Her biri kendini biliyor ve ben her birine kalben teşekkür ediyorum. Ancak, içlerinde öyle biri var ki bu serüvenin tamamında beni yalnız bırakmamaktan daha da fazlasını yapıp benimle uykusuz kaldı, benimle adım attı, benimle satırlarımda kayboldu. Sevgili Burçin Çelik, 'kadirşinas' kelimesi lügate senin için yerleştirilmiş olsa gerek. Sana ne denli teşekkür etsem azdır ama sen beni dillendiremediklerimi dahi bilecek kadar iyi tanıyorsun, iyi ki varsın ve yolun yolumla kesişti.

Bu serüven benim için öyle bir maceraydı ki bana içinde birçok farklı mutluluk yaşattı. Bunlardan en büyüğünün mimarı da sevgili Yeliz Kuşçu Kıyak oldu. Hani o, ne kadar teşekkür etsem az kalacak dediğim insanlar var ya, işte o güzel insanlardan biri benim için. Sevgili Yeliz, iyi ki varsın. Ne mutlu ki tanıdım seni ve bana cesaret, umut ve enerjini verdin.

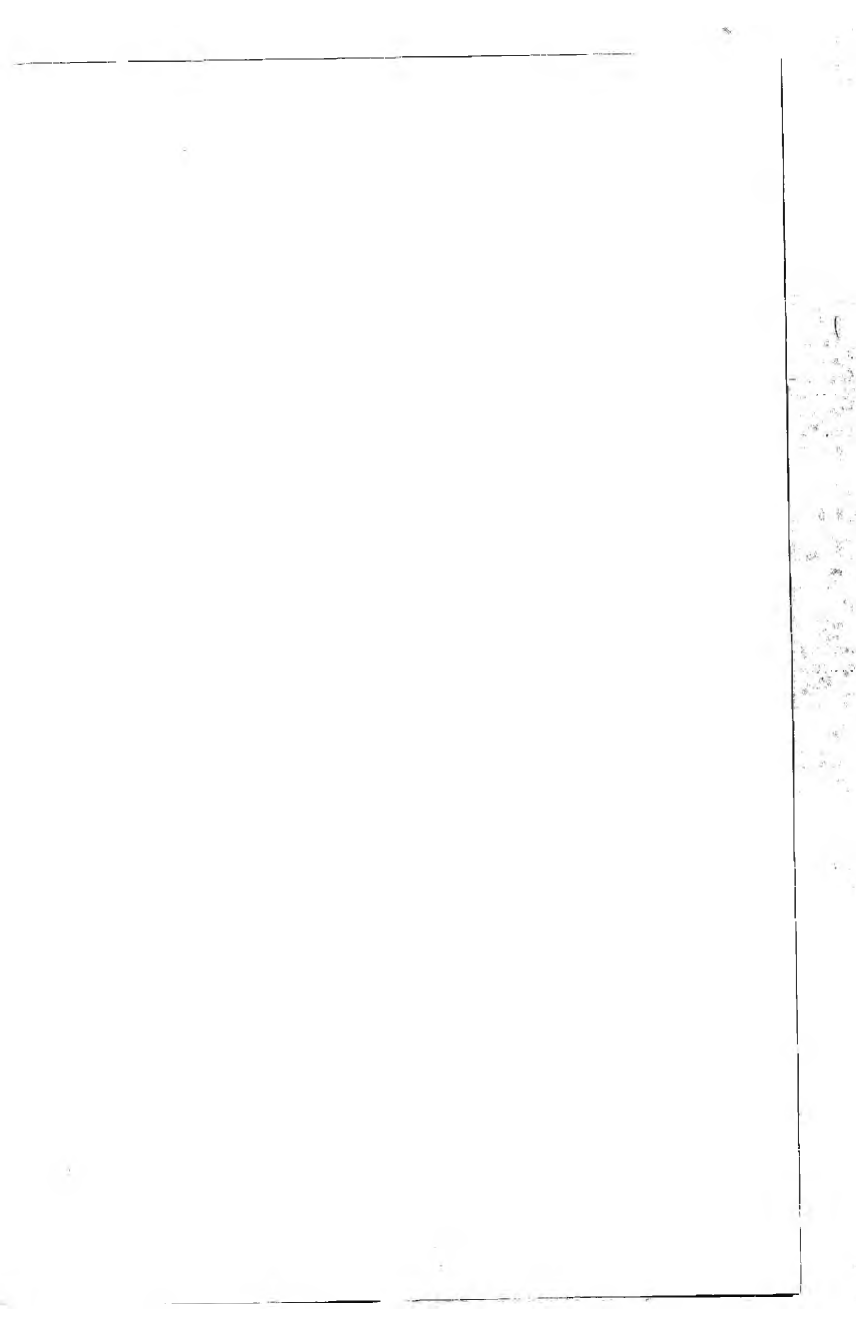
Yoksun benim yaşamımdaki gelişmeler yüzünden uzun bir sürece yayılan bir macera oldu. Bu macera içinde yeri geldi güldüm, yeri geldi ağladım. İşte tüm o zamanlarda beni ayakta tutan, yüreklendiren, derdime ortak olan dostlarım, kızçelerim ve ahretliklerim her birinize minnet-

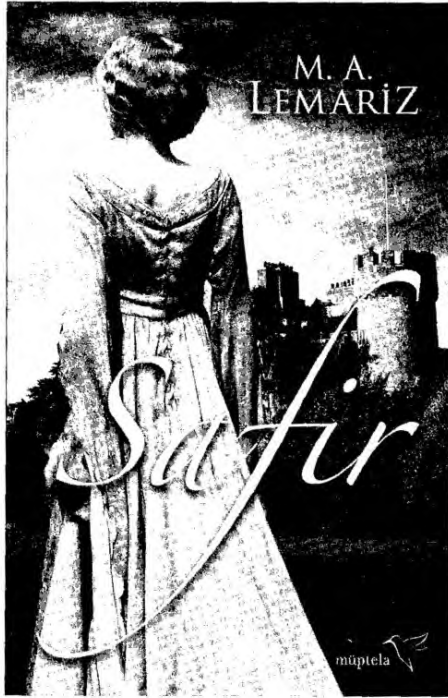
le teşekkür ediyorum. Bendeki emeğinizin diliyorum mutlu karşılıklarını alırsınız daima hayattan, çok teşekkürler.

Yaşamımın her anında yanımda olduğunu bildiğim ailem, satırlarımı nerede olsa okurken nasıl da gururlandığını bildiklerim... Beni ben yapan her şey için, kelimelerimi özgür bırakmama daima destek olduğunuz için her birinize bir kelimenin anlamundan daha öte teşekkür ediyorum.

Ve işte bir son daha... Tüm sonlarda olduğu gibi ben sizlerle yeni bir başlangıca adım atıyorum. Bu adımda beni asla yalnız bırakmayıp tüm dürüstlüğüyle destekleyen sevgili okur dostlarım, her birinizi tek tek kucaklayarak öpüyorum. Satırların arasında hikâyelerden öte birbirimizin yaşamlarına dokunabildiğimiz için sayenizde ben çok mutluyum. Sizlere bir ömür teşekkür ederim. Diliyorum, unutmazsınız ki aşk sizi ağlatan değil, gülümsetip mutluluğu yaşatandır. Yaşamlarınızda daima mutlu olun.

Lemariz Müjde Albayrak
Ocak 2018

Tüm güzelliklerden ve merhametten sıyrılmış,
sevginin ne olduğunu bilmeyen bir adamdı Brian.
Bağlılığı, sadece kralaydı; ne bir toprağa ne de başka bir
insana varoluşundan bu yana hiç bağlanmamış İskoçya'nın
en korkulan savaşçılarından biriydi. Kılıcı ile aldığı canların
sayısını dahi hatırlamazken çoktan yosun tutmuş
kalbi ilk defa atmaya başlayacaktı.

